

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kristen Ciccarelli

SON NAMSARA ISKARI

Prangalarından kurtulmak için,
sırrınla yüzleşmeyi öğrenmelisin!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

DE
X

Başta Namsara vardı: Gökten ve ruhtan oluşan, gittiği her yere sevgi ve mutluluk götüren çocuk. Ama ışığın olduğu yerde karanlık da vardır. O yüzden, Iskari de vardı: Kanın ve ay ışığının çocuğu; yıkım ve ölüm getiren.

Firgaard kralının kızı olan, sırların bastırılmış fısıltılarıyla büyüyen Asha'yla ilgili efsaneler peşini hiç bırakmıyor. Ülkenin en amansız, en korkulan ejderha avcısı olunca, bir sonraki Iskari rolünü de üstlenmiş oluyor. Onu yalnızlığa mahkûm eden kaderiyle, kendini bir kızıdan çok bir silah gibi hissediyor.

Asha alt ettiği her bir ejderhanın kafasını krala götürse de hiçbir ölüm onu evde bekleyen prangalardan kurtaramıyor: Onunla ilgili gerçek, nişanlısı zalim kumandanın avcunun içinde. Firgaard'ın en güçlü ejderhasının canına karşılık özgürlüğünü kazanma fırsatı sunulduğunda, Asha eski hikâyelerde işittiğinden başka gerçekler olabileceğini öğreniyor. Gizli bir arkadaşın -nişanlısının evindeki bir kölenin- yardımıyla Asha, Iskari esaretinden yavaş yavaş sıyrılıp kalbini sevgiye, ışığa ve ondan saklanan gerçeğe açıyor.

Iskari efsanesi, *Son Namsara* ile başlıyor!

**DE
X**

www.dexkitap.com

   /DEXpub

ISBN 978-605-09-5066-3

9 786050 950663

serifikası no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺29

SON NAMSARA ISKARI

Kristen Ciccarelli

SON
NAMSARA
ISKARI

*Yol arkadaşım, sevdiğim,
bütün rüyalarımın şampiyonu
Joe'ya*

Son Namsara - Iskari 1. Kitap

Özgün adı: *The Last Namsara (Iskari #1)*

© 2017 Kristen Ciccarelli

Yazan: Kristen Ciccarelli

Çeviri: Cumhuriyet Mısırlıoğlu

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.

The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2018

ISBN: 978-605-09-5066-3

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **Ücretsiz PDF Kitap Arşivi -** <https://rantey.org>

E-posta: satis@dex.com.tr

Kristen Ciccarelli

SON
NAMSARA
ISKARI

*Yol arkadaşım, sevdiğim,
bütün rüyalarımın şampiyonu
Joe'ya*

Bir

Asha ejderhayı bir hikâyeyle ayartmıştı.

Bu, arkasında sıralanan dağlardan bile eski, kadim bir hikâye idi ve Asha onu, içinden bir yerden, daldığı uykudan uyandırmak zorunda kalmıştı.

Bundan nefret ediyordu aslında. Böyle hikâyeler anlatmak yasaktı, tehlikeliydi; ölümcüldü bazen de. Ama bu ejderhanın peşinde, taşlı düzlüklerde geçen on günlük takibin ardından avcı kölelerinin yiyeceği tükenmişti. Bu durumda onun için geriye iki seçenek kalıyordu: Ya şehre ejderha olmadan dönecek ya da babasının kadim hikâyelerle ilgili yasağını delegekti.

Ama Asha eve bir kez olsun avsız dönmemişti, şimdi de niyeti yoktu buna. Ne de olsa Iskari'ydi o, doldurması gereken kotalar vardı.

Hikâyeye böyle başlamıştı işte.

Gizlice.

Avcıları onun bir köşede baltasını bilemekle meşgul olduğunu sanırken.

Ejderha altın kırmızısı kumların arasından tüm uğursuzluğuyla fırlamıştı. Ve bütün vücudunu, sudaki pırıltılar gibi kaplayan kumlar akıp giderken, dağların rengindeki donuk, boz pulları ortaya çıkıvermişti.

Asha'nın üstüne bir atın üç katı büyüklüğüyle kâbus gibi çökmüş, çatallı kuyruğuyla havayı döverken birer çizik halindeki gözlerini, onu çağıran kızıdan bir an olsun ayırmamıştı. Onu bir hikâyeyle *handırıp* buraya çeken kızdan.

Asha avcı kölelerine bir ışıkla, kalkanlarının arkasına geçmelerini emrettikten sonra okçuları da elinin tersiyle uzaklaştırdı oradan. Bu ejderha bütün geceyi soğuk çöl kumlarının altına açtığı bir oyukta geçirmişti. Güneş yeni yeni yükselmeye başladığından, vücut ısısı uçmasına yetecek noktaya gelmemişti.

Yani çaresizdi. Ve çaresiz bir ejderhanın öfkesi yaman olurdu.

Asha'nın sol eli, boyu eninden uzunca olan kalkanına yapışırken sağ eli belindeki baltaya gitti. Gardını düşüreceği anı kollayan ejderha, etrafında daireler çizerken, yerdeki dikenli hasırotları kızın bacaklarına dolanıyordu.

Gardının düşmesini beklemesi, ejderhanın ilk hatası oldu. Asha böyle bir şeyi asla yapmazdı.

İkinci hatasıysa ona aleviyle saldırmasıydı.

İlk Ejderha, Asha'nın vücudunun sağ tarafı boyunca inen o yara izini bıraktığından beri korkusu kalmamıştı ateşten. Öldürdüğü bütün ejderhaların derilerinden yaptığı ateş geçirmez zırhı vücudunu tepeden tırnağa örtüyordu. Tenini sımsıkı sarıp, en çok sevdiği başlığını -ejderha kafası gibi yapılmış, siyah boynuzlu olanı- dahi

örtten tabaklanmış deri onu her türlü ejderha ateşinden koruyacak kadar güçlüydü.

Havaya kaldırdığı kalkanını alevler bitene kadar çekmeyip bekledi. Ne zamanki ejderhanın nefesinin tükendiğine emin oldu, o zaman attı kalkanını. Yaratığın ciğerlerindeki asidin dolup yeniden alev püskürtebilmesi için yüz kalp atımı bir zaman geçmesi gerekiyordu. Asha ejderhayı iş o noktaya gelmeden öldürmek zorundaydı.

Belinden baltasını çıkardı. Sabahın ilk ışıkları baltanın dövülmüş demir ucunda yansyordu. Yara izleriyle dolu parmakların sımsıkı tuttuğu ahşap sap aşınıp dümdüz olmuştu. Bu haliyle avcuna tam oturuyordu.

Ejderha tısladı.

Asha gözlerini kısarak baktı ona. *Seni bitirmenin zamanı geldi.*

Yaratık harekete geçmeden Asha baltasını onun atan kalbine nişan alıp fırlattı. Baltanın ete saplanmasıyla birlikte ejderhadan bir çığlık yükseldi. Ardından, yaşam kaynağı olan kanı kumlara saçılırken çırpınıp dövünmeye başladı. Bir yandan da dişlerini gıcırdatıyor, ama öfke dolu gözlerini kızın üzerinden ayırmıyordu.

O anda gelip yanında duran kişi Asha'nın dikkatini dağıttı. Dönüp baktığında kuzeni Safire'in sivri uçlu, baltalı mızrağının dibini kuma sapladığını gördü. Dimdik durmuş, çığlık çığlığa dövünen ejderhaya bakıyordu. Çene hizasında kesilmiş siyah saçları elmacıkkemiklerinin cesur çıkıntılarını ve çenesindeki yara izinin gölgesini vurguluyordu.

"Sana kalkanların arkasında durmanı söylemiştim," dedi Asha homurdanarak. "Başlığın nerede?"

“Başlık varken bir şey göremiyorum. Avcı kölelere bıraktım.” Safire’in üstünde, Asha’nın alelacele yaptığı, tabaklanmış deriden av kıyafeti, ellerinde de Asha’nın ateş geçirmez eldivenleri vardı. İkinci bir çift eldiven yapmaya vakit olmadığı için Asha kendininkini ona vermişti.

Ejderha şimdi, kana bulanmış bedenini sürükleyerek Asha’ya doğru harekete geçmişti. Pulları kumlara sürtünüyor, nefesi hırıldıyordu.

Asha’nın eli o anda kendi baltalı mızrağına gitti. Yaratığın alev püskürtmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Kafası karışmıştı.

“Geride dur Saf. Kalkanların arkasında.”

Safire yerinden kıpırdamadan, büyülenmiş gibi ejderhaya bakıyordu. Yaratığın kalp atışları yavaşlıyor, adım adım ölüme yürüyordu.

Pat-pat.

Pat... pat.

Sesi kesildi.

Ejderha sonra kafasını havaya kaldırıp, Iskari’ye öfke dolu bir çılgılık attı. Ve kalbi durmadan önce boğazından son bir kez alev püskürttü.

Asha aynı anda kuzeninin önüne geçip, “Yere yat!” diye bağırdı.

Safire’i korumak için uzattığı eldivensiz eli bu esnada açıkta kalmıştı. Alevler parmaklarını ve avuç içini yutup tenini dağlarken Asha o acıyla boğazına kadar gelen çılgılığı bastırmak için dudaklarını ısırırdı.

Alevler durup, ejderha cansız bir halde yere yığılırken Asha dönüp Safire’e baktı. Kız dizlerinin üstüne çökmüş,

kumların üstünde sağ salim duruyordu. Alevler ona değmemişti.

Başından beri tuttuğu nefesini bırakırken Safire kuzeninin elini görüp, “Asha,” diye atıldı. “Yanmışsın.”

Asha başlığını çıkarıp avcunu yukarı kaldırdı. Teni kapkara olmuş, kabarcıklanmıştı. Acısı ise akkor halinde bütün vücuduna yayılıyordu.

O anda içinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. En son bir ejderha tarafından yakılalı sekiz yıl geçmişti.

Dönüp avcı kölelerine baktı; kalkanlarını indirmeye başlamışlardı. Onlarda zırh yerine demir vardı. Okları, baltalı mızrakları, boyunlarındaki halkaları hep demirdendi. Gözleri ejderhanın üstünde olduğu için Iskari’nin yandığını fark etmemişlerdi.

Güzel. Ne kadar az tanık, o kadar iyi.

“Ejderha ateşi zehirlidir Asha. İcabına bakman lazım.”

Asha başını salladı. Fakat sorun şu ki, yanık tedavisi için gerekli malzemeleri yanında getirmemişti. Daha önce hiç ihtiyaç duymamıştı ki.

Bozuntuya vermeden çantasına uzandı. Safire ise arkasından, “Artık alev püskürtmüyorlar sanıyordum,” dedi alçak sesle.

Asha o anda donup kalmıştı.

Hikâye olmadan ateş püskürtmüyorlar, diye geçirdi içinden.

Safire ayağa kalkıp, deri zırhının üstündeki tozları silkeledi. Ardından gözlerini Asha’dan ısrarla kaçırarak, “Şimdi niye ateş püskürtsünler ki?” diye ekledi.

Asha aniden, kuzenini yanına aldığı için derin bir pişmanlık hissetti.

Ancak Safire'i almadan gelseydi, kız çenesindeki o yara iziyle kalmayabilir, başına çok daha kötü şeyler gelebilirdi.

Ava çıkılmadan iki gün önce soldatlar Safire'i kendi odasında köşeye sıkıştırmış, buna Asha da tanık olmuştu. Anahtar olmadan içeri nasıl girmişlerdi, orası muammaydı.

Adamlar karşılarında bir Iskari görünce paniğe kapılıp çil yavrusu gibi dağılmışlardı dağılmasına da bir dahaki sefere ne olacaktı? Asha ava çıktı mı günlerce dönmüyordu; komutan Jarek'le barış müzakerelerine giden ağabeyi Dax da hâlâ dönmemişti. Haliyle, o avdayken skral-kanlı kuzenine göz kulak olacak kimse kalmadığı için yanına almıştı Asha da. Eve eli boş dönmekten daha beter bir şey varsa o da kuzenini bir kez daha hasta odasında bulmak olurdu herhalde.

Asha'nın sessizliğinden en ufak bir şey çıkaramayan kuzeni konuşmaya devam ediyordu.

"Şafakla birlikte çıkıp akşam yemeğinden önce ejderhayla döndüğün günleri hatırlıyor musun? Ne oldu da değişti bu?"

İyice su toplamış teninin keskin acısı Asha'nın başını döndürmeye başlamıştı. İçten içe zihni berrak kalsın diye mücadele veriyordu.

Avcı kölelerine ıslık çalarak parçalama işlemine başlamalarını işaret ettikten sonra, "Belki de eskiden fazlasıyla kolaydı," dedi Asha. "Böyle zorlanmak daha güzel."

İşin aslı, ejderha sayısı yıldan yıla azalıyor, babasına ejderha kafası götürmesi gittikçe zorlaşıyordu. Gizli gizli hikâye anlatmaya başvurması da bu yüzdendi; yaratıkla-

rı ayartmak için. Değerli taşlar insanları nasıl kendilerine çekiyorsa kadim hikâyeler de ejderhaları öyle çekiyordu. Yüksek sesle anlatılan bir hikâyeye karşı koyabilecek tek bir ejderha yoktu.

Fakat hikâyeler ejderhaları sadece baştan çıkarmakla kalmıyor, onları güçlendiriyorlardı da.

Alev püskürtmeleri de ondandı işte.

Şöyle oluyordu: Yüksek sesle anlatılan kadim hikâyelerin olduğu yerde ejderha da oluyordu; ejderhanın olduğu yerde de yıkım, ihanet ve alevler oluyordu. Özellikle de alevler. Bunu Asha'dan iyi kimse bilemezdi. Kanıt arayanların, yüzüne bakması yeterliydi.

Safire nihayet iç geçirip pes etti.

Mızrağını kuma saplanmış halde bırakıp, önünde yatan yaratığa doğru yürümeye başladığında, "Sen git şu yangınla bir ilgilen," dedi. Köleler ejderhaya girişmeden önce Safire etrafında tam bir daire çizip yakından inceledi. Ejderhanın kum kaplı pulları tam istedikleri gibi, dağların rengindeydi. Boynuzlarının ve dikenlerinin ise biri bile çatlayıp kırılmamış, o kusursuz fildişi renginde kalmışlardı.

Safire gidince yanmış parmaklarını açıp kapatmaya çalışan Asha beynine saplanan keskin acıyla dişlerini daha bir sıktı. Etrafındaki ova, kumların kızılıyla soluk otların sarısının iç içe geçtiği bulanık bir manzaraya dönüşmüş, kayaları gri birer benek halinde görmeye başlamıştı. Tam sınırda bir yerdeydiler. Burası ne hemen batılarındaki çöl gibi düz ne de hemen doğularındaki dağlık arazi gibi engebeliydi.

"Çok güzel bir şeymiş bu!" diye seslendi Safire.

Asha bunun üzerine dönüp, büyük karaltının yanında bir leke halinde gördüğü kuzenine baktı. Görüşünü düzeltmek için kafasını hızla iki yana salladı; işe yaramadığını anlayınca da, dengesini kaybetmemek için Safire'in mızrağına tutundu.

"Baban çok memnun olacak." Kuzeninin sesi yavaş ve boğuk geliyordu.

Bir de gerçeği bilseydi, diye düşündü Asha keyifsizce.

Şu başının dönmesi de geçmek bilmiyordu ki. Mızrağa daha sıkı tutunup kuzenine odaklanmaya çalıştı.

Safire şimdi bıçaklarını çekip işe girişmiş olan kölelerin arasında bir oraya bir buraya gidiyordu. Asha bir ara kızın, ejderhaya saplanmış olan baltayı tuttuğunu duydu. Ardından ejderhanın pullu derisinden güç almak için çizmesinin tabanını bastırışını, sonra da baltayı yavaşça çekip çıkarışını dinledi. Yoğun ve yapışkan kanın kumlara oluk oluk aktığını bile duyabiliyordu.

Ama göremiyordu kızı. Göremiyordu.

Bütün dünyası beyaz, bulanık bir şeye dönüşmüştü.

"Asha?.. İyi misin sen?"

Asha alnını baltalı mızrağın düz çeliğine dayadı. Başının dönmesine karşı mücadele ederken, demir çubuğa yanmamış elinin parmaklarıyla bir pençe gibi yapışmıştı.

Daha fazla zamanım olmalıydı.

Telaşla yaklaşan ayak seslerinin kumları yaladığını duydu.

"Neyin var Asha?"

O anda ayaklarının altındaki yer çöktü, Asha yana doğru kaydığını hissetti. Sonra da elini, hiç düşünmeden skral-kanlı kuzenine doğru uzattı. Kanun gereği dokun-

masına izin olmayan kuzenine.

Safire panikle nefesini tutup, aralarındaki mesafeyi açmak için bir adım geri kaçtı. Asha dengesini yeniden sağlamaya çalıştı ama bu kez beceremeyip kumlara çöktü.

Safire'in gözleri avcı kölelere kayarken -kuzeninin, kölelerin meraklı bakışlarından çekindiğini anlayabiliyordu- Asha içinin sızladığını hissetti. Hep böyle sızlardı zaten.

Ama köleler konuşurdu. Bunu en iyi kuzeni bilirdi. Safire'in ailesine ihanet eden, bu dedikoducu köleler olmuştu. Ve şimdi de etrafları onlarla çevriliydi. Safire'in, damarlarında skral kanı akarken, Asha'ya dokunmasının, hatta gözlerine bakmasının bile yasak olduğunu bilen kölelerle.

"Asha..."

Asha'nın dünyası bir anda durup eski yörüngesine oturmuştu sanki. Gözlerini kırıştırdı. Dizlerinin arasındaki kumu görebiliyordu şimdi. Turkuvaz gökyüzüne karşı altın rengi bir lekeye dönüşmüş ufuk çizgisini görebiliyordu. Bütün berraklığı, bozluğu ve cansızlığıyla önünde yatan ejderhayı görebiliyordu.

Safire gelip yanında çömeldi. Fazla yakın durmuştu.

"Sakın," dedi Asha, ister istemez sert bir sesle. "İyiymi ben."

Elindeki keskin acıyı bastırmaya çalışarak, dişlerini sıkıp ayağa kalktı. Toksinlerin bu kadar hızlı devreye girmelerinde bir gariplik vardı. Susuz kalmıştı belki de. Biraz su içse iyi gelebilirdi.

Safire arkasından, "Aslında buraya hiç gelmemeliydin,"

diye seslendi endişe yüklü bir sesle. “Düğün gününe yedi gün kaldı. Bundan kaçıp duracağına hazırlansañ daha iyi edersin.”

Asha yürümeye kalktığıında ayakları birbirine dolandı. Elinin alev alev yanmasına, güneşin hızla yükselmesine rağmen bir ürperti sardı içini.

“Hiçbir şeyden kaçtığım yok,” diye çıkıştı, uzaklardaki yeşil örtüye bakarak. Vadi. Asha’nın tek özgürlüğü.

O an bir sessizlik çöktü üzerlerine. Bir süre öylece durup, kölelerin bıçaklarını bilemelerini dinledikten sonra Safire gidip Asha’nın arkasında durdu.

“Ejderha kalpleri bu sıra çok modaymış.” Asha kızın bunu söylerken muzip muzip gülümsediğini hissetmişti. “Özellikle de çeyiz hediyesi olarak.”

Asha kuzeninin sözlerine burun kıvrıp av çantasının önünde çömeldi. Ardından, ejderha derisinden yapılma çantasının içinden su kesesini çıkardı.

“Kızıl ay yedi gün sonra solacak. Doğru söyle, çeyiz hediye hakkında biraz olsun düşündün mü?”

Asha doğrulup kuzenine tehditkâr bir şekilde hırlarken dünyası yine dönmeye başladı. Ayakta kalabildiyse safi irade gücü sayesindeydi.

Hediyeyi tabii ki düşünmüştü. Işığı günden güne azalan o korkunç aya ne zaman baksa başka bir şey düşündüğü olmuyordu. Hediye, düğün, yakında *koca* diyeceği genç adam.

Bu sözcük düşündükçe büyüyor, büyüdükçe taşlaşıyor, beraberinde diğer her şeyi de netleştiriyordu.

“Hadi ama,” dedi Safire, gözleri ilerideki tepelerde, hafifçe gülümseyerek. “Bir ejderhanın kanlı kalbi. Kendi

kalbi olmayan bir adam için kusursuz bir hediye.”

Asha kafasını iki yana salladı. Ama Safire’in gülümsemesi bulaşıcıydı. “Böyle iğrenç olmak zorunda mısın?”

Tam o anda, Safire’in omzunun arkasından baktığında, şehir tarafından yükselen altın kızılı bir bulut gördü. Aklına ilk gelen, *kum fırtınası* oldu; hemen ardından, tam kölelere emir yağdıracaktı ki vazgeçti. Taşlık ovaydı burası, açık çölde değildiler. Uzaklara gözlerini kısarak baktığında iki atın onlara doğru gelmekte olduğunu gördü. Birinin binicisi yoktu; diğerinin üstündeyse, kaba yünden pelerini, atının sıçrattığı kumlarla kızıla dönmüş bir adam oturuyordu. Adamın güneşte göz kırpan altın halkası saray kölelerinden biri olduğunu gösteriyordu.

Atlı dörtnala yaklaşırken Asha yanmış elini arkasına gizledi.

Asha adamı nihayet durup, toz toprak çöktüğü zaman görebildi. Kısrağını dizginlemeye çalışan kölenin kır saçları ter içinde kalmıştı. Güneşe doğru gözlerini kısarak baktı.

“*Iskari*,” dedi sonra, nefes nefese kalmış bir halde. Asha’ya bakmamak için önüne çevirdiği gözleri, yerinde duramayan kısrağın yelelerindeydi. “Babanız sizi görmek ister.”

Asha ellerini arkasında kavuşturup, “Zamanlaması kusursuz,” dedi. “Akşama doğru ejderhanın başıyla gelirim.”

Köle, gözlerini atın üstünden kaldırmadan, kafasını iki yana salladı. “Derhal saraya dönmeniz isteniyor.”

Asha’nın o anda kaşları çatıldı. Ejderha kral hiç böyle yapmaz, kızının avlarını yarıda kesmezdi.

Bakışları binicisiz kısrağa çevrildiğinde kendi atı Ole-

ander olduğunu gördü. Hayvanın kahverengi eyeri terden parlamış, alnındaki beyaz akıtmasına kızıl kumlar buluşmuştu. Sahibinin yanında başını gergin gergin kaldırıp indiriyordu.

“Ben buradaki işleri hallederim,” dedi Safire. Ama Asha ona döndüğünde yüzüne bakmaya cesaret edemedi. “Evde görüşürüz.” Bunu söyledikten sonra ödünç aldığı av eldivenlerinin bağlarını çözmeye başladı. “Bunları bana hiç vermeyecektin.” Eldivenleri çıkarıp, yine bakmadan uzattı. “Git hadi.”

Asha, babasının kölesi elinin yandığını görmesin diye, her yeri su toplamış teninin acısını duymazdan gelerek taktı eldivenleri. Ardından Safire’in yanından ayrılıp Oleander’in dizginlerini tuttu ve tek seferde üstüne atladı. Oleander başta kişneyip huzursuz huzursuz kıpırdandı, sonra da Asha’nın topuklarının değmesiyle birlikte şaha kalkıp koşmaya başladı.

Asha kızıl kumları kaldıra kaldıra, dört nala şehre doğru giderken, “Kalbi sana ayırırım!” diye seslendi Safire. “Fikrini değiştirirsin diye!”

Başlangıçta...

Yaşlı Olan tek başınaydı. Bu yüzden kendine iki yoldaş yaptı. Göklerden ve ruhtan şekillendirdiği ilkine Namsara adını verdi. Namsara altın çocuktı. Güldüğünde gözlerinde yıldızlar ışırdı. Dans ettiğinde savaşlar dururdu. Şarkı söylediğinde bütün hastalar şifa bulurdu. Onun varlığı bütün dünyayı dikip birbirine tutturan bir iğne gibiydi.

Yaşlı Olan, ikinciye kandan ve ay ışığından yarattı. Ve ona Iskari dedi. Iskari üzüntünün çocuğuydu. Namsara çevresine kahkaha ve sevgi yayarken Iskari gittiği her yere yıkım ve ölüm götürüyordu. İnsanlar, Iskari yürüdüğünde evlerine kaçışır, konuştuğunda ağlardı. Fakat Iskari ava çıktığında attığını vururdu.

Bu yaratılışından keder duyan Iskari bir gün Yaşlı Olan'ın karşısına çıkıp onu yeniden yapmasını istedi. Kendi varlığından nefret ediyor, Namsara gibi olmak istiyordu. Yaşlı Olan bu isteğini reddettiğinde nedenini sordu. Erkek kardeşinin payına bir şeyler yaratmak düşmüşken ona neden yıkmak kalmıştı?

"Dünyanın dengeye ihtiyacı var," dedi Yaşlı Olan.

Bunun üzerine, öfkeye kapılan Iskari, yüce tanrının huzurundan ayrılıp ava gitti. Günlerce, haftalarca avlandı. İçindeki öfke büyüdükçe kana susamışlığı doymak bilmez bir hal alıp çıkmıştı. Gözünü bile kırpmadan, acımasızca öldürürken nefreti de dolup taşıyordu. Kardeşinin mutlu

olmasından, sevilmesinden nefret ediyordu. Onu bu şekilde yarattığı için Yaşlı Olan'dan nefret ediyordu.

Iskari böylece, bir dahaki sefere ava gittiğinde Yaşlı Olan'a da tuzak kurdu.

Bu korkunç bir hataydı.

Yaşlı Olan bunu fark edince Iskari'yi bir darbeye yere serip, onda Vadi'nin sıradağları kadar uzun ve geniş bir yara izi bıraktı. Onu öldürmeye çalıştığı için, tıpkı ipek bir tülü çekip alır gibi, ölümsüzlüğünü aldı elinden. Sonra da, suçunun kefaretinin ödese diye, adını lanetleyip tek başına çöle gönderdi. Batıcı rüzgârların ve uluyan kum fırtınalarının ortasında, yakıcı güneşin altında kuruyup gitsin diye. Gecenin soğuk pelerinin altında buz kessin diye.

Fakat Iskari'yi sıcak ya da soğuk değil, dayanılmaz yalnızlığı öldürüyordu.

Bu esnada Namsara, Iskari'ye bakmaya çöle çıkmış, onu ararken gökleri yedi kez yüz değiştirmişti. Nihayet bulunduğu Iskari kumların içine gömülmüş, teni güneşten kabarmış, gözleri leş kargalarına yem olmuştu.

Kız kardeşinin öldüğünü gören Namsara dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı.

İki

Asha normalde avdan sonra yıkanırdı. Kandan, kumdan ve terden arınmayı; saray surlarının dışındaki o vahşi ve çetin dünyadan, göğsünün etrafına sımsıkı sarılmış bir kuşak gibi gördüğü hayata dönüşünü temsil eden bir nevi tören sayıyordu bunu.

Fakat bugün banyo faslını es geçecekti. Babasının acil çağrısına aldırmadan, muhafızların yanından geçip, ilaçların saklandığı hasta odasının yolunu tuttu. Açık terastan süzülen güneş ışığı yerdeki çiçek desenli mozaikleri aydınlatıyor, raflardaki pişmiş topraktan yapılmış şişeleri sarılara ve kızıllara boyuyordu.

Sekiz yıl önce, İlk Ejderha Kozu onu yaktıktan sonra da bu odada açmıştı gözlerini. Tüm bedeni sarılı halde, hasta yatağında yatışını, göğsünün üstüne bir kaya gibi çökmüş, ona korkunç bir hata yaptığını söyleyen o berbat hissi, her şeyi hatırlıyordu Asha.

Bu kötü anılardan silkinip kemerli kapıdan içeri girdi. Zırhının ve eldivenlerinin tokalarını teker teker açıp çı-

kardı, yığının en tepesine de baltasını bıraktı.

Ejderha ateşinin, teninizi yakıp etinizden sıyrarak kadar kuvvetli olmasının yanı sıra en büyük tehlikelerinden biri de zehirli olmasıydı. Eğer doğru düzgün tedavi edilmezse veya tedavide geç kalınırsa, en ufak bir yanık bile içten içe öldürürdü. Asha'nın sekiz yıl önce maruz kaldığı gibi ağır yanıkların ise hemen tedavi edilmesi gerekiyordu ve kurbanın hayatta kalma şansı buna rağmen çok düşük olabiliyordu.

Asha'nın zehri çekip toplamak için bir reçetesi vardı ama bunun için yanıkların iki gün boyunca sarılı kalmaları gerekiyordu. Onunsa böyle bir zamanı yoktu. Babası saraya çağırtmıştı. Döndüğünün haberi ona çoktan ulaşmış olmalıydı. Artık günleri değil, yüz kere yüz kalp atışı kadar bir zamanı kalmıştı.

Dolapları açıp içlerinden, kurutulmuş ağaç kabukları ve köklerin olduğu kapları çıkardı. Özellikle aradığı bir malzeme vardı. O telaşla unutup kaplardan birini yanmış eliyle tuttu; tutmasıyla birlikte bırakması bir oldu. Saniyesinde saplanan acı elinden beynine kadar yürümüştü.

Kap ise elinden düşüp tuzla buz olmuş, yerde kırık parçalarla keten sargı bezlerinden oluşan bir yığın kalmıştı.

Asha lanet okuyup diz çöktü, parçaları tek eliyle toplamaya girişti. Zihni acıdan öyle puslanmıştı ki yanında çömelip parçaları toplamasına yardım eden kişiyi başta fark edememişti.

“Ben hallederim Iskari.”

Asha sesi duyar duymaz yerinden sıçradı. Gözlerini yerden kaldırıırken önce gümüş bir halka, sonra da birbirine karışmış saçlar gördü.

Yerdeki parçaları toplayışını seyrettiği bu çilli elleri tanıyordu. Bunlar Jarek'in akşam yemeklerini getiren el-lerdi. Ona da Jarek'in cam bardaklarında sıcak nane çayı sunmuşlukları vardı.

Asha'nın sinirleri yay gibi gerilmişti şimdi. Nişanlı-sının kölesi saraydaysa nişanlısı da burada olmalıydı. Jarek'i, müzakereler sırasında Dax'a göz kulak olsun diye çalılıklara göndermişlerdi; dönmüştü demek.

Babam da beni bu yüzden mi alelacele çağırdı?

Kölenin parmakları aniden durmuştu şimdi. Asha ka-fasını kaldırıp baktığında, onun da elindeki yanığa bak-makta olduğunu fark etti.

"İskari..." Adamın alnı çatıldı. "Bunu tedavi ettirme-niz gerekir."

Asha'nın öfkesi o anda, yeni körüklenmiş bir ateş gibi parladı. Tedavi edecekti elbette. Hatta dikkatsizlik etme-se şu anda tedavi ediyor olacaktı.

Fakat halihazırda yanığı tedavi ettirmekten daha önemli bir mesele vardı: Bu kölenin sessiz kalmasını sağ-lamak. Jarek kölelerini sık sık, düşmanlarına casusluk etmeleri için kullanırdı. Asha bunu şimdi yanından gön-derse dosdoğru efendisine koşup her şeyi anlatırdı.

Jarek öğrendi mi babası da öğrenecek demektir. O za-man da Asha'nın kadim hikâyeleri anlattığı ortaya çık-a-cak, babası onun eski sapkın günlerine döndüğünü düşü-necekti.

"Bunu gidip de birilerine yetiştirirsen, skral, son gö-receğin surat çukurun tepesinden sana bakmakta olan benim suratım olur."

Genç adamın ağzı dümdüz bir çizgiye dönüştü, ba-

kışlarını ayaklarının altındaki fayanslara çevirdi. Bütün zemin iç içe geçmiş zarif namsara çiçeği desenleriyle kaplıydı. Her türlü hastalığı iyileştiren o nadir çöl çiçeği namsaralarla.

“Beni affedin Iskari,” dedi adam, yerdeki parçaları toplamaya yeniden başladığında, “ancak ben sizden emir alamam. Efendim ne derse odur.”

Asha o anda gidip, diğer zırhlarının üstünde duran baltasını kapmamak için zor tuttu kendini. Adamı tehdit etmeye devam etse, misilleme olsun diye tam tersini yapıp sırrını herkese anlatabilirdi. Rüşvet daha çok işe yarardı sanki.

“Peki sana sessiz kalman için bir şey versem?”

Kölenin parmakları kırık parça yığınının üstünde duruvermişti şimdi.

“Ne istersin?”

Ağzının köşelerinin hafifçe kıvrıldığını gören Asha’nın tüyleri diken diken olmuştu.

“Fazla zamanım yok,” diye bastırdı sonra, gergin gergin.

“Evet,” dedi adam, su toplamış tenine bakarak, “fazla zamanınız yok.” Kızın bedeni, kaptığı enfeksiyon yüzünden titremeye başlamıştı. “Siz şu yanığı tedavi ederken bir şeyler düşünürüm ben.”

Asha onu orada bırakıp odaya bakınmaya başladı. İşin doğrusu, bu titreme endişelendirmişti onu. Köle yerdeki pisliği temizlerken o da raflara dönüp aradığı malzemeyi buldu. Ejderha kemiği külü.

Bu kül de tek başına, ejderha ateşi kadar ölümcüldü ama başka bir şekilde zehirliyor, vücudu hasta etmek yerine bütün besinini sömürüp tüketiyordu. Asha daha

önce kimsenin böyle öldüğünü görmemişti ama hakkında anlatılan hikâyeyi biliyordu. Bir zamanlar, düşmanlarına ders vermek isteyen bir ejderha kraliçesi varmış. Hepsini onur konuğu olarak sarayına davet etmiş ve her gece yemeklerine bir tutam ejderha kemiği külü atmış. Ziyaretlerinin son sabahındaysa hepsini yataklarında ölü bulmuşlar. Bedenlerinin içi, sanki bütün canları çekilip alınmış gibi bomboş haldeymiş.

Fakat ejderha kemiği, bu tehlikelerine rağmen, doğru miktarda ve doğru bitkilerle bir arada kullanıldığında -tam olarak da bu sömürme özelliğinden dolayı- ejderha ateşinin zehrini emmekte birebirdi. Asha bu yüzden, mantar kapağı çıkarıp miktarı ölçerken çok dikkatli davranmıştı.

İyi bir köle, neye ihtiyaç duyulduğu söylenmeden anlayandı ve Jarek de her şeyin en iyisini satın almasıyla bilinirdi. Dolayısıyla Asha malzemeleri toplayıp ezerken, kaynatıp macun kıvamına getirirken, Jarek'in kölesinin sargı bezi hazırlamaya girişmesine şaşırmamıştı.

Asha malzemeleri bir an önce soğusunlar diye karıştırırken, "O nerede?" diye sordu. Jarek'in ismini söylemesine gerek yoktu.

Kimi sorduğunu elbette anlayan genç adam, "Şarap kadehinin içinde uyuyordur," diye karşılık verdikten sonra bez yapmayı durdurup kızın ellerine baktı. "Sanırım yeterince soğumuştur Iskari," dedi.

Asha adamın gözlerini çevirdiği yere baktığında ellerinin zangır zangır titremekte olduğunu gördü. Ardından kaşığı bir kenara atıp ellerini yüzüne götürdü, titremelelerini izledi.

“Daha fazla zaman gerekiyor...”

Köle sükûnetini bozmadan çanağı kendine doğru çekti. Ardından, “Oturun,” dedi çenesiyle masanın üstünü işaret ederek. İdare şimdi ona geçmiş, ne derse yapılacak kişi Asha değil o olmuştu sanki.

Asha bu durumdan hiç memnun değildi ama öncelikle şu titreyen ellerine bir çare bulması gerekiyordu. O masanın üstüne, tek elinden güç alarak çıkarken köle de çanağın içindeki siyahımsı macundan bir kaşık alıp, tüten dumanı gidene kadar üfledi. Asha yanmış elini bacağına üstünde sabit tutarken adam pütür pütür macunu su toplamış avcunun ve parmaklarının üstüne kaşık yardımıyla sürüp yaymaya başladı.

Asha bu keskin acıyla inleyip, dişlerinin arasından tıslamaya başlayınca köle endişelenip birkaç kez durdu ama Asha her seferinde başıyla devam etmesini işaret etti. Çıkardığı berbat kokuya rağmen -yanmış kemik gibi kokuyordu- külün işe yaradığını, etine nüfuz edip koluna doğru yayılmakta olan serinlik hissinden anlayabiliyordu.

“İyi geliyor mu?” diye sordu köle, bakışları önünde, bir sonraki kaşığa üflerken.

“Evet.”

Adam nihayet yanığın üstüne iki kat daha sürdükten sonra keten bezlere uzandı.

Fakat tam sarmaya başlayacaktı ki, ikisi birden tereddüt ettiler. Köle merhemli ele doğru eğilmiş halde donakaldığında Asha da endişeyle çekti elini. Keten bezler havada asılı dururken ikisinin de aklından aynı şey geçiyordu: Kölenin yanığı sarması için Asha’ya dokunması gerekiyordu.

Bir draksor'a, efendisinin izni olmadan dokunan bir köle üç gün katıksız zindan hapsiyle cezalandırılırdı. Suç daha büyükse -örneğin Asha gibi yüksek mertebeden bir draksor'a dokunduysa- kırbaç cezası da alırdı. Ayrıca, çok nadir olsa bile, draksor'la arasındaki gönül ilişkisinden kaynaklanan mahrem dokunma durumlarında köle çukura atılarak ölüm cezasına çarptırılırdı.

Şimdi de köle, Jarek'in izni olmadan ona dokunmaz, *dokunamazdı*.

Asha bezi alıp kendi işini kendi yapmayı düşünürken, genç adamın dokunmamaya özen göstererek yavaşça işe girdiğini görünce ne diyeceğini bilemedi.

Kafasını kaldırıp baktığında her yeri çil dolu, ince ve uzun bir yüz gördü. Gece gökyüzündeki yıldızlar gibi sayısız çil. Adam o kadar yakın duruyordu ki Asha sıcaklığını hissedebiliyordu. Tenindeki tuz kokusunu alabilecek kadar yakın.

Köle onun baktığını sezdiyse de belli etmiyordu. Merhemli elin etrafına bezleri tekrar tekrar sararken aralarındaki boşluğu dolduran tek şey sessizlikti.

Asha onun ellerini inceledi bir süre. Geniş bir avuç içi. Uzun parmaklar. Parmak uçlarında nasırlar.

Bir ev kölesinin parmaklarında nasır mı olurmuş?

Adam bir ara, "Nasıl oldu bu?" diye sordu çalışırken.

Bu sırada kafasını kaldırıp Asha'nın yüzüne bakacak gibi oldu ama son anda engel oldu buna. Sarma sırası parmaklara gelince kısa bezlere uzanıp işine devam etti.

Kadim hikâyelerden birini anlattım.

Bir skral, kadim hikâyelerle ejderha ateşinin arasındaki bağı ne kadar biliyor olabilirdi ki?

Adamın sorusuna yüksek sesle cevap vermedi elbette. Gerçeği ondan iyi kimse bilemezdi. Asha yanlışlarını düzeltmekle geçirdiği onca yıla rağmen eskiden ne kadar sapkınsa öyleydi hâlâ. İçini açıp baksanız, yara bere içindeki dış görüntüsünden farklı bir şey bulamazdınız. İçide dışı kadar çirkin ve dehşet vericiydi.

Iskari ve Namsara'nın hikâyesini anlattım.

Iskari, Asha'nın kendi unvanını da aldığı tanrıçanın adıydı. Bu devirdeki anlamıysa *can alandı*.

Fakat zaman içinde Namsara'nın anlamı da değişmişti. Hem bu odanın zeminindeki şifalı çiçeğin adıydı hem de bir unvandı. Soylu bir amaç uğruna, krallığı için, inançları için savaşanlara verilen bir unvan. *Namsara* dendiğinde herkesin gözünde bir kahraman canlanırdı.

“Bir ejderha öldürdüm,” dedi Asha nihayet, “ölürken de böyle yaktı işte.”

Köle onu dinlerken bezlerin ucunu sargının içine tıkmakla meşguldü. Sıra sargıyı tutturmaya geldiğindeyse parmaklarını Asha'nın bileğine doladı. Karşısındaki nin kim olduğunu unutmuş gibiydi.

O dokunur dokunmaz Asha irkilip nefesini tuttu, genç adam da hatasını anlamış olacak ki, hareket etmeyi bıraktı.

Asha gürlleyip emir vermeye hazırlanırken adam ondan hızlı davranıp, “Şimdi nasıl oldu?” diye sordu son derece yumuşak bir sesle.

Onun yanığını kendi canından çok önemsiyormuş gibi.

Asha'dan biraz olsun korkmuyormuş gibi.

Vereceği emir Asha'nın dilinin ucunda eriyip gitmişti. Bileğine sarılı parmaklara baktı. Ne titriyorlardı ne de

bir tereddüttedydiler; olabildiğince sıcak, kendinden emin ve güçlüydüler.

Korkmuyor muydu bu?

Köle sorusuna cevap alamayınca, bu kez daha da kötü bir şey yapıp gözlerini kızın gözlerine çevirdi.

Bakışları kilitlenirken Asha'nın içini ürkütücü bir sıcaklık sardı. Gözleri yeni bilenmiş çelik gibi keskindi. Kölenin, bakışlarını hemen kaçırmaması gerekirken, bir süre Asha'nın -annesininkiler gibi kara- gözlerinde kalmış, sonra da yüzünden boynuna kadar inip gömlek yakasının altında kaybolan yara izine kaymıştı.

İnsanlar bakıyordu. Asha alışkındı buna. Mesela çocuklar parmakla gösterip uzun uzadıya bakmayı seviyordu, ama çoğunluk, yara izini görür görmez korkuyla kaçırmıyordu gözlerini. Bu köleninse hiç acelesi yok gibiydi. Gözleri meraklı ve dikkatliydi; Asha bir duvar kilimiymiş, o da en ufak bir ayrıntıyı kaçırmak istemiyormuş gibi bakıyordu.

Asha adamın aklından ne geçtiğini biliyordu. Bunu, aynaya her bakışında kendi de görüyordu. Kabar kabar olup rengi atmış, alaca bulaca bir deri parçası. Alnının tepesinden başlayıp, kaşının ucuyla saç çizgisinden de bir parça alarak sağ yanağına kadar iniyor, oradan da kulağına kadar uzanıyordu. Öyle ki, kulağı eski şeklini yitirip yamru yumru bir şeye dönüşmüştü. Böylece, yüzünün üçte birini ve boynunun yarısını kaplayan yara izi vücudunun sağ tarafına doğru iniyordu.

Safire bir keresinde Asha'ya bunu görmekten nefret etmiyor musun diye sormuştu. Ama Asha nefret falan etmiyordu. Gelmiş geçmiş en vahşi ejderhalardan birinin

gazabına uğramış ama hayatta kalmıştı. Bunu kaç kişi söyleyebilirdi ki?

Evet, Asha yarasını bir taç gibi taşıyordu.

Kölenin gözleri şimdi aşağı inmeye başlamıştı. Yarının, giysilerin altında kalan kısmını da hayal etmeye çalışıyormuş gibiydi. Giysilerinin altındaki Asha'yı zihninde canlandırmaya çalışıyormuş gibi.

Asha'nın içinde nihayet bir kırbaç şakladı, sesini bir bıçak gibi keskinleştirerek konuştu.

“Öyle bakmaya devam edersen skral, birazdan bakmaya gözün olmayacak.”

Bunun üzerine adamın ağzı hafifçe yana kaydı. Kız ona meydan okumuş, o da kabul etmişti.

Bu Asha'ya geçen seneki isyanı hatırlattı. Bir grup köle hendeği ele geçirmiş, draksorları rehin alıp, yaklaşan soldatları öldürmüştü. Kölelerin cephelerine nüfuz edip isyanı bitiren, sonra da her bir köleyi teker teker kendi elleriyle öldüren Jarek olmuştu.

Bu skral da en az onlar kadar tehlikeli.

Asha birdenbire baltasını özlemişti. Aralarındaki mesafeyi artırmak için kendini masanın dışına itti.

“Ben bir ödeme şekli buldum,” dedi köle arkasından.

O anda adımları yavaşladı Asha'nın. Sonra dönüp ona baktı. Adam fazlalık keten bezleri katlamış, şimdi de kabın dibinde kalan merhemi kaşıkla sıyrıyordu.

Kanunu yeterince çiğnememiş gibi.

“Sessizliğime karşılık” -toprak kabın dibine çarpan tahta kaşık tıngırdadı- “bir dans istiyorum.”

Asha ona bakakalmıştı.

Ne?

Onun gözlerine bakma cüreti göstermesi yetmemiş gibi, şimdi bir de onunla dans etmek mi istiyordu?

Delirmiş miydi bu?

Iskari'ydi o. Iskari dans etmezdi. Edecek olsa bile bir skral'la asla dans etmezdi. Bu çok saçmaydı. Akıl almaz bir şeydi.

Yasaktı.

“Tek bir dans,” diye tekrar etti köle, kafasını kaldırırken. Gözleri Asha'nın gözlerini adeta delip geçiyordu. “Benim seçeceğim bir yerde ve zamanda.”

Asha'nın eli beline gitti. Baltası hâlâ yerde, zırhların üstünde duruyordu. “Başka bir şey seç.”

Genç adam gözlerini Asha'nın eline dikip kafasını salladı. “Başka bir şey istemiyorum.”

“Başka bir şey isteyip istemediğine emin olamıyorum,” dedi Asha ters ters bakarak.

Köleyse ona aynı terslikle bakarak, “Bir aptal her şeyden emin olabilir,” dedi. “Ama bu onu haklı yapmaz.”

Öfke şimdi akkor olmuş, Asha'nın içini dağlıyordu.

Az önce aptal mı demişti ona?

Üç büyük adım atarak yerdeki yığına gitti, baltasını kaptığı gibi adamın dibinde bitti, baltanın keskin ucunu gırtlığına dayadı. O küstah sesini, istese oracıkta kesip alabilirdi.

Adamın elindeki kap o anda yere düşüp kırıldı. Çene çizgisi kasılıp gerilmişti ama bakışlarını hâlâ kaçırmıyordu. Aralarındaki hava tabakası kıvılcımlanıp alev almak üzereydi. Adam ondan yarım kafa boyu uzun olsa da fark etmezdi; Asha büyük avlara kafa tutmaya alışkındı.

“Benim sabrımı sinama skral,” dedi baltayı daha da bastırarak.

Adam bunun üzerine gözlerini aşağı eğdi.

Nihayet. Bunu en başında yapmak gerekiyordu demek ki.

Asha sol omzunu baltasının sapıyla hızlıca itince adam sendeleyerek arkaya gitti. Çömlek kaplarla dolu raflar tangırdasa da devrilmemişti.

“Bunu sır olarak saklayacaksın,” dedi sonra. “Yapmazsan seni elimden Jarek bile kurtaramaz.”

Adam bir şey söylemeden, bakışlarını da yerden kaldırmadan toparlandı.

Asha ise topuklarının üstünde dönüp, onu orada bırakarak çıktı dışarı. Şimdi bu köleyi ensesinden tutup Jarek’in önüne atmaya da, yaptıklarını sıralamaya da zamanı yoktu. İpek eldivenlerini bulup yaralı elini gizlemesi, sonra da hiçbir şey olmamış gibi, babasıyla konuşmaya gitmesi gerekiyordu. Hâlâ onu bekliyor olmalıydı.

Jarek’in kölesinin icabına sonra bakacaktı.

Bir Avcının Şafağı

Bir zamanlar, kötü şeylere meyleden bir kız varmış.

Bu kız yasak ve kadim hikâyelere pek bir meraklıymış.

Öyle ki, hem annesini hem de ondan önce pek çoklarını öldürmüş olmasını umursamadan, kadim hikâyelere kucak açar, kalbini yiyip bitirmelerine, onu kötü birine döndürmelerine göz yumarmış.

Kızın bu kötülüğü ejderhaları da çekiyormuş. Atalarının evini yakıp yıkan, ailelerini katleden ejderhaları. Alev saçan, zehirli ejderhaları.

Ama bunların hiçbiri umurunda değilmiş kızın.

Gecenin örtüsü indiğinde çatılarda seke seke ilerler, terk edilmiş sokakları aşırp şehirden dışarı sıvışmış. Sonra da soluğu, ejderhalara hikâye üstüne hikâye anlattığı Vadi'de almış.

Bir keresinde öyle çok hikâye anlatmış ki sonunda gelmiş geçmiş en ölümcül ejderhayı uyandırmış. Aysız geceler kadar karanlık, zaman kadar eski o ejderhayı.

İlk Ejderha Kozu'yu.

Kozu'nun amacı kızı kendine saklamakmış. Dudaklarından dökülen o ölümcül gücü istiyormuş. Hikâyelerini bir tek ona anlatmasını istiyormuş. Sonsuza dek.

Kız böylece, Kozu sayesinde neye dönüştüğünü anlamış.

Ve de çok korkmuş. Öyle korkmuş ki hikâye anlatmayı bırakmış.

Ama bu o kadar kolay değilmiş elbette. Kozu onu kâseye sıkıştırmış. Kuyruğuyla yeri dövmüş, tıslayarak tehditler savurmuş. Dediğini yapmazsa sonunun iyi olmayacağını kızı bir güzel anlatmış.

Kızsa titreyip ağlamış ama kararından dönmeyip ağzı-nı sımsıkı kapalı tutmuş.

Fakat İlk Ejderha'ya daha önce kimse böyle karşı gel-memiş.

  fkeden k  pi  ren Kozu, kaçmaya çalışan kızı ölümcül aleviyle yakmış.

Ama bununla da yetinmeyip, öfkesinin geri kalanını kızı-nı yurdundan çıkarmaya karar vermiş.

Gidip gazabını kireç boyalı surlara, tel tel süslenmiş burçlara kusmuş. Zehirli ateşini ka  ışan insanlara, yanan evlerinde mahsur kalan sevdiklerine kulak verip ağlaşan-lara püskürtmüş.

Vadi'de   l  me terk edilen kızı bulan, komutanın oğlu olmuş. Babası şehri kurtarmak için savaşırken oğlan kızın yanmış bedenini sarayın hasta odasına kadar taşımuş.

Oğlanın babası nihayet, bütün orduları toplayıp İlk Ejderha'yı kovduktan sonra kölelere yangınları söndü-r  p hasarı onarmalarını emretmiş. Ancak komutan şehri kurtarsa da karısını kurtaramamış. Can veren karısının   ğlıklıklarını duyup, yanan evlerine dalmış, bir daha da   ı-kamamış oradan.

Kızsa hayata tutunmayı başarmış.

Yabancı bir odada ve yabancı bir yatakta uyandığında neler olduğunu hatırlamıyormuş. Babası ilk başlarda ger-  ği ondan saklamış. On yaşındaki bir kızı, binlerce kişinin   l  m  nden sorumlu olduğunu nasıl s  yleyebilirmiş ki?

Fakat babası kızın başından bir an olsun ayrılmamış. Acı dolu gecelerinde hep yanında durmuş. Onu sağlığına kavuşturmaları için dört bir yandan şifacılar getirtmiş. Bir daha asla ayağa kalkamaz diyenleri gönderip daha iyi şifacılar bulmuş. Bir yandan da kızın hafızasındaki boşlukları yavaş yavaş dolduruyormuş.

Babası, kız nihayet herkesin önünde affını dileyip, insanlar ayaklarının dibine tükürürken bile yanında durmuş. O hatasını telafi edeceğine dair söz verirken insanlar ona lanetlenmiş bir tanrının ismiyle seslenmeye başlamış; babası da bütün bu lanetleri alıp bir unvana çevirmiş.

Eskiden kahramanlara, sevgili tanrıya atfen Namsara diye seslenilirdi, demiş. Kızına da, ölümcül tanrıya atfen Iskari denmesini istemiş.

Taht odası, iki tarafındaki sıra kemerleri, soldat dizili duvarları ve eşsiz mozaik işçiliğiyle dikkati tek bir noktaya, ejderha kralın tahtına toplamak üzere inşa edilmişti. Fakat Asha devasa kemerin altından ne zaman geçse gözüne ilk çarpan kutsal ateş oluyordu. Ana girişle altın varaklı tahtın tam ortasında, cilalı akik taşından bir kaide duruyordu. Onun üstünde demir bir kâse, kâsenin içinde de beyaz ve fısıltılı bir ateş yanıyordu.

Kutsal ateş, Asha küçükken, taht odasını aydınlatması için Yaşlı Olan'ın mağaralarından getirilmişti. Asha onu ilk gördüğünde nasıl da büyülenmişti.

Ama o eskidendi.

Şimdiyse Asha ateşi değil, ateş Asha'yı izliyordu sanki.

Tek yakıtı hava olan renksiz bir ateş nasıl olabilirdi ki? Doğa dışı bir şeydi bu. Babası onu mağaralara geri götürtseydi ya. Ama hayır, bu bir zafer hatırası, başarılarının nişanesiydi.

“Avinı böldüğüm için üzgünüm canım.”

Babasının salonda yankılanan sesiyle irkilip düşüncelerinden sıyrıldı. Dikkati bu kez de ışıltılı beyaz duvarlara, eski zamanların ejderha krallarının ve kraliçelerinin portrelerinin yer aldığı işlemlere kaymıştı.

“Bölmedin,” dedi babasına. “Mesajın geldiğinde öldürmüştüm zaten.”

Ellerinde, dirseklerine kadar gelen ipek eldivenleri ve üstünde, yürürken hışırdayan çivit rengi kaftanıyla tahta doğru ilerlerken işlemlerdeki gözlerin onu izlediklerini hissetti. Bakır kubbeli tavanın tepe penceresinden süzülüp havadaki toz zerrecelerini aydınlatan günışığının arasından, yerlerdeki mavi ve yeşil fayans denizinin üstüne yumuşak yumuşak basarak yürüyordu.

Şimdi onu bekleyen adamın bir kral olduğu her halinden anlaşılıyordu. Cüppesinin sağ omuz kısmını süsleyen -göğsüne kılıç saplanmış bir ejderha şeklindeki- kraliyet arması, boynundan sarkan limon sarısı madalyonu ve zarif beyaz işlemeli, altın rengi terlikleriyle, oturduğu tahtı tam anlamıyla dolduruyordu.

Neredeyse sekiz yıl önce, uyanıp kendine geldiği hasta odasında, başından bir an olsun ayrılmayan adamdı bu. Asha'nın, onu görür görmez hatıraları canlanmıştı.

Kozu'nun kızıl alepleri. Yanık saç ve et kokusu. Boğazına düğümlenen dikenli çığlıklar.

Asha bir tek bu yanma kısmını hatırlıyordu. Geri kalan her şey kayıptı zihninde.

“Bu şimdiye kadarki en uzun avın oldu,” dedi babası. Asha şimdi tahtın varaklı basamaklarının önüne kadar gelip durmuştu. “Endişelenmeye başlamıştım.”

Bakışlarını yere çevirdi Asha. O an, bir avuç kaktüs iğ-

nesi yutmuş gibi batan bir utanç hissi oturmıştu boğazına.

Babasının, Asha'ya gelene kadar, endişe etmesi gereken çok şey vardı. Çalılık halkıyla savaş ihtimalleri, yeni bir köle ayaklanmasına dair bitmeyen tehditler, tapınakla arasındaki sürtüşmeler ve -babası bunu Asha'yla hiç doğrudan konuşmamış olsa da- her geçen gün daha da güçlenen komutanı.

İpek eldivenin altındaki sarılı eli, o sabah işlediği suçun ağırlığıyla zonklamaya başlamıştı. Onu ele vermek ister gibiydi. Babasının eldivenleri sormamasını umarak yanında tuttu elini.

“Benim için endişelenme baba. Ben avımı her zaman bulurum.”

Ejderha kral gülümsedi. Hemen arkasında, altın tahta oyulmuş mozaik bir süsleme vardı. İç içe geçmiş şekillerden ve çizgilerden oluşan bu süsleme, şehrin labirente benzeyen sokaklarına, sayısız koridor ve gizli geçitten oluşan saraya benziyordu.

“Bu akşam avını herkesin önünde göstermeni istiyorum. Konuklarımızın şerefine.”

“Konuklar mı?” dedi Asha kafasını kaldırıp ona bakarak.

Babasının gülümsemesi cılızlaşmıştı şimdi. “Haberleri duymadın mı?”

Asha kafasını hayır anlamında salladı.

“Ağabeyin, yanında çalılık halkından bir delegeyle geri döndü.”

Asha'nın bir anda ağzı kurumuştı. Karşılarındaki kum denizinde yaşayan çalılık halkı kralın otoritesini reddediyordu. Dahası, hem ejderhaların öldürülmesine hem de kölelerin çalıştırılmasına karşıydılar. Babasının

onları eskiden beri zapt etmekte zorlanmasının nedeni buydu. Sürekli kalkıştıkları suikast girişimleri de cabası.

“Ateşkese razı oldular,” diye devam etti babası. “Buraya da barış anlaşmasının şartlarını görüşmeye geldiler.”

Çalılık insanlarıyla barış mı? İmkânsız.

Asha tahta biraz daha yaklaşp, “Şu anda saray surlarının içindeler mi yani?” dedi gergin bir sesle. Dax ezeli düşmanlarını buraya nasıl getirirdi?

Kimse Dax’ın çalılıklardaki görüşmelerde başarılı olmasını beklemiyordu. Hatta işin doğrusu, kimse Dax’ın çalılıklardan sağ dönmesini bile beklemiyordu.

“Ama bu çok tehlikeli baba.”

Ejderha kral oturduğu yerden kızına doğru eğilip sımsıcak gözlerle baktı ona. Burnu uzun ve inceydi, sakalı özenle tıraş edilmişti.

“Sen bunları dert etme canım,” dedi sonra, gözlerini kızının yüzünü örten yara izine çevirerek. “Sana şöyle bir baktılar mı bana karşı gelmeyi akıllarından bile geçiremezler.”

Asha’nın kaşları çatıldı. Kralı öldürme girişiminin cezası olan doğrama kütüğünden korkmayan, Iskari’den mi korkacaktı?

“Ama ben seni bunun için çağırmadım.”

Ejderha kral, tahtından kalkıp, önündeki yedi basamaklı merdivenden indi. Sonra ellerini arkasında birleştirip, salonun sol tarafındaki portrelerin önünde yavaşça gezinmeye başladı. Her bir resmin arasında duran солдатların başlarında, gözlerinin önüne kadar inen sorguçlu miğferleri, göğüslerinde de, içeri süzülen güneş ışığında parlayan perdahlanmış zırhları vardı.

“Seninle Jarek hakkında konuşmak istiyorum.”

Asha'nın çenesi havaya kalktı.

Firgaard halkı, Kozu'nun ateşiyle sevdiklerini ve evlerini kaybettiklerinde, bunun sorumlusu olan kötü kızın ölmesini istemiş, öz evladını ölüme teslim etmeye içi el vermeyen kral ise onu kurtarmak için bir teklifte bulunmuştu. Yaptıklarının karşılığında kızını Jarek'le evlendireceğine dair söz vermişti. Asha'yı kurtaran oğlanla. Onun yüzünden başlarına gelen felakette hem annesini hem de babasını kaybeden oğlanla.

Kral demişti ki, onların birliği, Asha'nın kefareti için yapacağı son şey olacaktı. Yaşları geldiğinde Jarek Asha'yla bağlanarak onu affettiğini gösterecekti. Asha yüzünden neredeyse her şeyini kaybeden Jarek böylece affetmenin ne olduğunu bütün Firgaard'a öğretmiş olacaktı.

Dahası, kral Jarek'i, gösterdiği kahramanlıktan dolayı, babasının yerine komutan olması için yetiştireceğine de söz vermişti.

Bu hem inancının hem de minnetinin göstergesiydi.

O kahraman yürekli çocuk yıllar içinde büyüyüp, güçlü ve nüfuz sahibi genç bir adama dönüşmüştü. Yirmi birine basan Jarek şimdi bütün orduyu avcunun içinde tutuyordu. Askerleri ona öyle bağlıydılar ki, öl dese ölürlerdi. Asha'ya göreyse *fazla sadıktılar*. Jarek onunla evlenerek tahta biraz daha yaklaşmış olacaktı. Ve Asha'yı asıl endişelendiren de buydu zaten.

“Aramızdaki bu konuşmadan haberi olmamalı. Anlıyor musun?”

O zamana dek düşüncelerinde kaybolmuş olan Asha kafasını kaldırıp baktığında, en gaddar düşmanları olan

skral'ı ele geçirip köle eden ejderha kraliçesi büyükanne-
sinin resminin önünde durduklarını fark etti. Ressam
arka fonu koyu kırmızılar ve kahverengilerle doldurmuş,
kadının saçları için de ıslıl ıslıl gümüşler ve lacivertler
tercih etmişti. Ejderha kraliçenin gözleri şimdi torununa
kınayarak bakıyor gibiydiler. Asha'nın kalbini, kalbine
sıgdırdığı bütün sırları görebiliyorlardı sanki.

Asha irkilip, yaralı elini arkasına sakladı.

"Birazdan anlatacaklarımı kimseye anlatmamalısın."

Gözlerini yaşlı kraliçeden ayırıp babasının sıcak ba-
kışlarına çevirdi.

Bir sır, öyle mi? Babasına yürekten bağlıydı zaten. Ona
can borcu vardı. Hem de iki kez. "Elbette baba."

"Sen avlanırken Vadi'de bir ejderha görülmüş," diye de-
vam etti adam. "Sekiz yıldır görünmeyen bir ejderha. Tek
gözünde bir yara izi olan siyah bir ejderha."

Asha'nın o anda dizlerinin bağı çözülür gibi oldu, yere
yığılmamak için duvara dayanmak zorunda kaldı.

"Kozu mu?"

Olamazdı. İlk Ejderha, şehre saldırdığı o günden beri
görülmemiştir.

Babası başını salladı. "Bu bizim için bir fırsattır Asha.
Kaçırmamamız gereken bir fırsat." Yavaşça ama ıslıl ıslıl
gülümsedi. "Bana Kozu'nun başını getirmeni istiyorum."

Asha'nın burnuna aniden yanık et kokusu gelmişti.
Boğazı da çıkacak yer bulamayan çığlıklarla düğümlen-
mişti.

Bu sekiz yıl önceydi, diye düşündü, zihnine saldıran
hatıralardan silkinmeye çalışırken. *Sekiz yıl önce çocuk-
tum ben. Artık değilim.*

Kızının içinde patlak veren savaşı gören ejderha kral elini, -daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen- ona dokunacakmış gibi kaldırdı. Ama sonra bir ışık yandı gözlerinde. Başkaları Asha'ya baktığında, gözlerinde nasıl bir ışık yanıyorsa tam öyle bir şey.

Babası bu bakışlarını, kızına olan sevgisinden dolayı gizlerdi. Onu incitmek istemezdi de ondan. Ama bazen, çatlakların arasından sıyrılıp yüzünü gösterebiliyordu böyle.

Ejderha kral öz kızından korkuyordu.

O bakış bir kalp atışı sonra silinip kaybolmuş, kralın eli yanına inip tören kılıcının altın kaplama kabzasına gitmişti.

“İlk Ejderha'yı avlayabilirsen o yobazların elinde, otoriteme karşı gelmelerini haklı çıkaracak bir şey kalmaz. Çalılık halkı işlerin eskisi gibi olamayacağını anlar. Herkes kanunlarıma boyun eğer. Ama en önemlisi de, Asha, Jarek'le evlenmene gerek kalmaz.” Durup duvardaki süslemeye baktı. Annesinin resmine. “Senin kurtuluşun *bu* olacak.”

Asha duyduklarını hazmetmek için yutkundu.

Hikâyeciler -eski günlerin hikâyelerini anlatan kutsal kişiler- Kozu'nun ölümüne karşı uyarıyordu. Derlerdi ki Kozu bütün hikâyelerin kaynağıdır. Derlerdi ki Kozu, Yaşlı Olan'ın, insanlarıyla arasındaki yaşayan tek bağıdır.

Kozu öldürülecek olursa, bütün kadim hikâyeler; zihinlerden, dillerden, parşömen tomarlardan, hiç var olmamışlar gibi, silinip giderdi. Yaşlı Olan unutulur, insanlarıyla arasındaki bağ kopardı. Ancak Kozu yaşadığı sü-

rece hikâyeler de yaşayacak, Asha'nın insanlarını Yaşlı Olan'a bağlayan boyunduruk baki kalacaktı.

Kozu'yu avlamaya, en inançsız avcılar bile cesaret edemezdi. Babası bunu biliyor, kızından da bu yüzden istiyordu. Çünkü Asha'nın İlk Ejderha'yı öldürmesi için diğer herkesten çok daha fazla sebebi vardı.

Böylece özür dileyeceği bir şey olmaz, bütün hatalarını telafi etmiş olurdu.

“Beni duydun mu Asha? Bana Kozu'nun başını getirirsen Jarek'le evlenmen için bir sebep kalmaz.”

Asha düşüncelerinden sıyrılıp kafasını kaldırdı, babasının gülümseyen yüzüne baktı.

“Ne düşünüyorsun, söyle bana Asha. Yapacak mısın?”

Elbette yapacaktı. Asıl mesele ise şuydu: Bunu kızıl ay olmadan yapabilecek miydi, yapamayacak mıydı?

Son Namsara

Draksorlar bir zamanlar muazzam güçlüydüler. Gecenin kanatlarıydı onlar. Gökten yağan ateştiler. Ölmeden önce gördüğünüz son şeydiler.

Kimse onlara karşı koymaya cesaret edemezdi.

Derken çölden bir fırtına koptu. Denizin ötesinden gelen istilacılar, yani skral denen halk, kuzey adalarını işgal etmeleri yetmemiş gibi, ilerlemeye devam ediyorlardı. Gözlerini Firgaard'a, çöl krallığının parlayan yıldızına çevirmişlerdi. Beyaz kumlarla dağ örtüsünün tam ortasında bir yerde duran, hayat dolu başkente. Firgaard'ı ele geçirirlerse bütün dünyaya hükmedebilirlerdi.

Draksorları gafil avlama umuduyla bir gece vakti geldiler.

Fakat karanlık çöktüğünde Yaşlı Olan bir ateş yakar derler.

Yaşlı Olan, düşmanın geldiğini duymuş, gözlerini tozlu köylere ve çöl kumullarına çevirmişti. Ta ki aradığı adamı bulana kadar.

Nishran.

Yaşlı Olan'ın geceye bir tek bu ismi fısıldaması, İlk Ejderha'yı uykusundan uyandırmaya yetmişti. İlk Ejderha hızla kanatlanıp çöle uçmuş, bu ismin sahibini aramaya başlamıştı.

Nishran dokumacıydı. İlk Ejderha onu bulduğunda

tezgâhının başındaydı. Başını kaldırıp, aysız gece kadar siyah kanatları gördüğünde tezgâhın pedalları durdu, mekik gidip gelmeyi bıraktı.

Yüreğini korku kaplamıştı.

Fakat Yaşlı Olan, Nishran'ı Namsara'sı olarak seçmişti bir kere; Yaşlı Olan'a karşı gelinmezdi.

Nishran, Yaşlı Olan'ın ona verdiği karanlıkta görme kabiliyeti sayesinde ejderha kraliçe ve ordusunu, aysız gecenin zifiri karanlığına rağmen, çölleri aştıırıp skral'ın karargâhına götürmeyi başardı.

Böylece, gözlerini açar açmaz karşılaştıkları oklara ve ejderha ateşine hazırlıksız yakalanan kuzeyli istilacılar, fethetmeye geldikleri toprakların sahiplerine yenik düştüler.

Her şey sona erdiğinde, ejderha kraliçe, düşmanını ülkesinden kovmadı. Skral serbest kalırsa, getirdikleri kaosu başka diyarlara taşır, sonra da intikam için daha büyük bir kuvvetle geri dönebilirdi. Başka halkların yıkımından sorumlu olmak istemeyen kraliçe, Namsara'yı da yanına alarak, kuzey adalarına saldırları dehşetin cezası olarak, her bir skral'ın boyunduruk altına alınmasını emretti.

Skral demir kelepçelere vurulunca draksorlar nihayet huzur bulabildiler. İstilacıların mağlup olduklarının haberi hızla, dört bir yana yayıldı. Uzak memleketlerin hükümdarları çölü, dağı ve denizi aşır, ejderha kraliçeye olan bağlılıklarını göstermeye koştular.

Ancak zafer coşkusu çok sürmedi.

Habersiz bir saldırıyla Firgaard bir kez daha karanlığa gömüldü. Ejderhalar aniden binicilerine saldırmış, onunla da kalmayıp, evlerini ve ailelerini yakıp yıkmışlardı. Şenlik

şarkılarıyla ve eğlenceleriyle parlaması gereken Firgaard, ejderha ateşinin vurduğu teraslarla, avlularla ve bahçelerle alev alevdi şimdi. Gündüz olup da ejderhalar bir daha dönmek üzere Vadi'ye uçarlarken gökyüzü dumandan kapkara olmuş, dar sokaklar gölgeler altında kalmıştı.

Kaos Firgaard'ı ikiye bölmüştü. Bazı draksorlar, ihanetlerinden dolayı ejderhalara lanetler okuyup kraliçenin yanında yer almış; bazıları da, yıkımdan kraliçeyi sorumlu tutan yüce rahibeye destek vermişti.

Böylece draksor draksor'a düştü, sönmeyen ocak kalmadı, Firgaard bir yıkıma daha sürüklendi.

Bu ilk ihanetti.

İkincisiyse hikâyelere bürünerek geldi.

Dört

Firgaard'da çok eskiye dayanan bir gelenek vardı: Bir ejderha öldürüldüğünde başı ejderha krala sunulurdu. Asha'nın da avlanmaya dair en sevdiği kısım buydu. Törenselsel giriş, hayran bakışlar, en çok da babasının gözlerindeki gurur.

Ancak bu gece, şehir surlarının ötesinde, diğer hepsinden daha büyük ve yaşlı bir ejderha kol geziyordu ve de baltasını bir an önce kalbine saplamak için yanıp tutuşan Asha'nın içi içine sığmıyordu.

Yakındır, diye düşündü, Safire'le birlikte sarayın en büyük avlusuna açılan kemerli kapıdan geçerlerken. Müzik havayı adeta bir duman gibi dolduruyordu. Trompetin keskin sesinin ve davulların kıvrak ritimlerinin altından bir lavtanın tatlı fısıltısı geliyordu.

Asha avluya girmeden önce, alışkanlık gereği kuzeninin yarası beresi var mı diye baktı, ama neyse ki bulamadı bir şey. Aksine, Safire üstündeki hanımeli desenli açık yeşil kaftanıyla göz kamaştırıyordu.

“Bunlardan nefret ediyorsun diye biliyordum,” dedi Safire, Asha’nın ipek eldivenlerini işaret ederek. Eldivenlerin değişik bir tarzı vardı. Jarek onları yaklaşık bir yıl önce, Asha’nın on yedinci doğum günü için almıştı.

Ve Asha onlardan nefret ediyordu gerçekten. Ellerini terletiyor, sürekli dirseklerinden düşüp duruyordu ama bu gece yanıkları örtmek için vardılar ve görevlerini yerine getiriyorlardı.

“Kaftanıma uyduğu için giydim,” diye karşılık verdi Asha omuz silkerek.

Yatağının yanında bulduğu gümüş kapaklı kutudan çıkan kaftan. Yine Jarek’in hediyesi.

“Tabii canım,” dedi Safire, Asha’nın eldivenleri niye taktığını anlayınca. “Tıpkı çizmelerin gibi, değil mi?”

Asha başını eğip, kaftanın altından çıkan ayaklarına baktı. Aceleyle av çizmelerini çıkarıp altın terliklerini giymeyi unutmuştu. İçinden bir küfür savurdu ama çok geçti artık.

Avlu boyunca uzanan galerilerin ışığı, tepelerindeki bronz lambalardan geliyor, lambaların mozaik camlarından yayılan ışık, altında dans eden insanları türlü renklere boyuyordu. Avlunun tam ortasındaki, içi su dolu havuzun yüzeyi, yıldızlı siyah gökyüzünün yansımasıyla ışıltılıydı.

Galeriler normalde cıvıl cıvıl olur; yere yakın, gösterişli divanların üstüne kurulan insanlar bir yandan tatlı çaylarını yudumlar, bir yandan da keyifli keyifli dedikodularını yaparlardı. Bu geceyse öyle değildi. Bir ay şehir dışındaki müzakerelere gittikten sonra nihayet geri dönen veliaht için yapılan kutlama sönük kalmış, galeriler

neredeyse tamamen sessizliğe gömülmüştü. Bir tek ortada toplanmış olan draksorlar vardı ve onlar da ellerini ağızlarına götürerek fısıldaıyor, birbirlerine boş divanları gösteriyorlardı.

Bunun sebebini ilk anlayan Safire oldu.

“Bak.” Galerinin arka tarafında bir yere yığılmış, avlunun ortasındaki draksorlara, her an bir kötülük bekliyormuş gibi bakan, tuhaf giyimli konukları gösteriyordu. Yıldızların altında duran draksorların üstlerinde renkli kaftanlar ya da türlü işleme ve boncukla süslenmiş diz boyu tunikler vardı. Galerinin arkasındaki konukların giyimleriye fazlasıyla sadeydi. Omuzlarına pamuklu kumşalları atmışlar, kavisli kılıçlarını bel hizalarına asmışlardı.

“Çalılık insanları.”

Sarayın tam göbeğinde bir avuç düşman. Üstelik üç ayrı zamanda öldürmeye çalıştıkları kralın evinde.

Bu Dax'ın aklından ne geçiyordu acaba?

Geleneklerine en az onlar kadar bağlı olan draksorlar, nasıl olmuştu da kendi tanrılarına karşı durmaya, kral suikastçılarına uygulanan kadim yasayı görmezden gelmeye karar vermişlerdi? Oysaki bu suikastçı kanunu, babasının kalmasında ısrar ettiği az sayıdaki kanundan biriydi. Kökeni epey eskilere, Yaşlı Olan'ı öldürme girişiminde bulunan tanrıça Iskari efsanesine dayanan bu kanun, ejderha kralın ya da kraliçenin canını almaya kast edenlerin ölüm cezasına çarptırılmasını buyuruyordu. Bu da demekti ki, Asha'nın babasını öldürmeye çalışan her bir çalılık insanı buraya bile bile, adeta canlarına susamış gibi gelmişti.

Düşünceleri Safire'in seslenmesiyle bölününce, "Evet?" dedi Asha ona dönerek.

"Hımm?" Safire o sırada bütün sahneyi zihnine kazıyor, çalılık insanlarını inceleyip hangilerinin en tecrübeli hangilerinin üstünde gizli silahları olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir yere girdiğinde ilk yaptığı bu olurdu. Bunu farkında olmadan yapıyordu. Bir nevi hayatta kalma içgüdüsüydü.

"Az önce bana seslendin ya," dedi Asha.

"Hayır seslenmedim."

Asha dönüp önce kemerli yola ve arkasındaki karanlık geçide, sonra da duvarların dibine birer mızrak gibi dizilmiş olan soldatlara baktı. Yakınlarında kimse yoktu.

Derken bütün avlunun üstüne buz gibi bir sessizlik çöktü. Müzik de çok geçmeden yavaşlayıp sustu. Asha'nın bunun nedenini anlaması için dönüp ne oluyor diye bakmasına gerek yoktu.

Avluya bir Iskari gelmişti sonuçta.

Bir an önce olsun bitsin bari.

Kemerin altından çıkıp avluya adım attı.

Her bir çift göz ona dönmüştü şimdi. Asha bu bakışların ağırlığını, göğüs kafesinde atan kendi iğrenç kalbinin bir uzantısı olarak görüyordu. Kimi bilenmiş hançerler gibi öfkeli, kimi de köşeye sıkışmış hayvanlar gibi vahşiydi.

Fakat Asha gözlerini kaçırmadan, her birine tek tek baktı; bütün bakışlar da teker teker yere çevrildi. İnsanlar daha sonra açılıp, içlerinden krala kadar uzanan sessiz bir geçit oydular.

Babasının yanında, onun *neredeyse* tıpatıp aynısı, al-

tınlar içinde genç bir adam duruyordu. Kıvrıkcık saçları, sımsıcak bakışlı kahverengi gözleri ve iki kez kırılmış olan kanca burnuyla babasının bir kopyasıydı.

Bu genç adam, Asha'nın ağabeyi Dax'tı.

Ama bir sorun vardı.

Çalılıklarda geçirdiği bir ayın ardından, o eski tasasız hallerinden çok farklı duruyordu. Etrafına sürekli muzip muzip bakan, bir gülümsemesiyle bütün kızların içini eriten, nerede kavga varsa bir mıknaş gibi oraya çekilen oğlan gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Yorgun ve zayıf düşmüş, sessiz biri.

Asha, Safire'i arkada bırakıp yürümeye devam etti. Kuzeni ejderha krala ancak bu kadar yaklaşabilirdi de ondan. Eski ejderha kraliçenin kölesi Lillian'dan doğma, eski ejderha kraliçenin oğlu Rayan'dan olma Safire'in yaşıyor olması bile bir mucizeydi aslında. Bu yasak ilişkinin meyve verdiği yer olan sarayda büyümesi bir yana, normalde *yaşamasına* bile izin verilmemesi gerekirdi. Bu sarayın avlusuna ayak basması tamamen kralın lütfündandı, ama onun lütfü da bir yere kadardı. Safire kendi aile çevresinin her zaman dışında durmak zorundaydı.

Asha nihayet babasının yanına varıp Dax'a endişe dolu bir bakış atmıştı ki, avcı kölelerinden dördü trompetler eşliğinde içeri girdi. Süslü, gümüş bir tepsinin üstünde ejderhanın başını getirmişlerdi. Ejderhanın siyah çizgili sarı gözlerinde hayat ışığı kalmamış, dili ağzının bir kenarından sarkmıştı. O eski, vahşi yaratıktan geriye bir tek gölgesi kalmıştı.

Asha onu görünce elinin sızladığını hissedip dişlerini gıcırdattı. Bu ani acıyı unutmak için de, tepside Kozu'nun

başının olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ama bu da, sarayın duvarlarından bir an önce kaçıp ejderhanın peşine düşme isteğini azdırmıştı.

Sonra biri yine Asha'ya seslendi.

Dönüp kalabalığa baktı. Gözünün değdiği herkes teker teker kaçırdı bakışlarını. Ona dosdoğru bakarlarsa ejderha ateşini üstlerine çekmekten korkuyorlardı sanki.

Asha hem kulak kesilmiş hem de gözlerini dört açmıştı ama ona kim seslendiyse suskundu şimdi.

Gaipten sesler mi duymaya başladım?

Ardından paniğin gelmesi çok sürmedi. Belki de tedavide geç kalmıştı. Ejderha ateşinin zehri, kalbine giden yolu çoktan bulmuştu belki. Şimdi, babasının sarayında, herkesin gözleri önünde, ejderha yanığından ölürse büyük bir utanç olmaz mıydı bu?

Durup kafasını iki yana salladı. Olamazdı. Çünkü o yanığı tam zamanında tedavi etmişti.

Belki de hikâyeler nihayet etkisini göstermeye başladı. Annemi nasıl zehirledilerse şimdi de beni zehirliyorlar.

Ama Asha belirtilere karşı fazlasıyla hassastı ve şim-diye dek herhangi bir işarete rastlamamıştı.

Babası konuşmasına, Iskari'sini döndüğü avdan dolayı överek başladı. Ardından ejderhaların türlü tehlikeleri ve ihanetleriyle devam etti. Annesinin hükümdarlığı sırasında müttefikleri olan bu yaratıklar sonradan kendi binicilerinin canlarına kast edebilmişti. Kral her avdan sonra yapardı bu konuşmayı. Asha da onu bu yüzden, fazla kulak vermeden, yarım yamalak dinliyordu. Ta ki babası eldivenli elini -yanmış elini- tutup, Asha'yı acıdan bağırma noktasına getirene kadar.

Ejderha kral bununla da kalmayıp, acıdan kıvranan kızını çekiştirerek önüne getirdi. Çalılık insanlarıysa olan biteni biraz hayret biraz da keyifle izliyordu.

“Kızıma ne yaptıklarını görüyor musunuz? Ejderhalarla haşır neşir olduğunuzda başınıza bu gelir işte.” Asha’yı bırakırken büyük ihtimalle şehrin alevlere yenik düştüğü o günü hatırlıyordu. Jarek’in, kızın yanmış bedenini bulup getirdiği günü. “Benim Iskari’m hayatını bu canavarları avlamaya adadı ve son ejderha ölene kadar da durmaya niyeti yok. İşte o zaman, ancak o zaman huzura erebiliriz.”

Dönüp kızına gülümseyerek baktı. Asha da gülümsemeye çalıştı ama becerememişti. Yanmış eli, yüksek sesle anlattığı o kadim hikâyenin en büyük kanıtı olan acıyla sızlarken, yüzünde gülümsemeye benzer ufacık bir hareket bile yoktu.

Ejderha kral nihayet avcı köleleri gönderip, müzik yeniden yükselince, Dax kendisiyle birlikte bir naneli çay kokusu da getirerek Asha’nın yanında bitti.

“Korkunç kardeşim benim.” Gülümsediğinde Asha ağzının kenarında derin kırışıklıklar olduğunu fark etti. Önceden olmayan kırışıklıklar. “Yanımda ne getirdiğimi gördün mü?”

Bunu söylerken başıyla çalılık insanlarını işaret ediyordu. Sanki onları görmemek mümkünmüş gibi.

“Bir ejderha getirmek gibi değil tabii.”

Ellerinin bileklerine kadar gelen, dizlerinin hemen üstünde biten, o çok sevdiği tuniği vardı üstünde. Altın rengi ipek tuniğin yakasında beyaz işlemeler, ön tarafındaysa boynundan aşağı kadar inen düğmeler vardı.

Bir altın çocuğa da böylesi yakışır, diye düşündü Asha.

Bu giysi normalde Dax'ın üstüne tam oturur, geniş omuzlarını ve göğsünü ortaya sererdi. Ama şimdi, süzül-müş bedeninin üstünde dökülmeye başlamıştı. Normalde yıldız yıldız bakan gözleriye birer taşa dönüşmüştü.

Çalılıklarda geçirdiği stres dolu günlerin üstüne bir de, eve dönmek için aştığı çölün yorgunluğu eklenince iğne ipliğe dönmüştü. Onun bu görüntüsü Asha'ya birini hatırlatmıştı ama kim olduğunu tam çıkaramıyordu.

"Tanışma faslını kaçırdın," dedi Dax, Asha'yı dikkatle süzerek.

"Yapacak işlerim vardı." *İhanetimin izlerini silmek gibi.*

"Konuklarımızla tanışmak ister misin?" diye sordu Dax, hizmetkâr kölelerin getirdiği şarap kadehini alırken.

"Hiç gerek yok," diye karşılık verdi Asha, aynı kölenin sunduğu kadehi reddederken.

"Harika!" dedi Dax. "Dur o zaman seni..."

Ağabeyi önden, Asha arkadan, insanların arasından ilerleyip nihayet birinin önünde durdular. Dax kenara çekilince karşılarında genç bir kız belirdi. Kızın üstünde krem rengi, pamuk dokuma bir elbise vardı. Yüzünü örten kumşalını açtığında ortaya ıslıl ıslıl siyah gözler ve gururla kalkmış zarif bir çene çıktı. Yumruk yaptığı eldivenli elinin üstünde, sabahları Vadi'nin üstüne inen çiğ-ler kadar beyaz bir şahin duruyordu.

Asha kuşa baktı; kuş da tuhaf gümüş gözleriyle ona.

Kız çalılık insanlarındandı.

Asha içgüdüsel olarak bir adım geriledi ama kız o sırada Asha'nın yara izini incelemekle meşgul olduğu için fark etmemişti bunu.

“Bu benim kardeşim,” dedi Dax kıza. “İskari.”

Dax bunu söylerken bir yandan da parmaklarının arkasıyla şahinin beyaz göğsünü okşuyordu. Kuşun da başını Dax'ın parmaklarına sürtmesine bakılırsa, ikisi tanışalı epey olmuştu.

“Asha, bu Roa. Şarkı Evi'nin Kızı. Bir de erkek kardeşi var ama o gelemedi. İskari'yle tanışamayacağı için üzül-
düğünü söylediğinde ben de seni bir dahaki sefere ona götüreceğime dair söz verdim.”

Bunu söyledikten sonra, Asha'nın bu konuda ne düşündüğünü bildiğinden, göz kırptı ona.

Asha'nın çalıklara ayak basma gibi bir isteği yoktu elbette. Hiç de olmamıştı. Oralar dümdüz, sıradan, harap yerlerdi – söylenenler böyleydi en azından. En kötüsü de, çalık insanlarının hâlâ eski usullere göre yaşıyor olmalarıydı. Dax onları buraya, o kadar nefret ettikleri başkente nasıl oldu da getirmişti acaba?

Asha ağabeyini severdi ama diplomatlığının sevicecek bir yanı yoktu. Onu çalıklara göndermelerinin tek nedeni şehirden uzaklaşmasını sağlamaktı zaten. Sarhoşken Jarek'in sağ kolu diye adlandırılan bir adamla kavgaya tutuşmuş, adam çatıdan düşüp belini kırmıştı. Sonrasında büyük bir skandal patlak vermiş, kralla ordusunun arasında zaten var olan gerginlik daha da tırmanmıştı.

Ama Dax demek skandal demekti. Sürekli kavga ederdi, hazinenin paralarını kumarda yerd. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de saray büyüklerinin kızlarıyla cilveleşirdi.

Kısacası, tahtın tek vârisi tam anlamıyla bir utanç kaynağıydı ve kralın sabrı günden güne zayıflıyordu. Dax'ı çalık insanlarıyla müzakere etmeye göndermesinin,

Jarek'ten de ona eşlik etmesini istemesinin nedeni buydu biraz. Kral, en iyi adamını kaybeden komutanının ne kadar öfkeli olduğunun farkındaydı ve Jarek'in Dax'ı hizaya getirmesini umuyordu.

Roa elini yumruk yapıp göğsüne bastırarak çalılık selamını verdi ama gözleri hâlâ Asha'nın yara izinin üstündeydi.

"Iskari," dedi sonra, baldan tatlı, şimşekten güçlü bir sesle. Yumruğunu açıp, elini yanına indirirken, "Dax bir ejderhayı iki elinizle yere serebildiğinizi söylüyor," diye devam etti.

Asha tam bir kahkaha patlatmak üzereydi ki, onlara doğru hızla gelen genç adamı görünce keyfi kaçtı. Genç adamın gölgesi üzerlerine vurduğundaysa midesinin kassıldığını hissetti.

Jarek.

Suikast girişiminde bulunan üç çalılık insanını yakalayıp kendi elleriyle öldüren o olmuştu. Son köle ayaklanmasını bastıran da, Asha'nın kızıl ay solduğunda bağlanacağı da.

Tabii o zamana kadar Kozu'yu öldürmenin bir yolunu bulamazsa.

Dax komutanın yanında küçücük kalmıştı. Ondan epey boyluca olan Jarek'in vücudu geniş ve kaslı, sağlam bir kalenin temelleri gibi sarsılmazdı. Kaslı göğsünü saran ipek gömleği her an yırtılacakmış gibi duruyordu.

Asha bir an Roa'ya döndüğünde genç kızın komutana gözlerini kısarak baktığını fark etti.

Alışıldık bir tepki değildi bu. Jarek'in kusursuz fiziğinin kadınların üzerinde büyük bir etkisi olurdu genelde.

Oysaki Roa şimdi... diken üstünde gibiydi.

Jarek bir tahtın vârisine, bir Roa'ya baktıktan sonra kolunu Asha'nın beline dolayıp, bir hançer ya da bir kılıç tutuyormuş gibi sımsıkı sardı.

Jarek ona dokunmaya cesaret edebilen bir avuç insandan biriydi.

"Yeni arkadaşlar mı edindin Asha?" Nefesi ekşi ekşi alkol kokuyordu.

Asha, canı yansa da, bunu belli etmenin doğru olmadığını farkındaydı.

"Dax da beni şöyle tanıştırıyordu..."

"Biz tanıştık zaten." Jarek'in bakışları o sırada Asha'nın kaftanının üzerinde geziniyor, ona yiyecek gibi bakıyordu. Bir şarap kadehine bakar gibi. "Gördüğüm kadarıyla hediyeni almışsın."

Asha'nın gözleri ise Dax'la Roa'nın arasında bir yere, galerinin arka tarafında çay servisi yapan halkalı bir köleye çevrilmişti. Kadın köle pirinç çaydanlığı havaya kaldırmış, altın renkli sıvıyı köpük köpük bardaklara aktarıyordu.

Jarek aldırmayıp ona iyice yaklaşarak, "Ee, söyle bakalım, beğendin mi hediyeni?" diye sordu.

Sorusunun cevabını kendi de biliyordu elbette.

Asha'nın üzerindeki elbise, avludaki diğer herkesinden daha zarıf ve gösterişli olmalıydı elbette. Öyle ince işlemeleri, öyle ustaca bir kesimi vardı ki, onu almaya bir soldatın maaşı yetmezdi herhalde. Babasından yüklü bir miras kalan Jarek içinse hiçbir şey değildi bunlar.

Asha'nın kaftanı çivit mavinin bütün zengin tonlarını taşıyordu. İncecik, katman katman kumaşları bedenini

kum gibi sarıyor, beline doladığı geniş kuşak olmasa, üstünden her an süzülüp havaya karışacakmış gibi duruyordu. Jarek bunu muhtemelen, babasının en büyük ticaret limanı olan Darmoor'dan almıştı. Ama bu kaftan güzel kızlar için, arzu edilen kızlar için yapılmıştı. Yaralı, bereli, korkunç kızlar için değil.

Asha'yı bu kaftanla ilgili olarak, diğer her şeyden çok rahatsız edense, derin yakası ve göğsünü saran şeffaf kumaştı. Bu haliyle Jarek'in gereğinden fazlasını görmesine sebep oluyordu. Fakat en son bir hediye reddettiğinde cezasını Safire çektiği için Asha bu kaftanı giymek zorunda kalmıştı.

"Bir tanrıçaya benzemişsin."

Asha bunu duyar duymaz taş kesildi. Jarek'in şimdiki bakışlarını çekmektense buhar olup uçmayı tercih ederdi. Hem böylece kalabalığın arasından, kimseye fark ettirmeden süzülür gider, zırhını ve baltasını kapıp Kozu'nun peşine düşebilirdi.

Onun yerine, "Beni bir de daha önce görecektin," dedi. "Tepeden tırnağa ejderha kanına bulanmıştım."

Pes etmeye niyeti olmayan Jarek, sırtını Dax'a ve onun arkadaşına dönmemeye dikkat ederek, Asha'ya iyice sokuldu. Komutan tehlikeye sırtını asla dönmezdi.

"Benimle dans et."

"Dans etmediğimi biliyorsun," diye karşılık verdi Asha, bir kez daha çay döken köleye bakarak.

"Her şeyin bir ilki vardır elbet," dedi Jarek de, Asha'nın beline sardığı kolunu daha da sıkılaştırarak. Niyeti onu ağabeyinden ve ağabeyinin arkadaşından yavaş yavaş uzaklaştırmaktı.

“Hey *Kumyiye*,” diye atıldı Dax, Jarek’in gömleğinin koluna yapışarak. “Kız seninle dans etmek istemiyormuş işte.”

Jarek’in gözlerinde bir şimşek çaktı, silkinip Dax’tan kurtuldu. Hiç zorlanmadan.

Tahtın vârisi sendeleyip geriye giderken Roa’nın ayağına bastı, elindeki şarap kadehi ikisinin birden üstüne döküldü. Roa’nın dudakları şok içinde aralandı, eli krem rengi elbisesinin üstündeki kahverengi lekeye gitti hemen.

“İzninizle.” Jarek onlara pis pis sırıtıp Asha’yı kalabalığın içine, müziğe doğru çekti. Asha sürüklenirken omzunun üstünden baktı; Roa’nın gözleri kısılıp birer çizgi halini almıştı.

“Seni bir aydır görmüyorum,” diye fısıldadı Jarek kulağına. “Sana ederinin üç katı para verip bir elbise alıyorum. Artık biraz da benim istediklerim olsun.”

Asha tam itirazını yineleyecekti ki o sesi duydu yine. Ama bu kez dönüp bakmadı. Orada kimseyi göremeyeceğini biliyordu. Hem ayrıca *nereye* bakacaktı ki? Ses ona aynı anda yüz yerden birden geliyor gibiydi.

Asha. Asha. Asha.

Ve bu ses ona bir hikâyeyi hatırlatıyordu...

Jarek onu müziğe doğru sürüklemeye devam ederken Asha da bu düşünceleri kafasından def etmeye çalışıyordu. Jarek onu kendine doğru iyice çekip, kollarını beline dolayarak vücutlarını birleştirdi. Asha o sert ve batıcı arzusunu hissetsin diye.

Midesi bulan Asha yüzünü öteye çevirdi. Aslında yapmaması gerekirdi. Komutanın önünde zayıf yanlarını

göstermesi tehlikeliydi. Fakat Vadi'de geçen on günün ardından oyun oynamaya gücü kalmamıştı.

"Dans etmiyorum ben," dedi bir kez daha, ellerini genç adamın siyah ipek gömleğine bastırıp aralarında yer açmaya çalışarak.

"Ben de 'hayır' cevabını kabul etmiyorum."

Jarek'in kolları milim oynamamıştı. Gözleri bu gece fazlasıyla aç bakıyordu. Günlerce yemek yememiş yabani bir hayvan gibi.

Asha'nın bakışları Jarek'in omzunun üstünden arkaya kaydığı anda kölesinin çilli yüzüyle karşılaştı. Avlunun ortasında, sırtlarını havuza verip bir yarım daire şeklinde dizilmiş olan müzisyenlerin içindeydi genç adam.

Jarek konuşurken Asha onu dinlemeden arkaya, kölenin armut şeklindeki lavtanın telleri üzerinde gezinen parmaklarına bakıyordu büyülenmiş gibi. Adamın gözleriyse, bu avludan çok uzaklara, bambaşka bir yere gitmiş gibi kapalıydı.

Çok geçmeden, onun baktığını sezmiş gibi açtı gözlerini köle. Iskari'yi fark ettiğindeyse, tellerin üzerindeki parmakları birbirine karıştı. Sonra çabucak toparlanıp onu tutsak eden sahibine baktı. Az önceki hülyalı gözler gitmiş, yerlerine fırtına bulutları gibi kapkara bakışlar gelmişti.

"Söylediğim tek bir şeyi bile dinlemiyorsun, değil mi?" diye sordu Jarek.

Sesi nasıl da uzaklardan geliyordu.

Derken Asha o sesi duydu yine. Son bir kez. Rüzgâra onun ismini fısıldıyordu sanki. Ama ses bu sefer bütün avluda yankılanıyor gibiydi.

Bu kez herkes kesin duymuştur, diye düşündü Asha.

Ama etrafına bakındığında, her şeyden habersiz dans

edip gülüşen, çaylarını yudumlayan draksorlar gördü bir tek.

Bu işte bir terslik vardı. Asha bunu iliklerine kadar hissediyordu. Oradan bir an önce çıkıp gitmesi gerekiyordu. Jarek'in hiç beklemediği bir anda kollarının arasından sıyrılıp kurtuldu, kendini kalabalığın arasına attı. Dans edenlere çarpa çarpa ilerlerken müzik bir anda durdu.

O ses kulaklarının içinde, gümbür gümbürdü şimdi. Bir yandan da damarlarına karışmış, bütün algılarına hükmedip geri kalan her şeyi silmişti sanki.

Asha, Asha, Asha.

Başı dönmeye başlamıştı. Kafasını kaldırır kaldırmaz Jarek'in kölesiyle göz göze geldi.

Başka tarafa bak, diye uyardı içinden. Ama hemen ardından, akşamın kızıl gökyüzü yere inmeye, ayaklarının altındaki avluysa yukarı yükselmeye başladı. Bütün bunları durdurmak için gözlerini kapadığındaysa yana doğru kaymakta olduğunu hissetti.

Ve o yere düşmeden, köle yetişip son anda yakaladı onu.

Başının etrafında fırıl fırıl dönen avluyu durdurmak için yanağını kölenin göğsüne bastırmak zorunda kaldı.

Kadim hikâyeleri yüksek sesle dillendirirsen böyle olur işte.

Aklına yine annesi gelmişti; hikâyelerin öldürdüğü annesi. Fakat Asha'nın, karanlık üstüne çökerken hatırladığı şey annesinin ölümü değil, onun kollarında olma hissiydi.

Tıpkı bunun gibi bir his.

"Benimlesin," diye fısıldadı köle. "Güvendesin."

Son duyduğu ses, kulaklarında atan bir kalbin düzenli ritmi oldu.

Kopuş

Büyük Kopuş'tan önce anlatıcılar hikâyeleri muhafaza ederdi. Bu kutsal hikâyeciler; Yaşlı Olan'ın, onun İlk Ejderha'sının ve kahraman Namsaralarının kadim hikâyelerini yüksek sesle anlatırdı. Anlatıcılar bu hikâyeleri babadan oğula aktarırdı. Şehir şehir dolaşır; üç beş kuruş para, kalacak bir yer ya da bir lokma yiyecek için, kalabalıkların karşısında, sözcükleri ip gibi eğirip dokurlardı. Anlatıcılar, kutsal görevleri olan kutsal insanlar olarak görüldükleri için, onları evinde misafir edip ekmeğini paylaşmak bir onur sayılırdı.

Fakat ejderhalar uçup gittikten sonra anlatıcılar hastalanıp ölmeye başladı. Kadim hikâyeler artık anlatıcılarını zehirliyor, vücutlarını yiyip bitiriyordu. Tıpkı kendi binicilerini düşman bilen ejderhalar gibi, hikâyeler de anlatıcılarını öldürüyordu.

Ancak anlatıcılar hikâyelerini yüksek sesle anlatmaya devam ettiler; ettikçe de teker teker ölmeye devam ettiler. Onların böyle eriyip gitmelerine tanık olan draksorların ise içlerine bir korku düştü. Ama onlar, hınçlarını komşularından çıkartmaktansa, kendilerini güvenli evlerine kapatmayı yeğlediler. Kadim hikâyeleri duyup başlarına geleceklerden korkuyorlardı. Yaşlı Olan'ın yaymak istediği salgından korkuyorlardı.

İşte, ejderha kraliçe de tam bu noktada çıktı sahneye.

Onlara ihanet ettiğini düşünüp Yaşlı Olan'ı yok saydı önce. Ardından kadim hikâyeleri yasakladı ve sanatını icra etmeye devam edecek bütün anlatıcıların zindana atılacağını ilan etti. Bu, anlatıcıları durdurmaya yetmeyince, üstüne bir de yüksek rahibe onları hikâyeleri anlatmaları için teşvik edince, halkını Yaşlı Olan'ın kötülüğünden kurtarmak yine ejderha kraliçeye kaldı.

Bunun için üç şey yaptı.

Birincisi, yüksek rahibenin elindeki gücü aldı.

İkincisi, kendi kanununu pekiştirdi. Bütün Firgaard halkını meydana toplayıp, kadim hikâyeler anlatmanın, ölümle cezalandırılacak büyük bir suç olduğunu duyurdu.

Ejderha kraliçenin yaptığı üçüncü şey ne oldu peki?

Yeni ve kutsal bir gelenek getirdi: Ejderha avlama.

Beş

Havada duran duman Asha'nın saçlarına yapışıyor, gözlerini yakıyordu. Nefesiye Darmoor'un dalgaları gibi bir gidip bir geliyor, her dönüşünde acı acı kül tadı getiriyordu.

Karanlık sarmıştı etrafını. Elinin altındaki duvar serin ve tırtıklıydı. Taştandı duvar. Ayaklarının altındaki yer gibi.

Ölmüşüm ben, diye düşündü.

Peki bu doğruysa, onu öldüren ne olmuştu? Ejderha ateşi mi, hikâyeler mi?

Asha hep zehrin etkisine karşı efsunlu olduğunu düşünegelmişti. Ejderhaları çekmek için hikâyeleri kullanmaya başladığından beri -neredeyse takıntılı bir şekilde- kendinde öyle bir belirti var mı diye kontrol ederdi. Ani kilo kaybı, alışılmadık bir yorgunluk, titremeler... Fakat kadim hikâyeleri anlattığı süre boyunca böyle bir semptomla rastlamamıştı. Hikâyeler onu, annesini ve anlatıcılara yaptıkları gibi etkilemiyordu.

Bunun sebebi belki de Asha'nın kadim hikâyelerle aynı kaynaktan geliyor olmasıydı. İkisinin kötülüğü birbirini yok ediyordu belki.

Ama tabii belirtileri yeterince iyi tespit edememiş de olabilirdi. Onu belki de, başından beri yavaş yavaş öldürüyorlardı.

Gerçekten öldüysem babama Kozu'nun başını getiremeyeceğim.

Gerçekten öldüysem Jarek'e bağlanmak zorunda kalmayacağım.

Bunlar acı tatlı düşüncelerdi.

Asha kalkıp dumanın ve külün izini sürdü. Uyanıp kendini bulduğu bu mağaranın içinde gezindikçe etrafı daha da tanıdık bir hal alıyordu. Daha önce geldiğinden değil de, sanki burayı ömrü boyunca rüyalarında görmüş gibiydi.

Hikâyeleri susturmaya çalışmakla geçen yılların ardından, burası onu gizli kalmış bütün hikâyeleri toprağın altından çıkarmaya itiyordu. Uğuldayarak, kımıldanarak zihninin yüzeyine çıkıyorlar, ona İlk Ejderha'yı, kutsal Namsaraları ve Yaşlı Olan'ın kendisini fısıldıyorlardı. Öyle ki, onları ağızından kaçırmamak için sıktığı dişleri acımaya başlamıştı.

Ayakları onu nihayet, küçük bir ateşin başına çökmüş olan bir adamın gölgesine götürdü. Adam ayağa kalktığı anda yüzü ateşin ışıyla aydınlandı; ortaya siyah akik taşı gibi gözler, kel bir kafa ve çenesinin hemen altına kadar inen kıvrılmış bir sakal çıkmıştı. Bedenini saran beyaz cüppesinin başlığı da arkaya atılmıştı.

Onu görür görmez Asha'nın nefesi kesildi.

Tanıyordu bu adamı. Girmesinin yasak olduğu bir odanın duvarları onun resimleriyle doluydu. Çocukken de isminin, annesi tarafından, karanlıklarda fısıldandığını duymuştu.

“Elorma.” İsim ağzından hırlar gibi çıkıyordu.

İlk Namsara’ydı o. Kutsal ateşi çölden getirip, Firgaard’ı kuran adam. Yaşlı Olan’ın elçilerinden biri.

“Seni bekliyordum.” Adamın kadife sesi mağaranın duvarlarında yankılanıyordu. *“Yaklaş.”*

Asha buna cesaret edemiyordu.

Şimdi aralarında duran ateş yüzünü yakmasın diye elini siper etti. Elorma gülümsüyordu ve bu onu huzursuz ediyordu. Bu yüzde, isyan planları yapan bir kölenin gülümsemesini görüyordu.

“Nasıl istersen,” dedi adam, ellerini akkor alevlere daldırarak.

Asha bir kez daha nefessiz kaldı. Alevler adamın teni ni yakıp eritecekti. Fakat alevlerden çekip çıkardığı elleri önce nasıllarsa öyleydiler ve şimdi, yarımaya şeklinde kıvrılmış, pırıl pırıl birer kılıç tutuyorlardı.

“Yaşlı Olan’ın kutsal silahları,” dedi adam kılıçları Asha’ya uzatarak. *“Alabilirsin.”*

Asha ona güvenemezdi. Yaşlı Olan’dan hediye kabul etmesi ise söz konusu bile değildi. Ellerini iki yanında tutup kaldırmadı.

“Benim yeterince silahım var.”

“Hımm,” dedi adam. *“Ama bunlar sadece senin için yapıldılar Asha. Ellerine nasıl oturduklarını gördüğün zaman anlayacaksın. Sen istediğinde eğilip bükülecek, düşmanlarını her türlü baltadan daha hızlı kesecekler.”*

Sen benim baltamı nereden biliyorsun?

Adını biliyorsa, pekâlâ hangi silahı sevdiğini de biliyor olabilir.

“Bunları bir kez eline alsan, gözün başka bir şey görmez.”

Asha şimdi ejderhaları böyle -hızlı, keskin ve tehlikeli- silahlarla öldürmenin nasıl bir şey olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Ama hemen ardından kafasını salladı. Hikâyeleri yüksek sesle okumak yeterince korkunç değilmiş gibi bir de Yaşlı Olan’la mı muhatap olacaktı? Bu ondan da kötüydü. Babası bunu öğrense nasıl bir tepki verirdi kim bilir.

Nihayet bir adım geri gitti.

“Sana Iskari demiyorlar mı?” dedi Elorma. “Bana kalırsa bu sana hiç yakışmayan bir unvan. Iskari dediğin cesur ve acımasız olur. Ama görüyorum ki sen korkağın tekiymişsin.”

Asha bakışlarını hızla adamın yüzüne çevirdi. Ateşin ışığında tanrılara benziyordu. Teni sanki içeriden gelen bir ışıkla aydınlanmış, gözleriye kadim zamanlardan gelen bir hikâyeyi anlatıyor gibiydi. Her şeyi gören gözlerdi bunlar.

Dönüp bir kez daha kılıçlara baktı Asha.

Kozu’nun kalbini böyle silahlarla durdurmak ne müthiş olurdu. Yaşlı Olan’ın ona verdiği silahları alıp ona karşı kullanabilse ne harika olurdu. Tıpkı Yaşlı Olan’ın onu, halkına karşı, babasına karşı kullandığı gibi.

Babası ona bundan yıllar önce ne demişti? *Kötülüğe karşı koyabilmemiz için büyük bir mücadele vermek zorundayız.*

Doğru. Ama şimdi gözleri ardına kadar açıktı. Bun-

dan sonra onu kullanmalarına izin vermeyecekti.

Babasının her şeyi bilmesine gerek yoktu. En azından bu iş bitene kadar. Kozu'nun kanlı başı ayaklarının altına yuvarlanana kadar. O zaman anlardı nasıl olsa. Anlamakla kalmaz, kurnazlığını da övgüyle karşılardı.

Asha kılıçlara uzandı. Elorma yavaşça gülümsedi. Kılıçların işlemeli kabzaları avuçlarının içine kaydığında, damarlarında kıvılcımlar çıktığını hissetti. Kılıçlardan kollarına tırmanan akkorlarla birlikte aralarında adeta görünmez bir bağ oluşmuştu. Yuvasına oturan bir kilit gibi. Adamın dedikleri doğrudu. Kılıçlar ellerine gerçekten de yapışmış, tüy gibi hafif ve dengeli bir şekilde oturmuşlardı.

“Hediye emirsiz değil elbette.”

Asha kafasını kaldırıp baktığında adamın gülümseyen, bembeyaz dişlerini gördü.

“Bu kılıçlar sadece yanlışları düzeltmek için kullanılabilir.”

“Ne?”

Adam gülümsemeye devam ederek ekledi: “Seninle yakında yine görüşeceğiz Asha.”

Bunu söyler söylemez karanlığın içinde kayboldu.

Asha arkasından seslendi ama Elorma gitmişti artık. Ateşin ışığı birkaç kez göz kırptıktan sonra söndü, mağara silinip bükülmeye, duvarları hızla Asha'ya doğru kapanmaya başladı.

Asha karanlıkta tek başına duruyordu. Kulaklarında hikâyeler uğulduyor, kutsal silahların kabzaları avuçlarına vuruyor, kötü bir his kaburgalarını dövüyordu.

Ne yaptım ben?

Kutsal kılıçlar elinden düşüp toprağa saplandılar.

Alti

Asha şafak sökmeden portakal çiçeklerinin kokusuna uyandı.

Gecenin serinliği sürüyordu. Üstündeki yün battaniyeye sarınıp doğruldu, sayvanlı karyolasının cibinliklerini açtı, odasını mavinin türlü tonlarına boyayan alacakaranlığa gözlerini kısarak baktı. Gözleri ışığa alışır alışmaz ilk gördüğü yer, en sevdiği silahlarının yerden tavana kadar sıralandığı duvar oldu. Çoğunlukla baltalar ve bıçaklar. Sağda solda birkaç avcı hançeri. Bir de Safire'le antrenman yaparken kullandıkları tahta silahlar.

Aralarında gece karası, bükük kılıçları göremiyordu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Rüyaymış demek.

Sonra bandajlı elini yüzüne götürüp, keten sargı bezini kaldırdı, hâlâ kabar kabar olan derisine baktı. Parmaklarını hareket ettirebiliyordu ama buna ne zaman yeltense acıdan başı dönüyordu. Yine de iyiye işaretti bu; parmaklarını hareket ettirebiliyorsa, derisi iyileşir iyileş-

mez baltayı eline alabilir demekti. Ayrıca o zamana kadar diğer elini de kullanabilirdi. Çünkü onun için en önemli şey, Kozu'yu bir an önce bulmaktı şimdi.

Onu bir öldürdü mü, artık hiçbir şeyi saklamasına gerek kalmayacaktı.

“Sana bir şey soracağım...” dedi tanıdık bir ses.

Asha'nın gözleri bir anda, sesin geldiği kemerli pence-reye çevrildi. Pencerenin pervazında biri oturuyordu.

“O ejderha neden alev püskürttü acaba?”

Safire pervazdan atlayıp yatağın örtülerini açtı. Burada, baş başalarken gözlerini Asha'dan kaçırmasına gerek yoktu.

“Kopuş'un üzerinden elli yıl geçti,” diye devam etti Safire. “Hikâyelerin olmadığı koskoca elli yıl.”

Ejderhaların alev püskürtmediği elli yıl.

İlk Ejderha Kozu hariç tabii. Bütün hikâyelerin kay-nağıydı o. Bir şehri ateşe vermek için hikâyeler dinleme-yeye ihtiyacı olmayan tek ejderhaydı.

Safire yatağın başından bir kibrit alıp mumu yaktı. Asha ise onun söylediklerini duymazdan gelip, “Bütün gece burada mıydın?” diye sordu.

“Önce ben sordum,” dedi Safire, gidip duvardan talim kılıçlarını indirirken. “Şimdi kalk, üstünü başını değiştir. Çatıya çıkıyoruz.”

“Saf, bugün olmaz. Elim...”

Bandajlı elini kaldırdığında, eldivenlerinin olmadığını görüp korkuya kapıldı. Biri eldivenlerini çıkarmış olma-lydı ve bunu her kim yaptıysa, ellerinin sarılı olduğunu da görmüştü muhakkak.

Sargıların altında ne olduğunu da görmüşler miydi?

“Sence Jarek elinin yandığını öğrendiğinde ne der?”

Asha kafasını kaldırıp kuzenine baktı; Safire de çekinmeden ona. Gözleri mum ışığında pırıl pırıldı.

Neler olduğunu Safire biliyor olmalıydı. Asha’yı kimin soyduğunu, eldivenlerini kimin çıkardığını.

Kuzeniyle antrenmana çıkarsa, elinin yandığından kimlerin haberi olduğunu ondan öğrenebilirdi. Sonra da, sırrının hâlâ güvende olduğuna karar verirse Kozu’nun peşine düşebilirdi.

Üstündeki örtüleri bir kenara atıp kalktı. Ayağı soğuk mermere değer değmez içi ürpermişti. O esnada geceliğinin düğmelerini çözmekle meşgul olan kuzenine baktı. Asha ev kölelerini yıllar önce göndermişti ve bu kararıyla şimdi bir kez daha gurur duyuyordu. Onun yanındayken sürekli titredikleri için işleri güçleri halletmeleri normalin iki katı zamanlarını alıyordu.

Safire iki eline birer tahta kılıç almış, uçlarını sabırsızlıkla çizmelerine vuruyordu. Asha üstünü giyindiğinde birlikte, yukarıya giden dar basamaklardan, etrafı kafesli terasa çıktılar. Ayaklarının altında hurma, portakal ve kızcık ağaçlarıyla dolu bir bahçe uzanıyordu. Burası eskiden Asha’nın annesinindi. Hurma ağaçları merhum ejderha kraliçeye çalılıklardaki memleketini hatırlatırdı.

Asha havadaki tatlı kokuyu içine çekti.

Ama bunlara fazla zamanı yoktu. Kozu’yu avlaması için sadece altı günü kalmıştı.

“Hadi şu işi halledelim,” dedi, tahta kılıçlardan birini Safire’in elinden alırken.

Kuzenine çabucak yenilecekti nasıl olsa.

* * *

Asha ava gitmediği zamanlarda, sabahları antrenman yapmayı seviyordu. Bunun Safire'e olduğu kadar Asha'ya da faydası oluyordu. Aslen savaşçı değil avcı olduğu için, en azından kendini savunacak kadar, özellikle de Jarek'e karşı savunacak kadar bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu.

Safire başlıklı pelerinini çıkarıp, çakıtaşı kaplı çatının zeminine bıraktı. Kızın pelerininin dikiş yerlerinin ve kenarlarının yıpranmış olduğu Asha'nın dikkatinden kaçmamıştı. Oysaki onun kuzeninin böyle eski püskü şeyler giymemesi gerekirdi.

Terziye bir tane yaptırayım; ona da kendime yaptırdım derim.

Çevrelerinde, sarayın diğer bütün çatıları boştu. Safire'in omzunun arkasında uzanan ufuk çizgisi puslu altın renklerine bürünmüş, gökyüzü lacivertten mora dönüşmeye başlamıştı. Güneş doğunca köleler de ortaya çıkacak, günlük işlerine koyulacaklardı. Çatılar da o zaman hareketlenecekti.

Şimdiyse ortalıkta Asha'yla Safire'in dışında kimse yoktu.

"Ejderhaların yeniden alev püskürtmeye başladıklarını neden söylemedin bana?"

Safire bunu söyler söylemez kılıcını var gücüyle savurdu, Asha da onu kendi kılıcıyla havada durdurdu, tahtanın tahtaya çarpmasıyla doğan titreşimi bütün vücudunda hissetti.

Kuzeni bir ejderha karşısında pek bir şey yapamazdı belki ama göğüs göğüse mücadelede ondan daha iyi olduğu çok açıktı. Çünkü Safire kendininki gibi zor bir dünyada güçlü olmak zorundaydı. Öyleydi de. Kaslarla düğüm

düğüm olmuş kollarının acı kuvveti karşısında Asha'nın yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Çünkü... boş yere... endişelenecektin," dedi Asha sık-tığı dişlerinin arasından.

Sonra, kuzeninin karşısında daha fazla duramayıp, geriye doğru sendeledi.

"Endişelerim hiç de boş yere değil gibi." Safire bir an durduktan sonra yine saldırı pozisyonu aldı. "Sarayın orta yerinde bayılmana bakılırsa. Şimdi bana bunun ya-nıkla ilgisi olduğunu söyleme sakın."

Asha kılıcın düz kabzasını sıkıca tutup elinde tarttı. Oysaki bayılma kısmının, rüyanın bir parçası olmasını ummuştı. "Babam da gördü mü?"

"*Tabii ki* gördü."

"Ne dedi peki?"

Safire Asha'nın etrafında, bir sonraki saldırısı için fırsat kollayarak döndü. "Hiçbir şey demedi. Jarek onun yerine de konuştu çünkü. Konuştu demeyelim de bağırdı. Kölesine. Bu arada kölesi seni düşmeden yakaladı. O tutmasaydı beynini şu an hâlâ fayanslardan kazımaya çalışıyor olurlardı."

Asha ona bakıp gözlerini devirdi. *O kadar da* sert bir düşüş olmayacaktı.

Safire o anda saldırıya geçti, kılıcı havada ıslık çalarak savruldu. Asha kendi kılıcını son anda kaldırdı, Safire'in kılıcını havada son anda yakaladı, ama bu yine de geriye doğru sendelemesine engel olamamıştı.

"Bir de, ben doktora susuzluktan olmuştur demeseydim seni iyice muayene etmek isteyecekti, o zaman da şu yanığını görecekti," dedi Safire, kafasıyla Asha'nın sarılı

elini işaret ederek. “Bana borçlandın yani.”

Asha durup tahta kılıcını indirdi.

Babası bilmiyordu demek.

Rahatlayıp alnında biriken teri sildi.

“Teşekkür ederim.”

“Bu niye sır kalmak zorunda? Kimse senin aciz biri olduğunu düşünmüyor Asha. Sen Iskari’sin bir kere. O ejderhayı sen öldürdün. Daha önce de yüzlerce kez yaptığın gibi.”

Elinin yanığı aciz biri olduğunu göstermiyordu ki. En azından Safire’in düşündüğü anlamda değildi. Bir şey gösteriyorsa, o da yüreğinin ne kadar karanlık olduğuydu.

Kuzenin kılıcını aşağı indirerek savunmasını düşürdüğünü fark eden Asha bunu fırsat bilip saldırıya geçti.

Safire’in gözleri bir anda şimşek şimşek oldu, Asha’nın darbelerini ardı ardına, süratle karşıladı.

Asha tahtanın tahtaya çarparken çıkardığı tangırtılar eşliğinde bir daire çizmeye başladı. Bir yandan da kuzenin savunmasını zorluyor, bir açığını kolluyordu. Ancak Safire her seferinde, yüzüne çarpılan bir kapı gibi dikiliyordu karşısında.

“Hee bu arada,” dedi Safire nefes nefese, “sırrını kime söylememi bekliyordun?”

“Dax’a tabii ki.”

Dax küçük kız kardeşinin kadim hikâyeleri anlattığını, annelerini öldüren şeyi korumaya çalıştığını duysa dehşete kapılırdı herhalde. Hatta bununla da kalmaz, araları iyi olmamasına rağmen, meseleyi tutup kral babasına da götürebilirdi.

Dax bilmemeliydi. *Kimse* bilmemeliydi.

Nihayet bir boşluk görüp şansını bir kez daha dene-

meye karar verdi, kuzeninin üstüne var gücüyle atıldı. Ama karşılığı, bacağına aldığı hızlı bir tekme oldu. Boşluk anında kapanıvermişti.

“Aaaah!” Asha silahını indirdi. “Bir kere diyorum, bir kere! Seni yenmeme *bir kerecik* olsun izin versen ya...”

“Hayaller, hayaller,” dedi Safire kafasını sallayarak. “Sen de ejderhaların neden alev püskürtmeye başladıklarını söylesen ya. Benden niye sır saklayıp duruyorsun, anlamıyorum.” Bir adım geri çekilip, acıyan bacağına ovuşturmakta olan Asha'ya baktı. “Bir de o beyinsiz ağabeyin neden yanında çalılık insanların getirdi, onu da merak ediyorum.” Tahta kılıcının ucunu çatıdaki çakıltaşlarına bastırıp üstüne dayandı. “Dax demişken, arkadaşını nasıl buldun sahi? Şu sessiz kızı diyorum.”

“Roa mı?” Nefes nefese kalmış olan Asha, Safire'in getirdiği su kesesine gözünü dikmişti. “Kızla ilgili bir fikir edinmeme kalmadan sahneye Jarek çıktı.”

Asha nefes nefese kalmış bir halde, alnındaki terleri silerken Safire yeni doğan güneş gibi taptaze duruyordu karşısında.

“Kızın üstünde ne vardı, gördün mü?”

Asha kana kana su içtikten sonra kesenin tıpasını kapadı. “Bıçağı mı diyorsun?” Diğer çalılık insanların aksine bir tek Roa'nın belinde silahı yoktu. Ama Asha kızın, elbisesinin altından bacağına bağladığı bıçağı fark etmişti.

“Hayır, boynundaki kolyeyi kast etmiştim.”

Asha kolye molye görmemişti.

“Taştan yapılmış bir daireydi. Kaymaktaşındanmış gibi duruyordu.”

“Ee?” dedi Asha kaşlarını çatarak.

“Dax’ın elinden çıkmış gibiydi yani.”

Dax’ın, görüntüsünün haricinde, babasından aldığı tek şey oymacılık merakıydı. Anneleri sağken, ejderha kral onun için kemikten her türlü şeyin oymasını yapardı. Taraklar, mücevher işlemeli küçük kutular, yüzükler. Dax da babasının gözüne girmek için, bu sanata merak sarıp öğrenmişti.

“Ne demek istiyorsun yani?”

Safire Asha’nın yanına gidip su kesesini aldı. “İlginç demek istiyorum. Şu kız -Roa- Şarkı Evi’nin kızlarından. Dax yazları orada geçiriyor muydu? Şeyden önce tabii...”

Sözcükler dilinin ucuna kadar gelip durmuştu.

Ama Asha ne söyleyeceğini anlamıştı.

Annen ölmeden önce. Çalılık insanları bize düşman olmadan önce.

Dax küçükken sessiz ve meraklı bir çocuktu ama bazı şeyleri öğrenmekte yavaş kalıyordu. Yürümeye ve konuşmaya diğer çocuklardan geç başlamıştı mesela. İş okuma yazmaya geldiğinde, ne kadar kararlı olursa olsun, ne kadar çalışırsa çalışsın, bir türlü sökmemişti. Sonunda sabırları taştan öğretmenleri de kralın karşısına çıkıp, oğlunda bir sorun olduğunu söylemişlerdi. Dax kalın kafalı demişlerdi. Boşa zaman harcıyoruz demişlerdi.

Bunun üzerine anneleri Dax’ı çocukluk arkadaşına, Şarkı Evi’nin sahibesi olan Desta’ya göndermişti. Dax böylece yazları çalılıklarda geçirmeye başlamış, Desta’nın çocuklarıyla birlikte, daha sabırlı öğretmenlerle eğitimi-ne devam etmişti.

Ama sonra anneleri öldü, Firgaard’la çalılık insanla-

rının arası bozuldu, Şarkı Evi de onlara düşman kesildi. Böylece, Dax bir anda, onur konukluğundan mahkûmluğa düşüvermişti. Dax bunun hakkında konuşmamakta inat ettiği için Asha hikâyesinin aslını astarını hiçbir zaman öğrenememişti. Fakat bunun, ağabeyinin içinde bugün bile taşıdığı bir yara olduğunu hissedebiliyordu.

“*Mesela* diyorum yani.” Safire keseden su içmek için başını arkaya attı. “Bana sanki” -uzunca bir yudum alıp durdu, çenesinden akan suları elinin tersiyle sildi- “sevgisinin bir nişanesiymiş gibi geldi.”

Bu sözcükler Asha’nın üzerine, Vadi’de yuvarlanan kayalar gibi düşmüştü. “Dax mı?” diye çıkıştı. “Bir çalılık insanına âşık olacak, öyle mi?”

Ben gördüğümü söylüyorum, demek istermiş gibi omuz silkti Safire.

“O kolyeyi kendi elleriyle yapmış olsa bile fark etmez. Dax’ı sen de tanıyorsun,” diye devam etti Asha. “Herkes kur yapar o. Kolye bir şey ifade etmez yani. Ayrıca Roa da, nasıl desem...” -soylu, mağrur, ağırbaşlı- “böyle şeylere gelecek bir kıza benzemiyor.”

“Beni endişelendiren Roa değil.”

Safire lafının devamını getirmeden kaşlarını çattı Asha.

Ağabeyinin çalılık insanlarını saraya getirmesi *gerçekten* tuhaftı. Ama bu, Dax’ın kendi başına akıl edebileceği bir şeye benzemiyordu. Ya Roa’ya *gerçekten* âşık mı? Ve de Roa bunu bilip kendi çıkarına kullanıyorsa? Dax’ın sevgisinden yararlanıp krala yaklaşmak istemiş olamaz mıydı?

Bunun düşüncesi bile yetmişti Asha’nın yüreğini sıkıştırmaya. Çünkü ağabeyinin saçma sapan kabadayılık-

larının altında pırlanta gibi bir kalp atıyordu.

Dax'ın, Jarek'in sağ koluyla kavgaya tutuşmasının gerçek sebebini biliyordu. Adamla sarhoş olduğundan değil, Safire'i yataklık edecek kadar dövdüğü için kavga etmişti.

Asha'nın ağabeyi sersemin teki olabilirdi. Ama sevdiklerini beladan uzak tutmak için ne gerekirse yapan bir sersemdi.

Dönüp kuzenine baktı. "Ona göz kulak olmanı istiyorum. Yanından ayrılma, başının belaya girmesine engel ol."

"Aynısını sen de yapabilirsin."

Hayır yapamazdı. Asha'nın peşine düşmesi gereken bir ejderha vardı.

Çatının ucuna kadar gidip etrafında dolanmaya başladı. Şehir surlarının arkasında yükselen sıradağlar sabahın sisine boğulmuş, boz kayalıklar ve yeşil vadiler görünmez olmuştu. Tepelerindeyse kaybolmamakta direnen bir kızıl ay vardı.

Tamamen solup gitmesine altı gün kalmıştı. Asha ondan sonra Jarek'e ait olacaktı.

Keşke biraz daha zamanı olsaydı.

"Benim öncelikle halletmem gereken bir iş var."

Safire'le göz göze gelmemek için kafasını çevirip tahta kılıçları toplamaya koyuldu. Ama kuzeninin, sormak için yanıp tutuştuğu soruları dile getirmese de, ona bakmakta olduğunu hissedebiliyordu.

"Hallettikten sonra anlatırım," dedi Asha nihayet. "Söz."

Safire'in ona ihanet etmeyeceğini biliyordu. Ona, yüreğinin derinliklerine gömdüğü kadim hikâyelerden daha çok güveniyordu. Fakat ejderha kral, kızının en bü-

yük suçlardan birini işlediğini Safire'in de bildiğini öğrenirse bu onun sonu olurdu. Asha kuzenini ejderha kralın merhametine bırakamazdı. Çünkü Safire için daha fazla merhamet gösteremeyeceğini biliyordu.

Kuzeni ne kadar az şey bilirse onun için o kadar iyiydi.

Eğitici bir hikâye

Bir zamanlar Lillian adında bir köle varmış. Bütün eğitilmiş köleler gibi o da başını yerden kaldırmaz, ona söylenen her şeyi harfiyen yerine getirirmiş. Sahibi ejderha kraliçeye her zaman sabırla ve ilgiyle yaklaşır, onu giydirip yıkar, uzun saçlarını örer, boynuna en güzel gülsulardan dökermiş. Bütün eğitilmiş köleler gibi Lillian da görünmez olmayı bilirmiş.

Ejderha kraliçenin ikinci oğlunun adı Rayan'mış. Çoğu yüksek mertebeli draksor gibi o da en güzel kıyafetleri giyer, en iyi şaraplardan içermiş. Arenada en güçlü ejderhalara kafa tutar, en hırçın aygırları dize getirirmiş. Ayrıca öyle yakışıklı, öyle çekiciymiş ki bütün kadınları kendine hayran bırakırmış.

Günlerden bir gün, çölde yaptığı bir gezinti dönüşü, annesinin portakal bahçesinden geçerken bir şey dikkatini çekmiş. Biri şarkı söylüyormuş. Bülbül sesli biri.

Rayan durup, görünmemek için, çiçek açan ağaçlardan birinin arkasına gizlenmiş. Çıplak ayaklı köle kadın, kendi söylediği şarkının ritmine uyarak dans ediyor, gösterişsiz elbisesini çevirerek topukları üstünde dönüyormuş.

Rayan ondan sonra her gün portakal bahçesine gidip annesinin kölesini beklemeye başlamış. Ancak niyeti sadece onu seyretmekmiş. Görülmek istemiyormuş.

Ama Lillian bir gün fark etmiş onu. Fark eder etmez de

dans etmeyi bırakmış, şarkısını yarıda kesmiş.

Sonra da kaçıp gitmiş oradan.

Rayan açıklama yapmak için peşinden gitmiş. O gün portakal bahçesinden geçerken onunla karşılaşacağını bilmiyormuş. Sonraki her gün oraya gideceğinden haberi yokmuş. O sadece onu izlemeye, şarkılarını dinlemeye gidiyormuş. Onun görüntüsünü durgun bir havuza benzetiyormuş. Ruhunu sükûnetle dolduracak bir yer olarak görüyormuş.

Lillian sırtı duvara dayalı, gözleri ardına kadar açılmış, onun gözlerine bakmadan, tir tir titrer halde dinlemiş. Ardından dizlerinin üstüne çöküp yalvarmaya başlamış. Hayrete kapılan Rayan ise sürekli kalkmasını söylemiş.

Derken, birdenbire anlayıvermiş her şeyi.

Köle kadın ona sahip olmak için geldiğini sanıyormuş. Bir aygırın bir kısrığa sahip olduğu gibi.

Bu düşünce Rayan'ı bir yıldırım gibi çarpmış.

Ve bu kez, oradan kaçıp uzaklaşan o olmuş.

Lillian nihayet kafasını kaldırıp baktığında yalnız olduğunu görmüş. Sonra sahibesinin mermer zemininden kalkıp etrafına bakınmış, bakınmış. Ejderha kraliçenin oğluna bakınıyormuş ama şimdi geride ondan en ufak bir iz bile kalmamış.

Ertesi sabah kalktığında, odasında bir buket portakal çiçeği bulmuş. Yıldız yıldız, beyaz yapraklı çiçeklerin arasında bir de not varmış. Notta, Özür dilerim, yazıyormuş.

Lillian portakal bahçesine döndüğünde Rayan'ın da onu beklemekte olduğunu görmüş. Genç adam, sırtı ona dönük, tepesindeki koyu yeşil yapraklara bakıyormuş. Orada öylece bırakıp gitse adamın ruhu bile duymazmış.

Ama öyle yapmamış.

Lillian ejderha kraliçenin ikinci oğluna ismiyle seslenince genç adam dönüp ona bakmış. Onu görünce de yüzü değişmiş, ışıkla dolmuş. Rayan ona gittiğinde genç kadın bu kez kaçmayıp ona bakmasına izin vermiş. Ve Rayan bakarken o da uzanıp genç adamın saçlarına, yanağına, boynuna dokunmuş.

O günden sonra ne zaman karşılaştılar bakışmışlar. Karanlık ve dar koridorlarda el ele tutuşmuşlar. Gecenin siyah örtüsünün altında, gizli bahçelerde, unutulmuş koyalarda, gözlerden irak teraslarda birbirlerinin olmuşlar.

Ve çok geçmeden, Lillian'ın içinde bir bebek büyümeye başlamış. Ancak bu, bir kraliçe kölesine yasakmış.

Derken bir gün, bir skral arkadaşının ihanetine uğrayan Lillian sahibesinin huzuruna çağırılıp af dilemiş. O sırada şehir surlarının dışında, aygırının terkisinde dolaşmakta olan Rayan bunu öğrenir öğrenmez, atını dört-nala sürüp şehre varmış, sarayın koridorlarında koşup annesinin taht odasına bir hışımla dalmış.

“Onu seviyorum,” diye itirafta bulunmuş Rayan. “Onunla evlenmektir niyetim.”

Belki gençliğinden, belki de aşkın insanı soktuğu hallerdendir, yüzüne gülmüş kraliçe.

Rayan ise kendini savunmaya girişmiş. Lillian'a olan hisleri gelip geçici bir şey değilmiş. Aşk bile denemezmiş buna; çok daha başka bir şeymiş. Aşk dediğin erkeklerle kadınlar arasında olurmuş. Oysaki o, Lillian'ı portakal bahçesinde gördüğü an; İlk Namsara, Yaşlı Olan'ın onun için yarattığı kutsal eşi hika'yı ilk kez gördüğünde ne hissettiyse onu hissetmiş.

Lillian da onun hika'sıymış.

Annesi ona, gözüm seni görmesin demiş.

Fakat ejderha kraliçe, bebek doğana kadar beklemiş. Doğar doğmaz da kölesini şehrin merkezine götürüp, herkesin gözü önünde diri diri yaktırmış. Soldatların sımsıkı tuttuğu oğlu ise çaresiz, her şeyi seyretmek zorunda kalmış.

Rayan üç gün sonra, arkasında ağlayan bir bebek bırakıp, canına kıymış. Annesinin koyduğu Safire adını taşıyan bir kız.

Ondan üç gün sonra da kraliçe yatağında ölü bulunmuş. Bazıları utancından öldüğünü söyler, bazıları kedelerinden. Ama onu neyin öldürdüğü önemli değil. Bu kıssanın hissesi şu:

Bir ejderha kraliçenin oğlu, her şeyi göze alıp bir köleyi sevmiş; ama sonu hiç kimse için hayırlı olmamış.

Gedi

Asha kuzey kapısına, tapınağın yanındaki yeni mahalleden geçerek gitti; en kestirme yol orasıydı çünkü. Dar sokakların arasında, sağına soluna bakmadan, hızla dolaştı. Bu mahalle, Kozu'nun saldırısından sonra, üç gün üç gece yanınca babası yeniden inşa edilmesini emretmişti. Ve tamamlanması, binlerce köle çalıştırılmasına rağmen altı yıl sürmüştü.

Şimdiyse etrafında yeşil bir deniz vardı sanki. Yenilenmenin rengiydi yeşil. Köleler duvarları, alevlerde ölenlerin anısına yeşile boyamıştı.

Sokaklar anca bir eşek arabasını alacak genişlikte olmasına rağmen, sağlam sollu duvarların diplerine tüccarların tezgâhları sıralanmıştı. Kaba saba, bez çuvallarda tepe tepe safranlar, anasonlar ve paprikalar yığılıydı. Sandalet satan tezgâhlardan keskin bir deri kokusu geliyordu. Renk renk sabra ipekleri rüzgârda salınıyordu.

Ve bütün sokakların sonunda, tapınağın beyaz duvarları masmavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Asha yo-

lun yarısına gelmişti ki, bir kadın önüne çıkıp dizlerinin üstüne çöktü, yolunu kesti. Kadının üstünden başından keskin bir demir kokusu geliyordu; tenindeki çatlaklara ve tırnaklarının içine girmiş kara kirlere bakılırsa demirci ya da nalbant olmalıydı.

“I-Iskari.” Kadının başı eğikti. Göğsüne dayadığı renkli kumaş topunu tutan kalın ve kara parmakları tir tir titriyordu. “Bu-bunlar sizin için.”

O sırada, efendilerinin işleri için dışarı çıkmış olan köleler yavaşlayıp durdular. Asha hepsinin onu izlediğini hissedebiliyordu. Sokağın ortasında durup diz çökmüş olan kadın çok dikkat çekiyordu.

“Ayağa kalk.”

Kadın kafasını iki yana sallayıp ellerini daha da havaya kaldırdı.

“Alın lütfen.”

Asha bunun üzerine, kadının tuttuğu uzun kumaş topuna baktı. Kirden kararmış keten bir beze sarılmış, etrafından bir iple tutturulmuştu. Bu tanıdık görüntü karşısında tüyleri diken diken olmuştu.

Topu, yanmış eli de dahil, iki eliyle aldı. Ağırlığını avuçlarının içinde hissettiği anda anlamıştı içinde ne olduğunu.

“Bütün gece çalıştım, sabaha doğru anca bitirebildim,” dedi kadın. “Nasıl yapacağımı Yaşlı Olan’ın kendisi anlattı bana.”

Asha birden kaskatı kesilmişti. Kafasını çevirip, etrafındaki kapılara, üst katlardaki teraslara baktı. Gözleri çevresini tararken kime denk gelse, sarı perdelerin veya ahşap panjurların arkasına saklanıyordu.

Asha topu kadının elinden çekip göğsüne bastırdı. “Bunları yaptığını duyan olmuş mudur?”

Demirci kadının gözleri hâlâ yerdeki taşlardaydı. “Ben genelde geceleri çalışırım Iskari. Sesleri duymuş olsalar bile şüphelenmezler.”

“Bundan kimseye bahsetme.”

Kadın gözlerini yerden kaldırmadan başını salladı. Asha ise onun etrafından dolanıp, topu sımsıkı tutarak kapılara doğru yürümeye devam etti.

Kapıdaki soldatlar sorun çıkarmadı ama Asha ağır, demir kapıyı açarlarkenki homurtularını duymuştu.

Köleleri nerede? diye soruyorlardı birbirlerine. Daha yeni avdan dönmemiş miydi?

Iskari gerçekten de hep avcı köleleriyle birlikte çıkardı. Bugünse tek başınaydı ve tepeden tırnağa silahlıydı. Vadi'ye tek başına, hem de geri döndükten sadece bir gün sonra yeniden gidiyor olmasının şüphe uyandırması normaldi.

Soldatlar nereye gittiğini merak etseler de durdurmadılar onu. Asha Iskari'ydi ne de olsa.

Fakat bu, haberin Jarek'in kulağına kadar gitmesine engel değildi elbette.

Giderse gitsin. Ağaçların arasında, avcı patikalarından yürürken, Jarek aklına ne zaman gelse kanı donuyordu. Kozu'nun başıyla bir döneyim, Jarek diye bir derdim kalmayacak.

Etrafında çıtırdayıp hışırdayan sedir ağaçlarının arasında, dizine kadar gelen hasırotlarının içinde hızlı hızlı ilerliyordu şimdi. Bir ejderha çağıracaksa -daha doğrusu,

en tehlikeli ejderhayı çağıracaksa- şehirle arasındaki mesafeyi olabildiğince açması gerekiyordu. Amacı, yaptığı yanlışları düzeltmekti, tekrar etmek değil.

Akşamüzeri olduğunda, aşağı Vadi'nin güneşten ağarmış kayalıklarına tırmanmaya başlamıştı. Bir ara dönüp arkasına baktı; şehrin surlarının epey uzakta ve küçücük kaldığını görünce iyi yol kat ettiğine karar verdi. Durup demirci kadından aldığı paketi kayalıkların üstüne koydu, iplerini çözüp etrafına sarılı kumaşı açtı.

İçinden ikiz kılıçlar çıkmıştı. Gece kadar kara, ayın dördünleri kadar zarifteler. Demir ve altın süslemeli kabbaları kemikten yapılmıştı. Bir paket daha çıkmıştı bu arada. Onun içinde de bir omuz askısı ve kılıçların kınları vardı. Omuz askısını taktıktan sonra kılıçları kınlarına sokup, çapraz duracak şekilde sırtına astı.

İşin tehlikeli kısmı şimdi başlıyordu. Kozu'nun izini sadece altı gün içinde bulup öldürmesi gerekiyordu. Zaman kaybetmek gibi bir lüksü yoktu. Kozu'yu Vadi'de görmüşlerdi. Şimdi burada kadim hikâyelerden birini anlat-sa kendine çekebilirdi belki.

Peki ama ejderhaların en eskisi ve en kötüsü hangi hikâyeyi duymak isterdi? Kendiyle ilgili olan birini mi? İlk Namsara Elorma'yla ilgili olanı mı?

Asha avcı yollarını bırakıp çamlığa geçti, yoluna çıkan dalları keserek ilerlemeye koyuldu. Bir yandan da, yüreğinin derinlerinden, içi zehir dolu bir kuyudan kovayla çekiyormuşçasına, bir hikâye çekti.

Tam ağzını açmış, anlatmaya başlayacaktı ki, çamlığın sonunda kayalık bir çıkıntıya geldi.

Killi kayanın üzerine, neredeyse kamufle olmuş, bej renkli, küçükçe bir ejderha güneşin sıcağından yararlanmak için kıvrılıp yatmıştı. Hemen arkasındaki kayalıklar, içinden nehrin kıvrılarak ilerlediği yeşil bir vadiye iniyordu.

Ejderha, kafasını kaldırıp ona bakmak için savurduğunda Asha olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Yaratığın buğu şeklinde yayılan kokusu yüzüne çarpıyordu. Boynuzlarının yeni yeni çıktığına bakılırsa henüz gençti. Tekdüze renkleriye dişi olduğunu gösteriyordu.

Genç ejderhalar daha saldırgan oluyor, çoğu zaman kaçmaktansa dövüşmeyi tercih ediyorlardı. Ve hareketlerinden anlaşıldığı üzere, bunun niyeti de aynıydı.

Nasıl ki kuşlar düşman karşısında daha büyük görünmek için tüylerini kabartırlar, bu ejderha da kanatlarını ardına kadar açmıştı şimdi. Öyle ki, Asha kanatların gölgesi altında kalmıştı. Arkadan vuran güneş, kanatların şeffaf zarlarını aydınlatıyor, bu koskoca cüsseyi havada tutmak için gerekli, iç içe geçmiş kemikleri ortaya koyuyordu.

Ejderha ilk defa tısladı ona.

Bunun üzerine Asha'nın eli içgüdüsel olarak baltasına gitti. Başka bir zaman olsa, bir ejderhayla karşılaştığına sevinirdi, ama şimdi farklıydı tabii.

Bunu ne kadar çabuk öldürürsem Kozu'yu o kadar çabuk çağırabilirim.

Başlığını hızla başına geçirip baltasının sapını kavradı ama hemen ardından fikir değiştirdi.

Yanmamış olan elini kullanarak baltayı beline geri taktı, ardından kılıçlardan birini sırtındaki kınından çıkardı. Avcu kabzayla birleştiği anda, kanı damarlarında uğuldamaya başlamıştı.

Fakat hemen ardından, *Bu kılıçlar sadece yanlışları düzeltmek için kullanılabilir*, dedi bir ses, içinde yankılanarak.

Ben de bir yanlış düzeltiyorum zaten, diye düşündü Asha da.

Sonra güneşte parlayan kutsal kılıcı havada savurup saldırıya geçti. Ejderha ise kılıçtan yılan gibi sıyrılıp, pullarını kayalara sürterek Asha'nın etrafından dolandı. Hemen ardından indirdiği dikenli kuyruğu, son anda yerde yuvarlanıp kaçmasa Asha'nın sırtında patlayacaktı. Bu, Asha'nın daha ilk zamanlar öğrendiği bir şeydi: Ejderhanın kuyruğunun nerede olduğuna her zaman dikkat edeceksin.

Asha ayağa kalkamadan, ejderha koca ağzını açıp zehirli dişlerini göstererek yeniden saldırıya geçti. Asha ise bir kez daha kendini yere atıp yuvarlanmış, belki de milim farkla kurtulmuştu. Ardından yine yuvarlanıp ejderhanın tam altında durdu. Şimdi sırtı yerdeydi ve yüzü yaratığın yumurta gibi beyaz karnına bakıyordu.

Nihayet zamanının geldiğine karar verip kılıcını yumuşak ete sapladı.

Sonra iki şey oldu. Birincisi, ejderha bir çığlık atıp, kılıçtan kurtulmak için kanatlarını çırpmaya başladı. İkincisi de, koluna saplanan benzersiz acıya dayanamayıp Asha da bir çığlık attı.

Bu esnada kılıcın kınını da bırakınca ejderha, elinden kurtulup sürüklenerek uçurumun kenarına kadar gitti.

Asha kalkıp doğruldu. Kolu bir yanında hareketsiz duruyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Acı gitmiş, yerine korkunç bir uyuşma hissi gelmişti.

Kolunu hissetmiyor, parmaklarını hareket ettiremiyordu. Öyle bir uzvu hiç olmamıştı sanki.

Bu kılıçlar sadece yanlışları düzeltmek için kullanılabılır.

Kolunu yine hareket ettirmeye çalıştı ama hâlâ tepki vermiyordu.

Elorma onu oyuna getirmişti.

Öfkeye kapılıp, Yaşlı Olan'a karşı çığlık çığlığa haykırdı: "Düzenbaz!" Sesi, rüzgâr önüne katıp götürene dek bütün vadide yankılanmıştı.

Sonra uçuşunun kenarına, genç ejderhanın hareket-siz yattığı tarafa baktı. Belki de ölmemişti. Belki de sadece yaralamıştı onu.

Bu yanlışını düzeltebilirdi belki.

"Lütfen yaşıyor ol," diye fısıldadı Asha yanına gittiğinde. Ama kılıcın kabzasını, yanmış eliyle tutup yaratığın karnından çektiğinde çizmelerinin etrafı kan gölüne dönmüştü. Ejderhanın başında çömelip baktı; gözleri kapalıydı.

Sol kolu iş görmüyordu, sağ eli de yanmıştı zaten. Kozu'yu bu halde nasıl avlayacaktı acaba?

Dizlerinin arasında duran siyah kılıca baktı. Onu uçurumdan atmamak için zor tutuyordu kendini.

Yaşlı Olan onu hileyle durdurabileceğini sanıyorsa yanıliyordu; onu fazla küçük görmüştü. Ejderhaların en kötüsünü çağırıp, koca bir şehrin neredeyse tamamen mahvolmasına yol açan oydu ve bunu henüz on yaşındayken yapmıştı. Diğer bütün avcılardan daha çok ejderha avlayan da kendisiydi yine.

Tehlikeliydi Asha. Hafife alınacak biri değildi o. Yaralı olsun olmasın, Kozu'yu bulup öldürecek, başını da babasına götürecekti. Böylece eski geleneklere bir son vermiş olacaktı. Şu hayatta yapacağı son şey olsa bile.

89
1911-12

1911-12
1912-13

Sekiz

“Biraz rahat durur musun?”

Asha kafasını duvardaki serin oyuğa dayayıp kuzenin dediğini harfiyen yerine getirdi. Dizlerini karnına kadar çekmiş, bir askıya alıp bağladığı hissiz kolunu göğsüne bastırmıştı. Vadi'den döner dönmez doğruca Safire'in odasına gitmiş, gittiğinden beri de işitmediği laf kalmamıştı.

Odanın dağınıklığını gören biri, sarayın kadınlar kanadında olduklarını anlayamazdı muhtemelen. Alçı duvarlar çatlayıp sararmıştı, odanın balkonu yoktu ve pencereler camsız olmasına rağmen içeri doğru düzgün ışık girmiyordu. Ejderha kraliçenin köleleri isyandan önce burada yatıp kalkıyordu. Şimdiyse, her gece hendeğe kapatılıyor, başlarına da nöbetçiler konuyordu.

“Bunun nasıl olduğunu söylersin diye umuyorum.” Asha'nın hissiz koluna bakmakta olan Safire'in kaşları iyiden iyiye çatılmıştı. Bir yandan da yanmış elinin üstüne fazladan bezler sarmaya çalışıyordu; Asha hiç değilse

biraz kullanabilsin diye. Asha kuzeninin, eline bezleri sarışını izlerken eski geçmiş günleri hatırladı. Bahçede hanımelilerin dibinde saklanması, Asha'nın dadısının onlara ısrarla seslenişi, onların da gülmek için kendilerini zor tutuşları. Geceleri çatıda, geç saatlere kadar yan yana yatıp yıldızlara kendilerince isimler vermeleri.

Ama bu, Asha'nın annesi ölmeden önceydi. Annesi, skral kanlılarla ilgili kanunları çok umursamadığı için olabiliyordu bunlar.

"Tamamdır," dedi Safire bezi bağlarken. "Nasıl oldu?"

Asha'nın eli bembeyaz bir kütleye dönüşmüş, bezlerden görülmez olmuştu. Uzanıp yerde duran baltasını aldı. Teni değer değmez isyan etmişti ama elinden düşürmemiştir de. Çok uzun süre ya da çok sağlam tutamıyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Tam kuzenine teşekkür edecekti ki kapı gümbür gümbür dövmeye başladı.

"Saf!"

Dax'ın paniğe kapılmış sesini duyan Safire ve Asha kafalarını o tarafa çevirdiler.

Safire hemen ardından ayağa fırlayıp kapıya gitti.

Kapı açılır açılmaz Dax sendeleyerek içeri daldı. Bitkin ve hasta görünüyordu. Şakaklarındaki bukle bukle saçları terden ıslanmış, teni parlamıştı. Altın sarısı tünin ön kısmında kan lekesi vardı.

Bu manzarayı gören Asha, ağabeyinin ona kimi hatırlattığını bulmuştu nihayet.

Annesi.

Annesi, ölmeden önceki son günlerinde bir deri bir kemik kalmış, gözleri karanlık birer çukura dönmüştü.

Asha onun geceler boyu öksürüşlerini hatırlıyordu. Son anlarında kustuğu kanları da.

Kupalar dolusu kan.

Fena halde yanmış eline ve bir askıya mahkûm, hissiz koluna rağmen ayağa kalkmayı başardı.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu Safire. “Yaralandın mı?”

“Korkunç bir hata yaptım.” Gözleri çukur çukur olmuş, hayalete dönmüştü.

Asha’nın yüzündeki alışılmadık ifadeyi görünce eğilip tuniğinin üstündeki kan lekesine baktı. “Benim değil bu.” Hemen ardından, kız kardeşinin askıdaki kolunu ve sarılı elini fark etmişti.

Ama tam bir şey diyecekken, Safire önce davranıp, “Ne oldu?” diye sordu.

Dax’ın gözleri hâlâ Asha’nın üzerindeydi. “Yardıma ihtiyacım var.”

Çalılık insanları mı bir şey yapmıştı? Ona zarar mı vermişlerdi?

Asha bir anda dikilip, bunu yapanlara kafa tutmaya hazır hale gelmişti.

“Torwin’in kanı bu.”

“Kimin?” Asha böyle birini tanı mıyordu.

“Jarek’in kölesi,” diye araya girdi Safire.

Asha şimdi hatırlamıştı onu. Delici bakışlar. Yıldız yıldız çiller. Lavtanın tellerini tıngırdatan uzun parmaklar.

Torwin.

“Engel olabilirim sandım.” Dax’ın elleri kendi ensesine gitti. “Jarek’in nasıl biri olduğunu biliyorsun. Birini önemsediğini anladığı anda...”

“Ona zarar vermek için elinden geleni yapar,” diye tamamladı Asha.

Dax’ın kolları iki yanına düştü. Kız kardeşine doğru bir adım attı.

“Ona yardım etmen gerekiyor.”

Asha hayretle kafasını salladı. “Sen tahtın vârisisin Dax. Onun için bir şey yapmana gerek yok. O bir köle.”

Safire dönüp gözlerini Asha’ya dikti.

“Ne var, ne oldu?” Asha da bakışlarını kaçırmamıştı. Dax’layken böyle şeyleri umursamıyorlardı. “Sen köle değilsin ki Saf.”

Dax’ın bir zaafı varsa o da buydu. Kavgalarda gözü-nün dönmesi, kadınlara kur yapması ve kumar alışkanlığından daha kötüsü, bir kral gibi düşünemiyor olmasıydı. O daha çok bir... kahraman gibi yaşıyordu. Fazlasıyla iyi yürekliydi. İçi fazlasıyla yumuşaktı. Bu işten yine kendisi zararlı çıkacaktı.

“Asha,” dedi Dax. “Sana yalvarıyorum.”

Krallar yalvarmaz.

“Torwin’in canını bağışlamasını Jarek’ten *ben* istersem kesin öldürür onu. Ama *sen* istersen...”

“Sen şimdi benden *tehlikeli* bir skral’ı hak ettiği cezadan kurtarmamı mı istiyorsun cidden?” Asha durup ağabeyinin yüzünde bir cevap aradı. Dax bir aydır çalılıklardaydı; köleliğe şiddetle karşı olan dini fanatiklerle yiyip içmişti.

Çalılık insanların yanına çekmeye gidip de onlar Dax’ı yanına çekmiş olabilir miydi?

“Ama o...” Dax kafasını sallayıp ellerini yumruk yaptı. Ellerini yeniden açtığında Asha’yı omuzlarından tutup

sarsmak ister gibiydi. “Onu *senin* yüzünden cezalandırıyorlar. Sana Jarek’in gözü önünde dokunduğu için. *Herkesin* gözü önünde.” Dax’ın burun delikleri açılıp kapanmaya başlamıştı. “Adam seni düşmeden yakalamasaydı bir yerine bir şey olabilirdi.”

“Beni yakalamaktan daha fazlasını yaptı,” diye homurdandı Asha, ona o çelik gözleriyle baktığı anı hatırlayarak. *Tek bir dans*, diye buyurmuştu. *Benim seçeceğim bir yerde ve zamanda.*

“Onu yarın çukura atacaklar ve elbette oradan sağ çıkmayacak,” dedi Dax, sanki bir kölenin çukurda ölmesi Asha’yı çok etkileyecekmiş gibi. Köleler çukurda ölüp duruyordu sonuçta.

Asha kafasını iki yana salladı. “Suç işlemiş kölelerin gideceği yer orası da ondan.”

Fakat bunu söylerken, yanağında atan kalbin vuruşlarını hatırlamıştı. Güçlü kollara sığınmanın hissini hatırlamıştı.

Birilerinin kalp atışlarını en son sekiz yıl önce duymuştu. Onu böyle nazikçe ve ilgiyle en son sekiz yıl önce tutmuşlardı.

“Sana bir zararı dokunacak değil ya.”

Dax böyle baktığında nefret ediyordu ondan. Onun varlığı bile büyük bir hayal kırıklığıymış gibi baktığında. Asha’nın ne büyük bir hayal kırıklığı olduğunu yeni fark ediyormuş gibi baktığında.

Böyle olduğunda aklına hep o iki kardeşin hikâyesi geliyordu: Biri göklerden ve ruhlardan, diğeri kandan ve ay ışığından yaratılmış kardeşlerinki.

Namsara çevresine kahkaha ve sevgi yayarken, diye dü-

şündü Asha, *Iskari gittiği her yere yıkım ve ölüm götürüyordu.*

Safire gidip Dax'ın yanında durdu. "Dax'la aynı fikir-deyim ben de."

Asha kuzenine, ihanete uğramış gibi baktı.

"Jarek *başkomutan* bir kere," diye söze girdi Asha. "Onun görevi kanunları yerine getirmek ve o köle de onun malı sonuçta." Birdenbire, yanık elini saran skral'ın elleri gelmişti aklına. Bu hatırayı zihninden atmak için çabucak kafasını salladı. "Yapabileceğim bir şey yok."

"Saçma," dedi Dax. "Bir şey yapmayı *deneyebilirsin.*"

Asha ona ters ters baktı.

"Lütfen Asha. Daha ne kadar yalvarmamı istiyorsun?"

Ağabeyinin böyle yalvardığını en son yıllar önce, küçüklerken görmüştü. Asha Jarek'in en çok sevdiği kılıcını çalmış, sonra da onu lağıma düşürmüştü. Ama Dax, Jarek'in Asha'yı cezalandırmasına yer bırakmayıp suçu kendi üstlenmişti. Jarek de onu yalvarması için zorlamıştı. Jarek Dax'ı yere yatırıp canını acıtırken, gerçeği itiraf etmeyi göze alamayan Asha her şeyi gözyaşları içinde seyretmişti.

Nihayet bir damar yakaladığını sezen Dax bastırmaya kararlıydı.

"Onun zaafı sensin Asha. Kullan bunu. Büyüle onu. Aklını başından al. Kızlar istediklerini elde etmek için... ne yapıyorsa sen de öyle yap."

Safire bu sözleri duyunca dehşete kapılıp geriledi.

Asha'nınsa dudakları bükülmüştü. Jarek'in aklını başından alma fikri midesinin kasılmasına yetmişti.

"Ya da yapma, sen bilirsin," dedi Dax, kızların yüzlerindeki ifadeleri görünce.

“Benim bunlar için zamanım yok,” dedi Asha solmaya başlamış olan kızıl ayı düşünerek. Avlaması gereken bir ejderha ve bunun için sadece altı günü vardı. Bir an önce Vadi’ye dönmesi gerekiyordu.

Ağabeyinin yanından geçmiş, kapıya doğru gidiyordu ki, “Dur...” diye seslendi Dax.

Asha durmadı.

“Sana bunu versem?”

Safire’in kapısında durmuştu şimdi. Ahşabı çürümeye yüz tutmuş, pirinç tokmağı solmuş kapının önünde. Safire’e zarar vermek isteyen biri bu kapıyı kolaylıkla kırıp içeri girebilirdi.

“Annemizindi bu.”

Dönüp baktığında Dax’ın fazlasıyla ince parmağından çıkarıp ona uzattığı şeyi gördü. Avcunun içinde, kemikten oyma bir yüzük duruyordu şimdi. Ama Asha’nın ilk dikkatini çeken yüzük değil, parmak uçlarındaki nasırlar olmuştu. Jarek’in kölesinin nasırlarına benziyordu.

“Bunu babam yapmıştı.”

Kıskançlık Asha’nın yüreğine bir pençe gibi saplanmıştı. Annelerinin bütün eşyaları o öldükten sonra yakılmıştı. Bunu nasıl görmemişlerdi? Ve de neden Dax’taydı?

“Babam bunu ben çalıklara gitmeden önce verdi. Torwin’i bu dertten kurtarırsan ben de sana veririm.”

Asha şimdi, ölüm döşeginde yatan annesini düşünüyordu. Kadim hikâyelerden zehirlenişini düşünüyordu.

Onda annesinden hatıra hiçbir şey yokken babası yüzüğü neden Dax’a vermişti?

Ben hak etmiyorum da ondan. Annem o kadim hikâyeleri benim yüzümden anlattı. Ben olmasam hâlâ hayatta olacaktı.

Asha annesinin yüzüğünü hak etmiyor olabilirdi ama istediği kesindi.

Bir de, bunu itiraf edemese bile ve sebebini kendi de anlamamasına rağmen, istediği başka bir şey daha vardı. Atmaya devam etmesini istediği bir kalp.

“Peki.”

Dax o ıslıl ıslıl gülümsemelerinden birini gösterdi. Ama bu Asha’nın keyfini yerine getirmemiş, tersine, ağabeyinin yüzünün nasıl süzüldüğünü, nasıl kilo verdiğini bir kez daha fark etmesine yol açmıştı.

Orada ne oldu acaba? diye düşündü.

Ardından bu düşüncüyü savuşturup kapıya döndü yine.

Safire peşinden gidecek gibi oldu, Asha dönüp ona tehditkâr bir bakış attı. İsyankâr bir kölenin hayatını kurtarmak için pazarlık yapmaya gidiyordu, kuzenini yanına alacak değildi. Kanunların uygulanmasına müdahale edecekse Safire ortalıkta görünmemeliydi. Jarek’e, onun canını acıtması için bir fırsat veremezdi.

Meşalelerin duvarlarda gölge oyunları yaptığı loş koridora çıkarken Dax’ın, “Koluna ne oldu?” diye sorduğunu duydu.

“Bana da anlatmıyor,” dedi Safire.

Daha fazla durmadan kapıyı çekip gitti Asha.

Dokuz

Jarek'in evinin kapısı Asha'nın ilk çalışında açıldı. Kemerin altında, esmer yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, ihtiyarlıktan iki büküm olmuş, beyaz saçlı bir köle kadın duruyordu.

Karşısında bir skral görünce şaşırmıştı Asha. Kanuna göre bütün kölelerin güneş battıktan sonra hendekte olması gerekiyordu.

"Komutanı görmem gerekiyor," dedi fazla uzatmadan kapıyı itip, gülsuyu kokan, turkuvaz renkli koridora girerken. Ayaklarının altında birbirinden güzel halılar uzanıyordu.

O anda bütün ev öfke dolu bir bağırıyla yankılandı. Hemen ardından tanıdık bir ses geldi. Arasına kemik parçaları sıkıştırılarak bükülen şaksa ipinin sesiydi bu. Asha şaksanın, birinin sırtına ardı ardına indiğini duyabiliyordu.

Yaşlı köle sessiz sessiz ağlıyordu. Asha zarif oymalı, fildişi ve pirinç süslemeli sedir kapılardan geçip arkasın-

da bıraktığı odaların ardından nihayet komutanın evinin ortasındaki küçük avluya gelmişti. Etraf yoğun bir şekilde ay sarmaşığı kokuyordu.

Sonra köleyi gördü.

Sığ, çeşmeli havuzun içinde yığılmış halde duruyordu. Galerilerde asılı lambalar onu gölgede bırakıyordu ama Asha adamın ellerinden çeşmeye bağlı olduğunu görebiliyordu. Sırtından akan kan, havuzu pembeye boyamıştı.

Derken Jarek ortaya çıkıp ikisinin arasına girdi, Asha köleyi göremez oldu. Jarek tuniğini çıkarmıştı; sırtı terden parlıyordu. Malının etrafında daire çizirken kasları dalgalanıyordu.

“Ee skral?” dedi sözcükleri birbirine karıştırarak. “Değer miydi bunlara?”

Asha geri çekilip sırtını duvara dayadı. Kalbi güm güm atıyordu.

Evet, Iskari’ydi o. Evet, ejderha avlıyor, başlarını ke-siyordu, ama Jarek, babasının bütün ordusunu avcunun içinde tutuyordu. Şehirdeki bütün soldatlar ona yürekten bağlıydı. Ve nedenini hiçbir zaman öğrenememişti ama Jarek ondan korkmuyordu da.

Dönüp gidebilirdi aslında. Bunu yapmasına gerek yoktu. Hata kölenindi ne de olsa. Ona dokunmamalıydı.

“Lütfen Iskari.” Sözcükler düşüncelerini bir balta gibi kesti. Asha kafasını çevirdiğinde ihtiyar kölenin hemen yanında, kırış buruş, kahverengi lekeli ellerini ovuşturduğunu gördü. Kadın beyaz saçlarını kalın belikler halinde örmüştü. Kalp şeklindeki kederli yüzü Asha’ya yalvarırcasına bakıyordu. “Lütfen ona yardım edin.”

O anda bir çatırtı sesi yankılandı, hemen ardından da

boğuk bir homurtu. Asha cesaret edip köşeden kafasını uzattı. Jarek'in avlusundaki alçak ayaklı kanepelerden biri yere çökmüş, ayakları hemen kenarda duran, ay çıktığında taçyapraklarını açan mor tatulaların yanına saçılmıştı. *Büyüle onu, demişti Dax. Aklını başından al.* İyi ama Asha böyle şeylerden anlamazdı ki. Avcıydı o. Baştan çıkarmayı değil avlanmayı bilirdi.

Şimdi aklına, hasta odasında kölenin ona dokunuşu gelmişti. Sonra da sarayda onu düşmeden önce tutuşu, nazikçe göğsüne bastırışı geldi. Ondan hiç korkmuyormuşçasına.

Bu utandırmıştı Asha'yı. Genç adam ne ondan ne kandan ne de onu ölümüne kırbaçlamakta olan efendisinden çekiniyordu. Bir köle olarak o bile hiçbir şeyden korkmazken, bir *Iskari* mi korkacaktı?

Jarek durup yere tükürdü. Sırtı hâlâ ona dönüktü. Sonra eğilip yerden şaksasını aldı. Asha'nın orada durup beklediği her an kölenin hayatı daha da çok tehlikeye giriyordu.

Şaksa havada ıslık çalıp kölenin etinde patladı, yürek parçalayan o ses bütün avluda yankılandı. Asha yine sımsıkı kapattı gözlerini. Sol kolu göğsünde hareketsiz, kılıcını yanmış ama sıkıca sarılmış olan sağ eliyle çekti. Acıdan kılıcı doğru düzgün tutamıyordu ama dişini sıkıp bırakmadı elinden.

Jarek şaksasını bir kez daha arkaya savurduğunda Asha avlunun ortasına atlayıp kırbacın ipini kılıcına doladı. Jarek kölenin sırtına indirmeye çalışsa da kıpırdamadı şaksa. Asha çektiği acıya aldırmadan sımsıkı tutuyordu ipi.

Jarek sendeleyip arkasına döndü, bulanık gören sarhoş gözlerini kısarak baktı. Yüzü öfkeyle çarpılmış, terden sıırıslıklam olmuştu.

“Kim var orada?”

Çeşmeli havuza kanlar süzölmeye devam ederken, yumuşak yumuşak akan suyun sesi başka bir dünyadan geliyor gibiydi.

“Bu kadarı yeterli,” dedi Asha, kendi bile beklemediğı bir cesaretle. “Köleyi çözeceğim artık.”

Jarek’in yüzüne birden bir karanlık çökmüştü. “Bu benim hakkım,” diye karşılık verdi, şaksayı çekmeye çalışarak.

“Öldüreceksin onu.”

Asha’nın sesindeki titremeyi duyan Jarek’in yüzü buz gibi bir sükûnet ifadesine büründü. “Kölelerimin sağlığı seni ne zamandan beridir ilgilendiriyor Asha?” Önce skral’a, sonra ona baktı, dudaklarını büktü. “Ama bu sizde aile geleneğı tabii.”

Jarek’in ne dediğini anlaması çok sürmedi.

Rayan. Amcası. Bir skral’a âşık olan draksor.

“Bu evlendiğimizde de devam edecek mi?” Jarek hafifçe sendeledi ama hemen ardından doğrulup yanındaki limon ağacına dayandı. “Karım benim evimde, kölelerle mi düşüp kalkacak?”

“Bu, hayatımda duyduğum en aptalca şey.”

Jarek dönüp, ölü gibi hareketsiz duran köleye baktı. “Ne iğrenç bir görüntü.” Sonra şaksayı bırakıp belinden iki ucu keskin hançerini çıkardı, çeşmeye doğru yürümeye başladı. “Daha fazla bakamayacağım.”

İçinde paniğın kıvılcımlanmaya başladığını hisseden Asha, şaksaya sarılı kılıcını yere atıp diğerini çekti. Ar-

dından, yanmış elinin acısına aldırmadan, kılıcı sımsıkı tutup çeşmeye doğru hamle yaptı. Jarek'ten daha hızlı ve ayık olduğu için ilk giden o olmuştu.

Gözlerini Jarek'in gözlerine dikip kılıcını havaya kaldırdı. Köleyle efendisinin tam ortasında kıpırdamadan duruyordu şimdi.

Jarek sarhoş olsa da, ondan çok daha iri ve güçlüydü. Asha'nınsa kullanabileceği tek bir kolu vardı ve o bile çok sağlam değildi.

Bu yüzden, Jarek silahsız, çıplak elleriyle saldırıya geçtiğinde, Asha aklına gelen tek şeyi yaptı; kılıcının kabzasını var gücüyle Jarek'in şakağına indirdi.

Sonra yere, nefesi kesilecek kadar sert bir şekilde düştü. Onun darbesiyle dengesini kaybeden Jarek üstüne düşüp yere yapıştırmıştı onu. Adam tam bir kas yığınıydı. Asha'nın üzerine bir kaya gibi bastırıyordu.

Asha onun altında, bir yanağı yerdeki soğuk fayanslara, diğeri Jarek'in sıcak ve terli tenine değer halde bir süre yattıktan sonra görüntü netleşmeye başladı. Bir yandan da nefes almaya çalışıyordu ama yapamıyordu.

Beni boğuyor...

Şimdi de tekmelemeye, itip debelenmeye başlamıştı. Kılıcı birkaç adım ötesindeydi ama uzansa da dokunamazdı.

Ciğerleri yanıyor, gözleri sızlıyordu. Bir kez daha nefes almaya çalışıp da alamayınca son bir gayret, bacaklarıyla ve beliyle itmeye girişti. Nihayet, ışıklar kararmaya başlamıştı ki, bir çift el uzandı ona. Kahverengi lekeli, düğüm düğüm olmuş ihtiyar eller. Başta onu çekip çıkarmaya çalıştılar, olmayınca da Jarek'i umulmadık bir güçle

itip Asha'nın üstünden kaldırdılar. Asha burnundan içeri nihayet girmeye başlayan havayı adeta yutarcasına çekip ciğerlerini doldurdu.

Komutan yerde bir yığın halinde yatıyordu. Şakağının etrafı kanla ıslanmıştı ama kalbi hâlâ atıyordu. Asha genç adamın nabzının attığını boynundaki damarın hareketinden görebiliyordu. Yarasının ne kadar ciddi olduğunu ya da daha ne kadar baygın kalacağını bilmeyen Asha kalkıp kılıçlarını yerden topladı, kınlarına soktu. Son olarak Jarek'in hançerini de alıp hızlıca havuza, havuzda yığılmış halde yatan köleye gitti.

Ardından havuzun suyuna ellerini daldırıp, köleyi bağlayan ipleri kesti. İp kopar kopmaz köle suyun içine batmıştı. Suyu attığı hançer havuzun dibini boyladı. Asha ona yardım etmek için başında çömeldi, bir kolunu omzuna atmaya çalıştı ama tek elle zor oluyordu.

"Bana yardım etmen lazım."

Adam gözlerini Asha'nın yüzüne çevirmiş ama cevap vermemişti. Gözleri yavaşça kapandı sonra. Bilincini kaybetmek üzereydi.

"Hayır, dur. Burada kal."

Kölenin gözleri açıldı ama bir şey göremediği çok belliydi. "İskari?" Dudakları kuruyup çatlamıştı. "Rüya mı görüyorum?"

"Kolunu omzuma at."

Attı.

"Şimdi de sıkıca tutunup ayağa kalk."

Asha bu kez cevap beklemeyip sağlam kolunu adamın beline doladı, ayağa kalkmasına yardım etti. Adam kanlı havuzun içinde ayaklarını sürüye sürüye yürüyordu,

ama Asha onu havuzdan çıkarmaya çalıştığında takılıp düşecekti az daha. Neyse ki Asha beline sımsıkı sarılıp düşmesine engel olmuştu.

“Beni dinle şimdi,” dedi acı içinde, dişlerini sıkarak. “Buradan canlı çıkmak istiyorsan yürümek zorundasın.”

Köle başını salladı. Çatlak dudaklarının arasından, çekebildiği kadar hava çekip gücünü toplamaya çalıştı. Attığı her adımda neredeyse bütün ağırlığını Asha’nın üstüne yıkıyor, her seferinde durup derin derin nefes almak zorunda kalıyordu.

Jarek kendine gelmeden çıkmaları gerekiyordu. Daha-sı, şafak da sökmek üzereydi. Asha gün ısıdığında şehrin sokaklarında nişanlısının yarı baygın kölesiyle dolaşamazdı. İnsanlar görürdü. İnsanlar konuşurdu.

Daha hızlı hareket etmek zorundaydılar.

Derken karşılarına ihtiyar köle çıktı; elinde Jarek’in kapüşonlu pelerinlerinden biri vardı. Kırmızı bir pelerin. Kadın pelerini kolenin başına ve omzuna geçirdikten sonra iplerini boynuna bağladı.

“Onu nereye götüreceksiniz Iskari?”

Asha da bilmiyordu. Onu sarayda saklayamazdı. Hen-dege de götüremezdi; bu saatte orası soldat kaynıyor olmalıydı. Koridordan kapıya doğru giderlerken Asha güvenli bir yer düşünmeye çalışıyordu. Köleyi kimsenin aramayacağı bir yer.

Sonra kendi sırları geldi aklına. Sırlarını sakladığı yerler geldi.

Vadi vardı mesela, ama uzaktı orası. Ayrıca Asha işlediği suçların listesine bir de *köle azat etmeyi* eklemek istemiyordu.

“Tapınak,” diye fısıldadı köle.

Asha dönüp düşünceli düşünceli baktı ona.

Tapınakla ejderha kralın ilişkileri yıllardır kötüydü ama Asha muhafızların kaçak bir köleyi saklayacak kadar ileri gideceklerini sanmıyordu.

“İskari,” diye fısıldadı adam, aldığı sık nefeslerin arasında. “Güven bana.”

Ortada, ona güvenmesi için hiçbir neden yoktu. Ama yaşamak isteyen biri, bir köle de olsa, bu konuda yalan söylemezdi herhalde. Asha’nın başka seçeneği de yoktu zaten.

Onu çekıştırerek sessiz sokağa çıkardı. Terinin tuzlu kokusu kanının keskin kokusuna karışıyordu. Onu güvenli bir yere ne kadar erken teslim edebilirse o kadar erken gidip ağabeyine olanları anlatabilir, annesinin yüzüğünü alır, sonra da Kozu’yu avlamaya geri dönebilirdi.

Köleyi karanlıkta yükselen inci beyazı tapınağa doğru yarı sürükleyip yarı taşıırken bunları düşünüyordu işte.

Dağın cephesine inşa edilmiş olan tapınak bir zamanlar şehrin en yüksek yapısıydı; fakat saray onu geçeli çok olmuştu. Böylece, eskiden Firgaard’ın tek güç merkezi olan tapınak şimdi boş bir kabuğa, unutulup gitmiş, kutsal bir emanete dönüşmüştü.

Oraya giderken yolda yağmur yağmaya başladı. Asha dualara inanıyor olsaydı, göklere tam olarak böyle bir dua yollardı herhalde. Yağmur yerdeki kan izlerini silip götürüyordu.

Derken hissiz kolu karıncalanmaya başladı. Sanki birileri koluna yüzlerce iğne batırıyordu. Tapınağa vardık-

larında Asha parmaklarını az az da olsa hareket ettirebilir olmuştu.

Sırtında duran kılıçları geldi aklına.

Sadece yanlışları düzeltmek için kullanılabilirler.

Sonra dönüp, omzunda taşıdığı köleye baktı. Pelerinin başlığı altında çenesi sımsıkı kapanmış, çatılmış kaşları alnını çizgi çizgi yapmıştı. Gözleriyse acıyla buğulanmıştı.

Asha genç adamın ayakta kalmak için, yürümeye devam etmek için verdiği mücadeleyi izlerken onunla ilgili düşüncelerinde yanılmış olabileceğini fark etti. Evet, kanuna karşı gelmişti. Evet, ejderha kralın kızına dokunmuştu. Ama bunu, o zarar görmesin diye yapmıştı. Hiçbir şey yapmasaydı yine de cezalandırılmaz mıydı? Onu düşmeden yakalamış olması daha iyi değil miydi?

“Dert etme,” dedi ona, beline sardığı kolunu hafifçe sıkarak. “Düşmene izin vermem.”

Köle, kafasını ona doğru çevirdiğinde alnındaki çizgilerin düzeldiğini, biraz olsun rahatladığını gördü.

Duvarlarının beyaz boyası sökülüp solmaya, süslemeleri dökülmeye yüz tutmuş olan tapınağın önünde nöbet tutan bir muhafız yoktu. Etrafını çevreleyen sokaklar da boş ve sessizdi.

Asha köleyi girişteki kemerli geçide kadar götürdü. Sedir ağacından kapıların üstüne Yaşlı Olan'ın simgesi yerleştirilmişti: Kalbi alev kırmızısı camdan, kendisi demirden bir ejderha.

Bir eli askıda, diğeri kölenin belinde olduğu için kapıyı çalamadı Asha. Onun yerine bağırarak zorunda kaldı. Kimse gelmeyince daha yüksek sesle bağırdı. Gücü nice-

dir taşıdığı yükü zaten tükenmeye başlamış olduğu için, üstüne bir de bu bağırışlar zor gelmişti ona.

Kapılar nihayet açıldı; elinde bir mumla, başı örtülü bir kadın çıktı karşlarına. Kadının üstünde kırmızı renkli bir cüppe vardı. Mum ışığı zayıf kaldığı için yüzü pek görünmüyordu ama cüppesine bakılırsa tapınak muhafızlarından biri olmalıydı. Bir avuç kadının gördüğü muhafızlık görevi bağlama, yakma ve doğum gibi kutsal ayinleri de kapsıyordu.

Muhafız kadın, eşiğinde duranın kim olduğunu anlayınca bir adım geriledi.

“İskari...”

“Bu tapınak bir zamanlar kutsal bir sığınaktı,” dedi Asha. “Lütfen. Onun da bir sığınağa ihtiyacı var.”

Kadın bir Asha’ya, bir köleye baktı; ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Asha yığıldı yığılacak, ayakta sallanırken, kadın nihayet kararını verdi, kölenin diğer koluna da o girip ağırlığın çoğunu alarak, ikisinin birden içeri girmelerine yardım etti.

Sonra da devasa kapı, arkalarından bir gümbürtüyle kapandı.

İçeride alçının topraksı kokusu vardı. Duvarlardaki oyuklara yerleştirilmiş mumlar, karanlık koridorlara uzun gölgeler vuruyordu. Asha ve muhafız, köleyi tapınağın içine doğru taşırlarken ayak sesleri dört bir yandan yankılanıyordu.

“Bu taraftan,” dedi kadın. Onları kemerli geçitlerden koridorlara, oradan da daracık basamakların olduğu bir merdivene götürdü.

Merdivenin tepesinde, sedir ağacından, küçük ve sade

bir kapı vardı. Ahşaba yedi yapraklı bir çiçek oyulmuştu. Namsara çiçeği. Şifa merkezlerinin, özellikle de hasta odalarının kadim işareti.

Muhafız kapının önüne gelip kilidini açtı. İçerisi zifiri karanlıktı ama kadın, elindeki mum sayesinde rahatlıkla ilerliyordu. Köleyi sonunda indirip, yumuşak ve düz bir yere oturttu.

“Ne oldu ona?” diye sordu, pirinçten mumluğu yatağın yanına bırakırken. Ardından kölenin üstündeki pelerinin bağlarını çözdü. Pelerini nazikçe çıkarmaya çalışırken, yünlü kumaş yaralı sırtına değince acıyla bağırdı köle.

“Komutan,” dedi Asha kendi de yere yığılırken.

Kadın, kölenin yaralarına, sırtından damlayan kanlara bakıyordu. Köle ise yüzü terden sıırılsıklam olmuş, yatağın kenarlarını tutarken acıyla titriyordu. Şimdi açıkta kalmış olan kolları ve göğsü de yara bere içindeydi.

“Benim adım Maya,” dedi kadın, cüppesinin başlığını açarken. Güçlü elmacık kemikleri ve kocaman, ışıltılı gözleri vardı. “Biraz su kaynatacağım, yaralarını temizlemek için de merhem getireceğim. Hemen dönerim.”

O gidince kölenin bakışları Asha’ya çevrildi. Gözlerini kırpmadan bakıyordu ona. Iskari’nin görüntüsü olmasa kendinden geçip bilincini kaybedecekti sanki.

Şimdi ona, bakışlarını başka tarafa çevir demenin zamanı değildi.

“Neden?” Adamın sorusu, çatlak dudaklarına sürtünerek çıkmıştı.

Asha kaşlarını çattı. “Ne neden?”

“Neden yaptın?”

Asha’nın aklına o anda annesinin yüzüğü gelmişti.

“Ağabeyim istedi.”

Bu kez de kölenin alnı çatılmıştı. “Ağabeyinin her dediğini yapmıyorsun ama.”

Asha tam bir şey diyecekti ki sustu. *Bunu nereden biliyor?*

Genç adam hafifçe kalkıp yaklaştı. Gözlerini kırpıştırıp kışmasına bakılırsa net göremiyordu. “Gerçek sebebi ne?”

“Söyledim ya,” diye karşılık verdi Asha ters bir bakış atarak.

Bunun üzerine adamın gözleri Asha’nın koluna çevrildi.

Asha da onun gözlerini takip etti: Kolunun askısına bakıyordu. Sonra parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı. İlginçtir, parmaklarına istediğini yaptırabiliyordu. Çok güçlü ve hızlı değillerdi ama hiç yoktan iyiydi. Asha bunun üzerine, kölenin meraklı bakışları altında askıyı çözdü. Kolu hareketsiz bir şekilde kucağına düşmüştü ama yeterince odaklanırsa elini biraz da olsa kımıldatabiliyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldığında köle doğrulup bakışlarını, yatağın yanında oturan Iskari’den hızla uzaklaştırdı. Elinde bir kâseyle içeri gelen Maya’ya bakıyordu şimdi. Kadın, koluna da temiz bezler atmıştı.

Asha gitmek, saraya dönmek istiyordu.

Burada olmasına gerek yoktu.

Ancak bedeni öyle ağırlaşmıştı ki, kalkıp bir yerlere gitmenin düşüncesi bile yoruyordu onu.

Bu yüzden, muhafız kadın, skral’ın yaralarını temizleyip sararken Asha da hissiz kolunu göğsüne bastırıp, yatağın dibinde yere kıvrıldı. Sadece biraz dinlenmek istiyordu.

Uyuyakalmak gibi bir niyeti yoktu.

“İskari. Neredeyse öğlen oldu.”

Asha gözlerini açtığında Maya’nın başında durmakta olduğunu gördü. Başlığını iyice arkaya atmış, elinde de bir fener tuttuğu için yüzünün bütün kıvrımları ortaya çıkmıştı.

Asha’nın vücudu isyanlardaydı. Yorgundu, her yeri ağrıyordu, doğrulup oturur pozisyona geçmesi için bile ciddi bir enerji harcaması gerekmişti. Yanmış elini bir denemeye kalktı; beynine kadar sıçrayan acıyla kendine geldi. Sonra aynı şeyi bir de hissiz elinde denemek istedi.

Dener denemez de donakaldı. Elini yüzüne kadar götürmüş, tek tek bütün parmaklarını hareket ettirebilmişti. Kolu hissiz değildi artık. Hareketsiz değildi.

Fakat orada öylece oturup bunun keyfini çıkarmaya vakti yoktu. Daha önemli bir sorun vardı: Üstü başı, kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Tapınaktan bu halde çıkamazdı. Hem de güpegündüz.

“Bir su kaynağımız var,” dedi Maya, “muhafızlar ora-

da yıkanır.” Bir kolunun altına mavi renkli bir kumaş sıkıştırmıştı. “Giyebileceğiniz, temiz bir kaftan getirdim.”

“Bana neden yardım ediyorsunuz?” diye sordu Asha, ellerinden güç alıp ayağa kalkarken. “Ben kendi nişanlığımın evine zorla girip ona silah çektim ve onun olan bir şeyi elinden aldım. Bu beni suçlu yapmaz mı?”

“Dediğiniz gibi,” dedi Maya hafifçe gülümseyerek. “Bu tapınak bir sığınma yeridir.”

Asha dönüp, yatağa uzanmış olan köleye baktı. Uyu-yordu. Çıplak gövdesine sarılmış olan keten bezlerde kan lekeleri vardı. Hemen arkasındaki raflar, tutma yerleri ahşaptan, yığın yığın tomarlarla doluydu.

Asha, Maya’nın anahtarı kilide sokuşunu hatırlıyordu. Bu odaya ulaşana dek ne kadar çok yürüdüklerini hatırlıyordu. Bu tomarlarda ne vardı da böyle saklıyorlardı?

“Bir an önce temizlenip gitseniz iyi olur. Bütün şehir çukurda toplanmış.”

“Dövüş mü tertip edilmiş?”

Maya başını salladı.

Ağabeyi de orada olurdu o zaman. Asha’nın Dax’a, ondan istediğini yaptığını söylemesi gerekiyordu. Sonra da -nihayet- Kozu’nun peşine düşebilirdi.

Mavi kaftanı kadından alıp, “Bana su kaynağını gösterin,” dedi.

Çukur, şehrin öteki ucunda, güney kapısının civarında bir yerdeydi. Asha’nın büyükannesinin hükümdarlığı sırasında inşa edilmiş olan bu arenanın duvarları sivri sivri dişlere benziyordu. Giriş kapısı da bir ağız gibi, ardına kadar açıktı. Draksorlar -beklendiği üzere- kapının he-

men dışında durmuş, dövüşleri protesto ediyorlardı. Çok değil, birkaç ay önce, protestolardan biri öyle çığırından çıkmıştı ki soldatlar kalabalığı bastıramamış, dövüş iptal edilmişti.

Şimdiyse protestocular soldatlara taş atıyor, dövüşü seyretmeye gelenlerle ağız dalaşına giriyorlardı. Asha gitmeden önce protestocu draksorların yarısından fazlası keleşlenmişti bile. İçlerinden, soldatlar tarafından sürüklenerek götürülen biri dönüp Asha'ya ters ters baktı.

Bunlar gibi draksorlar, yani skral'ın özgürlüğünü savunanlar Asha'nın, babası için Kozu'nun peşine düştüğünü bilseler kim bilir ne öfkelenirlerdi. Ne de olsa eski geleneklere dönülmesini istiyorlardı. Böyle bakınca çalılık insanlarından çok da farklı değillerdi aslında.

Fakat skral özgür kalırsa neler olacağını hepsi biliyordu. Eski sahiplerine ilk fırsatta düşman kesilir, Asha'nın büyükannesinin hükümdarlığı sırasında başladıkları işi bitirmeye girişirlerdi. Nihai amaçlarıysa Firgaard'ı ele geçirip kendilerinin yapmaktı elbette.

Bu draksorlar böyle bir tehlikenin farkında değillerse şayet, ancak sersemliklerinden olabilirdi.

Asha arenanın içinde, inciksiz boncuksuz, modası geçeli çok olmuş, sıradan mavi kaftanıyla çalılık insanlarından farksız görünüyordu. Onun için asıl kötü olansa kaftan falan değil, zırhının ve silahının olmamasıydı. İki kılıcını da tapınakta bırakmıştı. Sonradan dönüp alacaktı.

Arenanın içine doğru ilerledikçe tezahürat sesleri de yükselmeye başladı. İçerisi, günlerdir yıkanmamış erkeklerle dolu bir koğuş gibi kokuyordu. Çukurda yapılan müsabakaları seyreden draksorlar hop oturup hop kalkıyordu.

Ancak Iskari'nin geldiğinin haberi çabucak yayılınca tezahüratlar gergin fısıldaşmalara, alkış tutan eller yumruk yapılmış ellere dönüştü. Asha'yı gören herkes kenara çekilip yol veriyor, o yürüdükçe önünde bir vadi açılıyordu. Evlerini barklarını yakıp kül eden ejderha ateşini şehre çağırın, sevdiklerini ellerinden alan kızın yakınında olmak istemiyorlardı.

"Hey," dedi bir ses omzunun arkasından. Asha döndüğünde kuzeninin yüzüyle karşılaştı. Safire gözlerini, zeytin çekirdekleri ve fıstık kabuklarıyla dolu yerden kaldırmıyordu. Pelerininin başlığı yüzünü örttüğü için kalabalığa karışmakta zorluk çekmemişti. "Nereye kayboldun? Bizi çok endişelendirdin."

"İyiym ben," dedi Asha, kafeslerin içinde, çukura gönderilmeyi bekleyen kölelerin yanından geçerlerken. "Dax nerede?"

Safire başıyla, arenanın tepesindeki kırmızı kamelyayı gösterdi. Çukurun etrafındaki oturma yerleri, havuza atılmış bir taşın yarattığı dalgalar gibi, gittikçe genişleyen çemberler halinde inşa edilmişti; kralın çadırıysa bu dalgaların tepesine kondurulmuştu. Aşağıdaki dövüşlerin en iyi seyredileceği yer orasıydı elbette.

Köle kafeslerini bırakıp, yukarı çıkan koridordan çadıra doğru ilerlemeye başladılar. Tezahürat yapan drak-sorların arasından geçerlerken Safire Asha'nın iyice dibine sokulup, "Dedikodular dolaşıyor," diye fısıldadı. Etrafı, dinleyenler var mı diye hızlıca kolaçan ettikten sonra, "İnsanlar *birinin* Jarek'in evine girdiğini, ona saldırıp kölelerinden birini alarak kaçtığını konuşuyorlar," diye devam etti.

Bunu duyar duymaz Asha'nın tüyleri diken diken olmuşt .

Sonra da ağabeyinin, sarayın zarif halılarının birinin üstünde yere yatırılışı geldi aklına. Jarek'in kalın ellerinin Dax'ın boğazına sarılışını, Dax'ın nefes almaya çalışırken debelenişini hatırlamıştı.

Jarek kimseye bir şeyini vermekten hoşlanmazdı.

Asha'nın gözleri şimdiki tepelerindeki çadıra dikilmişti. Kırmızı ipekten cepheleri rüzgâra kar şı salınıyordu. Dax'a söyleyeceğini söyledikten sonra işine bakabilirdi.

İki kuzen, seyircileri yara yara ilerleyip kızıl tenteye vardılar. Asha, Safire'i dışarıda bırakıp tek başına girdi içeri.

Babası altın varaklı bir tahtta oturuyordu. Asha'yı görünce başıyla selam verdi ama gözleri, *Neden avda değil-sin?* diye sorar gibiydiler.

Asha da, *Hâlâ gitmeye çalışıyorum*, demek isterdi ama sırası değildi şimdi. Onun yerine çadırın  n tarafında, çalılık insanı arkadaşıyla yan yana oturmakta olan Dax'a baktı. Roa'nın başında hâlâ aynı mavi kumşalı vardı; kız, şalı başına ve omuzlarına gevşek bir şekilde bırakmıştı. Bu kumşalları çölde r zg rdan ve kumdan, soğuktan ve sıcaktan korunmak için kullanılıyordu.

Asha bir süre durup, Dax'ın kıza doğru eğilişini, elinin kızın koltuğunun sırt yerini kavrayışını seyretti. Ağabeyi kaşlarını  atmış, kıza kaçamak bakışlar atıp duruyor, dudaklarını ısırıyor, huzursuz huzursuz bacaklarını oynatıyordu.

Konu kızlar olunca Dax bambaşka birine dönüşürdü. Özgüveni ve delikanlılığı zirve yapar, ama ne zaman ne

söylemesi gerektiğini de iyi bilirdi. Öyle ki, kızlar onun sözleriyle ışıldar, geceleri tek başlarına kaldıklarında onu arzularlardı.

Fakat bu sefer... bu sefer farklıydı.

Roa ise gergin görünüyordu. Sopa yutmuş gibi dimdik oturuyor, kucığında birleştirdiği ellerini oynatıp duruyordu. Belli ki halinden rahatsızdı. Hatta Dax'ın bile farkında değildi sanki. Beyaz şahinini omzuna almış, dosdoğru önüne, aşağıdaki çukura bakıyordu. Yanında oturan genç adamdan çok, aynı anda yüz tane şey düşünüyor gibiydi.

Belki de gece vakti saldırıp bütün Firgaard'ı uykusunda öldürmenin planlarını yapıyordur, diye düşündü Asha.

Onu buraya getirmek çok tehlikeliydi. Üstelik kralın bu kadar yakınına.

Derken, birinin aniden önüne çıkmasıyla Dax'ı ve Roa'yı göremez oldu.

Kafasını kaldırdığında nişanlısıyla göz göze geldi.

Parlak saçlar. Güçlü ve acımasız bir çene. Yeni tıraş edilmiş yanaklar. Bu görüntüyü bozan tek şey, şakağında tomurcuklanmış olan karartıydı.

"Asha." Ellerin Asha'nın ellerine sımsıkı yapışmasından, sarhoş olsa da her şeyi hatırladığı anlaşılıyordu. Kılıcı da belinde, kınında duruyordu. "Nerelerdeydin?"

Asha'nın alnı, saçıyla birleştiği yerden terlemeye başlamıştı.

"Uyuyordum," dedi, onunki gibi sert bir sesle. "Zor bir gece oldu."

Eğilip Asha'ya yaklaştığında, vücudu saldırıya hazırlanan bir ejderhanınki gibi gergindi.

“Onu bana geri ver.” Yüzü yüzüne o kadar yakındı ki, bunu söylerken dudakları Asha’nın yaralı yanağına sür-tünmüştü. “Her şeyi unutalım.”

Asha elini çekmeye çalıştı ama Jarek’in mengenesi çok sıkıydı. Öyle yumuşak konuşuyordu ki, etraftakiler kulağına sevgi sözcükleri fısıldıyor sanırdı.

“Eğer vermezsen, onu bulduğumda -ki bulurum- ona yapacaklarımı seyretmek zorunda kalırsın.”

Büyük ihtimalle Asha’nın köleye karşı hislerinin, Rayan’ın Lillian’a karşı hisleriyle aynı olduğunu düşünüyordu. Ve Asha şaşırmıştı buna.

“Bildğin gibi yap,” diye karşılık verdi.

Jarek kralın, kafasını çevirmiş, onlara baktığını görünce Asha’nın ellerini bıraktı nihayet.

Asha ise o sırada babasının yüzündeki huzursuz ifadeyi inceliyordu. Endişe edilecek bir şey olmadığını belirtmek için kafasını salladı. Sonra da Jarek’in etrafından dolanıp Dax’ın yanındaki koltuğa oturdu, terli ellerini Maya’nın kaftanının pütürlü kumaşına sildi.

Jarek’in suçlamalarını alenen yapmasından bir çıkarı olamazdı. Onun tek istediği Asha’ydı. Ve onu, en ölümcül kılıçları, en cehennem kaçkını aygırları istemiş gibi istiyordu. Onu ele geçirmek, ona sahip olmak istiyordu. Ve şayet konuşulanlar doğruysa, gerçekten tahtı ele geçirmenin peşindeyse, evlilikleri işini çok kolaylaştıracaktı. Durum böyleyken, Asha’nın suçunu herkese duyurarak, elde ettiği bu fırsatı sabote edecek değildi. Özellikle de, onu cezalandırmanın başka yolları da varken.

Jarek peşinden gidip yanına oturdu, bacağını bacağına dayadı.

Bunu fark eden Dax gerildi, kafasını kaldırıp Asha'ya baktı.

Asha tam ona, istediğini yaptığını söyleyecekti ki Jarek kafasını uzatıp, "Soldatlarım dün ava çıktığını söylediler," dedi.

Asha oturduğu yerde doğruldu.

"Hem de tek başına gitmişsin."

Jarek olan bitenden şüphelendiyse, şayet babasının Koza'nun başına karşılık verdiği sözden haberi varsa...

"Çıkıp biraz nefes almak istemiştir," diye araya girdi bal gibi tatlı bir ses. Asha kafasını çevirip Dax'ın çalılıklardan gelen arkadaşına baktı; kız da Asha'nın bacağına hâlâ sıkıştırmakta olan Jarek'e bakıyordu.

Jarek'in gözleri kısıldı. "Sana fikrini sordum mu?"

Roa'nın şahini o anda kabarıp göğsünü şişirdi, sonra da gümüş gözlerini komutana çevirdi.

"Çalılıklarda," diye söze girdi Roa, "kadınlar her türlü fikirlerini belirtebilirler. Birinin *sormasına* gerek yoktur."

Asha göz ucuyla Dax'ı süzdü. Roa'yı uyarmış olması gerekiyordu; biri ona meydan okuduğunda neler olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"İşte bu yüzden," dedi Jarek burun kıvrarak, "insanlarınız burunlarını pislikten çıkaramıyorlar."

Roa'nın bir an gözleri karardı ama bu, Jarek'in sözlerinden rahatsız olduğuna dair tek işaretti. Dax ise öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Zayıf bedeni şimdi tehlikeli ve gözü kara bir enerjiyle titreşiyor gibiydi. Onu böyle görmek Asha'ya, küçükken yaptığı benzer şeyleri hatırlatmıştı. Dax eskiden de böyle, başkalarını korumak için kendini feda ederdi.

Fakat şimdi, bunu ona bir daha yaptırmamaya karardı. Fıkı.

Eğilip Dax'ın kulağına, "Köle tapınakta," diye fısıldadı, sadece onun duyabileceğı bir sesle. "Muhafız Maya'ya sorarsan söyler."

İşe yaramıştı.

Dax'tan yayılan enerji sönmeye başlamıştı. Asha ise yakın mesafeden ağabeyinin süzölmüş yanaklarını inceleyordu. Derisinin altından kemikleri çıkmaya başlamıştı. Tıpkı annelerinin son günlerinde olduğı gibi.

Teşekkür ederim, dedi Dax ağzıyla. Sonra da, aralarındaki anlaşmayı hatırlayıp, parmağından kemik yüzüğü çıkardı, eli titreye titreye uzattı Asha'ya.

Asha yüzüğü dördüncü parmağına takıp baktı. Hem çok güzel bir yüzüktü hem de etrafa bir güç yayıyor gibiydi. Annesinin karanlıktaki sesi gibi bir güç. Ya da Asha'nın korkusunu hafifletmek için, yüzünü avuçlarının içine alışı gibi bir güç.

Her şeyden ötesi, insanların ona dokunmaktan ya da onu sevmekten her zaman korkmadıklarını gösteren bir hatıraydı bu.

Annesinin yüzüğünün, parmağında bıraktığı his rahatlatmıştı Asha'yı.

Dax ayağa kalktı. Roa ise önce bir Asha'ya baktı, sonra o da kalkıp Dax'ın peşinden çıktı.

Jarek çadırın dışında bekleyen iki soldata başıyla işaret etti; adamlar mesajı alır almaz dönüp ikilinin arkasında gözden kayboldular.

Asha kendi de gidip Dax'la Roa'yı bulmayı, onları uyarmayı düşünürken kalabalıktan bir gürültü koptu.

Draksorlar ayağa fırlamış, çukura doğru bağırmaya başlamışlardı. Jarek de kalktı, bir eli kılıcının kabzasına gitti, diğer elini de güneşe karşı gözlerine siper etti.

Asha kalkıp bakmaya gerek duymadı. Ne olduğunu biliyordu: Bir köle öldürülmek üzereydi.

Asha'nın, ejderha dövüşleri kaldırıldığından beri, bu karşılaşmalara ilgisi kalmamıştı. Avlanmaya izin çıktıktan sonra, ortalıkta insanları eğlendirecek kadar ejderha bulunamaz olmuş, bu yüzden de dövüşleri iptal etmek zorunda kalmışlardı. Şimdilerde sarhoş draksorlar düşüp ölmesinler diye kapı işi gören, ucu sivri metal çubuklar, ejderha dövüşlerinin olduğu zamanlarda, yaratıklar uçup gitmesinler diye indiriliyordu.

"Bu dövüşün sonunu görsen iyi olur," dedi Jarek.

O sırada kalabalıktan bir gürültü daha koptu. Asha'nın tüyleri ürpermışti. Aşağıda, çukurda, genç bir skral, yaşlıca bir skral'a diz çöktürmüştü. Yaşlı olanın kır saçları bağlanıp örülmüştü ve elleri ihtiyarlıktan düğüm düğüm olmuştu.

Asha onu görür görmez kaskatı kesildi.

"Dün gece biri evime baskına gelip beni bayılttı, sonra kölemi de çalarak kaçtı." Jarek bir an durup, aşağıdaki kır saçlı skral'ı göstererek, herkesin duyabileceği bir sesle, "Ve o birini içeri Greta almış," diye ekledi.

Asha şimdi nefes alamaz olmuştu.

"Nereye gittiklerini söylese kurtulacaktı ama inat etti, söylemedi," diye devam etti Jarek. "Bu yüzden cezalandırmak zorunda kaldım."

Asha'nın elleri, ödünç kaftanının yenleri içinde birer yumruğa dönüştü.

“Geç kalınmış değil aslında,” dedi Jarek, bu kez dönüp Asha’ya bakarak. “Kölemin nerede olduğunu şimdi bile söylese canını bağışlayabilirim.”

Asha’nın gerçeği söylemesi gerekirdi. Hemen şimdi ve oracıkta. Aşağıdaki skral’ın masum olduğunu, asıl suçun kendinde olduğunu açıklaması gerekirdi. Aradıkları köle- nin tapınakta olduğunu söylemesi gerekirdi.

Ama Greta, o bütün bunları söylese bile ölecekti; Asha’nın suçuna ortak olmuştu ne de olsa. Jarek ne kadar atıp tutsa da, bağışlayıcı bir insan değildi. Ve de, Asha gerçeği söylediği anda, Jarek’in çelik bakışlı kölesi onun- la birlikte ölüp gidecekti. Muhtemelen tapınak muhafızı Maya da.

Birbirine bastırdığı dudakları sımsıkı bir çizgiye dö- nüşmüştü.

Çukura baktı yine.

Dövüşçüler birbirlerini tanıyorlardı. Dövüş bu yüzden böyle uzun sürmüştü zaten. İki yabancı olsalardı çoktan bitmiş olurdu.

Greta diz çökerken bıçağını uzağa, kızıl kumların içi- ne fırlattı. Genç adam da önünde diz çöküp, boştaki eliyle Greta’nın ensesini kavradı. Asha adamın dudaklarının kıpırdadığını gördü; muhtemelen bir şey soruyordu.

Greta başını salladı.

Genç köle, bıçağıyla kadının gırtlakını kesti.

Sonra da kızıl kanlara bulanmış elleriyle Greta’yı göğ- süne bastırdı, yaşlı kadın can verene kadar da orada tuttu.

O anda bütün arena -bahislerini neye koyduklarına göre değişir- zafer ve hüsrân çığlıklarıyla doldu. Draksor- lar oturdukları sıralardan ayağa kalktılar. Doğru kişiye

bahis yapanlar paralarını almaya giderken, kaybedenler arkada kalıp, aşağıdaki kanlı kumlara bakakaldılar.

Kölenin şimdi yüzünü Greta'nın boynuna dayamış halini seyreden Asha ise donakalmış, boğazı yanmaya başlamıştı. Genç adam Greta'nın kafasının tepesini öpüp bir çeşit dua okuduktan sonra soldatlar gelip kadının bedenini aldı, dizlerinin üstündeki köleyi bırakıp gittiler.

Sonra da genç adam bıçağı kendine çevirdi.

On bir

Asha bir şeyden çok emindi: Jarek'le evlenmeyecekti. Gerekirse ölür, yine de Kozu'yu avlamaktan vazgeçmezdi. Bir canavarla evlenmektense ölmeyi yeğlerdi.

Draksor kalabalığının arasından sıyrılıp kendini sokaklara atarken tek düşündüğü, baltasını bir ejderhanın kalbine saplamaktı. Sokaklar, duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Ayaklarının altında Vadi'nin kayalıkları, tenninde çölün rüzgârları olsun istiyordu. Her şeyden çok da, İlk Ejderha'nın başıyla şehre dönmeyi ve babası evliliklerinin iptal olduğunu söylediğinde Jarek'in suratının alacağı hali görmeyi istiyordu.

Bu yüzden, herkes arenadayken Asha sarayın mutfaklarından yiyecek toplamakla meşguldü. Evlenmesine beş gün kalmıştı ve o zamana kadar idare edecek erzakı olması gerekiyordu.

Odasına gittiğinde kapaklı, gümüş bir kutu buldu. Açtığındaysa içinden yakut taşlı, altın bir kolye çıktı. Jarek'ten bir hediye daha.

Kapağı çarparak kapattı.

Avcı kıyafetlerini giyip, zırhını ve çantasını da aldıktan sonra tapınağın yolunu tuttu. İçeri girer girmez, mumla aydınlanmış odalarda dualarını mırıldanan muhafızları sessizce geçip koridorlara çıktı. Uzaktan bir yerden, çalınan bir lavtanın cılız sesi geliyordu.

Koridorlarda yürürken, gözünün önünden kır saçlı kölenin görüntüsü gitmiyordu. Genç kölenin ellerine bulaşan kanı. Ona doğru yığılan bedeni. Greta bir skral'a yardım etmiş, bedelini canıyla ödemişti.

Asha çok geçmeden kendini o dar merdivenin başında buldu. Lavtanın sesi şimdi daha yakından geliyordu. Basamakları hızla çıkıp, yukarıdaki oymalı kapıya geldi. Tam kapıyı çalacaktı ki, içeriden gelen ses yüzünden yumruğu havada kaldı.

Koridorlarda duyduğu ses buradan geliyordu demek.

Kapının arkasında birisi lavtanın tellerini tıngırdatıyor, notaların arasındansa bir insan sesi geliyordu. Kumların üstüne yumuşacık inen yağmurlar gibi bir ses.

Asha'nın içinde o an bir hikâye kabardı, kabardı, kabına sığamaz oldu. Lillian'ın portakal bahçesinde dans edişini şeyreden Rayan gelmişti aklına.

Onun görüntüsünü durgun bir havuza benzetiyormuş. Ruhunu sükûnetle dolduracak bir yer olarak görüyormuş.

Hayır. Asha hikâyeyi en derinlerine bastırıp yumruğunu kapıya vurdu; vurmasıyla birlikte şarkı aniden sustu.

Kapı açıldığında karşısında çillerle kaplı bir yüz buldu Asha. Skral'ın gözleri yarımayın gölgeleri gibiydi.

"Sen canına mı susadın? Şarkın bütün tapınakta duyuluyor," dedi Asha, adamın elinde tuttuğu eski lavtayı

işaret ederek. “Hem nereden buldun ki bunu?”

Kölenin yanından geçip içeri adım atar atmaz olduğu yerde kaldı. Ağabeyi Dax, her zamanki altın kıyafetlerinin içinde, tomar dolu rafların dibinde oturuyordu.

Köle kapıyı kapatırken, “Ağabeyin getirdi,” dedi.

Asha ağabeyine bakarken gözleri bir açıklama bekliyordu.

Dax ise onu şöyle bir süzdükten sonra elindeki tomarı okumaya devam etti.

Neler oluyor burada? diye düşündü Asha.

Fakat soru sormak daha fazla gecikmek demekti ve Asha yeterince gecikmişti. Bir köleye, bir ağabeyine baktıktan sonra yatağın altından kılıçlarını almaya gitti.

Dax Asha’nın, avcı kıyafetlerinin üstüne zırhını giyişini seyretti bir süre. Ardından, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Asha onu duymazdan geldi.

Ateş geçirmez deri zırh, başta kollarıyla bacaklarının üstünde bol kalmış, kenarları bol gelip kıvrılmıştı. Asha bütün parçaları kemerlerle sıkıştırıp düzelttikten sonra kafasının üstünden göğüslüğünü geçirdi.

“Avlanmaya gidiyor sanki,” dedi lavtasını yeniden çalmaya başlamış olan köle, yatağın köşesinde oturduğu yerden. Asha bu kez lavtanın alt kısmına *Greta* isminin kazınmış olduğunu fark etti. Köle çalarken, nasıl bir acı çekiyorsa, ara sıra yüzünü buruşturuyor, ama sonra kendini müziğin zevkine kaptırıp her şeyi unutuyor gibiydi. Telleri tıngırdatırken aralarda lavtanın gövdesine vurup ritim de tutuyordu. Çok geçmeden Dax da ayağıyla yere vurarak müziğe katıldı, yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.

Asha ne diyeceğini bilemez halde, ikisine bakakalmıştı.

Onu neyin daha çok sinirlendiğini kestiremiyordu: Ağabeyinin, ait olduğu sınıfı umursamayıp bir köleyle vakit geçirmesine mi, yoksa içeride böyle gürültü yaparak kendilerini tehlikeye atmalarına mı? Asha köleyi daha yeni kurtarmıştı ve bu ikisi bütün çabalarını boşa çıkarmak üzereydiler.

Bir an ağabeyini omuzlarından tutup sarsmak istedi. Müstakbel bir kral böyle şeyler yapmamalıydı. Ancak aptallar böyle davranırdı.

Asha bu manzaraya daha fazla seyirci kalamazdı.

“Planınız bu mu şimdi?” diye çıkıştı, gidip başlarında dikilerek. “Jarek’in sizi eliyle koymuş gibi bulmasını mı istiyorsunuz?”

Kölenin parmakları lavtanın tellerini susturdu. Kafasını kaldırıp ona baktı.

“Bugün tersimizden mi kalktık?”

Asha’nın kanı anında beynine sıçramıştı. Tam bir şey diyecekti ki köle ona izin vermeyip devam etti.

“Gerçekten avlanmaya gidiyor olamazsın herhalde. Zira kanunlara göre, avcı kölelerinizin en az üç gün dinlenmesi gerekiyor.”

Asha’nın kaşları çatıldı. Bir ev kölesi ejderha avlama kanunlarını nereden biliyordu? Ayrıca Asha avcı kölelerine en az beş gün izin verirdi. İyi dinlenmiş köleler daha iyi avlanırdı da ondan.

“Onları yanıma almıyorum.”

Köle enstrümanını bir kenara bırakıp ayağa kalktı, kaşları o kendine özgü çatılmış haliyle Asha’ya doğru yürüdü.

“Yalnız mı gidiyorsun yani?” Bakışları Asha’nın yüzündeydi şimdi. Ve o kadar yakın duruyordu ki, Asha istese çillerini tek tek sayabilirdi. “Bu durumda hangimiz canına susamış oluyor acaba?”

Asha gözlerini kısarak baktı ona.

Dax ise tomarı rafa bırakıp ayağa kalktı, gelip kölenin yanında durdu.

“Asha.” Ağabeyinin az önceki tebessümünün yerinde yeller esiyordu. “Yalnız başına avlanmak güvenli değil.”

“Jarek’in kölesini çalmak güvenliydi de sanki.”

Bir an şaksa gelmişti gözünün önüne. Jarek’in gözleğinde beliren öfke dolu kıskançlık gelmişti. Altında sıkışması, nefessizlikten boğulacak gibi olması gelmişti.

İçerisi sessizleşmişti şimdi.

Anılar bir kez yağmaya başladı mı Asha onları durdurmakta zorlanıyordu. Greta’nın Jarek’i itişini hatırlamıştı şimdi de. Sonra da arenada genç köleye onu öldürmesi için izin verişini. Ve kuma sıçrayan kanlarını.

“İskari? İyi misin?”

Bulanıklıktan sıyrılıp belirginleşen ilk şey kölenin gözleri oldu. Şefkat vardı adamın bakışlarında. Endişe vardı. Alışkanlıktan, az daha çevir gözlerini diyecekti ona. Fakat işin aslı, Asha’ya kimse bu köle gibi, bir yarayı sarar gibi özenle ve nazıkçe bakmamıştı hiç.

Asha da acele etmeden onu incelemeye koyuldu. Düz bir çizgi halinde inen burnuna, elmacıkkemiklerinin çıkıntılarına, çenesinin kıvrımına baktı. Keskin ve biçimliydi her şey. Tıpkı en sevdiği baltası gibi.

Ve yine en sevdiği baltası kadar tehlikeliydi de.

Tehlikeli... ama bir yandan da rahatlatıcı.

Hayır.

Kendi düşüncelerinden paniğe kapılan Asha köleyi iterek yanından geçip, yerde duran başlığını aldı, kafasına geçirdi. Kapıdan başka bir şeyi göremez olmuştu. Gidip kapıyı açtı, dışarı çıktı, sonra da arkasından çarparak kapattı.

Dışarıda bir süre sırtını ahşap kapıya dayayıp, gümbür gümbür atan kalbinin yavaşlamasını bekledi. Nihayet sakinleştiğinde de basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı indi. O skral'dan ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyiydi.

On iki

Şehirden çıkmanın bilinen iki yolu vardı: Vadi'nin yabani kayalıklarına bakan kuzey kapısı ve acımasız çöle açılan güney kapısı. Ve ikisi de солдатlar tarafından sıkı sıkıya korunuyordu.

Fakat dışarı çıkmanın bir yolu daha bulunuyordu.
Gizli bir yol.

Tapınağın altında, Yaşlı Olan'ın kutsal mağaralarına kadar uzanan bir mahzen mezar vardı. Mahzenin duvarları, ölülerin toprak kaplara konmuş külleriyle doluydu. Fakat duvarların birinde küçük bir oyuk vardı; Asha'nın küçükken, annesiyle tapınağa ziyarete gittiği zamanlarda keşfettiği bir oyuk. İşte o oyuk, duvarları bekleyen солдатların bilmediği, Vadi'ye kadar giden bir tünele açıyordu.

Ve de ejderhalarla yaşanan bütün sorunlar o tünelle başlamıştı.

Asha, Jarek'in olan bitenden şüphelendiğine emin olduğu an kapıları kullanmanın güvenli olmadığını anla-

mıştı. Şimdiyse, tapınağın derinlerine kadar inen kemerli merdivene gelmişti bile. Basamakları hızla inip, merdivenin sonundaki eski ve çürük kapıyı itti. Arkasından vuran ışık bir anlığına bütün mahzeni aydınlatmış, yere vuran gölgesi uzayıp büyümüştü.

Yolunu aydınlatacak bir meşalesi olmadığından, elini mahzenin duvarlarından ayırmadan, karanlıkta soğuk taşların kılavuzluğunda ilerledi. Çocukluğu hep burarlarda geçtiği için tünelin uzunluğunu da gayet iyi hatırlıyordu: Karanlığın ve nemin içinde, tam doksan üç adım.

Peki ya tünelin sonunda ne vardı? Kutsal mağaralar.

Oraya yıllardır giden olmamıştı. Asha'nın Kozu'yu çağırıldığından, Kozu'nun şehrin yarısını yakıp kül ettiğinden beri. Ondan önce mağaralar kutsal bir yer, mağarada yanan kutsal ateş ise tapınağın kalbi olarak görülüyordu.

Bir draksor mağaralara ancak üç gün oruç tutup, kutsal pınarda yıkandıktan sonra gidebilirdi. O zaman bile yerlere çıplak ayakla basmalı ve asla, ama asla, iç odaya adım atmamalıydı. Orası muhafızların dışında herkese yasaktı.

Asha'nın, Elorma'nın yüzünü gördüğü ilk yerdi iç oda. O zamanlar, Yaşlı Olan onu itaatsizliğinden çarparmış, çarpmazmış, umurunda değildi. O da zaten çarpılmak istediği için gitmişti oraya. İçi öfke doluydu. Bağırıp çağırmaya, kırıp dökmeye, yüreğindeki nefreti Yaşlı Olan'ın kutsal mekânına kusmaya gitmişti.

Annesi ölmüştü. Daha doğrusu ölümü, kendinden önceki anlatıcılar gibi, kadim hikâyeler yüzünden olmuştu.

İşte, Asha'nın o günkü kederi, içinde boylu boyunca uzanan bir fay hattı açmış, onu kolay bir yem haline

getirmişti. Yaşlı Olan da bunu, Asha iç odaya adım atar atmaz fark etmiş, o çatlağı iyice derinleştirerek içine doymak bilmeyen, habis bir açlık gömmüştü. Asha'yı babasına, halkına ve memleketine düşman edecek bir açlık.

Kadim hikâyeler o gün bu gündür Asha'nın içinde yaşıyorlar, çoğu zaman taşıp yüzeye kadar çıkıyorlardı. Kozu da onu böyle bulmuştu aslında; yüreğine gömülü olan, dışarı çıkmaya can atan kadim hikâyelerin cazibesine kapılarak. Koca şehir yok oluşun eşiğinden döndüyse bu yüzdendi işte.

Şimdiyse iç oda bomboştu ve eskinin o sönmeyen alevi başka bir yerde yanıyordu.

Asha yangından önceki zamanları düşünmeyi sevmiyordu. Yaşlı Olan'ın esiri olduğu, geceleri onun buyruğuyla şehirden kaçıp Kozu'nun hikâyelere karşı sonu gelmez susuzluğunu gidermeye gittiği zamanları düşünmek istemiyordu. Kozu'nun onu yaktığı günü pek hatırlayamasa da, öncesindeki günler bütün canlılığıyla hafızasındaydı. Güneşin, dağların ardına gömülmesini bekleyişi, çatıdan çatıya seke seke kaçıışı, tünelden Vadi'ye kadar uzanan yol.

O çıplak ayaklı çocuk bir kez daha canlanmıştı zihninde. Ay ışığıyla ağarmış Vadi'de koşarken dudaklarından dökülen hikâyeleri duyabiliyordu. Adımları onu kadim bir günaha doğru sürüklerken, göğüs kafesinde atan kelebek kalbini hissedebiliyordu.

Asha o kızıdan ne kadar nefret etse de, şimdi ona ihtiyacı vardı. Bu sefer hataya yer yoktu. Kadim hikâyelerden birini yüksek sesle anlatmaya başladığında, onu duyan *herhangi* bir ejderhanın gelmesinden korkuyordu. Çünkü başka bir ejderhayla uğraşmaya zamanı yoktu. Kozu la-

zımdı ona. *Sadece Kozu*. Ve onu bulmanın en iyi yolu, onu anmaktan geçiyordu.

Güneş enikonu batmaya yüz tutmuştu ama Asha henüz düzlüklere bile ulaşamamıştı. Karanlıktan göz gözü görmez olunca, küçük bir açıklıkta durup uyku tulumunu çıkardı, ardından zırhını da üstünden attı.

Ateş yakmaya cesaret edemediği için, saraydan getirdiği kalın, yünlü tuniği üstüne geçirdi. Ortalık gündüzleri cayır cayır yanıyor olsa da, bir avcı geceleri Vadi'de donarak ölebilirdi.

Gözlerini kapamaktan korkmuyordu Asha. Aradan geçen yıllar ona hafif uyumayı, en ufak seste uyanıp harekete geçmeyi öğretmişti. Uyuyor da olsa, uyanık da olsa, Vadi'nin en tehlikelisi oydu.

Korkmasını gerektirecek bir şey yoktu.

Uykunun karanlık dünyası çok geçmeden eriyip rüyalara dönüştü. Asha şimdi, boğazını yakan bir dumana boğulmuş bir mağara görüyordu rüyasında. Uzaklardan çıtırdarak yanan ateşin sesini duyuyor, sıcaklığının tenine işleyişini hissediyordu. Fakat etrafını sarmış olan hikâyeler ateşin sesini bastıracak kadar güçlüydüler. O kadar gürültülüydüler ki, onlardan başka bir şey duyamıyordu.

Fakat tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Onu kimin beklediğini de.

Elorma ateşin başında durmuş, içlerine yazılı bir şeyleri okumaya çalışıyormuş gibi, alevlere bakıyordu. Asha ateşin aydınlattığı yere geldiğinde Elorma gözlerini ona çevirdi ve cüppesinin başlığını arkaya attı.

“Yaşlı Olan’ın emrini açıkça iletteğimi sanıyordum,”

dedi sonra, kaba bir sesle. “Kılıçlar sadece yanlışları düzeltmek için kullanılacaktı.”

“Ben de bir yanlış düzeltiyordum zaten,” diye karşılık verdi Asha, öldürdüğü genç ejderhayı hatırlayarak. “Düzeltecek daha büyük bir yanlış var mıydı ki?”

Elorma’nın dudakları büküldü. Ekşi bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu. “Ah Asha, bu ejderha avları hayal gücünü yiyip bitiriyor.”

Asha’nın o anda kan beynine sıçradı. Böyle zırvalıklarla kaybedecek zamanı yoktu.

“Yaşlı Olan istediği kadar engel olmaya çalışsın, ben Kozu’yu eninde sonunda bulacağım. Bulur bulmaz da öldüreceğim onu.”

“Söylediğinin ilk kısmı doğru,” dedi Elorma. “İkinci kısmını ise göreceğiz.”

Sessizliği büyük bir çatırtı böldü. Ayaklar altında kırılan bir dalın sesine benziyordu. Ama etrafta ağaç olmadığına göre, ateşten geliyor olmalıydı. Mağaralarda ağaç olmazdı.

“Yaşlı Olan bu gece sana ikinci hediyesini bahşediyor. Ve ilki gibi bu da bir emirle birlikte geliyor.” Elorma bunu söyleyip ayağa kalktı. “Ona gözün gibi bakmalısın.”

Karanlıkta bir şey tısladı. Asha’nın tüyleri diken diken oldu.

Bu gerçek değil, dedi sonra kendine. *Bu sadece bir rüya.*

Fakat ne bir rüyaydı gördüğü ne de toprağın altındaki bir mağaradaydı. Vadi’nin tam ortasında, savunmasız bir halde uyuyordu.

Ve de birinin onu beklediğini anlaması için gözlerini açmasına gerek kalmayacaktı.

On üç

Asha uyandığında gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Alıştığındaysa gördüğü, ortasında çizgi şeklinde bir yarık, ona bakmakta olan tek bir sarı göz oldu.

Kalbi korkuyla küt küt atmaya başlamıştı. O noktada kılıçları çekmenin faydasız olduğunu bildiğinden baltasına davrandı. Sonra da uyku tulumunun içinden hızla ayağa fırladı.

Karanlıkta ardı ardına duyduğu bir dizi tıkırtı Asha'ya bu ejderhanın ne kadar uzakta olduğunu bildiriyordu. Geriye doğru yavaşça bir adım atarken, ortasında durduğu açıklığın büyüklüğünü, ağaçların nerede bittiğini hatırlamaya çalıştı. Ama kamp kurmaya başladığında karanlık çoktan çökmüş olduğu için fazla bir şey görememişti.

Derken göz ortadan kayboldu, Asha ağaçların arasında bir hareketlilik duydu. Dallar çatırdıyor, pullu derinin sürtündüğü yapraklar hışırdıyordu. Asha baltasının sapını sımsıkı tutup ejderhadan gelecek bir homurtuyu beklemeye koyuldu.

Hemen ardından, bütün açıklığı aydınlatan bir alevle birlikte eğilip yerde yuvarlandı. Alev alan kuru yaprakların ve dalların ışığında, Asha'nın şimdiye dek gördüğü en kocaman ejderha belirivermişti karşısında. Yaratık Jarek'in avlusunu dolduracak kadar büyüktü neredeyse.

Alev püskürtmek için kadim hikâyelerin gücüne ihtiyaç duymayan tek bir ejderha vardı, o da İlk Ejderha Kozu'ydu. Bütün hikâyelerin kaynağı olan Kozu.

Böyle en son sekiz yıl önce yüz yüze gelmişlerdi. Henüz küçücük bir çocuk olan Asha nasıl da korkmuş, nasıl da titremişti karşısında.

Şimdiyse çocukluğundan eser kalmamış, yüzlerce ejderhanın başını kesmiş bir Asha vardı.

İlk Ejderha, etrafında bir daire çizmeye başladı. Asha yanan ağaçların aydınlığında, yaratığın kör gözünden başlayıp yanağına, oradan da çenesinin hemen altına kadar inen yara izini görebiliyordu. Kendi yarasının tıpatıp aynısıydı bu.

Her an hamle yapmaya hazırdı. Ama hayır, hazırdan da öteydi. Bu gece bütün yanlışlarını düzeltecekti. Bu gece bütün o eski geleneklere bir son verecekti. Onu yakıp kaderine terk eden ejderhayı öldürecek, başını kesip babasının ayaklarının dibine bırakacaktı.

Bir şey havada hızla ıslık çalarak şakladı, Asha göğsünde keskin bir acı hissetti. Hemen ardından, kaburgalarına gömülen çatallı kuyruğun gücüyle yana doğru uçu.

Yere çarptığı anda nefesi kesilmişti. Sırtüstü yatarken bütün dünya etrafında dönüyordu.

Bir ejderhanın kuyruğunu asla gözünün önünden ayırma.

Avlanmanın ilk kuralıydı bu.

Asha baltasını çıkarıp var gücüyle indirdi. Kozu bir çığlık attı. O anda, ejderhanın sıcak ve bakırımsı kan kokusu Asha'nın genzini yaktı.

Kozu kuyruğunu çekip çıkarırken iki katı daha büyük bir acı hissetti.

Açılan yarasından kan akmaya başlamıştı. Asha yün tuniğin ıslandığını hissedebiliyordu. Ayağa kalktığında, etrafında yanmakta olan ateşin sönmeye başladığını fark etti.

Kozu karanlıkta yeniden tısladı ama bu kez kuyruğunu savurmamıştı. O da yaralıydı, o da kanlıydı.

Asha yaratığın etrafında, yanlış bir hamle yapmasını kollayarak dolanmaya başladı. Sağ tarafı kandan sırlıklam olmuştu. Başı dönüyordu. Hızla kan kaybediyordu. Bunu bir an önce durdurması gerekiyordu.

Tam o anda bir hışırtı daha duyup yere attı kendini. Kozu'nun kuyruğu saçlarını da yalayarak kafasının üstünden geçmişti. Tenine damlayan sıcak kanların yerleri sızlıyordu.

Kozu etrafında dönmeyi bıraktığında, kalbinin kulaklarını dövdüğünü hissetti. Kozu bir kez daha tısladı ama saldırıya geçmedi.

Üç adım. Baltasını yaratığın göğsüne saplamasına sadece bu kadar kalmıştı. Sadece üç adım.

Bu onun için büyük bir fırsattı.

İleri doğru atıldı Asha.

Fakat baltasını indirmeye kalmadan, aralarına hızla bir gölge daldı, Asha'nın öldürücü vuruşuna engel oldu. Baltası ete değil boynuzlara çarpmıştı ve bir de inilti gelmişti. Ama Kozu değildi bu. Asha şimdi, ortası boylu bo-

yunca çizik, solgun gözlere bakıyordu. Birken iki olmuşlardı.

Sendeleyip geri gitti.

İkinci bir ejderha daha mı?

Gölge tıslayıp onu daha da geri gitmeye, Kozu'dan uzaklaşmaya zorladı. Asha karanlığa rağmen çatallı kuyruğun öfkeyle bir ileri bir geri savruluşunu görebiliyordu.

İçini bir anda akkora dönmüş bir öfke dalgası kapladı. Ayrıyla arasına ne hakla girebilirdi!

Baltasının sapına sımsıkı yapıştı ama başı hâlâ dönüyor, yer bir göçüyor, bir yükseliyordu. Kafasını eğip vücuduna baktı. Sağ tarafı karanlıkta parlıyordu.

Sonra gecenin sükûnetini, ejderha sesleri böldü. Kozu ve bu gölge ejderha, aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Bir sonraki hamlelerini planlıyor olmalıydılar.

Asha çabucak uyku tulumunu bulup genişçe bir parça kopardı. Ardından, acıya aldırmadan, dişlerini sıkarak, kumaş parçasını bedenine, gövdesinin yanındaki çirkin yarığın üstüne doladı. O kadar sıkı sarmıştı ki acıdan nefes almakta zorlanıyordu.

Sonra bir kükremeye kafasını kaldırıp baktı. İki ejderhanın aynı anda üstüne gelmelerini bekliyordu.

Fakat ejderhalar... dövüşmeye başlamıştı.

Birbirleriyle.

Gölge ejderha, Kozu'dan daha ufak ve daha gençti ama ondan iki kat hızlıydı. Kozu hamle yaptığında genç olan eğilip kurtuldu, sonra havada bir daire çizip az önceki yerine, İlk Ejderha'yla Iskari arasındaki konumuna döndü. Kuyruğundan kan damlamakta olan Kozu çömelip savunmasını düşürünce bu kez saldıran genç ejderha oldu.

Şimdi, bu bir oyunmuş gibi, amaç İlk Ejderha'yı yormak-mış gibi, etrafında daireler çizip duruyordu.

Asha kaybettiği bolca kan yüzünden zayıf düşmüş olmasa, bu fırsatı her türlü değerlendirir, iki ejderha meşgulken tepelerine binerdi.

Ama bilincini kaybetmeye başladığının farkındaydı. Başını koyup uyumak istiyordu. Gözlerini kapatmak istiyordu.

Hayır. Uyanık kal.

Şehre geri dönmezse, oracıkta, Vadi'nin ortasında yığılıp yere düşerse kan kaybından ölebilirdi.

Tabii önce ejderhalardan biri işini bitirmezse.

Kılıçlarını, elleri titreye titreye, tokalarından sıkıp sağlamlaştırdı. Baltası da dahil, ihtiyacı olmayan her şeyi arkada bırakmıştı. Daha bir sürü baltası vardı nasıl olsa.

Kozu bir yandan saldırmaya, Asha'ya ulaşp, yıllar önce başlattığı şeyi bitirmeye çalışıyordu. Gölge ejderha ise her seferinde araya girip yerini sağlamlaştırmayı başarıyor, Kozu'yu ağaçların olduğu tarafa püskürtüyordu. Tıkırdayıp konuşmayı, rakibiyle oynayp zorlamayı bırakmadan. İlk Ejderha besbelli yorulmaya başlamıştı.

Kozu nihayet saldırmaktan vazgeçti. Asha kendini karanlığın içine atmış, oradan hızla uzaklaşırken, büyük ejderhanın çizik gözleri üzerindeydi.

O anda geceyi bölen derin inilti Asha'yı şaşırttı. *Bir matem çağrısı.* Çoğunlukla ölen bir eş ya da öldürülen bir yavru için çıkarılan bu ses bir üzüntü ve kederi ifade ediyordu.

Asha'nın içi titredi. Dönüp sesin geldiği tarafa baktı ama Kozu gözden kaybolmuştu.

Gölge ejderha ise oradaydı hâlâ.

“Hele bir yaklaş,” diye homurdandı genç ejderhaya doğru, “yaklaş ki kalbini yerinden sökeyim.”

Ejderha, başını yana eğip gözlerini ona dikmiş, kuyruğunu yere vuruyordu. Asha yürümeye başlayınca o da yürüdü. Asha durunca o da durdu. Sokakta rastladığı kimsesiz bir köpek yavrusu gibi.

Asha zihninden Kozu’nun yara izini atamıyor, o korkunç kalbinin atışını duyabiliyordu. Fırsatını bulsa ölüm-cül darbesini her an indirebilirdi. Önündeki tek engel ise bu ejderhaydı. Biraz daha yaklaşırsa onun da icabına bakacaktı.

İçi öfkeyle kaynamaya başlamışken kafasının içinde bir ses yankılandı:

Yaşlı Olan bu gece sana ikinci hediyesini bahşediyor.

Asha yürümeyi bırakıp durdu.

Kafasını ağaçların arasındaki gölgelere çevirdi.

Ona gözüün gibi bakmalısın.

İkinci hediye bu ejderha mıydı yani?

“Hayır...”

Bunu fark ettiği anda hiddet dolu, uzun bir çığlık attı; hem Elorma’ya hem Yaşlı Olan’a hem de tepesinde solmaya yüz tutmuş olan kan kırmızısı aya. Fakat çığlığı bittiğinde gölge ejderha hâlâ oradaydı. Başı yine yana yatıktı. Gözleri hâlâ onun üzerindeydi. *Nereye gidiyoruz?* der gibi bakıyordu. *Ben de seninle gelebilir miyim?*

On dört

Asha tapınağın içinde ayaklarını sürükleye sürükleye ilerledikten sonra karanlık ve tozlu merdivenin yolunu tuttu. Mumla aydınlatılmış koridorları arkasında bıraktığı için karanlıkta ayakları basamaklara takılıyordu. İyice yavaşlayan nabızı kulaklarını dövüyordu. Bacakları güçten düşmüş, birer kütük gibi ağırlaşmıştı.

Bilincini yitirme. Biraz daha dayan.

Kendini basamaklardan kapının önüne atana kadar yıllar geçmişti sanki. Orada öylece bir an durduktan sonra, alnını sedir ağacından oyulmuş çiçek sembolüne dayayıp ayağa kalkmaya çalıştı.

“Skrall!”

Sessizlik. Cevap gelmeyince kapıya avcunun içiyle vurdu.

“Lütfen...”

Kapının arkasından bir kibrit çakıldı. Bir kilit tıkırdadı. Kapı gıcırdayarak açıldığında karanlığın içinde ıslıl ıslıl bir yüz belirdi. Çilli bir yüz. Uyku mahmuru.

Kapıyla birlikte tüm dayanağı giden Asha ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı.

“İskari?”

Köle onu düşmeden yakalayıp kendine doğru çekti.

“Kendine ne yaptın böyle?”

Ama Asha’nın ağzından tek kelime çıkmadı. Skral elindeki feneri yere bıraktıktan sonra Asha’yı kucaklayıp, kapıyı ayağıyla iterek kapattı.

Gecenin bir yarısı, ateşi kısılmış bir lambanın ışığına uyandığında skral ona doğru eğildi. Bedenine sardığı sararmış kumaş parçası değiştirilmişti. Şimdiki beyaz bezler yeni gibi duruyordu.

Yan tarafına saplanan keskin bir acıyla birlikte kalkıp doğruldu, bütün kaburgalarına yayılan batma hissi onu nefessiz bırakmıştı.

“Kıpırdama,” dedi köle, Asha’yı sıcacık eliyle omzundan tutup nazikçe yatırırken. Öteki elinde tuttuğu iğne fenerin ışığında parlıyordu. “Bitmek üzere.”

Asha omzuna dokunulduğu anda gerilmişti ama ses etmeyip genç adamın dediğini yaptı. O da omzunu bırakıp, Asha’nın üstüne bir şahin gibi eğilerek yarayı dikmeye devam etti. Az önceki ani hareketten dolayı yarasından bir miktar kan sızmıştı.

“Beni kim yıkadı?” Kana bulanmış tuniği şimdi yoktu üstünde; ıslak saçları da bir omzunun üstünden örülmüştü. Ama en kötüsü bu değildi.

Üstünde bir kölenin gömleği vardı. İnce ve düz keten kumaş Asha’nın tenine batıyordu.

Onun gömleği olmalı, diye düşündü.

Üstünde onun gömleğinden başka bir şey yoktu.

Köle, Asha'nın yan tarafındaki yarayı dikmek için gömleği göğsüne kadar sıyırmış, belini ve bacaklarını örtmek için yün bir battaniye atmıştı. Yüzünden aşağı inen yara izi de dahil, bütün gövdesi açıktaydı şimdi.

Skral onun dehşete kapılmış bakışlarını fark etmiş ama bir şey söylememişti. Bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü. Asha bedenindeki kanı kimin temizlediğini anlamıştı.

O bir köle. Hayatı, efendilerini soyup yıkayarak geçmiş. Üstünde durma.

Üstünde durulmayacak gibi değildi ki bu. Adam her yerini görmüştü. Bütün çirkinliğini, bütün çıplaklığıyla görmüştü.

Asha uzun zamandır ilk kez yara iziyle gurur duymadığını hissetti.

Gurur duymak bir yana, utanmıştı da.

Kendini yatağa bırakırken köleyi görmemek için yüzünü çevirdi.

"Evet," dedi adam, yerden aldığı bir tepsiyi Asha'nın kucağına bırakırken. Tepside küçük bir tabak zeytin, bir somun ekmek ve zeytinyağı vardı. "Çok kan kaybetmişsin. Bir şeyler yemen gerekiyor."

"Aç değilim ben."

"İskari."

Asha kafasını çevirip adamın yüzüne baktı.

"Lütfen."

Bunun üzerine dişlerini gıcırdattı, dirseklerinin üstünde doğrulup kalktı. Sonra bir parça ekmek koparıp zeytinyağına batırdı.

“Ne oldu?” diye sordu köle, iğne yaranın üzerinde gezinirken.

Asha yüzünü buruşturup ekmeği yuttuktan sonra, “Onu buldum,” dedi. “Daha doğrusu o beni buldu.”

“Avladığın ejderha mı?”

Asha başını sallayıp bir parça ekmek daha kopardı, zeytinyağına batırdı. “Bu,” dedi sonra, adamın dikmekte olduğu yarayı göstererek, “onun eseri.”

Kölenin iğneyi tutan eli durdu. “Onu öldürdün mü?”

Ekmeği ağzına götürürken kafasını iki yana salladı. Ağaçların arasındaki o gölge gelmişti aklına. Havada savrulan çatalı kuyruk gelmişti.

İlk kez bir avdan eli boş dönüyorum.

Bunu düşünürken farkında olmadan sol elini yumruk yapmıştı.

Daha fazla bir şey söylemeyince skral işe koyuldu yine. Bir ara bir şarkının melodisini mırıldanmaya başladı, sonra durup notaları değiştirerek başka bir şekilde söylemeye devam etti. Bunu art arda birkaç kez yapmıştı. Sanki şarkıyı deniyor, memnun olmayınca değiştiriyordu.

Asha ise yatmaya devam edip, onun sesinin, aklını batıp çıkan iğnenin acısından uzaklaştırmasına izin verdi.

Derken davetsiz bir hikâye dadandı zihnine.

Rayan, annesinin portakal bahçesinden geçerken bir şey dikkatini çekmiş. Biri şarkı söylüyormuş. Bülbül sesli biri.

Asha hemen silkinip hikâyeyi kafasından attı. “Sana bir şey sorabilir miyim skral?”

Şarkı durdu. Adam, yüzü iğnesini batırdığı yaraya dönük halde, kaşlarıyla birlikte gözlerini Asha’ya kaldırıp, alnını kırıştırarak baktı ona.

“Sen Yaşlı Olan’a inanıyor musun?”

Bunun çok da önemli bir soru olmadığına karar vermiş olacak ki, gözlerini yeniden işine çevirdi. “Benim sizin tanrılarınıza ihtiyacım yok.”

“Peki ama sence Yaşlı Olan *gerçekten* var mı?” diye bastırdı Asha, dirseklerinin üstüne doğrulup köleye dikkatlice bakarak. Bunu yaparken yan tarafına yine bir acı saplanmış, yüzü buruşmuştu bir kez daha.

“Pek çok draksor için var.”

“Benim sorduğum bu değil.”

Adam bir iç geçirdikten sonra iğneye takılı ipliği yara-
dan kurtarıp ucunu düğümledi. “*Neden* soruyorsun ki?”
Parmaklarını yaranın üstünde nazikçe gezdirip eserini
inceledi.

O dokununca Asha’nın karnında tuhaf bir sıcaklık to-
murcuklanmıştı. Durup onu lambanın turuncu ışığında
incelemeye koyuldu. Boynuna takılı gümüş halkası, köp-
rücük kemiğinin çukurlarına gölgesini vuruyordu. Hayatı
pamuk ipliğine bağlı, kaçak bir köleydi bu. Ona istediği
her şeyi anlatsa da fark etmezdi.

Skral sorusuna cevap alamayınca, parmaklarına bu-
laşmış kanı yerde duran tasta temizledi. “Ben tek bir tan-
rıya inanırım,” dedi sonra, ellerine bulaşan suyu silkeler-
ken. “Merhametli Ölüm’e.”

Asha ona daha yakından bakmak için kalktığında ke-
ten gömlek inip gövdesini ve yara izini örttü.

Köleyse ellerinde beyaz sargı bezleri, yarasını işaret
ederek, “İşim hâlâ bitmedi, yarayı sarmam gerekiyor,”
dedi.

“Ölüm bir hırsızdır,” diye devam etti Asha, kadim hikâye-

lerden birini düşünerek. Gerçek aşkı düğün gecesi Ölüm tarafından çalınan Elorma'nın hikâyesi gelmişti aklına.

Köle, kucağındaki tepsiyi alıp yere koyunca Asha gömleği yeniden sıyırıp, belinin yukarısındaki yeni dikilmiş yaraya baktı.

“Sizin için öyle olabilir,” dedi adam, elindeki bezleri Asha'nın göğüs kafesinin üstüne sarmaya girişirken. “Bazılarımız çinse bir kurtarıcıdır Ölüm.”

Asha'nın bakışları bir kez daha ona çevrilmişti. Adam o kadar yakın duruyordu ki sıcaklığını hissedebiliyordu. Bir ateşten yayılan sıcaklık gibi. Bezi bir elinden diğerine aktarmak için daha da eğildiğinde yanağı Asha'nın kulağına sürtündü.

Asha'nın kalbi bir anda küt küt atmaya başlamıştı. Köle doğrulup, yüzünü ona doğru çevirmeye başlamıştı ki, bir şey engel oldu ona, durdu yarı yolda. Hemen ardından, bezleri tekrar tekrar sararken ve sonunda sargıyı bağlarken yanağını onun yanağına paralel tutmaya gayret etti.

Nihayet işi bittiğinde Asha kim bilir ne kadar zamandır tuttuğu nefesini bıraktı.

Penceresiz bir odadayken günün hangi saatinde olduğunu anlamak imkânsızdı. Haliyle, Asha yeniden uyandığında vakit sabah mıydı yoksa gece yarısı mı, bilememişti. Ama öyle ya da böyle, uykusu kaçmıştı artık. Bir süre fenerin loş ışığında, tomarlarla dolu raflara baktıktan sonra hareket etmeye çalıştı; kaburgaları acıyınca vazgeçip hareketsiz kaldı. Böyle durmaktan sıkıldığında yavaşça öteki tarafına döndü. Yatağının yanında, yerde biri yatıyordu.

Jarek'in kölesi.

Genç adam uyurken, yapraklarını yalnızca geceleri, yıldızların ışığı altında açan o nadir ve güzel ay sarmaşıklarına benziyordu. Asha kirpiklerinin yanaklarına vuran kıpır kıpır gölgelerini daha iyi seyredebilmek için uzanıp feneri yüzüne çevirdi. Saçları ona Darmoor'un denizini hatırlatmıştı; onun dalgaları gibi dağınık ve ele avuca sığmazdılar.

Sonra aklına, portakal bahçesinde Lillian'ı seyreden Rayan gelince çabucak sırtını ona çevirip tavana baktı, kafasının içindeki düşüncelerin dağılıp yok olmalarını bekledi. Düşünceler yerli yerlerinde durunca bu kez de üstündeki gömleği burnuna kadar çekip derin bir nefes aldı. Adamın tuz ve misk karışımı kokusu ketenin dokularına hapsolmuştu.

Bunun üzerine gömleği yeniden aşağı indirip, dikkatini yatağın öteki tarafında duran tomar rafına çevirdi. Uzanıp tomarların ahşap tutma yerlerine dokundu, parmaklarını cilalı ahşabın üzerinde gezdirdi. Yeniydi bunlar; Asha burnuna gelen taze mazı ağacı kokusundan anlamıştı.

Nihayet, kölenin gömleği bütün bedenini sarar halde, kalkıp oturdu. Tomarlardan birini, yanına saplanan ağrıya aldırmadan, raftan indirdi. İçerisi karanlık olduğundan, uzanıp lambayı yatağa getirdi, alevini açtı.

Sonra, okumaya başlamasıyla bırakması bir oldu.

Kadim hikâyelerden biriydi. Bir yıl süren kuraklık sırasında, şehrin su kemerlerini tasarlayan üçüncü Namsara'yla ilgili bir hikâyeydi. Ahşap tutamaklar gibi, tomarın parşömeni de yeniydi. Üstündeki siyah mürek-

kep hâlâ parlıyordu ama fırça darbelerinde bir tuhafılık vardı. Titrek ve güvensiz bir el yazısıydı bu. Bazı sözcükler de yanlış yazılmıştı.

Asha kafasını kaldırıp, bunun gibi yüzlerce tomarın üst üste yığıldığı rafa baktı. Ardından tomarları teker teker indirip açmaya, içlerinde yazanlara bakmaya başladı. Korktuğu olmuştı; her biri kadim hikâyelerden oluşuyordu. Ve hepsi de yasak hikâyelerdi. Halklarının yaşadığı tehlikelere karşı göğüslerini siper eden, düşmanları kovup taklitçi kralları alaşağı eden yedi Namsara'nın hikâyeleri. Her bir Namsara'nın yoldaşı, Yaşlı Olan'la halkı arasında bir köprü olan İlk Ejderha'nın hikâyeleri.

Asha bu şekilde, bütün tomarları kucağına indiriyor, şöyle bir göz atıp kenara atıyor, sonra diğerine geçiyordu. Bu büyük bir suçtu. Kadim hikâyeler, Asha doğmadan çok önce yasaklanıp yakılmıştı. Onları kaleme alıp saklamak bir numaralı ihanet sebebi sayılıyordu.

Sıra bir sonraki tomara geldiğinde bu kez göz atıp bir kenara fırlatmadı. Tersine, parmaklarının arasındaki parşömeni daha bir sıkı tutmuştu.

“Ne diyor?”

Asha durup aşağı baktı. Yerde yatan köle uyanmış; esnemeye, ellerini saçlarında gezdirmeye başlamıştı. Yeniden parşömene ve üstündeki kargacık burgacık el yazısına döndü.

“Willa'nın hikâyesi,” dedi sonra. İçinde bir an annesinin sesi yükselmişti. Daha doğrusu, annesinin sesinin yankısı. Aradan geçen onca yıla, annesinin yaptığı onca şeye rağmen, onu ne zaman hatırlasa, içinde, göğüs kemiğinin hemen altında bir şeyler ısıldıyordu.

Yatak hafifçe çöktüğünde Asha kafasını kaldırıp baktı bir kez daha. Köle şimdi ayakta, Asha'nın kucağına açmış olduğu tomara bakıyordu. Bacağı Asha'nın, gömleğin ucundan fırlamış olan dizine fazlasıyla yakın duruyordu. Asha bir an ona çekilmesini söyleyecek gibi oldu, ama sonra vazgeçti. Onca şeyden sonra -onu yıkayıp, yarasını sardıktan sonra- gerek görmemişti buna.

"Ben küçükken," diye söze girdi, "her gece kâbuslar görürdüm." Bunu yıllardır kimseye anlatmamıştı. "Annem buna gece korkusu diyordu. Gözlerimi açtığım zaman bile devam ederlerdi."

Durup parmaklarını parşömene yazılı sözcüklerin üzerinde gezdirdi.

"Annem şehirdeki bütün doktorlara gitmiş, hepsi de farklı farklı tedaviler önermişti. Kimisi yatmadan önce keçi sütü içsin demiş, kimisi de yatağımın başına türlü otlar ve kökler astırmıştı. Yastığımın altına bir ejderha dişi koyduran bile olmuştu."

Asha susup burun kıvırdı.

"İşe yaradılar mı?"

Kafasını iki yana salladı Asha. "Kâbuslar daha da beter bir hal alınca annem kendi tedavisini denemeye karar verdi." Bunu ona söylemesinin bir sakıncası yoktu. Kapı dinleyen köleler sayesinde duymayan kalmamıştı nasıl olsa. Annesi öldükten sonra dedikoduları yayanlar da aynı kölelerdi. Ejderha kraliçe, kızını kurtarmak için kadim hikâyelere başvurmuş, bu yüzden genç yaşta ölmüştü.

"Gece olup da çığlıklarımı duyduğunda, yatağından kalkar, köleleri odamdan uzaklaştırır, kendi de içeri gi-

rip kapıyı kilitlerdi.” Kafasını kaldırıp baktığında, genç adamın onu izlemekte olduğunu gördü. “Sesi kısılana, pencereden içeri güneş gelene kadar hikâye anlatırdı. Kâbusları bir tek onlar uzak tutabiliyordu.”

Bütün belirtiler o sıralar baş göstermeye başlamıştı. Saçlarının dökülmesi, kilo kaybı, titremeler ve öksürükler.

Ve nihayetinde ölmesi.

Asha tomarı dürüp kapattı. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. Tomarı diğerlerinin arasına koymak için uzandı ama eli gitmiyordu.

“Ben de kâbuslar görüyorum.”

Köle şimdi oturup ellerini kucağına koymuş, avuçlarının içini inceliyordu. Asha nedense bu ellere dokunmak için tuhaf bir istek duydu içinde. Parmaklarını o geniş avuçlarda, nasırların üstünde gezdirmek için.

“Kendimi bildim bileli, her gece aynı rüyayı görürüm.”

“Her gece mi?”

Skrall başını salladı. “Ama bir kâbus gibi başlamadı. Küçükken, sırf o kadını yeniden görebileyim diye, gece olsun da uyuyayım isterdim.”

“Kadın mı?”

Köle durup derin bir nefes aldı, omuzları kalkıp indi.

“Evet,” dedi sonra, yumuşak bir sesle. “Kadın.”

Tomarı Asha’nın elinden alıp açtı, ardından kapattı yine. Elleri boş kalsın istemiyor gibiydi.

“Önceleri onun bir çeşit tanrıça olduğunu düşünürdüm. Benim için büyük bir kader seçtiğine inanırdım.” Sustu, tomarı tutan elleri sımsıkı kapandı. Bunu fark ettiğindeyse Asha’ya geri uzattı. “Çocuk aklı işte.” Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı; çarpık ve keyifsiz bir gülümseme. Ar-

dından, gözlerini Asha'nın gözlerinden kaçırarak, "Şimdiyse kaçıp kurtulamadığım bir kâbus o," dedi.

O sırada bacağı Asha'nın dizine değmişti. Asha nefesini tutup oraya, bedenlerinin buluştuğu noktaya baktı, irkilip geri çekilmesini bekledi.

Ama adam kıpırdamadan duruyordu.

"Ağabeyin haklı aslında. Yalnız avlanmamalısın."

Bu sözcükler her şeyi kırıp atmıştı bir anda.

Kozu.

Asha'nın saatten haberi yoktu ama bir şeye emindi: Kızıl ay şimdi, buraya gelmeden öncekine göre daha da solmuştu. Zaman avuçlarının içinden kayıp gidiyordu.

"Benim çıkmam gerekiyor."

Ayağa kalktığı anda tomarlar tangırdayarak yere saçıldı. Üstündeki beyaz keten gömlek dizlerine kadar iniyor -biri yaralı, biri değil- çıplak bacaklarını ortada bırakıyordu.

"Dur," dedi köle, kalkıp yerden aldığı bir şeyi ona göstererek. "Böyle çıkamazsın. Bunu giyin." Asha'ya uzattığı şey, yine kaba, basit bir kumaştan yapılmış bir kaftandı. "Sen uyurken Maya getirdi."

Asha kaftanı alırken parmakları adamın eline değdi.

Giyinirken arkasını dönmesini söylemesine gerek kalmadı; köle çoktan dönmüştü bile.

Zırhını da alıp üstüne geçirdikten sonra yatağın altında duran kılıçlara uzandı. Soğuk mermere dokunur dokunmaz dizlerinin üstüne çöktü, yatağın altını ararken keskin bir acı, bedenini ortadan ikiye ayırır gibi oldu.

Kılıçları orada değildi.

Ama gelirken getirdim. Eminim getirdiğime.

Bütün odaya bakındı... ama boşuna. Kılıçları yoktu.

Geceyi bu odada onunla birlikte geçiren sadece bir kişi vardı ve de Asha bütün dikkatini, avına odaklanmış bir avcı gibi, ona çevirmişti şimdi. Köle de kapıda durmuş, başından beri onu izliyordu.

“Neredeler?”

“Ne demek istediğini anlamadım.” Ama sesi bunun tam tersini söylüyordu.

Asha kalkıp odada turlamaya başladı. Öfkesi de onunla birlikte ayaklanmıştı. Onu oyuna getirdiği için köleye, oyuna geldiği için de kendine kızgındı.

Gidip adamı var gücüyle iterek ahşap kapıya yapıştırdı.

Köle dişlerinin arasından tısladı. Boynu acıyla bükülmüştü. Asha onu böyle görünce Jarek’in çeşmesine bağlı hali geldi gözünün önüne. Sırtını parçalayan şaksayı hatırladı. Şimdi gerekirse o yaralarının her birini kendi elleriyle teker teker kanatacağı.

“Hırsız,” diye homurdandı, köle bir yere gidemesin diye iki elini birden kapıya dayayarak. “Neredeler söyle.”

Adamın gözleri bir an çelikten birer bıçak gibi parladı, sonra elleri Asha’nın kaftanına yapışıp kendine doğru çekti. Masum olmadığını biliyordu Asha. Bir skral’dı ne de olsa. Temkini elden bırakmamak gerekiyordu.

“Duvarı kimseye görünmeden nasıl geçtin?”

“Kimseye görünmediğimi kim söylemiş,” dedi Asha yalandan.

Adam iyice dibine kadar girdi. Şimdi öyle yakındı ki neredeyse burunları birbirine değecekti. “Soldatlar yalnız başına avlandığını bile bile geçmene göz mü yumdular? Nişanlın buna hayatta izin vermez.”

“İzin mi vermez?” İki yanına düşen elleri birer yumru-

ğa dönüşmüştü şimdi. “Jarek benim *efendim* değil.”

“Olacak ama,” dedi köle.

Asha tam ona haddini bildirecekti ki... asıl korktuğu da bu değil miydi?

Kozu’yu bu yüzden öldürmek istemiyor muydu?

Bakışları aşağı kaydı. Adamın boynunda bir damar, o sırada küt küt atan kalbini ele veriyordu.

“Haklısın,” dedi Asha nihayet. “Her zaman kapıdan geçmiyorum.”

“Efendimin beni bulması an meselesi,” dedi köle. “Burada sürekli ölümü bekliyorum.”

Asha’nın yumrukları çözüldü. “Sana çıkış yolunu göstermemi mi istiyorsun yani?”

Başını salladı.

Ne fark ederdi ki? Vadi’de kendi başına hayatta kalabilecek değildi ya.

“Bana kılıçlarımı ver, ben de sana yolu göstereyim.”

“Ne zaman?”

“Bu gece.”

Vadi’den gelirken yanına bir tek zırhını almıştı. Yeni avcı kıyafetleri, yeni bir uyku tulumu ve bir baltaya ihtiyacı vardı.

“Bu gece o zaman,” dedi adam.

Asha kafasını kaldırıp baktığında kölenin gözlerinin yumuşamaya başladığını gördü.

Ve birdenbire kendini, kadim bir hikâyenin cazibesine çekilmekte olan, bir tuzak olduğunu bilse de karşı koyamayan bir ejderha gibi hissetti.

Kötülüğe karşı koyabilmemiz için büyük bir mücadele vermek zorundayız.

Asha hep böyleydi zaten. Bozulmaya, ayartılmaya hep eğilimliydi. Bunun ilk işareti -annesinin de ölümüne yol açan- kadim hikâyelere olan bağımlılığıydı. İkincisi Kozu'yla yaşadığı korkunç olaydı. Şimdiyse...

Ağabeyinin bir sebeple değer verdiği bu skral'a hayır diyememesiydi.

Genç adamın ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı, Asha'nın nabızı hızlandı.

“Seni bekliyor olacağım Iskari.”

Bir Ejderha Kraliçenin İhaneti

Eskiden, kum denizinin ayırdığı bir diyar varmış. Bir tarafında surlarıyla ve taş döşeli sokaklarıyla Firgaard; diğer tarafında yabani, acımasız ve özgür çalılıklar. İki taraf ezeli düşmanlarmış. Amansız hasımlarmış.

Annesini kaybeden ejderha kral, topraklarında barış istiyormuş. Bunu herkes biliyor, ama kimse başarabileceğine inanmıyormuş.

Kralın kendisi hariç.

Kumların ötesindeki beş Büyük Ev'in birinde Amina adında bir çalılık kızı yaşarmış. Yıldızlar Evi'nin kızlarından biri olan Amina, gün gelecek, kralın eskiyle yeni arasındaki, taş sokaklarla uçsuz bucaksız kumlar arasındaki köprüsü olacaktı.

Ejderha kral ona kendi memleketinde, yani çöldeyken bağlanmış. Sonra da onu, peşinde olduğu barışın bir nisanesiymiş gibi evine, başkente getirmiş.

Amina nazik ve bilgeymiş. Öyle ki, çalılık insanı olsa da Firgaard halkı sevmiş onu.

Çok geçmeden krala, biri oğlan, biri kız, iki vâris doğurmuş. Oğlan, annesinin bir tekiymiş. Kız ise asi ve yabaniymiş.

Köleler onun için, kapalı kapıların ardında, "İçinde kötü bir ruh var," diye fısıldıyormuş.

Saray divanıysa, "Onu çalılık insanların kanı bozdu," diye konuşuyormuş.

Amina kısılan gözleri görüyor, fısıltıları duyuyormuş. Fakat ona hep memleketini hatırlattığı için, kızının yabani ruhunu seviyormuş da.

Derken, kâbuslar çökmeye, kız çılgınlık atıp ağlamaya başladığında Amina Firgaard'ın en iyi doktorlarını çağırtmış. Doktorlar ona şunu yap bunu yap demiş, ilaçlar vermişler. Fakat kâbuslar daha da kötü bir hal almış. Ve çok geçmeden, Amina'nın kızına onlar da diğer herkes gibi bakmaya başlamış.

Habislik, görüyormuş Amina herkesin gözünde. Hastalık.

Böylece bu işi kendi halletmeye karar vermiş.

Bir gece, fenerler kısılıp mumlar söndürüldüğünde, kocası da horul horul uyumaya geçtiğinde Amina yataktan kalkıp sarayın koridorlarına çıkmış, gidip kendini kızının odasına kilitlemiş.

Orada, etrafta onları görececek kimseler yokken, kızının kâbuslarını hikâyelerle kovmaya başlamış. Kadim hikâyelerle. Yasak hikâyelerle. Bunları bütün gece, yüksek sesle, ta ki kızının ağlaması durup uykuya geçene dek anlatmış, anlatmış.

Fakat ejderha kraliçe, yatakta kızının yanına kıvrılıp kadim hikâyeleri okudukça, günden güne hastalanmaya, güçten düşmeye başlamış. Hikâyeler eskiden anlatıcıları nasıl zehirlediyse şimdi de onu zehirliyormuş. Ölümcül müş hikâyeler, yasaklanmaları da bu yüzdenmiş.

Ancak Amina'yı zehirleyen hikâyeler kızını güçlendiriyormuş. Çok geçmeden kâbuslar gelmemeye, kız hiç olmadığı kadar iyi uyumaya başlamış.

Derken ejderha kral her şeyi öğrenmiş; karısının ken-

dini nasıl bir tehlikeye attığını anlayınca da müdahale etmek zorunda kalmış. Fakat çok geçmiş artık. Hikâyeler Amina'nın gücünü bitirmek üzereymiş.

Ve böylece, bir sonraki ay doğana kadar Amina hayata gözlerini yummuş.

Ejderha kral ise adeta yıkılmış. Karısını, yaptığı ihanetten dolayı -kendi koyduğu kanunlara karşı gelip kızının hayatını tehlikeye attığı için- usulüyle yakamıyor, gerekli son ayinleri yaptıramıyormuş. Muhafızların, karısının cenazesini şehrin dışına çıkarıp, ondan önceki bütün hainler gibi güneşte çürümeye bırakmalarına çaresiz seyirci kalmış.

Amina'nın ölümünü ve aşağılanan cenazesini öğrenen çalılık insanları kederle ağlamış, hiddetle küplere binmiş. Ejderha kralı canavar ilan ettikten sonra, o öfkeyle, oğlunu ve vârisini -memleketlerinde misafîr ettikleri, henüz on iki yaşındaki oğlanı- alıkoyup esir etmişler. Büyüyünce onun da bir canavara dönüşeceğine inandıklarından, oğlana ona göre muamele etmişler. Çalılık insanları böylece, ejderha kralla olan ittifaklarını da un ufak edip, parçalarını bütün çöle savurmuş olmuştılar.

Zarafet kraliçesi Amina ise, kızını kâbuslardan kurtaran bir anne olarak değil, bir hain olarak anılmış her zaman.

On beş

Saraya düğünden dört gün önce dönmenin en can sıkıcı yanı, Asha'nın mecburen dış avludan geçmek zorunda olması ve bu sırada birileri tarafından görülme ihtimaliydi. Ve bir kez görüldü mü, sonunda taht odasını boylayacağı kesindi.

Bu yüzden, birinin ona, "Iskari!" diye seslendiğini duyduğunda hiç şaşırmadı Asha. Köle kızlardan biriydi seslenen. Saray terzisinin yanında çalışan kızlardan. "Provaya geç kaldınız."

"Ne provası?"

"Elbise provanız."

Asha'nın kaşları çatıldı. O anda tek ihtiyacı yeni avcı giysileriydi, cicili bicili bir kostüm değil.

"Düğün elbiseniz Iskari."

Asha bilhassa onun için kurulmuş bir tuzağın tam ortasına düşmüş gibi olmuştu. Çünkü tam o anda bir de Jarek çıkmıştı karşısına.

Onu görür görmez olduğu yerde donakaldı Asha.

“Size haber vermiştim,” dedi köle.

Jarek ise, önce Asha’nın koltuğunun altındaki şeye, sonra da üstündeki kaftana baktı. Ona ait olmadığı çok belli olan kaftana. Asha genç adamın aklından geçenleri okumaya çalıştı: Büyük ihtimalle bu tuhaf kıyafetleri üzerinde kafa yoruyor, ejderha avı için gerekli malzemeleri neden kuşanmayıp yanında taşıdığını merak ediyor, parçaları bir araya getirmeye çalışıyor ama yapbozu bir türlü tamamlayamıyordu.

Asha birdenbire, şimdi kendi odasında olup elbise  l  lerinin alınmasını yeğleyeceğini fark etti. Bunun  zerine de, Jarek sorgu suale başlamadan, hızla yanından geçip, “Provama geç kaldım,” dedi.

Jarek onu yakalamak için uzandı ama Asha daha hızlı davranmıştı.

“Safire’i gördün m ?” diye sordu arkasından.

Asha durup arkasına döndüğünde, Jarek’in güzel yüzüne gelip oturmuş olan pis bir gülümsemeyle karşılaştı.

Jarek bu kez, “Ben de görmedim,” deyince Asha bir şey söylemeyip yürümeye koyuldu. İçinde kabaran panik dalgasına, buz kesen kuyruksokumuna aldırmadan ölçülü ve sakın adımlarla devam etti.

Koridorun sonuna geldiğindeyse koşmaya başladı.

Fakat kendi odasına değil, Safire’inkine yöneldi. Kapı meselesi halledilmışti -Asha kölelerden birine, kuzeninin kapısını koridordaki odalardan birinin sağlam kapısıyla değiştirmelerini söylemişti- ve etrafta bir boğuşma izi yoktu. Her şey yerli yerinde görünüyordu; bir tek Safire yoktu içeride.

Asha bunun üzerine hasta odasına gitti ama orası da

boştu. Havadaki taze kesilmiş limon kokusundan başka bir şey yoktu.

“Lütfen Iskari, böyle kıpırdayıp durursanız işimiz uzayacak.”

Asha’nın kolları ağrıyor, yan tarafındaki dikili yara sızlıyordu. Köle kızlar harıl harıl çalışıp, narin kumaşın gevşek yerlerini iğneliyor, dar gelen kısımları işaretliyorlardı ve bu kıpırdamadan durma işi Asha’ya günler, aylar gibi geliyordu. Üstelik yarası da bir yandan sızlıyor, zihni türlü düşüncelerle ve endişelerle uğulduyordu.

İşin içinde bir iş vardı belki de. Jarek onun canını nasıl sıkabileceğini herkesten iyi biliyordu. Şimdi Safire’i de bunun için ortaya atmış olabilirdi.

Yanık eline aniden saplanan sızıyı belli etmemek için dişlerini sıktı. Kızlar görüp anlamasın diye, ateş geçirmez eldivenlerini takmıştı. Talimat gereği, kollarını öne doğru uzatmış dururken bakışlarını önünde duran köleye çevirdi. Onu odasından almaya gelen kızdı bu.

“Kollarınızı şimdi indirebilirsiniz Iskari.”

Kız bunu söyledikten sonra aşağı eğilip bir yeri işaretledi. Asha ise içinden bir oh çekip, kendine söyleneni yaptı. Diğer iki köle de kenara çekilince Asha’yla ayna arasında hiçbir engel kalmamıştı şimdi. Elbisesi, Asha’nın uzun zaman önce annesiyle birlikte Darmoor’a yaptıkları ziyaretler sırasında girdiği o denize vuran güneş ışığı gibi parılıyordu. Bir liman kenti olan Darmoor’un üç tarafı, uçsuz bucaksız tuzlu sularla çevriliydi.

Elbisenin taçyaprakları şeklindeki uzun kolları, dirseklerden itibaren açılan yırtmaçlarla birlikte bilekler-

den aşağıya kadar iniyordu. Yaka kısmı ise iç içe geçmiş çiçek desenleriyle kaplıydı. Elbise iki parça kumaştan oluşuyordu: Altta altın rengi, onun üstünde de beyaz bir kat. Belden aşağısı da ıslıl ıslıl kumaş katlarıyla genişliyor, tıpkı denizdeki köpükler gibi hafif, aşağı doğru dökülüyordu.

Bu, Asha'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel elbiseydi.

Ve bu yüzden de yakıştıramamıştı kendine.

İçine girdiği zarafet ve şıklık, yüzündeki yara izini daha bir ortaya çıkarmıştı. O alaca bulaca deri parçası, alnının sağ tarafından kulağına ve çenesine kadar iniyor, boynundan ve omuzlarından geçip yaka kısmının altında gözden kayboluyordu. Neyse ki elbise, yara izinin geri kalanını örtüyordu da başka kimse göremiyordu.

Ama Jarek'in kölesi görmüştü tabii. Sırf onu da değil, bütün vücudunu görmüştü.

Asha bunu düşünür düşünmez utancın akkor olup içine akmaya başladığını hissetti.

Köle kız kucak dolusu altın renkli kumaşla geri dönüp Asha'yı aynadaki görüntüsünden mahrum bıraktı. "Kollarınızı kaldırabilir misiniz Iskari?" diye sordu sonra, birazdan bir kuşağa dönecek kumaşı Asha'nın beline sararken.

Asha kollarını kaldırır kaldırmaz, içlerinin sessizliğini bozan bir çığlık duyuldu.

Bütün kafalar sesin geldiği yere dönerken, iki soldat kapıyı bile çalmadan, patır patır içeri daldılar.

"Şehirde bir ejderha var Iskari!"

Köle kızlar bunu duyar duymaz titremeye başladı.

Asha ise hızla elbisesinin üst kısmından sıyrıldı. Fakat

alt kısmı tam bir baş belasıydı. Jarek'in elbiseyle ilgili istekleri çok açıktı: Sırta kadar çıkan düğmeler o kadar küçük olmalıydı ki, kıyafeti giyen kendi başına çıkaramasın, düğün gecesinde gelinini soyma işi tamamen ona kalsın.

Başka bir hüküm kurma çabası daha.

"Şu şeyi çıkarın üzerimden!"

Üç köle bunun üzerine, aynı anda Asha'nın başına üşüştiler. Kızların titrek parmakları düğmelerle boğuşurken dışarıdan gelen çığlık sesleri de artıyordu. Koridorlar ise soldat çizmelerinin ritmik patırtısıyla yankılanıyordu. Kölelerin titremelerinin bitmeyeceğini anlayan Asha, duvarda asılı duran avcı bıçağını kaptığı gibi kızlardan birinin eline tutuşturdu. "Kes şunu."

Gözleri korkudan kocaman açılmış olan kız bıçağı titreyen ellerle alınca Asha arkasını döndü. Bıçak narin kumaşı yarıp keser, elbise Asha'nın omuzlarından ve kurgularından aşağı sıyrılırken bütün odayı bir sessizlik aldı. Kızlar, efendilerinin gövdesini saran bandajları görürse de bir şey demediler.

Asha elbiseden kurtulur kurtulmaz, altına pantolon, üstüne de ince bir avcı gömleği geçirdi, zırhını giyip kemerlerini sıktı. Ardından, babasının ona son doğum gününde hediye ettiği, sapı mücevherli baltayı duvardan indirdi. Balta, süsünden püsünden bir şey kaybetmemişti, ama ilk bilendiği günkü kadar da keskindi hâlâ. Asha nihayet çizmelerinin bağcıklarını da bağladıktan sonra, arkasında bıraktığına inandığı ejderhayı bulmaya çıktı.

Asha onu, sarayın koridorları boyunca koşarken, kemerli pencerelerin arkasından görmüştü. Genç ejderha bir yük-

selip bir alçalıyor, aşağıdaki şehir çığlık çığlığa bir kargaşaya teslim oluyordu.

Ejderha dönüp bir kez daha görüntüye girdiğinde Asha çatallı kızıl kuyruğundan ve kafasının kıvrımından tanıdı onu.

Güneşi arkasına alıp, dış avluda koşmaya başladığında üçüncü defa çıktı karşısına. Bu sefer de, ortaları çizik, soluk gözlerini görmüştü. Bunlar, dün gece öldürücü darbeyi yapmasına engel olduktan sonra karşısına dikilen gözlerdi.

O anda Elorma'nın sözleri cınladı kulağında:

Ona gözün gibi bakmalısın.

Asha'nın bir o yanından, bir bu yanından soldatlar geçiyor, birbirlerine, "Çatıya çıkın!" "Sokağı kollayın!" gibi talimatlar yağıdırıyorlardı.

Firgaard'a bir ejderha dadandığında soldatların önceliği her zaman şehri korumak olmalıydı. Bu durumda saray soldatlarından bile, görev yerlerini bırakıp, ejderhaları vurmak için okları ve mızraklarıyla çatılara çıkmaları ya da kargaşayı bastırmak için dar sokaklara dağılmaları beklenirdi.

Çünkü sokaklar, serseri bir ejderhayla karşı karşıya kalınacak en tehlikeli yerlerdi.

Asha soldatlarla birlikte sarayın dışına koşup sokağa fırladı. Arabalar ters dönmüş, satıcıların tezgâhları terk edilmişti. Ejderhadan kaçan insanlar dört bir yana koşuştururken birbirlerini eziyor, soldatlar ise onları sakinleştirip evlerine göndermeye çalışıyordu.

Halktan cesur bir avuç insansa soldatlarla birlikte çatılara çıkmış, sapanlarına taktıkları cam, taş ve kemik

parçalarını savurmaya başlamıştı. Asha, vücuduna isabet eden her bir parçayla kükreyen ejderhanın başka türlü de karşılık vermesini bekledi ama yaratık öyle yapmayıp havaya yükseldi, sonra da Vadi'ye doğru uçmaya başladı.

Peşinden kuzey kapısına gittiğinde, karşısına dikilen burç yüzünden arkadaki dağları göremez oldu bir an. Soldatlar surun üstünde ip gibi dizilmiş, gökyüzündeki kahraltıya bakıyorlardı. Jarek dolaplardan ve çömleklerden, döşeklerin altlarından ve karyola içlerinden gizli silahlar çıkardıkları son köle baskınından bu yana muhafız sayısını iki katına çıkarmıştı.

Surun dibinde yarım düzine солдат, kapının önünde yan yana dizilmiş, çıkışlara engel oluyordu. Asha onları fark edince adımlarını yavaşlattı.

“Sizin gitmenize gerek yok Iskari. Komutan, avcılarını gönderdi.”

Asha'nın, baltanın sapını tutan eli sımsıkı kapandı. Jarek'in adamları yaratığı öldürürse ne olurdu?

Bu soruyla birlikte, bütün hissini kaybeden kolunu hatırlamıştı. Yaşlı Olan'ın ilk hediyesini yanlış kullanıp, verilen emre itaat etmediği için aldığı ceza.

O avcılara engel olması gerekiyordu.

“Açın kapıyı.”

Soldatlar çelik miğferlerinin altından birbirlerine baktılar.

“Açmamamız için emir aldık Iskari.”

Asha'nın kaşları çatıldı. “Kimden aldınız bu emri?” Babasından almadıkları çok belliydi.

“Komutandan.”

“Siz Jarek'e mi hizmet ediyorsunuz, krala mı?” Asha'nın

başparmağı baltanın keskin tarafına doğru kaymıştı şimdi. “Bütün ejderhaları avlama görevi bana babam tarafından verildi de ondan diyorum.” Durup gökyüzünde uzaklaşmakta olan gölgeyi işaret etti. “Bütün ejderhalar derken şu da dahil tabii.”

Adamlar tek söz etmediler. Gerek de yoktu buna. Suskunlukları, kralın emirlerine itaat ettiklerinin göstergeydi... tabii komutanlarının emirleriyle ters düşmediği sürece.

Asha’nın içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Korktuğu başına geliyordu. “Açın kapıyı.”

Ejderha uzaklarda Vadi’ye doğru inmeye başlamıştı. Onu öldürmek için bekleyen avcıların ortasına.

“Açın dedim!”

Bir hareket yok.

“Asha,” diye hırladı bir ses.

İçine bir kıvılcım düşen Asha arkasına döndüğünde, ona doğru fırtına gibi gelmekte olan Jarek’i gördü. Göğsünde, iç içe geçmiş iki kılıçtan oluşan resmi arması vardı.

“Söyle açsınlar,” diye buyurdu Asha, baltasının ucuyla kapıyı işaret ederek.

Jarek ise burnunun dibine kadar girip delici bakışlarını gözlerine çevirdi. İnsanların komutana hayranlık duymasının bir nedeni de buydu: Asha’dan biraz olsun korkmuyordu.

“Bana *onun* nerede olduğunu söyle,” diye karşılık verdi Jarek, “ben de kapı meselesini düşüneyim.”

O.

Köle.

Bu köle neden çevresindekiler için böylesine önemliydi?

Aklına, mum ışığında bedeninin yan tarafını diken nasırlı parmaklar gelmişti. Kendi kâbuslarından bahse-derken dizine fazlasıyla yaklaşan dizi gelmişti.

Çok geçmeden, onunla ilgili bütün düşüncelerini zihninden kovup Jarek'e ters bir bakış attı.

"Suçluları bulup yakalamak *senin* görevin değil mi? Benim işlerime karışmayı bırakırsan kendi işlerini daha çabuk yaparsın belki."

Gözlerinden alevler saçıyordu şimdi.

"Beş avcım senden çok önce yola çıktılar Asha. İçlerinden biri onu haklar elbet."

"O ejderhayı diğerlerinden çok önce öldürebileceğimi sen de biliyorsun, ben de," diye kükredi Asha da. "*Iskari'yim ben.*"

Jarek, Iskari olsun olmasın, ondan daha üstün olduğunu göstermek için kolundan yakalayıp acıtana kadar sıktı. Bağlanma işi bittikten sonra *gerçekten de* üstün olacaktı ondan. Yani ona engel olacak kimse kalmadıktan sonra.

Asha buna izin veremezdi.

"Benim görevim seni beladan uzak tutmak, *Iskari*," dedi Jarek üzerine doğru iyice eğilerek.

Asha'nın gözleri şimdi birer alev topuna dönüşmüştü. Öyle ki, o alevler yüzünden bütün dünyası kızıla boyanmıştı.

Niye anlamıyordu bu adam?

"Ben belanın ta kendisiyim!" diye karşılık verdi.

Jarek en yakınında duran soldata başıyla işaret etti.

Asha ise soldatın, cebinden anahtarları çıkarışını, ardından surdaki bir kapıdan geçişini izledi. Oradan yuka-

rı çıkıldığını biliyordu. Jarek'in orada, kapıdan geçmeye çalışan şüpheli yolcuları alıkoymak için kullandığı birkaç küçük hücresi vardı.

Soldat dışarı çıktığında bu kez arkasında Asha'nın kuzeni de vardı.

Safire'in pelerinin, omuzlarından aşağı inen başlığı kırışmıştı. Sol gözü şişip kapanmış, etrafı morumsu siyah bir halkayla çevrelenmiş, alt dudağı tam ortasından yarılmıştı. Elbisesinin kenarlarında kızıl lekeler vardı ve kolunu beline yakın tutuşuna bakılırsa canı fena halde yanıyor olmalıydı.

Safire'in bu hırpalanmış görüntüsü Asha'nın yüreğine bir bıçak gibi saplandı.

Jarek'e istediğini vermezsen böyle oluyordu işte.

Surların arkasındaki ejderha biraz daha bekleyecekti.

On altı

Asha kuzenini dosdoğru Dax'a götürdü. Safire başına gelenleri bir bir anlatırken Dax kıpırdamadan, sessizce oturmuş, çatılan kaşlarının altında kahverengi gözleri birer taşa dönmüştü.

Roa onunla değildi.

Güzel, diye düşündü Asha. Ağabeyinin aklının başına geldiğini, çalılık insanların nihayet kraldan uzak tutmaya karar verdiğini umuyordu.

Asha kuzenini Dax'a emanet ettikten sonra mücevherli baltasını bileyip güneşin batmasını beklemeye başladı. Karanlık iyice çökünce Jarek'in soldatlarına görünmeden dışarı çıkabilirdi. Altın küre dağın omzunun altında gözden kaybolduğunda kemerli penceresine tırmanıp başlığını çatıya fırlattı, hemen ardından kendi de yukarı tırmandı.

Sonra çatıdan çatıya atlayıp zıplayarak, o saatte kimseciklerin olmadığını bildiği meyve bahçesinin yolunu tuttu. Çiçek açmış ağaçlar havayı o tatlı tomurcuk koku-

larıyla doldurmuş, meyve yarasaları bütün dallara üşüşmüştü. Asha oradan sarayın dış sınırına kadar inip surların üstünden sokağa atladı.

Ardından, gece pazarının gürültüsünden patırtısından, satıcıların baştan çıkarıcı seslenişlerinden iyice uzaklaşıp, sokaklarda zikzaklar çizmeye başladı. Soldatların devriye gezme ihtimallerinin düşük olduğu dar sokaklarda ilerleyerek nihayet tapınağın kapılarına vardı, ses çıkarmadan içeri sıvıştı.

Çok geçmeden, başlığı kolunun altında, sedir kapının önüne gelmişti Asha. Yumruğunu kaldırıp çaldı kapıyı.

“İskari?” Köle kapıyı açıp kenara çekildi, Asha hızla içeri daldı. “İyi misin?”

Yatağın üstünde duran ikiz kılıçlara doğru giderken, Kozu’nun kanlı başını Firgaard sokaklarında dolaştırdığının hayalini kuruyordu. Bir de, en çok istediği şey elinden alındığında Jarek’in yüzünün alacağı ifadeyi düşünüyordu.

“Ne oldu?”

Asha’nın aklına Safire’in yara bere içindeki yüzü gelmişti.

“Keşke onun gözünü nasıl korkutabileceğimi bilseydim,” dedi sonra.

İkisinin arasındaki boşluğa tuhaf bir sessizlik çökmüştü şimdi. Asha kafasını kaldırıp baktığında kolenin de ona bakmakta olduğunu fark etti. Bir şekilde her şeyi görüyor gibiydi. Söylemediği her şeyi duyuyor gibiydi.

Gözlerini kaçırdı Asha; bakışlarını tomarlarla dolu raflara çevirdi.

Ve o anda bir kıpırtı oldu içinde. Bir hatıra. Ağabeyinin tam da bu odada, bu raftan tomarları indirişini hatırlamıştı. Kelime bozukluklarıyla dolu, kargacık burgacık yazıları hatırlamıştı.

Sonra gidip kendi de raftan bir tomar indirdi, beyaz yüzeye çiziktirilmiş titrek harflere baktı. Yakın zaman önce yazılmış gibilerdi.

Uzun zaman önce, Dax'la birlikte aldıkları dersler gelmişti aklına, kelimeleri okuyamayan ağabeyine kızan öğretmeni gelmişti. İnsanların onu görünce, duymadığını sanıp fısıldadıkları gelmişti.

Aptal. Beceriksiz. İşe yaramaz.

Herkes Dax okuma yazmayı öğrenemedi diye biliyordu.

Ya öğrendiyse, diye düşündü Asha. Ve de kimse bunu bilmiyorsa.

Dax son zamanlarda güçten düşmüş, epey kilo vermişti. Gözlerinde görmeye alışık olduğu o ışık sönmeye yüz tutmuştu. Asha'nın aklına eskiler gelmişti bir kez daha. Annesinin hastalık belirtileri Asha'ya geceleri kadim hikâyeleri anlatmasıyla başlamıştı.

Peki Dax da aynı hikâyeleri bu tomarlara yazıyor olabilir miydi?

Ve de öyleyse eğer, hikâyeleri yazmanın da anlatmak gibi bir etkisi oluyor muydu acaba?

"Hortlak görmüş gibisin Iskari."

Asha dönüp gözlerini kölenin gözlerine çevirdi.

"Ağabeyimi düşünüyordum," dedi sonra. "Hasta olabilir."

Annesini düşündü. *O titremelerden, güçsüz düşmelerden sonra ne gelmişti?*

Öksürük nöbetleri.

Bundan böyle gözünü ağabeyinin üstünden ayırmayacak, aynı belirtiler var mı diye bakacaktı. Tabii şu Kozu meselesini hallettikten sonra.

Kölenin üstünde Jarek'in kızıl pelerini vardı. Başlığını takıp alına kadar çekmiş, ipini de boynundan bağlayıp sımsıkı tutturmuştu. Kimse tanımasın diye. Aslında böyle bir kılık değiştirmeye çok da gerek kalmamıştı; çünkü Iskari, Jarek'in kölesini tapınağın altındaki merdivenlere götürürken tek bir muhafıza bile rastlamamışlardı.

"Sırtına taktığın şu kılıçlardan bahset bana," dedi köle inerlerken.

"Sen de bir ev kölesinin avlanma kanunlarına nasıl böyle hâkim olabildiğinden bahset." Artık mahzene indikleri için lambayı yakmıştı Asha. Lambanın turuncu renkli ışığı kaya duvarlara vuruyor, uzun ve dar oyuklara yansıyan gölgeler sıra sıra dizilmiş kutsal çömllekleri ortaya çıkarıyordu. Asha'nın atalarının kalıntılarıyla dolu çömllekleri.

"Greta, efendim onu satın almadan önce avcı köleymiş," diyerek açıklamaya girişti köle.

Greta. Yaşlı köle. Kadının ismi Asha'nın içine bir taş gibi oturmuştu. Bu adam Greta'nın öldüğünü bilmiyor, diye düşündü. Olanlar olurken o burada, tapınakta hasta yatmıştı. Şimdi de Greta'nın hayatta ve güvende olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Avlanmakla ve ejderhalarla ilgili bildiğim her şeyi Greta öğretti bana." Konuşurken bir yandan da, hatıralara gömülmüş gibi dalgın, parmaklarını nemden parlayan duvarların üstünde gezdiriyordu. "Hatta hangi konuda

olursa olsun, bildiğim her şeyi onun sayesinde öğrendim. Beni Greta büyüttü.”

Asha'nın aklına Jarek'in evindeki o gece gelmişti şimdi. Greta'nın kapıyı gözü yaşlı halde açışı gelmişti. O saatte hendekte olması gerekirken evde kalmıştı. Bunu, bu genç adamı sevdiği için yaptığını Asha yeni yeni anlıyordu.

Durup yutkundu. Birinin söylemesi gerekiyordu.

“Greta öldü.”

Kölenin ayakları o anda birbirine dolandı; Asha'nınsa teni bunu fark eder etmez buz kesti. Genç adam lambanın ışığının dışında kaldığı için göremiyordu onu.

“Ne?” Bir sözcükten çok bir nefes gibi çıkmıştı genç adamın sorusu.

Karanlık, bir an sessizlikle doldu. Hemen ardından mahzende boğuk bir çığlık yankılandı, bir yumruk indi duvara. Bu ses Asha'nın boğazında yumruk oldu, düğüm-lendi. Yavaşça ona doğru yürüyüp fenerini kaldırdı. Genç adam yere çökmüş; dirseklerini dizlerine, avuçlarını göz-lerine bastırmıştı.

Asha en son ne zaman ağladığını bile hatırlamıyor, şimdi ona ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Fakat hiç-bir şey söylemeden durmak da olmuyordu. Göğüs kafesi sanki aniden küçülmüş, kalbini sıkıştırmaya başlamıştı.

“Tünel şurası,” dedi nihayet, sessizlik içini oymaya başladığında. Feneri kaldırıp kayanın ortasındaki ya-rığı gösterdi. “Artık neresi olduğunu öğrendin. İstersen Vadi'ye kaçabilirsin. İstersen hiç geri dönmeyebilirsin bile. Özgürsün.”

Asha, suç listesine *bir köleyi azat etmeyi* de ekleyebilirdi artık.

Genç adam bir şey demedi. Hatta kafasını bile kaldırmayıp öylece durdu.

Başka ne yapacağını bilemeyen Asha ise onu orada tek başına bırakıp yoluna devam etti. Şu gölge ejderhasını bir an önce bulması gerekiyordu. Sonra da Kozu'nun izini bulacaktı. Ve bütün bunlar için yalnızca dört günü vardı.

Verdiği sözü tutmuştu. Ona tünelin yerini göstermişti. Orada bebekler gibi oturup ağlayacaksa, onun sorunuydu bu.

Fakat Asha tırmanmaya devam ettikçe, kafasının içindeki düşüncelerin sesi de yükseliyordu. Bu skral Vadi'ye kadar ulaşabilse bile yabani yaratıklar vardı orada, Jarek'in avcıları vardı. Ya onu yakalarlarsa?

Asha mecburen durup gerisingeri oraya döndü.

On yedi

Tünelin sonuna kadar geldiklerinden beri tek söz etmemişlerdi. Asha için hava hoştu tabii. Böylece konuşmak zorunda kalmamıştı.

Ay ışığıyla aydınlanmış geceye çıktıklarında bir baykuş sesi selamladı onları. Asha serin havayı ciğerlerine çekerken köle aniden durdu. Hemen ardından kolunu kaldırıp Asha'nın da yürümesine engel oldu. Asha tam kolunu itip devam edecekti ki, köleyi neyin durdurduğunu gördü: İlerideki sedir ormanında iki soluk göz karanlığın içinden onlara bakıyordu.

Asha tuttuğu nefesi titrek bir şekilde verdi.

Gölge ejderha. Avcılar onu bulamamıştı demek.

"Yürümeye devam et," dedi köleye.

"Ne?"

"Yürü sen, anlarsın şimdi."

Sedirlere doğru ilerlerken ejderha da görünmeyen bir yerden onları takip etmeye başladı. Asha yaratığın gövdesinin yapraklara sürtündüğünü, hareket ederken

dalgalanan pullarının hışırtısını duyabiliyordu. Ağaçlar sıklaşana dek, kulağına bir su sesi çalınana dek yürüdü Asha. Küçük derenin başına geldiğindeyse durdu. Etraf ıslak toprak kokuyordu. Olduğu yerde çömelip ejderhanın olduğu tarafa, ağaçların arasına baktı. Ejderha da ona bakıyor, bu insan ne demeye durdu diye düşünüyor olmalıydı.

Derken köle de gelip yanına oturdu. Gözleri ardına kadar açılmıştı, tir tir titriyordu bir yandan.

“İstersen gidebilirsin,” dedi Asha ona, kendi de oturup kollarını dizlerine dolarken. “Sana engel olacak değilim.”

“Bir köleyi azat etmenin cezasını biliyor musun?”

Biliyordu Asha.

“Bir elini kaybeder,” diye devam etti köle, olur da bilmiyordur diye.

Asha omuz silkti. Bunun için önce onu azat ettiğini kanıtlamaları gerekirdi.

Ve de Kozu’yu tek eliyle bile öldürebilirdi.

“Avcı patikalarından uzak dur,” dedi köleye. “Patikalar buradan, Vadi’nin eteklerinden başlayıp batıya, yetiştirme bölgesine kadar uzanır. Ama sen doğu istikametinden şaşmazsan Darmoor’a varmayı başarırsın belki.” Bunun yayan ne kadar uzun bir yol olduğunu biliyordu Asha. Ve Vadi tehlikelerle dolu, yaban bir yerdi. Kölenin oraya tek başına varma ihtimali epey düşüktü.

Bunu o da anlamış olacak ki, “Sanırım bir süre burada duracağım,” dedi.

Asha dönüp ona baktı.

Köle ise yerdeki hasırotlarından bir parça koparıp parmaklarının arasında ufaladıktan sonra, “Orada bir ejder-

ha var,” diye devam etti ilerideki ağaçlığı göstererek. Sonra iki parça daha koparıp otlardan bir örgü yapmaya başladı. “Sen de bir ejderha avcısı olduğuna göre, bu yaratık gidene veya ölene kadar yanından ayrılmaya niyetim yok.”

“Fakat maalesef,” diye mırıldandı Asha, “bu dediğinin ikisi de olacaktı gibi görünmüyor.”

“Ne?” Köle önce ejderhanın yere çömeldiği tarafa, sonra da dönüp Asha’ya baktı. “Neden ki?”

Asha iç geçirip nefesini aceleyle dışarı verdi, ardından kendini çimenlerin üstüne bırakıp tepelerindeki aya baktı. Karanlık gökyüzünde artık kırmızı bir çizgiye dönüşmüş olan aya.

“Onu öldüremem de ondan,” diye fısıldadı sonra. “Gerçi çok isterdim ama...” Kafasını çevirip köleye sikkın bir bakış attı. “Onu korumam gerekiyormuş.”

“Ama sen Iskari’sin. Kralın ejderha avcısısın.”

“Ölürse,” diye devam etti Asha, “Yaşlı Olan beni cezalandıracak.”

“Yaşlı Olan mı?” Kölenin tek kaşı havaya kalktı. Yüzüne de hafiften alaycı bir ifade gelmişti. “Iskari, sen bugüne dek yüzlerce ejderha öldürdün. Bunlardan herhangi biri yüzünden cezalandırdı mı seni?” Bunu söylerken bir elini Asha’nın kafasının üstüne kaldırmış, biraz daha yaklaştı.

Fazlasıyla yakın.

Asha’nınsa o anda nabızı hızlanmıştı. Elinin altından çekilip ayağa kalktı. Bütün dikkatini, ağaçların arasındaki ejderhaya yöneltip derenin içinde yürümeye başladı. Onu yakalayabilirse evcilleştirebilirdi de belki. Evcilleştirdiğindeyse, onu şehre kadar takip etmemeyi öğretebilirdi.

Yaratığın ağaçların ortasında bir yerde olduğunu, her an fırlayıp kaçmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu. Yavaşça yaklaştı. Temkini elden bırakmadan. Aralarında birkaç adım mesafe kaldığında daha da yavaşladı. Onu ayartıp kendine çekebilmek için, ağzıyla onunki gibi tı-kırtılar çıkarmaya başladı.

Fakat ejderha karanlığın içinde kaybolmuştu.

Asha arkasından, "Peki! Git bakalım!" diye bağırdı, sonra yerden bulduğu taşları ağaçlara doğru fırlatmaya başladı. "Seni görmek midemi bulandırıyor zaten!"

Yerde taş kalmayınca, derenin karşısında duran köleye bakmadan, "Beni saraya kadar takip etmeyi biliyor ama daha fazla yaklaşmama izin vermiyor," dedi. Sonra dönüp, sığ suyun içine bata çıka yürüdü, kölenin yanına geldiğinde başlığını yere fırlattı. "Onu tehlikelerden nasıl koruyacağım acaba?"

Köle, Asha'yı baştan ayağa süzdükten sonra, "Sen gerçekten ciddi misin?" dedi. "Bir ejderha olsam ben de yaklaşmazdım sana."

Asha genç adamın neye baktığını anlamıştı; üstündeki zırha, ayaklarındaki çizmelere, yerde duran başlığına bakıyordu. Başlığı alıp incelemeye koyuldu. Üstündeki her şey ejderhaların derilerinden yapılmıştı.

Köle başlığı almak için uzandığında Asha onu sımsıkı tutup vermedi.

Ama köle var gücüyle asılıp başlığı elinden kopardı. "Bana güven."

O anda, çocukken Kozu'yla zırhı olmadan yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı Asha; içini bir korku kapladı.

Üstüne üstüne yağan alevler.

Boğazında düğümlenen çığlıklar.

Yanıp erimeye yüz tutmuş eti.

Köle şimdi de, Asha'nın başlığı kolunun altında, dibine kadar gelmişti. Göğüslüğünün kemerlerine uzanabilecek kadar yakın. Zaten hemen ardından, gözlerini Asha'nın gözlerinden kaçırmadan, zırhın kemerlerini çözmeye girişti.

Asha'nın kalbi yine güm güm atmaya, nefesi sıklaşmaya başlamıştı.

"Kesinlikle olmaz," dedi sonra, bir adım geri çekilerek.

"Peki," diye karşılık verdi köle, başlığı ayaklarının dibine bırakırken. Sonra da ayaklarındaki sandaletleri çıkarıp, pantolonunu dizine kadar sıyırdı, derenin kenarında oturup çıplak ayaklarını suya soktu. "Onu adama-kıllı korkutup kaçırırsan ben de güvenle yoluma devam ederim böylece."

Dere kıyısında duran ellerine dayanmış, suyun içindeki ayaklarını çırpıyordu.

Asha ise ay ışığının altında tek başına durmuş, kendini inceliyordu.

Neydi bu korktuğu? Ejderha onu öldürmek isteseydi çoktan yapmıştı bunu. Yapmaz mıydı yoksa?

Çok geçmeden kemerleri çözmeye, zırhının parçalarını tek tek çıkarmaya başladı. Baltayı tutan elinin yanığı eskisi gibi acıyordu hâlâ. Sırtına tutturduğu kılıçların kemerini çözdükten sonra silkinerek kurtulup, yerde duran zırhının yanına bıraktı. Gecenin serinliğini avcı gömleğinin altında, çıplak kollarında hissetmeye başlamıştı. Eğilip çizmelerinin bağcıklarını çözmeye girişti ve onları da tek tek çıkarıp yere koydu.

Çıplak ayakla, dizlerine kadar gelen hasırotlarının içinde dururken kendini... zırhsız, savunmasız hissetti. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Gece, yaralı tenini okşuyordu. Bir yerlerde gizlice onu izlemekte olan bir ejderhanın karşısında böyle zırhlı olmadan durmak ona çaresizlik hissettirmeliydi, kırılğanlık hissettirmeliydi. Hissediyordu da. Ama başka bir şey daha vardı hissettiği.

Dizginlerinden kurtulmuşluk.

Yabanilik.

Özgürlük.

Üstünde onu koruyacak tek parça bir şey olmadan, kölenin yanından geçip dereyi aştı, ağaçların arasına, o çizik gözlere doğru yürümeye başladı bir kez daha. Yaklaştığındaysa çatallı bir kuyruğun endişeli savruluşlarını duydu.

Üç adım. İki adım. Sonra da...

Ejderha yine kaçtı.

Asha ellerini yumruk yapıp homurdandı. "İşe yaramadı!"

Kölenin karanlık silueti ona doğru geliyordu. Ama Asha yanından hızla geçip derenin soğuk sularına yöneldi. Gecenin serinliğinde titremeye başlamıştı şimdi. Nasıl da yanlış yapmıştı.

Ancak yerde bir yığın halinde duran zırhının başına geldiğinde, onları tanıyamadığını fark etti. Şimdi daha çok, bir kertenkelenin attığı derisi gibi görünüyordardı ve Asha'nın eli onları yerden alıp yeniden giymeye gitmiyordu.

"Zaman kaybediyorum," dedi, Vadi'nin bir yerlerinde kol gezen Kozu'yu düşünerek. Bu akılsız yarattığı evcil-

leştirmeye çalışmaktansa Kozu'nun peşine düşmesi gerekiyordu. Bağlanma gecesine sadece dört gün kalmıştı. Jarek'in onu alıp yatağına götürmesine dört gün.

Bu düşünceyle burnunun direği sızladı, gözleri yandı. Avuçlarını alnına bastırıp otların arasına çömeldi.

Çok geçmeden bir gölge gelip başında durdu. "O yabani bir yaratık Iskari. Sen de bir avcısın. Çağırdığında sana gelmesini bekleyemezsin. Güvenini kazanmalısın."

Asha kafasını kaldırıp kölenin silüetine baktı. "Ne yapacağım peki?"

"Bekleyeceksin," dedi. "Kendi gelmesine izin vereceksin."

Ay soluyordu. Asha daha fazla bekleyemezdi.

Ama gerek yoktu belki de. Ejderhaları şimdiye dek, kim bilir kaç kez çekmişti kendine? Pek çok kez. Fakat bunu düşünürken midesinin kasıldığını hissetti. *Bu yarattığı baştan çıkarıp kendine çekmeye kalkışırsa, köle kadim hikâyeleri kullandığını öğrenecek, halkının başına felaketler açan o kötü kız olacaktı yine.*

İyi ama, kölenin ne düşündüğünden kime neydi ki?

Oturup avuç içlerini yere dayadı, derin bir nefes alıp işe koyuldu.

Willa'nın hikâyesi

Willa bir çiftçinin kızıymış. Ama evlenme çağı gelen Willa, ailesinin üstünde büyük bir yük olmaya başlamış. Çünkü kimse harman zamanı işi gücü bırakıp dinlenmek zorunda olan bir kızı kendine eş olarak istemiyormuş. Kimse doğum sancılarını atlatamayacak bir kızı istemiyormuş.

Willa'nın güçsüz kalbi en büyük derdiymiş – ta ki koyunları olatmaya gidip de bir daha asla geri dönmediği o güne dek.

Yaşlı Olan, Willa'ya kum tepelerinde görünmüş. Onu ilk Namsara'sı yapmayı kafasına çoktan koymuş meğer. Elorma'nın hika'sı, yani kutsal yoldaşı olacakmış Willa; göğün yerle birleşmesi gibi, kusursuz bir eş olacakmış ona. Yaşlı Olan, Willa'ya ailesini bırakıp Elorma'yı aramasını buyurmuş. Kendini bildi bileli adanmış biri olan Willa da hiç tereddüt etmeden kabul etmiş bunu.

Kendini çöllere vurduktan haftalar sonra, yolu nihayet Firgaard'a çıkmış. Tapınağın kapılarından içeri adımını atar atmaz, Elorma onu daha önce hiç görmemiş olsa da tanıyvermiş oracıkta.

Fakat Willa henüz on sekizine basmadığından, evlenmek için dokuz ayın doğup batmasını beklemek zorunda kalmışlar. Elorma bu süre zarfında, tapınak işlerinde ona yardım etsin diye okuma yazmayı öğretmiş kıza. Firgaard'ın göreneklerini, şehirlilerin âdetlerini öğretmiş

ve kızın, zayıf kalbi yüzünden ara sıra durup dinlenmelerine bir kez olsun ses etmemiş, aldırmamış. Tersine, Elorma ona gün geçtikçe daha da çok âşık olmuş.

Ama Willa onu aynı aşkla sevmiyormuş. Şimdiye kadar tek yaptığı, kendinden isteneni yerine getirmekten ibaretmiş, ama bir erkeği sevmesine Yaşlı Olan'ın bile gücü yetmiyormuş. Elorma onu sevsin diye elinden geleni yapmış. Onu hediyelere boğmuş, çalışmadıkları zamanlarda şiirler yazmış ona. Ama yaptığı hiçbir şey işe yaramamış. Elorma bunun üzerine, akıl almak için Yaşlı Olan'a gitmiş ama Yaşlı Olan ağzını açıp tek söz etmemiş.

Günlerden bir gün, şehir batıdan gelen düşmanlar tarafından kuşatılmış. Bu davetsiz misafirler, şehri boyundurukları altına almayı başardıklarında Elorma'yı da yakalayıp tutsak etmişler. Bütün Firgaard halkına çobanlık edip başkaldırmaya sevk edense Willa olmuş. Sözde yeni kralın karşısına dikilip, arkasındaki binlerce yumruktan güç alarak, nişanlısını ona teslim etmesini emreden de yine o olmuş.

Düşmanlar nihayet kovulduktan sonra Elorma, Yaşlı Olan'a çıkıp Willa'yı azat etmesini dilemiş. Bu kuşa prangalar vurup kafese kapatan kendisi olmak istemiyormuş.

Ve Yaşlı Olan bu kez dileğini yerine getirmiş.

Elorma gidip Willa'yı bulmuş, eski hayatına dönebileceğini, yeniden özgür olduğunu söylemiş.

Fakat Willa reddetmiş bunu. Firgaard halkı onu aptal bir köylü kız olarak görmüyormuş artık. Şehir bir kahrmana, Willa da yeni bir yuvaya kavuşmuş. Elorma'nın eşi olmaya kararlıymış.

Düğünlerinin yapıldığı gün, Elorma tapınakta bekler-

ken Willa şehrin sokaklarında dolaşmış. Firgaard vatan-daşları ayaklarının altına güller sermiş, yanaklarından öpüp iyi dileklerini bildirmişler. Willa'nın yüreği ısıt ısıt parlıyormuş. Kimseye yük değilmiş artık.

Fakat Willa, Elorma'ya kavuşamamış. Ölüm'ün ona seslendiğini duyduğunda, zayıf kalbi bütün ışığına rağmen teklemiştir.

Willa sokakta dizlerinin üstüne çöktüğünde, az önce tezahüratlarla yıkılan şehir sessizliğe bürünmüş.

"Aşkım," diye fısıldamış Willa, "seni Ölüm'ün kapısında bekleyeceğim."

Rüzgâr bu sözcükleri Elorma'ya kadar taşımış, Elorma sevdiği kıza koşmuş. Ama Willa'nın kalbi o gelene kadar durmuş. Ölüm, o büyük hırsız, sevenleri ayırmış birbirinden.

Elorma geldiğinde Willa'nın bedeni hâlâ sıcakmış. Onu sımsıkı göğsüne bastırıp, gözyaşlarını saçlarına akıtmış, Yaşlı Olan'a lanetler savurmuş.

Willa ise Ölüm'ün kapısına geldiğinde, olduğu yerde kalıp yaşayanların ülkesine bakmış. Ruhların kapıda durmalarına izin verilmediği için Ölüm bizzat onu oradan almaya gelmiş.

Ama Willa yerinden kıpırdamıyormuş.

Ölüm, kalbindeki sevgiyi dondurmak için soğuk bir rüzgâr göndermiş... ama Willa yine kıpırdamamış.

Hatıralarını yakıp kül etmek için bir alev topu göndermiş... ama Willa ona da dayanmış.

Ayaklarını yerden kesmek için denizler kadar azgın bir rüzgâr göndermiş... ama Willa kapıya tutunmuş, yine bırakmamış kendini.

Ölüm de bunun üzerine, onu orada tek başına bırakıp gitmiş. Zaman onu nasıl olsa yiyip bitirmiş. Ama Willa'nın sadakati biraz olsun zayıflamamış. Elorma ona bizzat gelene dek beklemiş, tutunduğu kapıyı ancak o zaman bırakmış.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sormuş Elorma'ya. Sonra da elinden tutup sevdiğiyle birlikte ölüme doğru yürümüş.

On sekiz

Bu kadim hikâye, Asha suskunluğa büründüğünde bile, gücünü biraz olsun yitirmeden içinde kalmıştı bir süre. Hikâye tomarda yazan haliyle, Elorma'nın Willa'nın elini tutup, kapıdan geçirmesiyle bitiyordu ama Asha bu sonu sevmiyordu. Bu Willa'nın hikâyesiydi ne de olsa. Onca soğuğa ve ateşe, rüzgâra ve zamana direnen Willa'ydı. Elorma'yı kapıdan geçiren de o olmalıydı. Son satırını da bu yüzden değiştirmişti.

Hikâye onu nihayet serbest bıraktığında ormana döndü; döner dönmez de kölenin onu beklemekte olduğunu gördü. Adamın bakışlarındaki şefkat bir kez daha çarpmıştı onu. Jarek'in gözleri gibi buyurgan ve sahiplenici değildiler. Fakat diğer gözler gibi korkmuyorlardı da. Tüy gibi hafif, sevgi dolu bakışlardı bunlar.

Sessizliği ilk bozan, yumuşak bir homurtu oldu. İkisi birden, gözlerini yukarı kaldırdıklarında ejderhanın tepelerinde dikildiğini, kuyruğunu tehditkâr bir havayla savurduğunu gördüler. Sıcak ve pis kokan nefesini yüzlerinde hissettiler.

Sonra çizik gözler iyice kısıldı. Yaratığın dipten gelen bir uğultu şeklindeki homurtusu duyuldu.

Hâlâ zırhsız ve silahsız olan Asha paniğe kapıldı, oradan hızla uzaklaşmak için ayağa fırladı.

“Hayır.” Köle onu belinden yakalayıp ejderhayla yüzleşmeye zorladığında kaburgalarına bir ağrı saplandı. “Kaçma.”

Öfkeyle köpüren kızıl alevler. Tenini eriten, çığlıklarını boğan...

Köle, Asha'nın yumruklarına ve dirseklerine direnip sımsıkı tuttu onu. Bu sırada ejderha da yaklaşıyordu.

“Şş. Karşı koymaktan vazgeç.”

Asha, kölenin onu bırakmayacağını anlayınca pes edip durdu. Sonra da dehşet içinde ona doğru döndü, ejderhanın saldırıya geçmesini bekledi.

O anda etraflarını saran geceye bir durgunluk çöktü. Asha'nın kalbi kulaklarında atmaya başlamıştı.

“Iskari.” Kölenin Asha'nın beline sarılmış kolları gevşedi. “Bak.”

Ejderha olduğu yere çömelip oturmuştu. Kafasını da yana eğmiş, onlara bakıyordu.

Köle, yaratığa ağzıyla çıkardığı tıkırtılarla bir şeyler söylediğinde Asha Greta'nın ona sandığından daha çok şey anlatmış olabileceğini düşündü.

Bir kolu Asha'nın beline sımsıkı yapışmış halde, diğerini uzatıp yumuşak tıkırtılar çıkararak ejderhayı kendilerine doğru çekmeye çalışıyordu şimdi. Asha da nefesini tutmuş bekliyordu.

Ama bir kararsızlık vardı yaratıkta; bakışları kölenin uzanmış kolundan Iskari'ye, sonra yine geri döndü. Bir-

kaç kalp atımlık bir sürenin ardından, gözlerini Asha'dan ayırmadan yavaşça ilerlemeye başladı. Bir ara kölenin avuç içini kokladı, sonra burnuyla nazikçe dürttü elini. Köle, korkup kaçmasın diye Asha'nın beline daha bir sıkı sarılmıştı. Boştaki elini ejderhanın pullu burnunun üstünde gezdirdikten sonra Asha'nın sağlam elini tutup yavaşça havaya kaldırdı.

Ejderhanın Asha'nın parmaklarını koklaması uzun zaman aldı; burnuyla avuç içini dürtmesiyse daha da uzun sürdü. İyice yaklaşıp ensesine doğru soluduğunda Asha elini burnuna götürdü. Nefesi korkunç kokuyordu. Çürümüş et gibi.

"Bana bir şeyi açıkla," diye fısıldadı köle, Asha'nın yanığının dibinde. "Hikâyeler anneni hasta ediyordu değil mi?"

"Evet," dedi Asha, ejderhanın yoğun, dumanlı kokusunu içine çekerken.

"Peki ama neden aynısı sana da olmuyor?"

"Annem fazla yumuşaktı," diye karşılık verdi Asha, elini ejderhanın sıcak burnunda gezdirirken. "Fazla iyiydi. Hikâyelere hükmedemiyordu. Hikâyeler de onu zehir gibi yiyip bitirdiler. Eskinin anlatıcılarına yaptıkları gibi. Bense... farklıyım."

Genç adamın, söylediklerini anlayıp anlamadığını görmek için kafasını çevirdiğinde alnının çatıldığını fark etti.

"Anlatması zor."

Tekrar ejderhaya dönüp alnını yaratığın sert pullarına dayadı. Bunu yapar yapmaz da zihni bir mumun alevi gibi titremeye başladı. Işık patlamaları halinde görüntüler geliyordu şimdi: *Siyah bir ejderhaya binmiş pelerinli bir adam, çöl boyunca ilerleyen bir ordu.*

Kafasını yaratıktan hızla çekince görüntüler de solup gitti. Durup, köleyle ikisinin çevresini heyecanla turlamakta olan ejderhaya baktı. Yaratık çok geçmeden durulup olduğu yerde çömeldi, kafasını Asha'nın yüzüne çevirdi. Onu bir oyuna davet etmek istiyor gibiydi.

Köle o anda bir şey söyledi ama Asha duymadı onu. Aklı hâlâ eskilerdeydi. Yıllar öncesini hatırlıyordu, kelebek kalpli kızı düşünüyordu. Ejderhaya doğru bir adım atıp burnunu avuçlarının arasına aldı. Görüntüler bir kez daha parlamıştı zihninde.

Ejderha yapıyordu bunu. Asha'nın anlattığına karşılık o da bir hikâye anlatmaya çalışıyordu. Fakat bunu uç uca eklenmiş sözcüklerle değil, Asha'nın zihnine görüntüler göndererek yapıyordu. Cam kırıkları gibi parıldayan, bazen kavraması zor, bazen de karmakarışık görüntüler.

Asha aradan geçen sekiz yılda unutmuştu demek: Ejderhalar hikâyeleri, dinlemeyi sevdikleri kadar anlatmayı da seviyorlardı. Asha kendini zorlayıp eskilere dönmeyi, ejderhalara karşı değil onlarla *birlikte* oldukları zamanları hatırlamaya çalıştı.

Kozu'nun hikâye anlatıcılığı pek güzeldi. Söylediklerini anlamak zor olmazdı. Ama bu ejderha, henüz adamakıllı cümleler kurmayı öğrenmemiş bir çocuk gibi geveliyordu.

Asha gözlerini kapatıp odaklanmayı denedi bu kez. Bu görüntü patlamalarını zihninde bir mozaik gibi bir araya getirmeye çalışıyordu.

İşte pelerinli adam duruyordu karşısında; önemli birine benziyordu. Mürekkep karası bir ejderhaya binmiş, ona doğru geliyordu her seferinde. Kozu olmalı diye dü-

şündü Asha, yaralanmadan önceki zamanları. Fakat İlk Ejderha'ya binmeye ancak bir Namsara cesaret edebilirdi. Demek ki adam da bir Namsara'ydı.

Asha'nın en çok merakını çekense, yanlarındaki kadındı. Kadının üstünde Asha'nın babasının limon sarısı madalyası vardı. Ve ne kadar genç olursa olsun tanıdı onu. Bu sert, müşkülpesent bakışları nerede olsa tanırdı. Babasının taht odasının duvarında az mı görmüştü onu.

Evet, Asha'nın büyükannesiydi bu kadın.

Ve hikâye de son Namsara'yla ilgili olmalıydı. Fakat ejderhanın hikâyesi normalde bitmesi gerektiği gibi, skral'ın prangalara vurulup köle edilmeleriyle bitmiyordu. Çünkü ejderha şimdi hikâyenin sonrasını anlatıyordu.

Kopuş'un Yeniden Anlatımı

Yaşlı Olan, ejderha kraliçeye skral üstünde mutlak bir zafer bahşetmişti. Ona bir Namsara vermiş, Namsara onları, uyurken baskın yapmaları için düşman karargâhına götürmüştü. Yaşlı Olan, kraliçeye, düşmanlarına karşı korunma bahşetmişti. Peki karşılığında o ne yapmıştı?

Yaşlı Olan'ın onurunu ayaklar altına almıştı.

Onun buyurduğu gibi, skral'ı memleketinden kovmuş, aksine yanından ayırmayıp köle etmişti onları.

"Draksorların kölesi olmaz," dedi Namsara kraliçeye. "Yaşlı Olan yasaklar bunu."

"Onlar sayesinde neler yapabileceğimizi düşünsene!" diye karşılık verdi ejderha kraliçe. "Düşmanlarımızı bize hizmet etmeye mecbur bırakırsak ne kadar daha güçlü olacağımızı düşün! Artık kimse bize kafa tutmaya cesaret edemeyecek."

"Yaşlı Olan'ın emirlerine karşı gelmek sonunuz olacak," diye uyardı Namsara.

Ana kraliçe ona kulak asmayıp skral'ı köle etti.

Şehrin dar ve dolambaçlı sokakları, boyunlarına halkaları takılan kölelerle dolup taşıyordu. Saraycılar için altın. Varlıklılarınkiler için gümüş. Geri kalanlarınki demirden.

Namsara ejderha kraliçeyi uyarmak için bir kez daha çıktı karşısına. "Yaşlı Olan merhametlidir, ama düşmanı

muhabbâk azletmelisiniz. Boyunduruklarını çıkarıp serbest bırakın onları.”

Kraliçe bu sözleri üzerine Namsara’yı huzurundan kovdu.

Artık kölelere görevler biçiliyor, onları idare etmek için kurallar konuyordu: Bir draksor’un gözlerine bakmak, isimlerini yüksek sesle söylemek yasaktır. Efendinin haricinde hiçbir draksor’a dokunamazsın. Bir draksor’un bardağından içemez, tabağından yiyemezsin.

Namsara bunun üzerine üçüncü kez çıktı huzura. Fakat bu kez ricacı olarak gelmemişti. Merhametten söz etmeye de niyeti yoktu. Onun yerine, bütün şehrin bilmesini istediği bir şey vardı:

“Bu, Yaşlı Olan’ın sizi terk ettiğine dair bir işarettir. En güçlü müttefikleriniz size sırt çevirecek. Evlerinizi yakıp ailelerinize saldıracaklar, kaçarken bıraktıkları gölgeler bütün Firgaard’ı ortadan ikiye bölecek.”

Gerçekten de dediği gibi oldu.

On dokuz

Bu ejderha yalancının tekiydi.

Hikâyesi baştan sona yanlıştı. Skral acımasızdı çünkü. Karşılarına çıkan her şehri yakıp yıkmışlardı. Arkalarında bir tek enkaz bırakmışlardı. Ejderha kraliçe onları azat etseydi kâbus devam edecekti. Asha'nın büyükannesi, hem kendi halkını hem de diğer herkesi korumak için yapmıştı bunu.

Ejderha çarpıtıyordu gerçeği. Asha nasıl kendi anlattığı hikâyenin sonunu değiştirdiyse, bu ejderha da aynını yapıyordu.

O gece geç vakit Asha duman kokusuna uyandı. Tam ateş yakıp yerlerini belli etmek gibi bir gaflette bulunduğu için köleyi azarlamaya girişiyordu ki dudaklarına kadar gelen sözcükler donup kaldılar bir anda. Hemen karşısında bir adam oturuyordu. Aralarında da bir ateş gürlüyordu ama kamp ateşi değildi bu. Ve de etrafta ne skral görünüyordu ne de ejderha.

Ateşin karşısında oturan Elorma'nın ta kendisiydi. "İkinci hediye'nin hakkını verdin," dedi adam. "Yaşlı Olan memnun kaldı."

Asha bunu duyar duymaz bir hiddetlendi. "Kum yesin Yaşlı Olan."

Elorma ise tuhaf bir şekilde dudaklarını büktü. "Bakalım bir sonraki hediye'ne ne yapacaksın."

"Hayır," diye atıldı Asha. "Başka hediye olmasın lütfen."

"Ama bunu seveceksin. İnan bana." Pelerininin başlığını arkaya attı, gözlerini Asha'nın yüzündeki yara izine çevirdi. "Bana kalırsa bunu epey bir... faydalı bulacaksın."

Asha aynı fikirde değildi. Ellerini yumruk yapmış, dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. "Yaşlı Olan istediği kadar karşıma çıksın, o ejderhasını öyle ya da böyle öldüreceğim. Yemin olsun ki öldüreceğim."

Elorma iç geçirip ayağa kalktı.

"Yaşlı Olan üçüncü hediyesini bahşediyor," dedi sonra bezgin bezgin. "Ateşderisi. Bir sonraki emrini yerine getirirken ihtiyacın olacak."

Ateşderisi mi?

Asha'nın yumruk olmuş elleri çözüldü birden.

"Kutsal ateşi çalan hırsız bulacak, kutsal ateşi ait olduğu yere geri götüreceksin."

Asha o anda bir panik dalgasının kabardığını hissetti içinde. Kutsal ateşi mağaralardan, yani ait olduğu yerden *kendi babası* almıştı.

"Kendi öz babama ihanet etmemi mi istiyorsun benden?"

Elorma'nın suskunluğu evet anlamına geliyordu.

Ansızın nefesi kesildi Asha'nın. Saatlerdir koşuyormuş gibi nefessiz kaldı.

Başı da dönüyordu. Hem de öyle çok dönüyordu ki yere çöküp başını dizlerinin arasına sıkıştırmak zorunda kaldı.

Babasının hasta odasında, o uzun ve acı dolu geceler boyunca başında durup elini tutuşunu hatırlamıştı. İnsanlar hırlayıp ayaklarının dibine tükürürken yanından bir an olsun ayrılmayan babasını. Avlardan tepsi üstünde ejderha başlarıyla döndüğünde ona gururla bakan babasını.

Asha bunu yapamazdı. Ona ihanet edemezdi.

Olur da buna cesaret etse bile başarması mümkün değildi zaten. Öyle elini kolunu sallayarak girip kutsal ateşi çalamazdı oradan. Onu anında görüp müdahale ederlerdi.

“Yapamam,” dedi Elorma’ya nihayet. “İmkânsız bu.”

“Bir yolunu bulursun,” diye karşılık verdi Elorma.

Asha uyandığında tarlakuşları tepesinde ötüşüyordu ve ağaçların üstlerini altın rengine boyayan güneş, bir sisin ardından parılıyordu. Hemen yakından bir yerden, uyu-yan kızıl ejderhanın hırıltıları geliyordu.

Bütün dünya, Yaşlı Olan’ın ona verdiği korkunç görevden habersiz, kendi yaşantısına devam ediyordu sanki.

Asha bu oyunu bir kez daha oynamak istemiyordu. Üç gün içinde Jarek’e bağlayacaklardı onu. Daha Kozu’nun izini bulması gerekiyordu. Yaklaşan gelgiti durdurmasının başka yolu yoktu.

Bir plan yapmalıydı; Yaşlı Olan’ı alt edecek bir plan.

Gözlerindeki uykuyu ovuşturarak kovarken, yanmış elinin acımadığını fark etti. Sonra elini havaya kaldırıp yüzünün önüne getirdi, sargıları çözmeye girişti.

Keten bezler açılıp eli ortaya çıktığındaysa hayretle bakakaldı.

Eli daha dün yanık ve kanlıydı. Şimdiyse, avuç içinden başlayıp parmaklarına kadar uzanan kalınca bir kabuk bağlamıştı. Yanık tamamen iyileşmişti.

Kalkıp doğruldu. Elorma ona Yaşlı Olan'ın üçüncü hediyesiyle ilgili olarak ne söylemişti?

Ateşderisi demişti değil mi?

Peki ama ne demek bu?

Bir an zihninde ufacık da olsa bir düşünce belirdi.

Sonra fenerin yanında duran kibritlere uzanıp bir tanesini çıkardı. Kibrit alev alırken Asha nefesini tuttu. Ardından kibritin titrek alevini avcunun altına götürüp saymaya başladı.

Bir. İki. Üç.

Dört. Beş. Altı.

Yedi. Sekiz. Dokuz...

Hiçbir şey olmuyordu. Acı hissetmiyordu.

Dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Ateşe karşı korunuyorsa gerçekten, Koza'yı öldürmesi çok daha kolay olmayacak mıydı?

Tam o anda bir el uzanıp kibriti parmaklarından uzağa, yere savurdu. Yere düşen kibrit kısa bir süre daha yandıktan sonra söndü.

"Neyin var senin?" Köle şimdi nefes nefese, Asha'nın yanında diz çökmüştü. Omzuna da duman beyazı bir şahin tünemişti. Ve şahin Asha'yı gümüş gözleriyle süzüyordu.

Asha irkilip geri çekildi. "Bu Roa'nın şahini mi?"

Köle sanki şahinin orada olduğu aklından çıkmış gibi, biraz şaşkınlıkla uzanıp hayvanın tüylerini okşadı. "Onun adı Essie." Sonra kafasını iki yana sallayıp asılı

konularına döndü. “Az önce kendine zarar vermeye mi çalışıyordun?” Kaşları çatılmıştı. Asha’nın kendine zarar vermeye çalışması hiç hoşuna gitmemiş gibiydi.

“Evet,” diye karşılık verdi Asha kafasını kaldırıp yüzüne bakarak. Sonra bir kibrit daha alıp çaktı. Hemen ardından da, gözlerini kölenin fırtınalı gözlerinden ayırmadan, elini alevin üstüne götürüp tuttu orada. Alev elini gıdıklıyordu, ısıtıyordu, ama yakmıyordu.

“Bu benim üçüncü hediyem.”

Genç adamın çatık kaşları daha da derinleşti. “Ne?”

Asha kibriti sallayıp söndürdü. “Bunu, kutsal ateşi çalarken kullanmamı istiyor.”

“*Kim* istiyor bunu?” Kölenin kaşları karanlık birer çizgiye dönüşmüştü şimdi. Nedense pek gergindi bu sabah. Asha dönüp bir kez daha şahine -*Essie*’ye- baktı. Bu gerginliğin nedeni şahin miydi acaba? “Ne anlatıyorsun sen?”

Sesleri bu esnada ejderhayı da uyandırmış, yaratık yattığı yerde kalkıp doğrulmuştu.

“Bana bunu Yaşlı Olan verdi,” dedi Asha, yakmaya çalıştığı yaralı elini havaya kaldırırken. “Şunu verdiği gibi,” diye de ekledi, çimenlerin arasından onlara doğru gelmekte olan ejderhayı işaret ederek. “Tıpkı bunları da verdiği gibi.” Bu kez de yerde hemen yanında duran kılıçları göstermişti. “Ve de her bir hediye buyruğuyla birlikte geliyor.”

Köle elini Asha’nın eline uzattı. Hayretle donakalan Asha, elini tutmasına izin verdi. Genç adam kaşlarını bir kez daha çatıp, avcunun içindeki eli incelemeye koyuldu. Başparmağını rengi atmış, yara izinin üzerinde gezdirirken Asha’nın içini bir sıcaklık kapladı.

“Bu mümkün değil,” dedi adam sonra. Onun omzunun

üstünden Essie de aynı yere bakıyordu şimdi. “Yarayı daha birkaç gün önce kendim sardım. Henüz çok tazeydi.”

Asha elinin üstünde gezinen başparmağa bakakalmıştı. Aklına yine annesi gelmiş, saçlarını tarayışını, yüzüne gelen saçları kulaklarının arkasına sıkıştırışını hatırlamıştı. Ya da koridorda koşarken yakalayıp kendine doğru çekişini hatırlamıştı. Asha ise elinden her fırsatta sıyrılıp kurtulur, koşmaya devam ederdi – yapacak daha önemli işleri olurdu da ondan tabii.

Şimdiyse o önemli işler neydi diye düşünüyordu.

Köle elini bıraktığında Asha da hatıralardan sıyrılıp kendine geldi.

“Buyruk nedir?” diye sordu genç adam, gözleri Asha’nın saçlarına kayarken.

Asha da elini saçındaki örgülere götürdü; bir tanesi çözülüp açılmıştı. “Kutsal ateşi çalıp mağaralara geri götürmem gerekiyor.”

“Yapacak mısın peki?”

“Bilmiyorum.” Aslında çalıp geçici bir süreliğine orada bırakabilirdi. Kozu’yu öldürene kadar mesela. Onan sonra ateşin pek önemi kalmayacaktı nasıl olsa. Eski zamanların geleneklerine dair diğer her şey gibi.

Kadim hikâyeler bir argan ağacının dalları gibiydi; Kozu ise o ağacın suya muhtaç kökleri idi. Kökleri ke-sersen dallar da solar, sonunda ağaç kuruyup ölürdü. İlk Ejderha’nın kalbini susturmak demek kadim hikâyeleri de sonsuza kadar susturmak demekti. Ve onlarla birlikte Yaşlı Olan’ın, halkıyla olan bağını da.

Kozu öldüğü an bütün o eski gelenekler yıkılıp toza toprağa karışacaktı.

Asha'nın parmakları şimdi saçlarının arasında gezi-
niyordu.

Kafasını kaldırıp baktığında kölenin de ona bakmakta
olduğunu gördü. Adam yüzünü hızla çevirince Essie de bu
ani hareketten dolayı gakladı. Ardından beyaz kanatları-
nı çırpıp, omzunun üstünden havalandı.

"Bana ihtiyacın var o zaman," dedi köle, Asha'nın göz-
lerine bakmadan.

"Ne?"

"Seni takip ediyormuş işte, kendin söyledin." Köle şim-
di ejderhanın olduğu tarafa bakıyordu. Yaratık bir ara,
toprak kıvılcı pullarını dalgalandırarak şahinin üstüne
doğru atıldı. O anda küçük, beyaz bir bulut öfkeyle gak-
layıp elinden kurtuldu. "Ejderhanın da seninle birlikte
şehre dönmeyeceğinin garantisi var mı?"

Essie'nin çırpınan kanatları Darmoor denizinin yu-
muşacık fısıltıları gibiydi. Ejderha elinden kaçırdığı avını
görmek için göğe baktı, hemen ardından kafasını Asha'nın
oturduğu yere çevirdi. Onun ve kölenin etrafında iki kez
daire çizdikten sonra yanlarında yere çöktü. Boyu, yattığı
zaman, ayakta duran bir attan daha yüksek olmuyordu.

Köle haklıydı; bu görevi tamamlayacaksa yarattığı
kendinden uzak tutması gerekiyordu. Ona olduğu yerde
kalmasını öğretecek kadar zamanı yoktu. Yine peşinden
gelmesini ise hiç mi hiç göze alamazdı.

Ejderha uzanıp Asha'nın kolunu dürttü. Asha görmez-
den geldi. Yaratık bu kez daha sert dürtünce Asha yanın-
dan uzaklaştı.

Köle bunun üzerine, ağzıyla bir tıkırtı çıkarıp dikka-
tini Asha'dan kendine çekmeyi denedi. Uzanıp pullu çe-

nesini kaşındığındaysa yarattığın gözleri zevkten kapandı.

“Gözümü ejderhadan ayırmam mı diyorsun yani?”

“Evet ama bir bedel karşılığında.”

Asha’nın tüyleri bir anda diken diken olmuştu. “Neymiş o?”

“Beni görevini tamamladıktan sonra Darmoor’a uçurmaya söz verirsen.”

Asha tam bir şey söyleyecekti ki sustu. *Ciddi ciddi* bunu mu istiyordu ondan?

“Beni Darmoor’a uçurursan,” diye devam etti köle, “uzak denizlere açılan bir gemide iş bulurum, böylece beni bir daha görmek zorunda kalmazsın.”

“Seni istediğin her yere uçuramam öyle.”

“Neden olmasın?”

Dönüp yanlarındaki yaratığa baktı. “Ben... daha önce bir ejderhaya binmedim ki hiç.”

Ejderhalarla draksorlar arasındaki bağılık böyle oluyordu: Birlikte uçarak. Asha ise bu yaratıkla aralarında bir bağ oluşmasını istemiyordu.

“Ne kadar zor olabilir ki? Ataların yapıyormuş bunu.”

“Ejderhalar atalarıma sırt çevirdiler. Ayrıca seni oraya buraya uçurmak için vaktim de yok,” dedi Asha, kafasını kaldırıp tepelerindeki masmavi gökyüzüne bakarak. Gün ışığı, solan ayı iyiden iyiye örtmüştü artık.

“Peki o nedenmiş?”

Sorular, sorular! Asha kollarını teslim olmuşçasına kaldırdı havaya. “Kozu’yu bulup avlamam için sadece üç günüm var.”

Kölenin dudaklarının etrafındaki kıvrım bir anda dümdüz olmuştu.

Asha bu kez bakışlarını toprağa çevirdi. “Kozu’yu öldürürsem babam düğünümü iptal edecek.”

“Ne?” Genç adamın alnı yine çatılmıştı. “Neden böyle bir şey...”

“Babam eski gelenekleri yok etmek istiyor.” Asha kölenin delici bakışlarından kaçınmak için toprağın üstüne şekiller çizmeye başladı. Eli dönüp dolaşıp, hasta odasındaki çiçek desenlerine gidiyordu: Yedi yapraklı, zarif namsaralara. “Fakat Yaşlı Olan da bana ‘hediyeler’ gönderip duruyor. Ve hepsinin de altından bir buyruk çıkıyor... Sanırım beni oyalamaya çalışıyor.” Durup kafasını iki yana salladı. “Anlayacağın, sana yardım edemem. Fazla vaktim yok çünkü.”

Köle bir süre suskun kaldıktan sonra, “Kozu’yu öldürdükten sonra o zaman,” dedi. “Beni Darmoor’a o zaman uçurursun.”

“Ufacık bir sorunumuz var ama,” diye homurdandı Asha, kuma çizdiği çiçekleri bozarken. “*Ben ejderhalara binmiyorum.*”

“Sen şu intihar görevini tamamlamakla meşgulken ejderhana göz kulak olmamı istiyorsan, nasıl binileceğini de öğrenmek zorundasın. İstedğim bedel bu işte.”

Asha kafasını kaldırıp kızıl ejderhaya baktı. Avlaya avlaya soylarını kurutmaya yemin ettiği yaratıklardan birine nasıl olur da binebilirdi?

Ama İlk Ejderha’yı öldürdükten soran bunun da bir önemi kalmayacaktı. Kozu’yla birlikte, Yaşlı Olan’a dair bütün izler silinip toprağa karışacaktı. Muhtemelen bu kızıl ejderhayla aralarındaki bağ da.

Dönüp köleye baktı. Bundan haberi olmadığı çok açıktı.

“Peki o zaman,” dedi nihayet.

“Bana söz vermeni istiyorum. Burada kim bilir ne kadar bekledikten sonra fikrini değiştirdiğini duymak istemiyorum. Sözünde duracağına dair bir teminata ihtiyacım var.”

Lanet olsun.

Asha’nın eli farkında olmadan annesinin yüzüğüne gitmişti. Hemen ardından da, keşke yapmasaydım bunu diye düşündü; çünkü şimdi skral da tam olarak oraya bakıyordu.

“Bu benim için yeterlidir.”

Asha kafasını iki yana salladı. “Hayır.”

“O halde kendi ejderhana kendin göz kulak ol.” Köle bunu söyledikten sonra kalkıp dereye doğru yürümeye başladı.

Yürürken gömleğini çıkarıp Asha’ya, güçlü omuzlarını ve kollarını seyretmesi için bir fırsat vermişti. Bedeninin o hoş kıvrımlarını, sırtını örten sargıları görmesi için.

Sargı demişken, genç adamın yaralarından sızan kan sargıları yer yer kızıla boyamıştı.

Bu görüntüye Asha’nın kaşları çatıldı. Adamın yanında temiz sargı bezleri getirmediğine emindi.

Köle dere kenarına vardığında pantolonunu dizine kadar sıyırıp, ışıl ışıl suyun baldırlarında gezinmesine izin verdi. Ardından eğilip, kavuşturduğu avuçlarına aldığı suyu kana kana içti, geri kalanını da yüzüne çarptı.

Asha ise onu izlerken, annesinin yüzüğünü çevirip duruyordu. O sözünde durursa, genç adam da geri vermek zorunda kalacaktı. Yüzüğü onda kalsın diye teslim etmiyordu ya.

Ejderha şimdi hemen yanında durmuş, yarı kapalı, uyuşuk gözlerle ona bakıyordu. Asha nihayet kalkıp derenin kenarına gitti.

“Ejderhaya göz kulak olursan, seni istediğin her yere götüreceğime söz veriyorum. Tabii Kozu’yu öldürdükten sonra.”

Genç adam kafasını kaldırdı. Kirpiklerinden ve saçlarından sular damlıyordu. Bu görüntüsü -güneş ışığında parıldayan hali- Asha’yı irkiltmişti.

Kölele bakakaldığını fark eder etmez silkinip kendine geldi, sonra da parmağındaki yüzüğü çıkarıp ona uzattı.

“Al.”

Köle, yüzüğü alır almaz serçe parmağına geçirdi, ardından Asha’yı incelemeye koyuldu. Dudaklarının kenarında o her zamanki kıvrım yeniden meydana çıktığında Asha biraz olsun gevşediğini hissetti. Genç adamın başından beri canını sıkan her neyse silinmeye başlamış, yerine muzip bir şey gelmişti.

Ve sonra, Asha ne olup bittiğini anlamaya kalmadan, köle gömleğinin kolundan tutup dereye çekti onu.

Soğuk su pantolonundan içeri sızıp, onu sıırıslıklam ederken çılgılığı bastı Asha. Hemen ardından toparlanıp o da köleyi suya itti. Genç adam, gözlerinde keyifli bir pırıltı, gülerrek dizlerinin üstüne çöktü. Sonra da, Asha’dan biraz olsun korkmuyormuş gibi, eğilip yüzüne su sıçratmaya başladı.

Öfkeye kapılan Asha ise onu daha bir sertçe itti suya.

Bu kez tamamen suya gömülmüş, soğuk dere onu yutmuştu. Kafası yeniden ortaya çıktığında, dudaklarındaki o muzip ifade gitmiş, yerine, kulaklarına kadar varan bir gülümseme gelmişti.

Sudan çıkıp ona doğru yürürken hâlâ gülümsüyordu. Uzanıp Asha'nın bir tutam ıslak saçını kulağının arkasına sıkıştırırken gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Saçların böyle açıkken daha güzel duruyor."

Bu sözcükler Asha'nın zihninde bir şaksa gibi patlamıştı.

Güzel mi?

Onunla *dalga mı* geçiyordu?

Sırf bunun için bile öldürebilirdi onu.

Kölenin iyice dibine kadar girip gözlerini kıstı. "Bana bunu bir daha söylersen skral, o yalancı dilini ellerimle koparırım."

Sonra o öfkeyle, köleyi suda bırakıp arkasını döndü, gitti.

Girmi

Merdivenleri çıkıp tapınağa girdiğinde üstü başı hâlâ ıslaktı Asha'nın. O tanıdık sesi duyduğundaysa öfkesi bir anda sönüp gitti.

“Sen gerçekten de işe yaramaz aptalın tekisin,” diye hırladı Jarek, koridorlardan oluşan labirentin bir yerinden. Asha sesi takip edince Jarek'in bir merdivenin dibinde olduğunu gördü. Kölesinin daha düne kadar saklandığı kilitli odaya açılan merdivenin dibinde.

Onu görür görmez yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

Metal kemerlere çarpan kılıç şakırtıları duyunca dönüp arkasına baktı. Koridorda iki soldat yürüyordu; ayak sesleri beyaz badanalı duvarlardan yankılanıyordu.

“Yine yasadışı bir şey yapacaksan, sağlam bir şey yap ki cezası ölüm olsun bari.”

Tam o anda, yine tanıdık ve aynı şekilde sert ikinci bir ses yükseldi. “Biliyor musun Jarek, şu senin düğün gününü dört gözle bekliyorum. Özellikle de kardeşimin, senin hayalarını kesip duvara asacağı o anı.”

Dax.

Sözlerinin hemen ardından bir inilti geldi.

Dax küfürü bastı.

Kalbi gümbür gümbür atar halde, basamakları ikişer ikişer çıktı Asha. Açık kapının önüne geldiğinde, meşale ışığında ağabeyinin yüzünü gördü. Jarek'in savurduğu yumruk yüzünde patlamış, yanağı şimdiden şişmeye başlamıştı.

İki yanında birer soldat, yumruk yaptığı elinde bir tomar tutmuş, Dax'a bakıyordu komutan. Yerlereyse başka tomarlar saçılmıştı. Arkasında bir yerde, karanlığın içinde yatak duruyordu. Örtüleri aceleyle toplanıp duvara dayanmıştı.

Fakat yataktan daha kötüsü, alt raflardan birinde, yarı gölgede kalmış halde duran lavtaydı. Çam ağacından yapılmış, soluk renkli eski lavtanın armut şeklindeki ön yüzüne zarif harflerle *Greta* yazılmıştı.

Gözü o anda tomarlardan başka bir şey görmeyen Jarek, kaçak kölesini ele verecek bu ayrıntıyı henüz fark etmemişti. Ama bir kez anladı mı...

Sonra birden tapınak muhafızı Maya girdi görüntüye. Yanında bir soldat, odanın içinde duruyordu. Iskari'yi kapıda görünce gözleri kocaman açıldı. Asha'ya kafasını belli belirsiz sallayıp gitmesini, yaşanmakta olan bu şeyden kaçıp kurtulmasını işaret etti.

Asha ise kapının ağzından çekilip merdiven sahanlığının gölgesine süzüldü, duvara iyice yapışıp saklandı.

"Yazı yazmayı biliyor muydun ki sen?" dedi Jarek. Asha sesindeki alaycılığı duyabiliyordu. Jarek şimdi de tomarlardan birini açmıştı. "Sana bunu o çalılık fahişesi

mi öğretti? Yoksa senin için bizzat kendi mi yazdı?”

Asha tehlikeyi göze alıp kafasını hafifçe çıkardı, kapıdan içeri baktı. O anda Dax'ın yumruklarını sıkıldığını, dişlerini gıcırdattığını görebiliyordu.

Jarek ise o esnada tomarın parşömenini yırtıp paramparça etmekle meşguldü. Sonra bir tomar daha aldı, ay-nını ona da yaptı. Dax ona birer hançere dönmüş gözlerle bakıyordu. Yırılan her parşömenle birlikte Asha'nın yü-reği biraz daha sıkışıyordu.

Bir yandan da utançla yanıyordu içi. Tomarların yırtılması umurunda değildi. Olamazdı da. Annesini kadim hikâyeler öldürmüştü ve bu yüzden nefret ediyordu onlardan. Yok olup gitsinler daha iyiydi.

Jarek daha fazlasını almak için raflara döndüğünde, kapının ötesindeki gölgelerde donakalmış halde duran Asha'yı gördü. Görür görmez o alaycı gülümsemesi soldu.

“Asha? Ne işin var burada?” Raflara uzanan eli aşağı inmişti. “Neden böyle ıslaksın?”

Asha'nın gözü, farkında olmadan lavtaya kaydı. Jarek bunu arkasına döner dönmez görecekti, görünce de hemen tanıyacaktı.

Asha'nın buna engel olması gerekiyordu.

Vakit kaybetmeden odanın içine dalıp Jarek'le lavta-nın arasında bir yerde durdu, yerlere saçılmış tomarları işaret ederek, “Ne oldu burada?” diye sordu.

“Sabahki haber duyulunca ağabeyini takip ettirdim, tapınağa kadar izini sürdürttüm,” dedi Jarek. “O da beni buna kadar getirdi.” Durup bir eliyle odayı gösterdi, ardından yerden bir tomar alıp Asha'ya uzattı. Asha'nın açıp bakmasına gerek yoktu elbette. Ne olduklarını biliyordu.

Dax komutanın eline koz vermek gibi konularda iyice ustalaşmaya başlamıştı.

“Haber mi?” dedi Asha tomarı elinden alırken. “Ne haberi?”

Jarek’in gözleri bir anda şüpheyile kısıldı. “Kimse söylemedi mi sana?”

Asha kafasını salladı. Bütün geceyi Vadi’de geçirmişti.

“Çalılık insanları dün gece Darmoor’u ele geçirmişler. Haber babanın kulağına bu sabah ulaşmış.”

Asha’nın aklına o anda Roa ve şahini gelmişti. Dax’ın sürekli kızın üstüne titrer halleri gelmişti. O bir aymış, kendi de bir ay sarmaşığımış gibi.

Dönüp bu kez de ağabeyine baktı ama onun, kız kardeşine bakmaya niyeti yoktu. Gözlerini yerden ayırmadan duruyordu.

Ah Dax.

Böylece, çalılık insanları ona ikinci kez ihanet etmiş oluyordu.

“Senin şu ağabeyinin misafirleri” – Jarek *misafir* kısmını habis bir şeyden bahsediyormuş gibi söylemişti- “ortadan kayboluverdiler. Ziyaretleri de bir tuzaktı zaten. Orduları bizim limanımıza saldırırken dikkatimizi dağıtmak için buldukları bir hile.” Durup yeniden Dax’a döndü. “Bunun da ülkeyi yönetmekten aciz olduğunu gösteren bir kanıt daha.”

Asha ağabeyini Jarek’in hakaretlerinden kurtarmak için bir hamle yapacak gibi oldu ama Dax onunla göz göze gelip sert bir bakış attı, sonra da kafasını lavtanın olduğu tarafa doğru manidar bir şekilde eğdi.

Gözlerindeki bakış, *Kanıtı yok et*, diyordu.

İyi ama Jarek odanın ortasında dikilirken nasıl yapacaktı bunu?

“Dax dostla düşman arasındaki farkı bile anlayamayacak kadar *aptal*. Koca krallığı nasıl koruyacak acaba? Hepsini geçtim, onu Firgaard sokaklarında takip ettirdiğimi fark edemeyecek kadar *kafasız* biri, düşmanlarının kendi evinde ona karşı komplolar kurduklarını nasıl fark edecek?”

Şimdi Dax'ın yumruk yaptığı elleri iyice çözülmüş, baştaki o mücadele hırsı çekilip gitmişti içinden. Artık Jarek'in sesini değil, eski öğretmenlerinin seslerini duyuyor olmalıydı.

Aptal. Beceriksiz. İşe yaramaz.

“Oysaki sadece bir tane görev verilmişti ona: Çalılık insanların yatıştırıp yola getirmek. Ama ne oldu? Onlarla geçirdiği koskoca üç ayın ardından oyunlarına geldi. İsyancılara hadlerini bildirmeleri için ordumun yarısını oraya göndermek zorunda kaldım. Bütün Firgaard'ın güvenliğini tehlikeye atıyorsak sebebi yine odur.” Jarek durup kafasını iğrenircesine iki yana salladı. “Yetmezmiş gibi bir de bunlar çıktı başımıza,” diye devam etti tomarları göstererek. “Babanızın yasakladığı kadim hikâyeler.”

Jarek'in gözleri önce rafları sonra da odanın geri kalanını taramaya koyuldu. Tam Asha'nın arkasındaki yatakta kilitlenecekti ki Maya dikkatini kendi üzerine çekmek için gölgelerin arasından çıktı ortaya.

“Sen de,” dedi Jarek onu görünce, “sen de görevinden derhal alınacaksın.” Bunu söyledikten sonra soldatlarından birinin meşalesini elinden alıp, adama Maya'yı tutuklamasını işaret etti.

Yatağı ve kölesinin lavtasını fark etmesine ramak kalmıştı şimdi. Bu gerçekleşirse Maya'nın hayatı da tehlikeye girebilirdi.

Asha hemen ileri atılıp, "Durun," dedi.

Bunun üzerine herkes dönüp ona baktı.

"Onu tutuklarsanız sarayla tapınak arasındaki uçurumu daha da genişletmiş olursunuz." Ki bu da kralın hâkimiyetini zayıflatırdı.

Jarek'in gözleri şimdi Asha'nın üstündeki ıslak gömlekte, ince kumaşın altından görünen bedeninin hatlarındaydı. Asha aralarına biraz mesafe koymak için gerileyip sırtını raflara verdi.

"Kaba kuvvet her zaman çözüm değildir," diye ekledi sonra.

O anda Jarek'in yüzüne bir gülümseme yayıldı; Asha'nın kuyruksokumunu ürperten, buz gibi bir gülümseme. "Demek öyle?" Bu kez iyice dibine kadar gidip Asha'yı rafların önünde sıkıştırdı, elindeki meşalenin turuncu ışığında ona yiyecek gibi baktı. "Bir anlamaya ne dersin o zaman?"

Dax kız kardeşine yardım etmek için hamle yapacak gibi oldu, fakat soldatlar yüzünden kıpırdayamadı yerinden.

"Bütün bu olanları unutabiliriz," diye devam etti Jarek, kocaman elini Asha'nın yaralı yanağına götürürken. "Ama sen de karşılık olarak bana bir şey vereceksin." Eli şimdi yüzünden aşağı süzölmeye başlamıştı. "Hemen şu anda benimle gelersen kölemlle yaşadığım olayı görmezden..."

Asha'nın gözleri yanıyor, kendini kirli ve iğrenç hissediyordu. Jarek ona dokundukça, bu zamana dek nefret et-

tiği her şeyden çok daha fazla nefret ediyordu kendinden. Kadim hikâyelerden ve İlk Ejderha'dan ve Yaşlı Olan'dan nefret ettiğinden daha çok. Böyle aşağılık bir adam tarafından arzulandığı için, en çok da kendi kalbinden nefret ediyordu.

Bütün bunlar ne kadar kötü biri olduğunun göstergeleriydi.

“Nasıl devam edelim, söyle bakalım.” Jarek’in sesine bir hırıltı gelmişti. İhtirasla dolmuş gibiydi. “Benim korunç Iskari’m, söyle.”

Asha o anda baltasına uzanmak için dayanılmaz bir istek duydu içinde. Fakat uzanabileceği bir baltası yoktu maalesef.

O yüzden de başka bir şeye uzanmaya karar verdi.

“Sana Moria’nın ve Firgaard’ın dördüncü kralının hikâyesini anlatan oldu mu hiç?” Durup Jarek’e öfkeli gözlerle baktı. “Kendine ait olmayan bir şeyi alan bir adam ve buna son veren bir kızla ilgili eski bir hikâyedir. Anlatmamı ister misin?”

O an bir şeyler yerinden oynar gibi oldu. Jarek’in onu sımsıkı tutan eli gevşedi.

Asha onu itip rafların önünden çekilirken Jarek geriye doğru sendeledi.

“Ver şu meşaleyi.”

Jarek’in şaşkınlığından faydalanıp kendi kaptı elinden.

Sonra da, kimsenin onu durdurmasını beklemeden, tomarları ateşe verdi.

Alevler parşömeni ve ahşabı yalamaya başladığında Maya bir çığlık atıp elleriyle ağzını örttü. Oda dumanla dolduğunda, soldatın elinden kurtulan Dax kapıyı açıp

tapınak muhafızı kadını alevlerin arasından çekip aldı. Asha ise olduğu yerde durmuş, parşömenlerin buruşarak yanışını seyrediyordu.

“Hikâyeler annemizi öldürdü,” dedi Asha, ağabeyine bakmadan. “Bunların yok edilmeleri gerekiyor.”

O an, kâbuslarını kovmaya gelen annesinin tatlı sesini, onu kendine çekip bağrına basan yumuşak kolları hatırlamaya çalıştı. Ama bütün bunlar hatıraların hatıralarıydı ve şimdi çok uzaklarda kalmışlardı.

Gözü dönmüş alevler, rafları ve onlarla birlikte ağabeyinin ihanetine dair bütün izleri yutarken Asha kollarını bedenine sarıp bekledi. Jarek şimdi krala gidecek olursa, bütün iddiaları lafta kalacaktı.

Fakat alevlerin yok ettiği tek kanıt bunlar değildi.

Lavtanın tellerinin eğilip bükülüşünü, eriyip kopuşunu dinlerken zihni skral'ın çilli yüzüyle, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırkenki parlak gülümsemesiyle doldu.

Gömleğini, duman solumamak için ağzına bastırdı. *Şehirde daha bir sürü lavta var, dedi kendi kendine. Bulur bir tane götürürüm ona.*

Moria ve Firgaard'ın Dördüncü Kralı

Firgaard'ın dördüncü kralı iyi bir insan değilmış. Kimine göre kalpsiz, kimine göre hainmiş. Kral kendine, tapınaktan daha yükseklere çıkan bir saray yaptırmış. Topladığı vergilerle halkının belini bükmüş. Ve her gece yatağına başka bir kız almış.

Firgaard'ın dördüncü kralı evinize gelip kızınızı istediğinde, vermekten başka şansınız olmazmış. Çünkü vermek istemeseniz de almış elinizden; üstüne bir de, şafak sökene dek bütün ailenizi kaybedermişsiniz.

Moria baş rahibenin kızıymış. Doğduğundan beri tapınaktan ayrılmadığı için inançlı ve korunaklı bir hayatı olmuş. Erkenden yatar, ibadetlerini yerine getirmek için, gün doğmadan çok önce kalkarmış. Fakirleri ve hastaları ziyaret eder, Yaşlı Olan'ın kurallarından biraz olsun çıkmazmış.

Ta ki kral en yakın arkadaşını elinden alana dek.

Moria o gece, her zaman olduğu gibi erkenden yatmamış. Gün doğmadan önce kalkmamış da. Uzun ve soğuk geceyi tapınağın taş zemininde diz çöküp Yaşlı Olan'la konuşarak geçirmiş.

"Artık onu kurtaramam," demiş Moria ona. "Ama sıradaki kızı kurtarabilirim."

"Bir başkasının canını almak canavarca bir harekettir," demiş Yaşlı Olan ona. "İçinizden en kötü kalplisinin hayatı bile kutsaldır."

“Eğer bir canavarı durdurmak için benim de canavar olmam gerekiyorsa,” demiş Moria, “olacağım.”

Yaşlı Olan ona, “Bir kralı katletmenin cezası ölümdür,” demiş.

Moria da, “Ölümse ölümdür,” demiş.

Sonra yerden kalkıp, sunaktan tören bıçağını almış, çıkmış.

Moria o günün akşamı, saçlarını ısl ısl oluncaya dek taramış. Gözlerine sürmeler çekmiş, tenine gülsuları dökmüş. Sonra da en güzel kaftanını giyip sarayın yolunu tutmuş.

Onu gören muhafızlar dosdoğru krala çıkarmışlar.

Moria Firgaard kralının önünde yerlere kadar eğilmiş. Gözlerindeki öfke dolu ateşi fark etmesin diye, kafasını kaldırıp bakmamış krala. Sesindeki keskin tonu duymasın diye, ismini dahi söylememiş ona.

Ejderha kral ise muhafızlarını derhal dışarı göndermiş.

Yalnız kaldıklarında Moria’nın içinde yanan ateş göz kırpmaya başlamış. Kendini ne sanıyormuş da kralla boy ölçüşmeye kalkıyormuş. Gencecik bir kızmış sonuçta. Daha on sekiz bile yokmuş. Kral da onun en az iki katıymış.

Kral ona doğru giderken Moria donup kalmış.

Kaftanının düğmeleri çözülürken titremeye başlamış.

Kral kaftanı omuzlarından aşağı sıyrırken Moria can dostunu düşünmüş. Orada bir başlarına, korkudan tir tir titreyerek duran bütün kızları düşünmüş. Elbisesi sıyrılıp ayaklarının dibine düşen Moria nihayet uzanıp, bacağına bağladığı bıçağı çekmiş.

Bunu gören kralınsa gözleri hayretle ardına kadar açılmış.

Ve Moria kralın gırtlığını tek hamlede kesmiş.

Muhafızlar onu kralın cesedinin başında bulduklarında, elindeki tören bıçağından kanlar damlıyormuş. Moria kafasını çevirip baktığında hepsi titremeye başlamış. Karşılarında Iskari duruyormuş gibi korkmuşlar.

Can almak yasakmış. Özellikle de kralın canını almak. Kral katline karşı kanunu Elorma getirmiş. En az Firgaard'ın kuruluşu kadar eski bir kanunmuş bu.

Ve kadim kanunlar ilelebet korunmalıymış.

Bu yüzden, üç gün sonra Moria'yı meydandaki kanlı kütüğün başına, eli kılıçlı adamın yanına götürmüşler. Olanları seyretmek için bütün Firgaard toplanmış. Sokaklar, kralın sahip olduğu kızlarla ve arkalarında duran aileleriyle doluymuş.

Muhafızlar Moria'yı yanlarından geçirirken herkes yumruğunu kalbine bastırmış. Ve Moria kütüğe kadarki yolu başı dik bir şekilde yürümüş.

Korkusuzca yürümüş ölüme.

Girmi bir

Soldatların dikkatli bakışlarına aldırmayan Asha'nın acele etmeye niyeti yoktu. Ateşi çalmak için doğru zamanı bekliyordu.

Asha ve Dax yakıcı güneşin altında yan yana yürüyorlardı. Jarek altı adım önlerinden gidiyor, etraflarını sarmış olan soldatlar yeni mahallenin yeşil duvarlı sokaklarında, etrafı kolaçan etmek için sağa sola ok gibi bakışlar savuruyorlardı. Misafir çalılık insanları kayıptı ve Jarek'in kaçak kölesi hâlâ bulunamamıştı. Dolayısıyla bütün şehir diken üstündeydi.

Asha, Jarek'in yaverine, "Kimse gidemez de çıkamaz da," dediğini duyabiliyordu. "Kayıp çalılık insanları bulunana kadar."

Ağabeyi yanında somurarak yürürken Asha bütün dikkatini, onu bekleyen göreve yöneltmişti. Kutsal ateşi babasının taht odasından, kimseye yakalanmadan alması gerekiyordu.

Hemen önlerindeki Jarek pelerini çıkardı. Sabah

ayazında iyi oluyordu elbette, ama şimdi, güneş tepedeyken ağır gelmişti muhtemelen. Pelerin çıkınca belindeki hançer görüldü; hançerin cilalanıp parlatılmış fildişi sapı göz alıyordu. Dax ona böyle gözlerini ayırmadan bakmaya devam ederse Jarek'in gömleğinde bir delik açması yakındı.

"Onları yakmana gerek yoktu," dedi Dax. Kahverengi bukleleri, sıcaktan sıırıslıklam olmuş alnına yapışmıştı.

"Bana başka bir seçenek bırakmadın ki," diye karşılık verdi Asha.

O ortaya çıkmasaydı ne yapacaktı Dax? Jarek'in serse-ri kölesinin bıraktığı kanıtı nasıl gizleyecekti? Ağabeyi-ni seviyordu sevmesine de, fazlasıyla hayalperest biriydi. Büyük büyük planlar yapmakta uzman, planları yerine getirmekteyse tam bir acemi-ydi.

Tıpkı tomarlarda olduğu gibi.

Sahi aklından ne geçiyordu acaba?

"Torwin nerede?" diye sordu Dax alçak sesle. Dönüp kız kardeşine bakmamıştı.

"Köleyi mi soruyorsun?" dedi Asha kafasını sallayarak. "Jarek'i o odaya kadar çeken sensin. Şimdi nerede olduğunu neden söyleyeyim ki?"

Dax tam bir şey demek üzere ağzını açmıştı ki, sözcük-lerin yerine bir öksürük nöbeti patlak verdi. Asha çıkan bu keskin, hırıltılı sesi duyunca kaskatı kesildi. Dax da öksürüğün şiddetiyle iki büklüm olmuş, ellerini dizlerine koymuştu.

O sırada ağabeyine dikkatle baktı Asha. Ve bir anlığı-na, sokağın ortasında iki büklüm duran Dax gitmiş, yeri-ne annesi gelmişti. Ama onu hasta odasının penceresinde

durmuş, iyice tükenmiş olan gücüyle parmaklıklara tutunurken, o aynı sert öksürüğe rağmen ayakta durmaya çalışırken hayal etmişti.

Olamaz, diye düşündü sonra.

Jarek солдатların niye durduğuna bakmak için arkasına döndü ama Dax'ın öksürüğü çoktan kesilmişti. Veli-aht, ağzını silerken Asha da tünığinin kolunda kan lekesi var mı diye baktı. Fakat Dax, o bir şey görmeye kalmadan katlayıp sakladı kolunu.

Sarayın karamel renkli duvarının ortasında duran yüksek kapıya geldiklerinde Jarek soldatlara kenarda beklemelerini emretti. Fakat Asha, Dax'ın arkasında, kemerli kapının altından geçiyordu ki Jarek onu kolundan yakalayıp yüzünü yüzüne çevirdi.

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi sonra, fısıltıyla hırıltı karışımı bir sesle. "O köleyi öyle ya da böyle bulup işini bitireceğim. Ama teklifimi kabul edersen her şeyi unutabilirim."

Asha, Jarek'in elinden kurtulup ağabeyiyle aralarındaki mesafeyi kapattı. Sonra da, "Nasıl biliyorsan öyle yap," dedi omzunun arkasından.

Jarek de bu kez, "Ay soluyor Asha!" diye seslendi. "Kaçınılmaz olanı daha ne kadar erteleyebilirsin ki?"

Fakat babası Asha'ya bu kaçınılmaz olandan kaçması için bir fırsat vermişti. Jarek'in bilmediği bir fırsat.

Dax'la ikisi kapıdan içeri girdiklerinde Asha ağabeyini arkada bırakıp hızla gölgelikli koridorlara yöneldi. Çeşmelerden akan suyun sesi kulağına kadar geliyordu şimdi.

"Asha," dedi Dax, onu yakalamak için peşinden koştu-rarak. "Konuş benimle. Lütfen."

“*Seninle mi konuşayım?*” Yürümeyi bırakıp ağabeyine döndü. “Tomarları o odaya sokan kişiyle mi yani? Evimize düşmanları getiren kişiyle mi? Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Jarek haklı. Hepimizi tehlikeye attın sen.”

Günlük işleri için koşturmakta olan köleler, avlunun ortasında tartışan iki soyluya kulak vermek için durdular. Asha onlara tehditkâr bakışlar savurduğunda da çabucak işlerinin başına döndüler.

Asha’nın aklına şimdi de Dax’ın el yazısıyla yazılmış kadim hikâyeler gelmişti.

Sesini iyice alçaltarak, “O tomarlardaki hikâyeler,” dedi, “onları sen mi yazdın?”

Ağabeyinin kaşları bir anda yukarı fırladı. “Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünmen şaşırttı beni.”

Bu bir cevap değildi.

Asha durup onu incelemeye koyuldu. Elmacıkkemikleri fazlasıyla çıkmıştı. Kıyafetleri üstüne hepten bol gelmeye başlamıştı. Ağabeyi ne kadar baş belası olursa olsun, onu kaybetmeyi göze alamazdı.

“Aynen *ona* benzemişsin,” dedi nihayet. “Ölmeden önceki haline.”

Dax’ın yüzünde bir anlığına vahşi bir duygunun ışığı parladı. Ama geldiği gibi hızla gitti de.

“Hiçbir şey görüldüğü gibi değil Asha.” Ağabeyinin bakışları bir oraya bir buraya dönüyor, daha çok da omuzlarının üstünden, солдатları ve köleleri kolaçan ediyordu. Etrafta onları izleyen kimse olmadığına emin olduğunda kız kardeşine iyice yaklaşıp, sesini alçaltarak: “*Karanlık çöktüğünde Yaşlı Olan bir ateş yakar,*” dedi.

Asha bir adım geri gidip, “Ne?” diye atıldı.

“Roa böyle diyor.”

Roa mı? Onlara ihanet eden kız mı?

Cidden mi?

Asha’nın bunlarla kaybedecek vakti yoktu. Ağabeyi umutsuz bir vakaydı. Onunsa Kozu’yu avlama işine geri dönebilmesi için önce kutsal ateşi çalması gerekiyordu.

Ağabeyinin yanından geçip sarayın içine daldı.

Dax’ın ayak sesleri de arkasından çınliyordu.

“Ülke kendi içinde bölünmüş durumda!”

Asha onu duymazdan gelip, karanlık galerilerden parlak avlulara, oradan da palmyelerin ve beyaz yaseminlerin çiçek açtığı bahçelere geçti.

Dax da hâlâ peşindeydi.

“Anlamıyorsun,” diyordu ısrarla, “sürekli babamın söylediklerini yapıp Vadi’den başka bir yere gitmediğin için göremiyorsun. İşler gitgide kötüleşiyor. Hesaplaşma zamanı yakındır.”

Nihayet taht odasına geldiklerinde Asha ona dönüp, “Peki bütün bunların seninle ne ilgisi var?” diye bağırdı. “Böyle şeyler senin ne kadar zamandır umurunda Dax?”

Ağabeyi bir anda geriye doğru sendelemişti. Sanki Asha onu itmiş gibi. Ama gözlerindeki o yaralı bakışın altında başka bir çarpışmanın yaşanmakta olduğu da okunabiliyordu. O gözü pek, umarsız Dax dışarı çıkmak için bir yer arıyordu sanki. Gerçek Dax’ı, yumuşak kalpli Dax’ı ve aldığı binlerce yarayı gizleyebilmek için.

Asha’nın böyle söylememesi gerekirdi. Ağabeyinin bütün bunlarla ilgilendiğini, bunları umursadığını biliyordu. Hem de gereğinden fazla şeyi umursuyordu.

Ama işte, ilgilendiği şeyler hep *yanlış şeylerdi*.

“Yaşlı Olan bizi terk etmedi.” Dax bunu söylerken gözlerini gözlerinden ayırmamış, Asha’yı da gözlerine bakması için zorlamıştı. “O her zamanki gibi güçlü, sadece doğru anı ve doğru insanı kolluyor. İşleri düzeltmesi için bir sonraki Namsara’nın ortaya çıkmasını bekliyor, hepsi bu.”

Asha taht odasının kemerli girişinin hemen arkasında, soldatların meraklı bakışlarından uzakta, adeta dönüp kalmıştı.

Ağabeyi ne söylediğinin farkında mıydı?

Delice sözlerdi bunlar. İhanet doluydu. Tıpkı çalılık insanları gibi.

Asha şimdi bakışlarını ondan alamıyordu. Dax hep böyle kahramanlıklar peşinde koşmuştu. Namsara ve Iskari’ydi onlar; Dax yufka yürekli kahraman, Asha ise her şeyi yok eden güç.

Fakat Namsara ve Iskari’nin aksine Asha ağabeyinden hiçbir zaman nefret etmemişti.

Bu kadarı yeter. Zamanım tükeniyor.

Nihayet Dax’a arkasını dönüp parlak, kutsal ateşe baktı. Siyah kaidenin üstündeki demir kâsesinin içinde durmaksızın yanıyordu.

Ejderha kralın tahtı şu anda boş olsa da muhafızlar duvarların dibindeki görev yerlerini koruyordu. Asha şöyle bir saydığında on altı muhafız olduğunu gördü. Kemerli kapıdan içeri, kapalı alana girerken, ayak sesleri kubbe tavanda yankılanırken gözlerini ondan ayırmadan bakan on altı adam. Asha etrafı kolaçan etmeye devam etti. İçeride herhangi bir pencere ya da balkon çıkışı yoktu; girip çıkmak için sadece bu kapı vardı. Olup olabilecek tek çıkış çatıdaki camdan olabilirdi. Soldatlar ve dikkatli göz-

leri tahtı, görev yerlerini sadece gündeğumu ve günbatımında değıştirerek, gece gündüz bekliyorlardı. Asha'nın-
sa hiçbirine görünmeden ateşı çalması gerekiyordu.

Parlak beyaz ışığa, hiç ses çıkarmadan, kıvrılarak yanan o kutsal ateşe bakarken bir yandan da düşünüyordu Asha. Ateşin beslenmesine ihtiyaç yoktu; Elorma onu bin yıl önce çölden buraya getirdiğinden beri durmaksızın yanmaya devam ediyordu.

Hayır, dedi kendi kendine. Buraya değil. Elorma onu tapınağın altındaki mağaralara getirmişti aslında.

Kutsal ateşı çalan hırsızı bulacak, kutsal ateşı ait olduğu yere geri götüreceksin.

Asha avuç içlerini şakaklarına bastırıp, kafasının içindeki buyruğu ezmeye çalıştı.

Ne yapacaktı şimdi?

Babası avına odaklanmasını istiyordu. Kozu'yu öldürdü mü ateşin nerede yandığının da bir önemi kalmayacaktı. Çünkü Kozu'nun ölümü Yaşlı Olan'ın egemenliğini sonsuza kadar kaldıracaktı. Tanrılarının haksızlığını gören çalılık insanları dize gelecek, ağabeyinin Namsara zırvaları da bir son bulacaktı.

Peki Elorma'nın görevini umursamazdan gelirse nasıl bir bedel ödemesi gerekecekti?

O anda aklına felç inen kolu geldi; kılıçları yanlış kullanmasının bedeli.

Belli ki gücünü kaybetmek için ateşı çalması gerekiyordu. Kozu'nun işini de ancak ondan sonra bitirebilirdi.

Ama bu görevi de tek başına yapamazdı ki.

Bir suç ortağına ihtiyacı vardı.

Şöyle kocaman, alev püskürten birine.

Girmi iki

Asha kısırağı Oleander'i alıp dar ve taşlı sokaklardan şehrin en büyük pazaryerine çıktı. Binaların arasındaki boşluklara asılmış olan uzunlamasına boyalı ipek yumaklar, tepesinde çivitten ve safrandan bir kamelya oluşturunuyordu. Duvar diplerine sıralanmış açık cepheli tezgâhlardan mallar adeta sokaklara taşıyordu.

Arabalar ve atlar yaklaşan Iskari'nin ayakaltından çekilmek için koştururken Asha'nın aklında belli bir yer vardı. O aceleyle az daha önünden geçip gidecekti. Asha dizginlerine aniden asılınca Oleander şahlanıp havaya kalktı, ahşap müzik aletlerinin olduğu tezgâha arkasını döndü.

Pazaryeri bir anda sessizliğe gömülmüştü. Köleler ve alışverişe çıkmış diğer insanlar bir araya toplanıp fısıldaşmaya, cilalanmış maundan yapılmış zarif bir lavta satın almakta olan Iskari'ye bakmaya başlamıştı. Satıcı lavtayı sert deriden bir kutuya yerleştirirken de, kralın korkunç kızı ona ücretini fırlatırken de fazla yaklaşmayıp uzaktan seyrettiler.

Asha ise çok vakit kaybetmeden, aylak aylak duran insanları yarararak kapıya doğru seğirtti. Soldatlar, komutanları şehre girip çıkışları yasaklamış olsa da Iskari'yi durdurmaya çalışmadılar. Babasının bu konudaki emri çok açıktı. Jarek'e olan sadakatlerine rağmen kralın emrine karşı gelemeslerdi.

Asha dört nala gidip dereye ulaştığında etrafta kimseciklerin olmadığını gördü. Oleander'in dizginlerine asılırken bir yandan da derenin kenarındaki açıklığı kolaçan ediyordu. Ötüşen çalıbülbüllerinin ve rüzgârda hışırdayan çamların dışında hiç ses yoktu. Üstelik civarda birilerinin bulunmuş olduğuna dair bir iz de kalmamıştı. Öyle ki Asha önceki gece üstünden çıkardığı zırhını bile bulamamıştı.

Bir an korkunun içine bıçak gibi saplandığını hissetti.

Ne olur, sandığım gibi olmasın...

Üstünden atlayıp kırsığı bir gölgeliğe bağladıktan sonra lavta kutusunu yanına aldı.

"Skrak?"

Cevap yok.

Çamların arasına dalarken bir yandan da kadim bir hikâye anlatmaya hazırlanıyordu. Emin olmak için daha hızlı bir yöntem gelmiyordu aklına. Fakat hikâyesini anlatmaya kalmadan, ağaçların hışırtısının altından insan sesleri duydu, kulak kabarttı hemen.

Sonra da, gürültü etmemeye özen göstererek, bu boğuk seslerin geldiği yere doğru, bir yılan gibi sessizce ilerledi.

Tam o anda arkasında bir yerde bir dal çıtırdadı.

Asha olduğu yerde kaldı.

Biri onu takip ediyordu. Adeta sıcaklıklarını hissed-

biliyordu. Eli yine olmayan baltasına gitti, sonra da takipçisini gerekirse lavta kutusuyla savuşturmak üzere hızla arkasına döndü.

Skral tepesinde dikilmiş ona bakıyordu. Yıldızlara benzeyen çilleriyle. Keskin gözlerine dökülen incecik kırpıklarıyla. Onun hemen arkasında da, çömelmiş halde, toprak kızılı ejderha duruyor, çizik gözleriyle onu takip ediyordu. Asha bunun üzerine kutuyu indirdi. Küt küt atan kalbine rağmen, güvende olduklarını görmek rahatlatmıştı onu.

Köle, Asha'nın omuzlarının üstünden, seslerin geldiği tarafa bakıyordu. Asha ise onun dikkatini kendine çekmek için uzanıp yakasından tuttu. Ardından dudaklarını, *Kim bunlar?* dermişçesine kıpırdattı.

Jarek'in adamları.

Köle, kafasıyla adamların geldiği istikameti gösterdi. Daha sonra hep birlikte, seyrekleşen ağaçların arasından açıklığa çıktılar.

Ve birdenbire dört bir yandan sesler yankılanmaya başladı.

Genç adam bunun üzerine, daha önce binlerce kez yapmışçasına rahat bir şekilde, ejderhanın kanat kemiğine uzanıp, ayağıyla yarattığın dizinin arkasındaki kıvrımdan güç alarak üstüne atladı. Bacaklarını iyice açıp oturduktan sonra da elini Asha'ya uzattı.

Asha ise şok ve dehşet içinde bakakalmıştı.

Ağaçların arasından gelen yeni bir çıtırtıyla, içinde bulunduğu şoktan sıyrılıp genç adamın elini tuttu, o da Asha'yı çekip arkasına oturttu.

"Sıkı tutun," diye fısıldadı sonra.

Fakat etrafta ondan başka tutunacak bir şey yoktu.

Köle, gırtlakıyla keskin bir tıkırtı yapınca ejderha kanatlarını iki yana açtı. Köle iki kez daha tıkırtıdayıp topuklarını yaratığın etine bastırdı.

Ejderha bunun üzerine havalandı.

Asha ise panikle kollarını genç adamın bedenine doladı.

Hemen önlerinde bir sıra ağaç yükseliyordu. Ejderha da dosdoğru onların üzerine gidiyordu. Asha'nın kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbürdü. Gözlerini kapatıp yüzünü kolenin ensesine gömdü. Ama korktuğu çarpışma olmadı neyse ki.

Köle ise onun mengene gibi yapışmış kollarının altından kivrandı.

Asha, "Affedersin," dedi, genç adamın gömleğinin altındaki yara izlerini hatırlayarak. Ama kollarını bir türlü ayıramıyordu.

"Sorun... değil," diye karşılık verdi o da, dişlerini sıkarak.

Derken Asha gözlerini açtı. Ki bu da başka bir hataydı. Altlarından geçen ağaçları görür görmez hızla kapattı gözlerini yeniden. Gözkapaklarının ardındaki karanlıkta tek düşünebildiği, *Bir ejderhaya biniyorum*, olmuştu.

Şimdi her şey birbirine girecekti.

Altlarından gelen dal çatırtılarını duyunca gözlerini bir kez daha açtı Asha ve ejderhanın fazlasıyla alçaktan uçtuğunu fark etti. Kuyruğu ve kanatları ağaçlara çarpıp duruyordu. Köle bir dizi tıkırtıyla emir verince yaratık nihayet derenin üstünden iyice havalandı.

Önlerinde masmavi gökyüzü, altlarında su varken

Asha derin bir nefes alabilirdi artık. Dönüp arkasına baktığında şehrin surlarını görememişti.

Sonra ağaç çizgisi birdenbire kayalıklara dönüştü. Nehir de yavaş yavaş ortadan kaybolmuştu.

Derken ejderha, aşağıdan gelen şelale gürültüsünü duyar duymaz, hiç habersiz dalışa geçti.

Asha şelaleyle aynı hızda aşağı inerlerken bağırmanın için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Bir yandan da içi kalkmış, midesi karnında ters dönmüştü sanki. Kollarını yine sımsıkı bir şekilde kölenin beline dolamış, yanağını da omzuna bastırmıştı. Birlikte sisin içine ve de karanlığa doğru uçarlarken parmakları parmaklarına geçti.

Ejderha sert zemine indiğinde şöyle bir sarsıldı. Asha az daha sırtından aşağı düşecekti. Ejderha silkinip üstündeki suları etrafa sıçratırken köle arkaya uzanıp, düşmesin diye Asha'yı belinden yakaladı. O an tek ışıık arkalarından, uçuurumun üstünden akan suyun olduğu taraftan geliyordu.

Kusmamaya kararlı olan Asha kıpırdamadan duruyordu şimdi.

Köle nihayet ejderhanın sırtından atladı. Asha önce kayanın üstünde yankılanan ayak seslerini duydu, hemen ardından bir kibrit çakıldı, bu kez de burnuna ateş kokusu geldi. Çok geçmeden bütün mağara parlak bir ışııkla aydınlanıvermişti.

"Affedersin. Sana söylemem gerekirdi. Birlikte bütün gün alıştıırma yaptık." Durup elini ensesine götürdü. "Düşündüm ki..."

"Alıştıırma mı yaptınız?" Asha titrek bacaklarla aşağı

indiğinde, titreyenin bir tek bacakları değil, bütün vücudu olduğunu görüp şaşırır. “*Alıştırma ha? Sen ne yaptığının farkında mısın acaba?*”

Uçuş sırasında bağ kurulurdu ve de biniciyle ejderhası arasındaki bu bağlar her uçuşta derinleşip güçlenirdi. Asha’nın bağırdığını duyan ejderha şimdi kölenin arkasına saklanmış, kocaman, pullu kafasını binicisinin eline sürüp duruyordu. Köle ise başparmağıyla, *Ben seni korurum*, dercesine başının tepesini okşuyordu.

Asha kollarını öfkeyle havaya savurup mağaranın ağzına kadar gitti, önlerinden çizgi çizgi akıp mağaranın içine kadar işleyen sulara baktı. Fakat bu gürül gürül akan şelaleyi seyrederken, bir soru, zihninin öfke duvarında bir çatlak bulup içeri sızmayı başarmıştı.

Peki ama beni neden beklediniz?

Ejderha bu köleyi istediği zaman özgürlüğe uçurabilirdi. Neden kendilerini tehlikeye atıp onu ağaçların arasında beklemişlerdi?

Asha dönüp baktığında ikisinin de, birbirlerinin aynı sı bir pozisyonda durmuş, onu izlemekte olduklarını fark etti.

Onları öyle görünce... biraz da olsa yumuşadı.

“Çekip gidebilirdin,” dedi sonra. “Buradan çok uzaklara uçabilirdin.”

“Bir anlaşmamız vardı,” dedi genç adam kısa ve net. Ardından dönüp mağaranın derinliklerine baktı. “Hadi gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Tamam, tamam,” dedi Asha, “ama öncesinde biraz yardım et bana.”

* * *

Akşama doğru her şeyi yerli yerine oturtmuşlardı bile. Asha kölenin peşinde, kayalıklardan aşağı inerlerken planına dair her şeyi ona da anlatmıştı.

Bir ara ayağı öndeki bir taşta takıldı, tam sendeleyip düşecek gibi olmuştu ki genç adam uzanıp belinden yakaladı onu.

“Dikkatli ol,” dedi sonra, Asha’nın yan tarafındaki di-kişlere zarar vermemeye gayret ederek. Fakat, kısacık bir anlığına da olsa, ayrılmayıp öyle kalmışlardı.

Huzursuz bir sessizliğin ardından, köle Asha’yı biraz da fazla ani bir hareketle bırakıp, ejderhanın pençelerinin çıkardığı tıkırtıları takip ederek devam etti yoluna.

Sessizliği ilk bozan Asha oldu. “Burayı nereden buldun?”

“Kızılkanat buldu.”

“Kızılkanat da kim?”

“Senin ejderhan.”

“Ona bir de *isim* mi taktın?”

Karanlıkta omuz silkti adam. “Ona bir şekilde seslenmem gerekiyordu. Hem kızıl hem de kanatlı olunca...”

Asha kafasını iki yana salladı. Elorma onu bir kez daha, hayal gücü yetersiz diye ayıplayacak olursa köleyi öne sürebilirdi.

Derken karanlığı yaran bir ışık parladı aniden. Kaya-dan basamaklı merdiven, tam ortasında derin bir göleti bulunan yuvarlak bir açıklıkta sona eriyordu. Yukarıdan bir yerden, tek bir sütun halinde, doğal gökyüzü ışığı geliyor, duvarlardan aşağı hafif hafif sular sızıyordu.

Asha göletin etrafında dolaşırken kafasını kaldırıp yukarı baktı.

“Burası ne böyle?” Söyledikleri duvarlardan yankılanmıştı.

“Biliyorsundur diye düşündüm,” dedi köle, gözlerini ejderhadan ayırmadan.

Kadim ve kutsal bir yere benziyordu.

Her nasıl bir yerdiyse, saklanmak için kusursuz olduğu kesindi.

“Sanırım kanadına bir şey olmuş.”

“Ne?” Asha dönüp kölenin baktığı yere baktı: Ejderha kafasını suya eğmiş, daireler halinde yüzen balıklara bakıyordu.

Asha’nın, planını tamamlaması için bu ejderhaya ihtiyacı vardı. Fakat kanadına bir şey olduysa işine yaramazdı. Gidip yavaşça bir tarafından yaklaşmaya başladı. Köle de öteki taraftan geliyordu.

“Bir isme ihtiyacı yok,” dedi Asha, ejderhanın dibine geldiklerinde.

“Nedenmiş o?”

“Bir şeye isim verirsen bağlanırsın da ondan.”

Köleler gibi. Onlara isimleriyle seslenmeye başladığınız an, üstlerindeki gücü de kaybetmeye başladınız demekti. İsyan edip tepelerine çıkmalarındansa isimsiz kalmaları daha iyiydi.

“Kozu’nun bir ismi var ama,” dedi köle.

“Evet var ve yakında ismiyle birlikte ölmüş olacak.” Asha, o anda göletin kenarına çökmüş olan ejderhanın iyice dibindeydi. Söz konusu kanadın hangisi olduğunu görebiliyordu. İncecik zarından kararmış bir kan damlıyordu.

Yavaşça kanada doğru uzanınca ejderha rüzgâr hızıy-

la fırlayıp göletin öteki tarafına sıçradı. Çatallı kuyruğunu muzip muzip savuruyordu şimdi.

“Kozu’dan bu kadar mı çok nefret ediyorsun?”

Asha’nın bu soruyla bütün konsantrasyonu bozulmuştu. Hemen ardından bir hışımla köleye döndü.

“Sen benim yüzüme hiç baktın mı skral?” dedi üstüne yürürken. “Peki Kozu bana bunu yaptıktan sonra şehre neler yaptı, onu biliyor musun?”

Genç adam yerinden kıpırdamadan ve gözlerini ondan kaçırmadan, “Peki sen boynumdaki halkayı gördün mü Iskari?” dedi. Şimdi havaya fırtına öncesi bir sessizlik hâkim olmuştu. “Senin nişanlın bizi, birbirimizi öldürelim diye çukura gönderirken sen tribünde seyredip bahis yapıyorsun.” Gözleri çelikten soğuk bakıyorlardı. “Belki bu yüzden benim de *seni* avlamam gerekir.”

“Sıkıysa dene,” diye homurdandı Asha, ejderhaya dönerken. O kanadı ne kadar erken iyileştirirse planına da o kadar çabuk dönebilirdi.

“Aklımın bir türlü almadığı bir şey var,” diye seslendi köle arkasından. “Kozu sana niye *o gün* saldırdı? Niye daha önce değil de *o gün* yani?”

Ejderha biraz ilerisinde, sinip ön bacaklarının üstüne çökmüş, bir yandan kuyruğunu savuruyor, bir yandan da Asha’ya meydan okurcasına bakıyordu. Asha ise yavaşça ilerleyip aralarındaki mesafeyi kapatmaya devam ediyordu.

“Hatta anlamadığım bir şey daha var. *Senin o gün orada* ölmen gerekiyordu. Ejderha yanıkları ölümcüldür Iskari. Hem de böyle bir yanık...” Sesi birdenbire yumuşamıştı. “Sen daha küçücük bir kızmışsın.”

Asha’nın karnında bir yangın alevlenmişti şimdi. Bu

köle o gün orada değildi ki. Neler yaşandığını nereden bilecekti?

O böyle tereddüt edince ejderha pozisyonunu bozup göletin öteki tarafına, artık düşmandan çok dost olarak gördüğü kölenin yakınına sıçramıştı. Arkasında da küçük, siyah bir kan göleti bırakarak.

Asha köleyle yüzleşebilmek için çömeldiği yerden kalktı.

“Tek başımaydım ben,” dedi sonra. Hasta odasını hatırlamıştı. Hafızasındaki boşlukları da sonradan babası doldurmuştu. “Her şeye son vermeye gitmiştim. Kozu’ya artık kadim hikâyelerle işimin kalmadığını bildirmeye. Ama o bastırıkça bastırdı, öfkesi de gitgide arttı. Ben onu her şeye rağmen, son kez reddettiğimde de hiddetlenip yaktı beni. Sonra beni orada bırakıp şehre saldırmaya gitti. Jarek gelip beni zamanında bulmasaydı...”

Olanları yeniden düşünüp hatırlamaktan hoşlanmadığı için hikâyesini nadiren anlatırdı. Ama şimdi, kendi dudaklarından dökülen sözcüklere kulak verdiğiğinde, aklına yatmayan bir şeyler olduğunu fark etti. Köle haklıydı. Kozu’nun onu maruz bıraktığı gibi bir yanığın derhal tedaviye alınması gerekirdi.

Unuttuğu bir ayrıntı vardı demek ki. Hikâyeyi babasından bir dahaki sefere daha dikkatlice dinleyecekti.

Şimdiyse bütün dikkatini ejderhaya vermesi gerekiyordu. Kölenin arkasında duran, köleyi bir kalkan gibi kullanan yaratığa doğru bir adım attığında genç adam kolunu uzatıp durdurdu onu.

“Peki niye her şeye son vermen gerekiyordu?” diye sordu sonra.

Çünkü hikâyeler annemi öldürüyordu.

Asha o son geceyi gayet iyi hatırlıyordu. Annesi artık konuşamıyordu bile; ağzını bile açmaya gücü kalmamıştı da ondan. Asha karanlıkta onunla birlikte oturup o güzel saçlarını okşamış, parmakları takıldıkça eline tutam tutam saç gelmişti. Annesine su içirmeye çalışırken suyun çenesinin aşağısından nasıl aktığını da hatırlıyordu, yanında yatıp yüzünü öpücüklerle boğuşunu da.

Annesinin kalbini dinlerken uyuyakaldığını da hatırlıyordu...

Buz gibi bir bedene uyanışını da.

Şimdiyse bu hatıralar yüzünden gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi fısıldarcasına, köleyi itip yanından geçerken. “Kadim hikâyelerin nasıl kötülükler yapabildiklerine dair en ufak bir fikrin dahi yok.”

Köle kolundan yakalayıp durdurdu onu. “Willa’nın hikâyesi hariç herhalde. Bana kötülüğün tam tersini anlatıyormuş gibi geldi de.”

Ne kadar safsın, diye düşündü Asha. Kadim hikâyeler mücevherler gibiydi: Büyüleyiciydiler, baştan çıkarıcıydılar, insanı kendilerine çekerlerdi. “Hikâyeler tehlikeli,” diye fısıldadı nihayet, omzunun üstünden ejderhaya bakarak.

“Öyleyse,” dedi köle yumuşak bir sesle, “tehlikeli şeyler beni çekiyor sanırım.”

Asha o anda yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Kafasını kaldırıp genç adamın yüzüne baktı.

“Düşünüyordum da,” diye devam etti adam çabucak, gözlerini Asha’nın gözlerinden ayırmadan, “seni ilk kez gördüğümde sekiz ya da dokuz yaşındaydın. Efendim

anneni çaya çağırmış, annen seni de getirmişti. Greta onlara bahçede hizmet ederken sen sıvışıp kütüphaneye kaçmıştın.”

Tuhaftır, o günü Asha da hatırlıyordu. Özellikle de kütüphanenin duvarındaki devasa ejderha başını. Cansız gözlerini, soluk altın rengi pullarını, bıçak gibi sivri dişlerini...

“Ben o sırada rafların tozunu alıyordum,” diye devam etti köle. “İçeri girdiğini görünce, seni rahat bırakmak için çıkmam gerektiğini anladım, ama yine de...” -durup yutkunduk- “yapamadım. Üstünde mavi bir kaftan vardı, saçların açıktı ve omuzlarına kadar dökülüyordu. Bana birini hatırlatmıştın.”

Hemen arkalarında, oynadıkları oyunun bittiğini anlayan ejderha iç geçirip uzaklaştı oradan.

“Aradığını bulana kadar, parmaklarını tomarların ahşap tutamaklarında gezdirişini izledim. Sonra onu raftan alıp yastıklardan birine oturuşunu ve sonuna kadar okuyuşunu izledim. Sonra daha fazlasına göz atmak için rafa geri dönüşünü.”

Oraya girmemin asıl sebebi tomarlardı zaten, diye düşündü Asha. Hikâye arıyordum.

Bu düşüncesi şaşırtmıştı Asha’yı. Hatırladıkları doğru muydu? Hikâyelere, Yaşlı Olan onu allak bullak etmeden önce de meraklı mıydı gerçekten?

“Arkasında saklandığım rafa tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştın. Biraz dikkatli baksan, tomarların arasından görebilirdin beni.”

Asha geçmişe dönmeye, o gün kütüphanede saklanan bir skral oğlanı hatırlamaya çalıştı.

“Ama ben yerimden kıpırdamadım.” Göletten yansıyan ılık yüzünde dans ediyordu şimdi. “Çünkü ben... beni görmeni istiyordum.”

“Ama görmedim,” diye fısıldadı Asha.

Bunu söyler söylemez kendini çıplak hissetti. Zırhını, yakınında bir ejderha varken çıkardığında ne hissediyorsa öyle. Skral’dan bir kez daha uzaklaşıp ejderhaya yöneldi.

“İskari.”

Asha durdu ama dönüp bakmadı ona.

“Seni o hasta odasında bulduğum gün, her şeyin değişmek üzere olduğunu anlamıştım. Ve bu olmadan önce” -duraksadı- “beni görmeni istedim. Hiç değilse bir kez.”

Asha dönüp baktığında kölenin gözlerindeki o çelikten eser kalmamıştı.

Genç adam üstüne aniden bir utangaçlık gelmiş gibi yere çevirdi bakışlarını, sonra ejderhayı işaret ederek, “Hadi,” dedi. “Onu iyileştirmene yardım edeyim.”

135

Girmi üç

Asha ilk hikâyeyi, ejderhayı kendine çekmek için anlattı. İkincisini, kanadındaki yırtığı temizlerken sakın dursun diye, üçüncüsünü de köle yırtığa dikiş atarken anlattı. Her bir hikâye, içini boşaltarak çıkarken ejderha onu yenileriyle dolduruyordu. Ve yaratığın hikâyeleri her seferinde, Asha'nın yardımıyla daha da güçleniyordu. Daha az bölük pörçük oluyor, daha berrak ve anlaşılır bir hal alıyorlardı.

Nihayet işleri bittiğinde, "Aferin oğlum," dedi Asha ejderhanın çenesini kaşıyarak.

Dikiş boyunca yarım kalmış bir şarkıyı mırıldanan köle ise kafasını kaldırıp ikisine birden baktı ve gülümsedi.

Kanat işi halledilip Asha'yı açıklığa geri götürdüklerinde güneş iyiden iyiye batmaya yüz tutmuştu.

Asha ilk iş gidip ağaçların arasında düşürdüğü lavta kutusunu buldu.

“Bir sorunumuz var,” dedi kutuyu köleye uzatırken.

“Öyle mi?” dedi adam da, kutuyu elinden alırken.

“Ona Kızılkanat ismini takamazsın.”

Genç adam kutuyu açmak için yere çömelmişti. “Daha iyi bir önerin mi var yoksa?”

“Var aslında.”

Kutuyu bir kenara bırakıp Asha’ya baktı.

“Gölge daha iyi.”

“Gölge.” Köle bir an durup düşündükten sonra, güneş ışığında kanatlarını germekte olan ejderhaya bakıp, “Gölge... makul bir isim.”

Gülümserken gözlerinin kenarları kırışmıştı. Fakat kutunun kapağını açar açmaz solup gitti o gülümsemesi.

Gözleri lavtanın üstündeydi ama dokunamıyordu ona.

“Bu benimki değil,” dedi nihayet. Sesine bir tuhafılık gelmişti. Sanki çatlamıştı biraz.

“Biliyorum,” dedi Asha. “Bu sabah seninkinin yerine aldım.”

“Benimkinin yerine mi? Benimkine ne...”

“Yaktım onu.”

“Sen...” Köle son derece yavaş bir şekilde ayağa kalktı. “Ne yaptım... dedin?”

Asha avuç içlerini havaya kaldırdı. “Jarek saklandığın odayı bulmuştun, ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım: Tomarları, yatağı, lavtay, her şeyi yaktım.”

Köle bunun üzerine Asha’yı bileğinden kavrayıp sarstı. Gözlerinde fırtınalar kopuyordu. “Ne kadar kalpsiz biri olduğunun farkında mısın sen?”

Bu sözleri Asha’nın yüreğini yakıp kavurmuştu. Çok tuhaftı aslında. Kalpsizden de beter olduğunu biliyordu. Bir

kalbi vardı ama kurumuş bir mısır koçanından farksızdı.

Asha istese dirseğini kölenin koluna indirip elinden kurtulabilirdi. Ama yapmadı. Ona inanmasın istiyordu. “Seni korumaya çalışıyordum.”

“Sen sadece *kendini* koruyordun,” dedi köle. Sonra da, Asha dokunmaya daha fazla katlanamadığı bir canavar-mış gibi bıraktı kolunu. Durup ellerini kendi saçlarında gezdirdi. “O lavtayı bana Greta vermişti.”

O anda kır saçlı kölenin görüntüsü gelmişti Asha’nın gözünün önüne.

“O anneden yakındı bana. Şimdiyse hem o gitti hem de bana onu hatırlatacak olan tek şey.”

Asha bir halı ya da duvar kilimiymiş gibi söküldüğünü hissetti. Genç adamın her bir sözü ilmeklerini yırtıp atan pençeler gibi iniyordu.

“Ama ben...”

“Umursamıyorsun da zaten, öyle değil mi? Kölelere de bu yüzden isimleriyle hitap etmiyorsun. Tıpkı o ejderhaya isim vermek istemediğin gibi.” Duraksayıp Asha’ya hiç olmadığı kadar yaklaştı. “Bize isim verirsen umursamaya başlarsın diye. Umursarsan da, her istediğinde öldüremezsin tabii.”

Çalışırken şarkılar mırıldanan köle gitmiş, yerine bir yabancı gelmişti. Bir düşman. Asha’nın içinden bir ses korkmasını söylüyordu. Başka bir ses ise, *Elleri nasıl titriyor baksana. Gözlerinde cirit atan hayaletleri görmüyor musun?* diyordu. Asha da annesini kaybetmişti ama bu genç adam çok daha fazlasını kaybetmişti. Ve Asha da muhtemelen en değerli varlığını elinden almıştı. Sadece en değerli değil, tek varlığını belki de.

Göğsü şimdi biri tam ortasına bir balta saplamış gibi sönmüştü.

Ne yaptığığın farkına varamamış, hatta bir şey yaptığını bile anlayamamıştı. Ta ki olup bitene dek. Tek bildiği şeydu; bu genç adam onun yanığını nasıl sardı, yarasını nasıl diktiyse, şimdi de o bu yarayı sarmak istiyor, bu üzüntüsünü teskin etmek istiyordu.

İlk olarak, kendi kuralını yıkıp, yaralı elini kölenin göğsüne bastırdı.

“Torwin.”

Genç adamın dudakları ayrıldı. Söylediğinden bir şey anlamamış gibi, Asha'nın ağzına bakıyordu. Sanki bambaşka bir dilde konuşmuş gibi.

“Üzgünüm.”

Kölenin parmakları yavaşça kalkıp Asha'nın eline dokundu. El gerçekten orada mı, bu göğsüne bastıran gerçekten onun eli mi anlamak istiyor gibiydi.

Asha yerde, hâlâ kutusunun içinde duran lavtaya bakıp, “Gözünün önünden kaldıracağım bunu,” dedi.

Elini aşağı indirdiği anda, “Hayır,” dedi köle, bileğinden tutup ona engel olarak. Başparmağı Asha'nın bilek kemiğindeki çıkıntının çevresinde daireler çizerken kıpırdamadan duruyorlardı. “Haksızlık ettim. Bilemezdim.”

Asha kafasını kaldırıp, solmakta olan güneş ışığında ona baktı.

Şimdi kölenin eli de yanına düşmüştü.

“Kalpsiz değilsin sen,” dedi genç adam gözlerinin içine bakarak. “Sana öyle dediğim için kendimden nefret ediyorum.”

Asha gözlerini kaçırıp, “Ben artık gideyim,” dedi.

Zırhının parçalarını toplayıp üstüne geçirdi, kemerlerini takıp sıkıştırdı. Kılıçları da sırtına yerleştirdikten sonra, çimlerin arasında duran baltasına uzandı. Fakat baltayı beline sıkıştırmayıp arkasına döndü.

“Seni bulurlarsa,” dedi sonra, baltayı uzatarak, “hiç düşünmeden saldırıya geç.”

Genç adam baltanın mücevherli sapını tutarken parmakları parmaklarına sürtündü.

Asha ağaçların arasında gözden kaybolmadan önce, güneş ışığının bitip, ağaçlardan oluşan karanlık kemerin başladığı noktada son bir kez durdu. Genç adamın dokunduğu yer hâlâ sıcaktı.

“Torwin?” dedi arkasına dönüp bakmadan.

“Evet?”

“Bana Asha diyebilirsin. İstersen tabii.”

Girmi dört

Bir çift soldat aşağıdaki sokakta kol geziyordu. Asha soldatların köşeyi dönmelerini bekledikten sonra aşağı atladı. Çizmelerinden hafif bir ses çıkmış, biraz da tozu havaya kaldırmıştı.

Sonra ana sokaklardan uzak durarak ilerlemeye başladı. Bir yerden ayak sesleri duyduğunda ya da karanlıkta ona bakan gözler olduğunu hissettiğinde geri çekilip bekliyordu. Kimseye görünmeden ne kadar gidebilirse o kadar iyiydi.

Sarayın çatısına çıkmak, oradan atlamaktan daha zordu elbette. Ama Asha bunu küçükken yapabiliyorsa şimdi de yapabilmeliydi. Öncelikle en alçak duvarı bulup kendini üstünden attı. Sonra da, altında kuskus hazırlayıp çamaşır taşıyan köleler, akşamki kesime hazırlanan kasaplar, bir çatıdan diğerine sıçrayarak ilerledi. Onu gören olmamıştı neyse ki.

Odasına girdiğinde, onu gümüş kapaklı bir kutunun

daha beklediğini gördü. Jarek'in hediyelerinin ardı arkası gelmiyordu: Bir kaftan, yakut taşlı bir kolye ve şimdi de parlak kırmızı renkli bir sabra ipeği. Hepsini bir kenara itti, asıl aradığı şeyi bulup çıkardı: Camları renkli, bakırdan bir fener. Kılıçlarını sırtından çekip yatağın altına sakladıktan sonra, nerede görölse tanınmasını sağlayan zırhından da kurtuldu. Kozu'yu öldürmek için bunlara ihtiyacı yoktu. Tek ihtiyacı, ateşderisi ve şimdilik köleye emanet ettiği baltasıydı.

Hayır, hayır, *köleye* değil.

Torwin'e.

Saçlarının örgüsünü açıp üstüne en sade pelerinini geçirdi, ardından pencereye gitti. Sonra da fener elinde, beklemeye başladı. Gözünü ufuktan ayırmıyordu.

Ve kızıl ay doğdu nihayet.

Düğünüme iki gün kaldı.

Gökyüzü maviden mora dönmeye başlamıştı.

Kozu'yu öldürmeme iki gün.

Güneş Vadi'nin ardından batarken...

O anda çılgınlık yükseldi. Soldatlar bağıırıyordu: Şehirde ejderha var!

Fazlasıyla gergin olmasa gülümseyerek karşılayabilirdi bunları.

Torwin'in zamanlaması kusursuz çıkmıştı.

Şehirde bir ejderha demek, bütün soldatların görev yerlerini terk etmesi, kralın güvende olduğuna emin olunduktan sonra da çatılara ya da sokaklara çıkmaları demektir.

Pelerininin başlığını kafasına geçirip, neredeyse bütün yüzünü gölgede bırakan Asha sağa sola koşturan sol-

datların kargaşasında hızla ilerlemeye başladı.

Taht odasının kemerli girişini ilk gördüğünde koridorların sessizliği de dikkatini çekmişti. Uzaklardan, sokaktan gelen çığlıkları, солдатların kendi aralarındaki bağırışlarını duyabiliyordu; ama burada, sarayın derinliklerinde tam bir sessizlik hâkimdi.

Taht odasına girerken avuç içlerinin terlediğini fark etti. Öyle ki, dikkatli olmazsa fener elinden kayıp düşebilirdi.

Kaideye doğru hızla yürürken ayak sesleri boş salonda yankılanıyordu. Büyükçe demir kâsenin içine baktığında beyaz ateşin sessizce yandığını gördü. Sessizce ve gizemli bir şekilde.

Bu esrarengiz ateş çocukken büyülerdi Asha'yı. Ama şimdi mucize namına bir şey yoktu içinde. Hissettiği tek şey korkuydu.

Fenerin cam kısmını açarken şakaklarının boncuk boncuk terlediğini, damlaların sırtından içeri süzülüğünü hissetti. Elorma'nın ateşi çölden şehre kadar nasıl getirdiğine hâlâ akıl sır erdiremiyordu ama şu anda elinde fenerden başka bir şey yoktu. Ve bunun yeterli olmasını umuyordu.

Sığ kabın içine uzandığında, eli taş gibi düz ve ağır bir şeyin etrafında kapandı. Ateşin kalbine kadar ulaştığında yakıcı bir şey hissetti. Ama yanan şey teni değil, daha derinlerde bir şeydi. Ruhuydu belki de.

Zihni şimdi bin türlü fısıltıyla dolmuştu. Her biri kutsal hikâyeler anlatan bin fısıltı. Gelmiş geçmiş bütün anlatıcıların sesleri Asha'nın içinde yaşıyordu sanki.

Nihayet ateşi fenerinin içine itti, ardından fenerin cam bölmesini kapattı.

Sesler de susuverdi o anda.

“Hey sen!”

Yüreği ağzına gelen Asha sesin geldiği yöne döndü.

Kemerli kapıda, yalnız başına bir soldat durmuş ona bakıyordu. Gençten biriydi. Olsa olsa Dax’la aynı yaşlardaydı. Eli kılıcının kınındaydı ama kafasında miğferi yoktu. Muhtemelen kargaşada düşürmüştü.

“Sen ne yaptığını sanı...” Sözüünü tamamlamayıp önce Asha’nın elindeki parlak fenere, sonra da arkasındaki boş demir kâseye baktı. Neler döndüğünü anlayınca da kılıcını çekti.

Asha’nın eli ise bir kez daha, yerinde olmayan baltasına gitmişti.

“Onu yerine koy, hırsız.”

Genç soldat kemerin altından geçip içeri girdiğinde kaşları çatıktı ve kılıcını Asha’nın göğsüne doğrultmuştu.

Asha’nın iki seçeneği vardı: Yakalanma riskini göze alarak kaçmak ya da pelerinin başlığını arkaya atıp, soldatın Iskari korkusunun elini ayağını bağlayacağını ummak. Tam şansını ikinci seçenekten yana kullanmaya karar vermişti ki ağabeyi girdi salona.

“Bak bu çok ilginç işte.”

Karşısındakinin Asha olduğunu hâlâ anlayamamış olan soldat, “Efendim,” dedi, “bu kız ateşi çalışıyor.”

Asha’nın yerinden kıpırdamadığını gören Dax ise gence elini uzatıp, “Kılıcını bana ver,” dedi. “Sen yardım çağırana kadar hırsız ben tutarım.”

Soldat bir baş selamı verip çıktı. Asha genç adamın bütün sarayı ayağa kaldıracağını, taht odasındaki hırsız herkese haber vereceğini tahmin edebiliyordu.

Soldat gözden kaybolur kaybolmaz Dax kılıcı indirdi.

“Ne yapmaya çalıştığını anlamış değilim küçük kardeşim” -bir an durup arkasına baktı- “ama tabanları yağlasan iyi edersin.”

Asha'nın gözleri minnetle dolmuştu.

“Git hadi!”

Başını sallayıp ağabeyinin yanından hızla geçerken feneri pelerininin içine saklamayı da ihmal etmemişti elbette.

Sonra da, dönebildiği her köşeyi döndü. Fark edilmeyeceğini anladığı her yerden koşarak uzaklaştı. Ve camsız bir pencereye geldiğinde içinden geçip çatıya tırmandı.

Arkasından gelen alarm seslerini de o zaman duydu.

Hırsızın yerini bulmuşlardı.

Girmi beş

Asha koşuyordu.

Alacakaranlığa gömülmüş çatılarda koşuyor, alçı sıvalı duvarlardan atlıyordu. Kalabalık sokaklardan geçiyor, hıncahınç dolu meydanları aşıyordu.

Ama gökyüzü bomboştu şimdi. Ejderhadan eser kalmamıştı. Torwin planlarının ikinci kısmına geçmiş olmalıydı. Asha'nın onunla bir an önce tapınakta buluşması gerekiyordu.

Menzile ne zaman солдатlar girse, ya kapı ağızlarına ya da dükkânların içlerine saklanıyordu. Onlar geçene kadar bekliyor, saraydaki pelerinli hırsızla ilgili sözlerine kulak kabartıyordu.

Şimdiyse, tapınağa doğru hızla ilerlerken gölgeleri bile unutmuştu artık. Bir nar ağacının turuncu renkli, ıslıl ıslıl çiçeklerinin altına geldiğinde feneri kemerine bağlayıp, en alttaki dala tutunarak kendini yukarı çekti. Birinci katın penceresine çıktığında da kendini içeri çekti. Pervaza çarpan fener epey bir gürültü yapmıştı.

Asha bir an irkilip, Yaşlı Olan'ın onu, kutsal ateşine gerekli özeni göstermediği için çarpmasını bekledi.

Neyse ki sandığından daha merhametli çıkmıştı.

Asha şimdi kubbeli merdivenlerden aşağı, tapınak mahzeninin karanlığına doğru uçarcasına iniyordu. Bir an önce içeri girip Torwin'e ulaşması, sonra da oradan çıkması gerekiyordu. Olabildiğince çabuk.

Gizli tünelin girişini örten duvar oyuğuna kadar gelmişti ama Torwin ortalarda görünmüyordu.

Tünelin içinde ilerlemeye başladığında kalbi güm güm atıyor, fenerinin parlak ışığı kaya duvarları aydınlatıyordu.

Ya başaramadıysa?

O anda, dillendirmediği bu sorusuna yanıtmışçasına bir ışık titredi uzaktan.

Asha'nın adımları hızlandı. Duvarları nemden parlayan dış mağaralara gelmişti. Burada hava, tıpkı bir mahzendeymiş gibi rutubetli ve serindi. Kutsal odanın girişine geldiğinde duraksadı Asha. Buraya şimdiye dek sadece bir kez gelmişti, o da annesinin öldüğü gün. Yaşlı Olan'ın onu bir daha düzelmemesine mahvettiği gün.

Torwin duvarların dibinde durmuş, belinde Asha'nın baltası, aydınlığın geldiği yöne bakıyordu. İkisinin ışıkları da olmasa zifiri karanlıktı içerisi.

Onu görünce Asha'nın dört nala koşan kalbi yavaşladı.

"Gölge nerede?" diye sordu sonra.

"Tünelin girişinde bekliyor," diye karşılık verdi genç adam. "Gel de şuna bir bak."

Asha hiçbir şeye bakmak istemiyordu. Buraya tek bir şey için gelmişti ve bunu bir an önce bitirip kurtulmak niyetindeydi. Eşikten derin bir nefes alarak geçti, kutsal

odanın merkezine doğru yürümeye başladı. Odanın tam ortasında, yere kazınalı uzun zaman olmuş, dokuz köşeli bir yıldız vardı. Asha yıldızın hemen dibinde çömeli feneri yere indirdi, fenerin cam bölmesini açıp içindeki parlak ışığa uzandı. Sonra da avuçlarını birleştirip ateşi dışarı çıkardı.

Fısıltılar şimdi, öncekine göre daha yüksek, daha güçlü yankılanıyordu zihninde. İçinden geçen güçlü bir enerjinin, tepeden tırnağa bütün vücudunu harekete geçirdiğini hissedebiliyordu. Öyle bir güçle fırlamıştı ki bu enerji, Asha'nın başını zonklatıyor, dişlerini sıızlatıyordu.

Ateşi daha fazla vakit kaybetmeden yıldızın ortasına yerleştirdi.

Yaşlı Olan'ın kutsal ateşi bir anda öyle güçlü parladı ki, etraflarındaki mağara ısıllı ısıllı oluverdi. Duvarlarda, tavanda ve yerde altınla yazılmış sözcükler belirmişti. Hikâyeler alev alev yanıyordu etraflarında. Hem de yüzlercesi.

Ve hepsi de Asha'nın bildiği hikâyelerdi.

Parmaklarını sözcüklerin üstünde gezdirirken, onları yüksek sesle okumamak için zor tutuyordu kendini. İçinde bir kıvılcım alevlenmiş, o alev büyüyüp, önüne çıkan her şeyi yakan bir yangına dönüşmüştü.

Torwin'in hemen arkasındaki duvarda, Asha'yı şu son dört gün içinde üç kez ziyarete gelen adamın renkli bir mozaigi yer alıyordu. Asha o gülümsemeyi nerede olsa tanırdı. *Bak, başına ne belalar açtım*, diyen bir gülümseme.

Elorma, zor zamanlarda ortaya çıkan kutsal kahramanlar olan Yedi Namsara'nın ilkiydi. Onlar Yaşlı Olan'ın, gece karanlığını aydınlatan kutsal ateşleriydiler.

Asha duvardaki portrenin karanlık gözlerine bakarken sesler geri döndü. Fakat bu kez hikâye anlatmıyorlardı.

Onun yerine *Namsara* diye fısıldıyorlardı, kumların üstünde iç geçiren rüzgâr gibi.

Torwin Asha'yı kolundan tutup kendine doğru çekti. "Biri geliyor."

O anın büyüğü birdenbire, bir ip gibi kopmuştu yerinden. Asha geldiği yöne baktığında, mahzenin arkasından, soluk ama gittikçe güçlenen bir ışığın yaklaşmakta olduğunu gördü.

Sonra da Torwin'in elini tuttu, birlikte mağaraların içinden geçerek koşmaya başladılar. Kutsal ateş, ait olduğu yerde yanmaya devam edecekti.

"Çıkmaz yol burası," dedi bir ses uzaklardan. "Kaldı ki soldatlarınız her yerde. Kız burada olsaydı şimdiye çoktan bulmuşlardı."

Asha'yla Torwin mağaranın dış girişine yaklaştıkça meşalenin ışığı da onlara yaklaşıyordu. Gizli geçide zamanında ulaşamadıkları için Asha küçük bir çatlağın daracık ağzında durup Torwin'i içeri itti. Genç adamsa Asha'nın ne yapmaya çalıştığını fark eder etmez bileğine yapışıp yanına çekti onu. Ama ikisine yetecek kadar yer yoktu içeride. Meşalenin ışığı vurduğunda Asha'yı fark ederler, böylece ikisi birden yakalanmış olurdu.

Asha kafasını iki yana sallayıp Torwin'in elinden kurtulmaya çalıştı.

Fakat Torwin'in kolu beline yapışmış, iyice çekiyor, bırakmıyordu. Jarek'in meşale ışığı omuzlarının üstünden geçip ötedeki kayaya vururken Asha'yla Torwin iyice iç içe geçmiş, aralarında ufak bir boşluk bile kalmamıştı.

Torwin daha sonra Asha'nın başını avuçlarının içine alıp çenesinin altına sıkıştırdı. Asha ise içinden lanetler yağdırırken gözlerini sımsıkı kapattı.

Jarek'in sesi bir an yaklaştı, sonra hepten sustu. Şakağını Torwin'in boynuna bastırmış halde duran Asha komutanın o anda neler gördüğünü tahmin etmeye çalıştı. Kutsal mağaralar uzanıyordu önünde. Yaşlı Olan'ın ısıltı ısıltı yanan kutsal ateşi Jarek'in zihnindeki hikâyeleri de alevlendiriyor olmalıydı.

Asha'nın kalbi şimdi kulaklarında atıyordu. Bunu Torwin de duymuş olacak ki, onu yatıştırmak için kafasının arkasını okşamaya başladı. Başparmağı Kozu'nun aleviyle yanıp bozulmuş olan kulağa geldiğinde durdu.

Biliyorum, diye düşündü. Ne kadar çirkin olduğunun farkındayım.

Fakat Torwin'in parmakları iğrenerek uzaklaşacaklarına, Asha'nın yüzünün kıvrımları üzerinde nazik bir merakla gezinmeye devam ettiler.

Asha ise iyice gevşeyip bırakmıştı kendini.

Bir kölenin dokunuşlarına nasıl alışabildim böyle?

Alışmaktan da fazlasıydı bu. Beline sarılmış güven verici kolun hissi bütün bedenini harekete geçiriyor, başını Torwin'in göğsünden ayıramıyordu. Bir ara kokusunu içine çekti. Tuz ve kum kokuyordu. Erkek ve toprak kokuyordu.

Birinin kokusunu çok sevip, bakalım aynı güzellikte mi diye tatmak istemek normal miydi?

İşte bu kadar bozulmuşsun, dedi içinden bir ses. Resmen bir köleye arzu duyuyorsun.

Asha'nın hemen o anda çekilip uzaklaşması gerekirdi.

O sese kulak vermesi gerekirdi.

Aksine, tehlike karanlığın bir adım gerisinde onları beklerken, kollarını Torwin'in beline dolayıp onu sımsıkı kendine çekti. Genç adamın meraklı parmakları bir anda duruvermiş, hemen ardından bütün bedeni hareketsiz kalmıştı. Birkaç kalp atımı sürenin ardından da yüzünü Asha'nın yüzüne çevirdi.

Sonra burnunu olabildiğince yavaş bir şekilde, sessiz bir soru sorarmışçasına Asha'nın elmacıkkemiğine dayadı. Ve o anda Asha'nın içinde kıvılcımlar dans etmeye başladı. Kanı aleve dönüşmüştü. Torwin'in sorusuna cevaben boynunu arkaya yatırıp yanağını yanağına sürttü.

Torwin ise bu kez dönüp alnını Asha'nın alnına dayadı. Burunları birbirine değdiğinde Torwin'in elleri Asha'nın saçlarının arasından geçip yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Kız burada," diye yankılandı Jarek'in sesi.

Torwin bir anda kaskatı oldu. Asha'nın kolları hâlâ beline dolanmıştı.

"Feneri görüyor musunuz? Burada bir yerde saklanıyor olmalı. Bana biraz çıra getirin."

"Emredersiniz komutanım."

"Mademki ateşle oynamak istiyor," diye mırıldandı Jarek, "onu kendi oyunuyla alt edeceğim."

Bizi burada dumana boğacak, diye düşündü Asha o an.

Bunun olmasına göz yumamazdı. Torwin'in yakalanmasına izin veremezdi. Jarek onu bulursa kesin öldürürdü. Hatta öldürmekten beter ederdi belki de.

Bu işten kurtulmanın tek bir yolu vardı.

Torwin'in, beline sarılı kollarından sıyrılıp parmak uçlarının üstünde yükseldi, sonra da yanağına doğru fi-

sıldadı: “Karanlık çöktüğünde geri döneceğim. Sen uçmaya hazır ol.”

Ve de bunu söyler söylemez, genç adamın ona engel olmasına izin vermeden, derin bir nefes alıp yarıktan dışarı, Jarek’in meşalesinin ışığına çıktı.

Girmi altı

Tenine aniden vuran serin hava Torwin'in sıcaklığının yerini almakta gecikmemişti. Jarek mağaraların girişinde, içeri girmekten korkuyormuş gibi, sırtı Asha'ya dönük halde duruyordu.

"Hırsızın burada," dedi Asha.

Jarek bunun üzerine hızla arkasına döndü. Asha'nın pelerinini, örgüsüz saçlarını görünce de gözlerini kısarak baktı ona.

"Krala karşı bir suç işledin," dedi sonra. "Kendi babana karşı. Neden?"

Mağaralarda ayak sesleri yankılandı. Kucak dolusu çırayla gelmiş olan bir soldatın ayak sesleriydi bunlar. Adam kutsal odada ikisini görünce durup, "Kutsal ateş," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmış halde.

Jarek ise kısık gözlerini Asha'ya dikmiş, sorusunun cevabını bekliyordu. Cevap gelmeyince kolundan sımsıkı yakalayıp, daracık mahzen geçitlerinde çekiştirmeye

başladı. Çok geçmeden, tapınağa çıkan kemerli merdivene gelmişlerdi bile.

Asha ona biraz olsun direnmedi. Onu buradan ne kadar çabuk çıkarırsa Torwin de tünelden o kadar erken çıkıp kurtulurdu.

Jarek, Asha'nın üstünde silah aradı, bulamayınca da pelerinine yapıştı. Taht odasının kemerli geçidine geldiklerinde Asha'yı pelerinin iplerinden çekiştiriyordu. Nihayet boş kâsenin durduğu kaideye ulaştıklarında pelerini üstünden çıkarıp Asha'yı soğuk taş zemine fırlattı.

Zemine diz üstü düşen Asha öfkeyle bağırmamak için zor tuttu kendini.

Tam o anda, "Bu da nedir böyle?" diye seslendi babası salona girer girmez.

"Hırsızınız efendim," dedi Jarek.

Babası gelip tepesinde durdu. Asha gözlerini, cüppenin altın paçasının altından fırlamış ince işlemeli terliklerden ayırmıyor, kafasını kaldırıp babasına bakmıyordu.

"Asha mı? Kesin bir yanlış anlama vardır. Kalksana Asha."

Kalkmadı. Kalkıp da yüzüne nasıl bakabilirdi ki? Alnı hâlâ fayans zemindeydi.

"Onu tapınağın aşağısında buldum. Kutsal ateş de iç mağaralardan birindeydi."

"Mümkün değil."

Jarek kafasını iki yana salladı.

"Soldatlarımdan biri onu ateşi alırken görmüş efendim."

Babasının yüzüne tuhaf bir ifade gelmişti şimdi.

“Asha? Bunu açıklayabilir misin?”

Asha bir an kendini babasının gözleriyle görmeye çalıştı. O teklifle ilk geldiğinde onu, düğünden kurtulmak için her şeyi yapmaya hazır, azılı bir ejderha avcısı olarak görüyordu. Peki ya şimdi? Ezeli düşmanının, pençelerini ne kadar derine sapladığını öğrenirse ne yapardı acaba? Onu artık hiçbir şekilde kurtaramayacağını anlar mıydı? Onu sarayından kovar mıydı? Kozu’yu öldürmesi için başka birini bulur muydu?

“Bunu neden yaptığını anlat Asha.”

“Ben... ben çok üzgünüm...” dedi Asha titrek bir sesle.

“Senden özür istemiyorum!” Kralın bir anda patlayan sesi boş taht odasında yankılandı. “Sadece cevap istiyorum.”

Asha yerdeki mavi ve yeşil fayanslara bakarken yutkundu. Şimdi söyleyeceklerini dikkatli seçmek zorundaydı. Jarek, babasıyla arasındaki anlaşmayı bilmemeliydi. Babası da Yaşlı Olan’ın emirlerinden haberdar olmamalıydı.

“Bunu sadece... avım için yaptım.” Durup Jarek’e ve göğsünde kavuşturduğu kollarına baktı. “Peşinde olduğum ejderha... diğer hepsinden daha yaman çıktı. Onu oyuna getirmek için bir yeme ihtiyacım vardı.”

“Bu yüzden de ateşi çaldın, öyle mi?”

“Bu ejderha, ateşe karşı koyamaz da ondan.”

Yalancı, diye geçirdi içinden, cesaret edip kafasını yurkarı kaldırmadan önce. Gözleri buluştuğunda babasının yüzü iyice kararmıştı.

“Lütfen,” diye fısıldadı Asha. “Bana inan lütfen.”

Kralın gözleri, kızının söyledikleri üzerine yumuşadı.

“Kralım,” diye araya girdi Jarek o anda. “Kendi öz kızınız diye cezadan kurtulursa emsal bilinir. Kanunları yalnızca işine geldiği gibi uygulayan bir kral olarak mı anılmak istiyorsunuz?”

Ejderha kral, gözlerini Iskari'den komutana çevirirken bütün taht odasına bir sessizlik çökmüştü.

“Benden istediğiniz her şeyi yapmadım mı kralım? Surlarınızı müdafaa etmedim mi? İsyanlarınızı bastırmadım mı? Gerektiğinde sırdaşınız olmadım mı?”

Jarek'in bu son sorusu üzerine ejderha kralın yüzü, fırtına öncesi gökyüzü gibi karardı. Asha şimdi babasının Jarek'le hangi sırlarını paylaştığını merak etmişti. Dahası, bunun düşüncesi bile yetmişti kıskançlık duymasına. Her ne paylaşıyorlarsa büyük sırlar olmalıydılar. Babasının şimdi olduğu gibi, baskı altında bel vermesine yol açacak kadar güçlü sırlar olmalıydılar.

“Benden ne istiyorsun?” dedi ejderha kral, bakışlarını yeniden, ayaklarının dibinde diz çökmüş kızına çevirerek.

“Ters giden bir şeyler var.” Jarek şimdi kubbeli salon-
da bir ileri bir geri yürümeye başlamıştı. “Önce kölem kayboldu. Sonra gecenin bir yarısı sessizce sıvışıp giden sözde müttefiklerimiz, sabahına Darmoor'u işgal ettiler. Ve şimdi de bu. Kutsal ateş, kendi öz kızınız tarafından çalınıyor.” Durup kafasını salladı. “Onu gözümün önünden ayırmamam gerekiyor. Sizden tek istediğim, kendi kanunlarınızı muhafaza etmeniz. Onu düğün günümüze kadar zindana kapatın.”

Babası buna izin vermezdi elbette. Kozu'nun ölmesini istiyordu ve İlk Ejderha'yı alt edebilecek biri varsa o da Asha'ydı.

Ama şimdi belli ki kararsız kalmıştı.

Ve bu kararsızlığını görmek Asha'nın midesinin düğümlemesine yetiyordu.

Kral bir kızına, bir Jarek'e baktı; tercih yapmaya çalışıyor gibiydi. Sanki bu bir strateji oyunuymuş da hangi parçasının pahalıya patlayacağını hesap etmek istiyor gibiydi. Komutanı mı Iskari mi?

"Pekâlâ," dedi ejderha kral nihayet, acele etmeden.

Asha bir an nefessiz kaldı.

"Baba..."

Kral elini havaya kaldırdı.

"Ayağa kalk Asha."

Bu bir rica değil emirdi. Asha önce dizlerinin üstüne oturdu, sonra da gözlerini yerden ayırmadan ayağa kalktı. Ejderha kral da uzanıp çenesini tuttu, gözlerine bakması için kafasını kaldırdı. Bu Asha'yı şok etmişti. Ejderha kral, Iskari'sine hiç dokunmazdı. Kaşları çatılıp korkunç bir vadiye dönüşmüş, normalde sıcak bakan gözlerine şüpheci bir ifade gelmişti. Uzak ve soğuk bir ifade.

"Sana olan inancım boşuna mıymış?"

Evet. Ben sandığımdan daha kötü biriyim.

Asha düş kırıklığı dolu bu gözleri görmemek için kafasını çevirdi.

"Hayır baba."

"Bundan nasıl emin olabilirim?"

"Vadi'ye geri dönmeme izin verirsen istediğin şeyi yaparım. Sana o ejderhanın başını yarın şafak sökmeden getiririm."

Yoluna çıkabilecek hiçbir şey kalmamıştı artık. Ne bir emir vardı önünde ne de lanetten beter hediyeler.

“Seni öylece, cezalandırmadan gönderemem.” Kralın şimdi alını da çatılmıştı. Bir yandan Kozu’nun avlanması istiyor, bir yandan da kanunlarını sürdürmesi gerekiyordu. “Sen çok ciddi bir suç işledin. *Kralına* karşı geldin.”

Ejderha kral, kızına uzunca bir süre dikkatle baktıktan sonra çenesini bıraktı nihayet.

“Vadi’ye döneceksin.”

Asha rahat bir oh çekti.

“İki gün sonra.”

Şimdi de taş kesilmişti Asha. Aynı anda tüyleri de diken diken oldu. “Ama o zaman...”

“Evleneceğin günün sabahında.” Babasının gözlerindeki bakış Asha’ya, ondan ne istediğinin farkında olduğunu ama ona başka seçenek bırakmadığını anlatıyordu.

Girmi yedi

Düğün gününün sabahı hücresinin kapısı açıldı.

İçeri giren Jarek değildi. Asha'nın gözleri meşalenin ışığına neden sonra alıştığında, karşısında iki soldatın durduğunu gördü.

“Bizimle geleceksiniz Iskari.”

Bunun üzerine ayağa kalktı Asha. Rutubet ve soğuk, kemiklerine kadar işlemesin diye kollarını gövdesine sardı.

“Ben cezamı çektim. Babam düğünün sabahı Vadi'ye geri dönebileceğimi söylemişti.”

“Sizi odanızda bir elbise bekliyor,” dedi soldatlardan biri, onu duymazdan gelerek. “Onu giyip bizi takip etmeniz söylendi. Bu, babanızın emridir.”

Ne?

Bir an kaçmayı düşünse de, koridorda Jarek'in altı adamının daha durduğunu görünce vazgeçmek zorunda kaldı.

Odasına vardıklarında Asha'nın dikkatini çeken ilk şey, kapısının dışına takılmış olan sürgüler oldu.

İkincisi, penceresinin önüne çaprazlamasına demir parmaklıklar dikilmişti.

Üçüncüsü de boş duvar oldu. Bütün silahlarını almışlardı.

“Bunu Jarek mi yaptı?”

Kimse cevap vermedi.

Asha ise kapıyı suratlarına çarpıp içeri girdi, sonra yatağın önünde dizlerinin üstüne çöküp karyolanın içine gizlediği kılıçlarının hâlâ orada olup olmadıklarına baktı.

Hâlâ oradaydılar.

Kılıçları çekip çıkardı.

Yatağın üstüne özenle bir elbise serilmişti. Bu düğün elbisesi değildi ama Asha elbisenin üstünde Jarek’e ait her türlü belirtiyi görebiliyordu: Bol bol incik boncuk, fazlasıyla açık bir yaka, krem rengi ipek.

Soldatlar onu uyarmak için kapıyı tıklattılar.

Ama Asha elbiseyi hâlâ giymemişti.

Onun yerine, yatağın ayak kısmındaki sandığın oraya gitti. Zırh hâlâ sandığın içindeydi, dokunan olmamıştı. Kılıçları yere bırakıp, göğüslüğünden çizmelerine kadar, zırhın bütün parçalarını tek tek giyip bağlamaya koyuldu. Fırsatını bulur bulmaz Vadi’nin yolunu tutacaktı.

Şimdi zırhının içindeyken, Jarek’in ağgözlü bakışlarından uzakta, kendini güvende hissediyordu.

Saçlarını örgü yapıp omzunun üstünden attıktan sonra kılıçları sırtına yerleştirip başlığını taktı.

Kapının açılmakta olduğunu gördüğü an, Jarek’ten gelen hediyeleri -çivit mavisi kaftanı, yakut kolyeyi, sabra ipeğini- biraz çırayla birlikte bir yığın halinde kucaklayıp ocağa attı. Sonra da çabucak bir kibrit bulup çaktı. Kib-

ritin alevini görür görmez ocağın içine fırlattı. İlk alev alan, ipek kumaş olmuştu.

Derken odanın içini çizme sesleri doldurdu.

Odasına girmişlerdi nihayet.

“Bu kadar yeter! Yakalayın onu!”

Asha altın elbiseyi almak üzere hızla arkasına döndü; onu da yakması gerekiyordu. Ama aynı anda soldatlarından biri onu yakalayıp kapıya doğru çekiştirmeye başlamıştı. “Geç kalıyoruz Iskari.”

Asha omzunun üstünden, çıtırdayıp tıslayan ateşe baktı. Biri hariç bütün hediyeler yanıyordu.

Soldatlar birbirlerine endişeli bir bakış attıktan sonra Asha’yı ortalarına alıp koridora çıktılar.

Safire onlarla çukurun kapısında karşılaştı. İlginçtir, etrafta bir tane bile protestocu yoktu.

Asha kuzenini görünce kalbi bir an hop etti. Üstündeki koyu turkuvaz renkli kaftanıyla az daha tanıyamayacaktı onu. Çenesine kadar inen simsiyah saçları örgü yapılp arkaya atılmış ve bir tokayla ensesinde toplanmıştı.

“Asha. Nereledesin sen?”

Asha, etrafı bir anda bağırıp çağıran draksorlarla dolarken içgüdüsel olarak kuzenine yakın durma ihtiyacı hissetti. Ama dört bir yanı soldatlarla sarılı olduğu için Safire’e ulaşması imkânsız görünüyordu.

“Ne oluyor burada?” diye sordu Asha, soldatların arasından. “Neden buraya getirildim?”

Çukuru çevreleyen ahşap sıraların yarısı seyircilerle doluydu.

Asha’nın iki tarafında draksorlar masaları doldur-

muş, yüksek sesle konuşuyor, ellerindeki para keselerini sallayıp bahislerini koyuyorlardı. Ama Asha'nın en çok dikkatini çeken, çukurun ta kendisiydi.

Normalde çukurun etrafını çevreleyen demir kazıklar, suçlular dışarı tırmanmasın, seyirciler çukura atlamasın diye yukarı kaldırılırdı. Bugünse aşağı indirilmişler, birbirleriyle iç içe geçmişlerdi.

Bir yandan Asha'ya ayak uydurmak için seyircileri yararak ilerleyen Safire, "Senin düğünün sabahındayız ya," dedi. "Bugün Jarek'le birbirinize hediyelerinizi vermeniz gerekiyor."

Asha'nın hediyesi yoktu ki. Hem olsa bile Jarek'e bir hediye verme fikri çok saçma geliyordu.

Peki ama neden arenada? Düğün hediyelerinin değiş-tokuşu, ay doğarken yapılacak düğüne halkın ilgisini çekmek için, genelde şehrin en büyük meydanında gerçekleştirilirdi. Asha etrafına bakınırken tek düşündüğü kaçmanın bir yolunu bulmaktı.

Çukuru çevreleyen sıralarda ipek tunikli erkekler, şık kaftanlarını giymiş kadınlar oturuyordu. Ancak arena, hediye değiş-tokuşu gibi önemli bir olay için yeterince kalabalık değilmiş gibi duruyordu. Asha refakatçilerinin elinden kurtulup Safire'le birlikte kaçmaya kalkışsa bile... içine karışıp kaybolabilecekleri bir kalabalık yoktu. Çıkışa kadar yakalanmadan gitmeleri mümkün görünmüyordu.

Kaldı ki bütün gözler şimdi bile korkuyla üstüne çevrilmişken, Iskari'yi görüp tespit etmemeleri çok zordu.

Bütün arenanın, aşağıdaki dövüşleri en iyi seyredilen yeri olan, tepedeki kızıl çadıra geldiğinde Jarek'i gördü

Asha. Üstünde çift kılıçlı arması olan her zamanki siyah tuniğinin yerine, kenarları altın işlemeli beyaz bir tunik giymişti bu sefer. Dügün renkleri. Tam da Asha'nın oda-sına bıraktırdığı elbiseyle uyumlu bir seçim.

Jarek onu kendine doğru çekince Asha yay gibi gerildi.

"Senin için en güzel hediye buldum," dedi sonra. Tüm bedeni tuhaf bir enerjiyle uğulduyordu sanki. Asha'nın üstündeki kıyafeti görmemiş gibiydi.

Ejderha kral ise, boynunda limon rengi madalyonu, dimdik bir şekilde oturuyordu. Parmakları ısıll ısıll yüzüklerle doluydu. Hemen yanında, elinde nugat ve kuru kayısı dolu bir tepsiyle bir köle duruyordu. Kral Jarek'e, başlayabileceğini bildirmek için başıyla işaret verdi.

Jarek de Asha'nın elini tutan elini havaya kaldırdı. Ve o anda bir sessizlik oldu. Arenadaki bütün gözler onlara çevrilmişti.

"Iskari'yle ben bu gece birbirimize bağlanacağız! Bu hediyem, müthiş birliğimizin bir nişanesi olsun!"

O anda kopan tezahürat Asha'nın kulaklarında patladı. Tekrar sessizlik olduğunda sıra ona gelmişti. Çadırın dışında duran Safire'e bakarken, aralarında geçen bir şakayı hatırladı.

Duyduğum kadarıyla şu sıralar düğün hediyesi olarak ejderha kalpleri pek bir modaymış.

Iskari daha sonra yüzünü halkına çevirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Komutanla ben bu gece birbirimize bağlanacağız." Sesi ne güçlü çıkmıştı ne de kendinden emin. "Bu hediyem uzun süreli birliğimizin bir nişanesi olsun!"

Bu seferki alkışlar çok daha cılız çıkmıştı. Ama

Asha'nın söyleyecekleri henüz bitmemiştir. Elini Jarek'in elinden sıyrıp, öne doğru bir adım attı.

"Bugün İlk Ejderha'yı avlayacağım!"

Alkışlar bir anda durdu.

"Bugün eski geleneklere son darbeyi indirecek, ruhumdan bu kötülüğü tamamen kesip atacağım!" Nişanlısına dönerken soğuk bir sessizlik çökmüştü arenaya. "Sana, bağlılığımın bir işareti olarak Kozu'nun *kalbini* getireceğim. Benim hediyem bu olacak."

Kimse alkışlamıyordu şimdi. Hatta nefes bile alınmıyordu. Arenadaki bütün gözler ejderha krala çevrilmişti. Asha da ona döndüğünde kral altın şarap kadehini havaya kaldırdı. Kızının şerefine. Gözlerinde, İyi kıvırdın, dermişcesine bir bakış vardı.

Ve o anda bütün arena tezahüratla patladı. Fakat tepkiler ikiye bölünmüştü: Bazı draksorlar bağırıp alkışlar-ken diğerleri yarım ağızla bir şeyler fısıldaşüyor, yanlarındakilere tedirgin bakışlar atıyorlardı.

Avı Asha'yı bekliyordu artık. Vaat ettiği şeyi getirmesi için serbest bırakılması gerekiyordu.

"Dövüşler başlasın!" diye buyurdu Jarek, parmaklarını Asha'nın parmaklarına geçirip kucağına doğru çekerken.

Asha ise irkildi, içinden Jarek'in kucağından kalkmayı geçirdi. Ama şu anda oynaması gereken bir rol vardı.

Aşağıda oturan bir grup draksor çukura dönmüştü. Dövüşçülerin gelmesini beklerken şarkılar söylüyor, yumruklarını havaya savuruyorlardı. Onlara diğer draksorlar da katıldıklarında Asha'nın kulakları uğuldamaya başladı, başka hiçbir şey duyamaz oldu.

Çukurun içi karanlıktı. Meşaleler henüz yakılmamıştı. Asha'nın tek görebildiği, oturan, ayakta duran, masalarda bahis yapan seyirci gruplarıydı. Herkes oyunların başlamasını bekliyor, beklerken hop oturup hop kalkıyorlardı.

Derken seyircilerin arasından bir gürültü koptu. Asha irkilip dikkatle aşağıya baktı.

Jarek ise bir kolunu Asha'nın beline dolayıp sımsıkı kendi bedenine yapıştırdı.

Bir ejderha mı? Durup gökyüzüne baktı Asha. Burada mı?

Ama gökyüzü pürüzsüz bir mavilikteydi. Tepelerinde uçan tek bir kuş bile yoktu.

Ayakta duran draksorlar sıralara doğru hücum ettiler. Jarek'in kolu hâlâ Asha'nın belindeydi, vücudundan adeta kıvılcımlar çakıyordu.

"Sana ait olan bir şey buldum," dedi gürültüyü bastırmak için yüksek sesle. "Tapınağın altında unutmuşsun herhalde."

Bunu söyler söylemez eğilip sırasının altından mücevherli bir balta çıkardı. Asha'nın Torwin'e verdiği baltanın ta kendisi.

Asha'nın kalbi bir anda buz kesmişti.

Eli ister istemez baltaya gitti. Ve sapını kavradığında bütün meşaleler aynı anda yandı.

Sonra aşağı baktı ve üstlerine ağır zırhlarını giymiş bir grup soldatın çukura bir ejderha getirmekte olduklarını gördü. Bir ellerinde uzun mızrakları, diğer ellerinde köşeli kalkanları vardı. Ejderhayı itekleyip sürüklüyor, keskin mızraklarını yarattığın toprak kırmızısı derisine batırıyorlardı.

Balta tangırdayarak düştü Asha'nın elinden.

"Gölge..."

Ejderhanın çukurdan başka gidebileceği bir yer, saklanabileceği bir kovuk yoktu. Aşağı indirilmiş parmaklıklar yüzünden uçup gidemezdi de.

Ama daha kötüsü de vardı.

Torwin çukurun tam ortasında, dizlerinin üstüne çökmüş bekliyordu.

Avcunun içinde bir bıçak, kendinde değilmiş gibi sallanıyordu. Çektiği bunca eziyetle ürken, ona tehdit oluşturabilecek her şeyi öldürmeye hazır halde bekleyen ejderhaya karşı bu tek bıçaktan başka bir şeyi yoktu Torwin'in.

Soldatlardan biri mızrağıyla sertçe dürttüğünde Gölge herkesin yüreklerini titreten, vahşi bir çığlık attı. Bunun üzerine bütün zırhlı солдатlar çukurdan uzaklaştılar.

Torwin ejderha saldırıya geçmeden hemen önce, kafasını kaldırıp, ölmesi için tezahürat yapan draksor güruhuna baktı. Sonra gözleri yavaş yavaş, seyircilerden de yukarı çevrildi ve nihayet Asha'nın üstünde takılıp kaldılar.

Girmi sekiz

Gölge kızıl toprakları savurarak atıldı. Torwin yerde yuvarlanıp kurtuldu ondan. Ama bunu son anda yapabilmişti. Sırtından aşağı kanlar akıyordu. Eski yaraları yeniden açılmıştı ve şimdi büyük bir acı çekiyormuş gibiydi. Bu onu yavaşlatacaktı. Gölge'nin savurduğu çatallı kuyruğu kölenin gövdesinin tam yanında patladı; genç adam savrulup sırtüstü düştü.

O sırada Asha bağırmamak için yumruğunu ağzına bastırıyordu.

Gölge de acı çekiyordu. Bedenine açılmış derin kesiklerden kanlar akıyor, sol ayağının üstüne doğru düzgün basamıyordu. Bu yaralı ve kapana kısılmış haliyle, hemen önündeki köleyi bile tanımıyor gibiydi. Korkusu, Torwin'le aralarındaki bağdan üstün gelmişti sanki. O bağ nispeten yeniydi ne de olsa; zayıftı, henüz tam manasıyla sınanmamıştı.

Birbirlerini öldürecekler, diye düşündü Asha.

Ve o da buna seyirci kalmak zorundaydı.

“Ejderha dövüşlerini ne kadar çok sevdiğini unutmuş değilim,” dedi Jarek, kolunu Asha’nın belinden ayırmadan. “Ve de sırf senin için bir dövüş düzenleyeyim dedim.”

Asha ağzına gelen safrayı yutkunarak geri gönderdi. Gözleri, saldırmaya hazır bir halde, skral’ın etrafında daireler çizen Gölge’deydi. Torwin’in bıçağı güneşte parlıyordu.

Torwin Gölge’yi öldürürse Asha Elorma’ya verdiği sözü yerine getirememiş olacaktı. Yaşlı Olan da bütün öfkesini kusacak, ona uygun göreceği cezayı geri almak bu kez mümkün olmayacaktı.

Olur da Gölge, Torwin’i öldürürse...

O anda Asha’nın içine bir ateş düştü, elleri Jarek’in kollarına yapıştı, kemiğe kadar ulaşmaya kararlı parmakları ete ve kasa saplandı.

Jarek ufak bir çığlık atıp kolunu çekince Asha fırlayıp kucağından kalktı.

Tam kalabalığa doğru birkaç adım atmıştı ki Jarek uzanıp bir kez daha kolundan yakaladı. Gözlerindeki hain pırıltıya bakılırsa, onu bırakmaya niyeti yoktu. Fakat Asha hemen ardından, Jarek’in tuttuğu kolun zırhını çözüp elinden kurtuldu, hızla çukura doğru koşturmaya başladı.

Parmaklıklara geldiğinde Gölge, Torwin’e karşı bir kez daha saldırıya geçmiş, Torwin ise son anda kendini kumlara atmıştı. Bıçağı saplamak için en uygun yer yaratığın karnıydı ve Torwin de böyle bir fırsat yakalamıştı. Ama yapmadı.

Dudakları kıpırdamaya başlamıştı. Asha biraz kulak kabartsa sesini duyabilecekti. Gölge’yi sakinleştirmeye, kandırmaya çalışıyor olmalıydı.

Fakat bunun için bir hikâye kullanıyordu bu kez.

“Hayır...”

Kadim hikâyeler ejderhaları güçlendiriyor, alev püs-kürtebilmelerini sağlıyordu.

“Torwin yapma!”

Gölge duvara çarpmadan hemen önce havalanıp arkasına dönmüştü. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyor, kızıl pulları dalgalanıyordu. Torwin ise ayağa kalkmıştı şimdi. Dudakları hâlâ kıpırdıyordu.

Gölge dört ayağının üstüne konup kafasını arkaya attı. Göğsü şişmeye, karnı ısıldamaya başlamıştı.

“Hayır!” diye bağırdı Asha.

Soldatlar çukurun kenarına gelirlerken Asha parmaklıkların üstüne sıçradı, sonra da parmaklıkların üstünde düşe kalka ortaya doğru ilerlemeye başladı. Asha ayaklarının altındaki parmaklıkları yakalayıp arasından geçebileceği kadar bir boşluk bulduğunda herkes nefesini tutmuş, onu izliyordu.

Asha parmaklığa tutunup kendini sarkıtırken bir an durup aşağı baktı; epey bir yüksekti aslında. Bir yerlerini kırmasa bile inciteceği kesindi.

Bu arada Gölge'nin karnı bir akkor gibi kızarmıştı.

Asha daha fazla vakit kaybetmeden bıraktı kendini.

Düşerken havanın kulaklarının dibinde uğuldadığını duydu. Sonra bileklerinden bacaklarına doğru keskin bir acı yayıldı. Ejderhayla kölenin tam ortasında bir yere düşmüştü. Nefesi kesilen seyirciler onlara bakıyordu.

Asha, biri zırhlı, diğeri çıplak, iki kolunu havaya kaldırdı. Kafasında başlıkla görüntüsünü, hemen karşısında duran çizik gözlerde gördü. Bir avcının yansıması. Düşman.

Alevlerin püskürtülmesine az kalmıştı ve Asha'nın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Dönüp Torwin'e koştu. Sonra da önünde diz çöküp, kendi zırhıyla koruyabilmek için üstüne kapandı. Genç adamın başını avuçlarının içine alıp iyice aşağı bastırdı, omuzlarıyla yüzünü örttü.

"Sakın kalkma." Kendi sesi başlığının içinde yankılanmıştı.

Alevler üstlerinden geçip, sıcakıyla tenini yakarken acıyla bir çığlık attı Torwin. Asha'nın göğüslüğünü altından tutmuş, arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Alevlerden saçılan parçalar kuma dağılıyor, sonra orada sönüp gidiyordu.

Asha dönüp ejderhaya baktı. Ejderha eğilip sinmiş, tıslıyordu.

O oyuncu Gölge gitmiş, yerine yırtıcı bir ejderha gelmişti.

"Gölge," dedi başlığını çıkarıp yere atarken. "Benim."

Yaratık homurdanıp kuyruğunu şaklattı.

Asha da bir yandan zırhını çıkarıyor, parçaları söküp teker teker yere fırlatıyordu.

"Beni tanıyorsun."

Ses çıkarmadan oturan seyirciler, hayret dolu gözlemini Iskari'den alamıyorlardı. Derken mırıltılar yükselmeye başladı, hemen ardından da bir haykırış duyuldu: Soldatlara kapıları açmalarını ve Iskari'yi oradan çıkarmalarını emreden bir ses.

Babasıydı bu emri veren. Ve ejderha kralın öfkeyle gürleyen bu sesinden daha kötü bir şey varsa, o da kızının üstüne diktği buz gibi bakışlarıydı. Kızının çukurdayken bile hissedebildiği bakışları.

Asha şimdi ejderha derisinden çizmelerinin bağcıklarını titreyen ellerle çıkarmaya girişmişti. Onlardan bir an önce kurtulup Gölge'ye düşmanı olmadığını göstermesi gerekiyordu.

"Seni görüyor," dedi Torwin arkasından.

Asha bakışlarını yukarı çevirince Gölge, etrafında dönmeyi bıraktı. Kuyruğunu da az önceki gibi şaklatmıyordu şimdi. Asha'ya doğru temkinli bir adım atıp, düz ve pullu başını hafifçe yana eğdi. Sonra da cılız bir ses çıkardı. Sızlanma gibi bir ses.

Asha ise o anda gidip kollarını boynuna dolamamak için zor tuttu kendini.

Ardından, bağcıklardan kurtulan çizmelerini bir kenara atıp, çıplak ayaklarla, ellerini de iki yana açarak, yavaşça ejderhanın yanına gitti. Gölge, burnunu Asha'nın eline sürttü. Bütün bedeni titriyordu.

Asha'nın onu buradan çıkarması gerekiyordu.

Derken çukurun girişinde ağır çizmelerin sesleri duyuldu. Asha'yla ejderha aynı anda dönüp baktıklarında soldatların, kapının öteki tarafına dizildiklerini gördüler. Kapana kısılmışlardı. Gölge'yle Torwin'in birbirlerini öldürmelerine engel olabilmisti ama onları babasının ordu-sundan koruyamazdı.

"Asha!" diye seslendi Safire o anda. "Uç!"

Metale sürtünen metalin, harekete geçen düzeneğin gürültüsüyle kafasını kaldırıp yukarı baktı Asha. Tepelerindeki demir parmaklıklar göğe doğru yükselmeye başlamıştı.

Bunu yapansa Safire'in ta kendisiydi.

Sonra yüksekte bir yerden bir ıslık sesi geldi.

İkisi yine aynı anda baktıklarında Dax'ın onlara bir şeyler attığını gördüler. Torwin ileri atılıp, bir eliyle okları, diğeriyle de yayı yakaladı havada.

Asha'nın o sırada durup, Dax'ın onlara neden yay ve ok attığını düşünmeye zamanı yoktu. Torwin yaya bir ok takarken o da zırhıyla birlikte çıkardığı kılıçları kumların arasından aldı.

Torwin yay kullanmayı biliyor muydu ki?

Torwin ona sanki düşüncelerini duymuş gibi baktığında Asha genç adamın dudaklarının yarılıp şişmiş olduklarını fark etti. Yanağında kamçı izine benzer bir kızarıklık vardı. Elmacikkemiğinin üstünde de morumsu bir siyahılık.

Ona vurmuşlardı. Hem de birçok kez.

O anda içi öfkeyle dağlandı.

"Arkama geç," dedi kılıçların kabzalarını eline geçirirken. Kutsal kılıçlar, kınlarından cınlayarak çıkmışlardı. "Gölge'yi buradan çıkarana kadar koruyacağım seni."

Torwin dediğini yapıp arkasına geçti, kapılar açılıp soldatlar içeri dolarken yayını kaldırdı.

Bütün vücudu yeniden canlanmış gibi uğuldamaya başlayan Asha ise kılıçlarını kaldırıp pozisyon aldı. O önde, Gölge arkada, hazırıldılar artık.

Jarek'in adamlarının ilk grubu çukura doluşurken, "Sola dikkat!" diye bağırdı Asha.

Fakat daha lafını tamamlayamadan, soldatlardan biri, kalbinde bir okla yere yığılmıştı bile.

Torwin hemen ardından yaya bir ok daha takıp, yine Asha'nın işaret etmesine kalmadan, ikinci bir düşmanı daha hakladı. Arkalarında Gölge de kuyruğunu savurup

aynı anda üç soldatı birden duvarlara doğru uçurdu.

“Böyle ok atmayı nerede öğrendin sen?”

O esnada bir soldat daha göğsüne saplanan okla yere serilmişti.

“Neden ki? Etkilendin mi?”

O sırada, parmaklık düzeneğinin ayarlandığı odadan Safire’in sesi yükseldi. Birilerine bağıırıyordu. Kendini odaya kilitlemiş olmalıydı.

“Greta öğretti bana,” dedi Torwin, bir ok daha Asha’nın kulağının dibinden ıslık çalarak geçerken. “Ben de ağa-beyine öğrettim.”

Ağabeyime mi?

Asha’nın gözünün önüne o anda Torwin’in ve ağabeyinin nasırlı parmakları gelmişti. Ama kafasının içinde dönüp duran soruları sormaya zamanı yoktu şimdi.

“O parmaklıklar tamamen yukarı kalktığında,” dedi genç adama, “Gölge’nin üstüne atlayıp uçacaksın.”

Derken kapının önünde biriken soldatlar, birinin geçmesi için yana açıldılar. Beyazlara ve altınlara bürünmüş birinin.

Komutan çukura adım atar atmaz, elinde kılıcı, onlara doğru koşmaya başladı.

Jarek yaklaşırken Asha’nın kabzaları tutan elleri sımsıkı kapandı. Bir yandan da Safire’in, kendinden daha iri, daha güçlü bir rakibe karşı savaşmakla ilgili söylediklerini geçiriyordu kafasından. Hızlı ol. Bacaklara saldır. Zaman kaybetme.

Ancak Jarek yanına gelmeden, yolun yarısında durmuştu. Etrafındaki soldatlar da hep birlikte silahlarını indirmiş, Asha’nın arkasında bir yere bakıyorlardı. Ne

olduğunu merak eden Asha da hızla arkasına döndü.

Torwin son okunu çıkarıp yaya takmış, sonuna kadar gerdiği oku Asha'nın göğsüne doğrultmuştu.

Ok ejderha kralın kızına çevrilmişken soldatlar da dahil hiç kimse bir şey yapamazdı.

"İlk sen biniyorsun."

"Ne?"

"Asha."

Genç adam, onun adını ağzına ilk defa alıyordu. Asha kendi adının, içinde bir yerde çınladığını, bütün boşlukları doldurduğunu hissetti.

"Dediğimi yap."

"Delirdin mi sen?" diye fısıldadı Asha ona dik dik bakarak.

Bu arada parmaklıklar gıcırdamaya devam ediyordu. Çok geçmeden tamamen kalkmış olacaklar, Gölge'nin yolu da açılmış olacaktı.

"Ben mi delirmişim?" Torwin okun yönünü çevirmeden çenesiyle, parmaklıkların arkasına yığılmış, nefret edip korktukları Iskari'ye bakmakta olan seyircileri işaret etti. "Bu oku kalbine saplamamı kaçış istiyordur sence?"

Asha yutkundu. *Hepsi.*

"Peki ya baban?"

Asha'nın içine, kızıl çadırın altında durmuş onu izleyen kralı düşününce bir ateş düştü. Babası her şeyi görecekti. Kızının ne kadar kötü biri olduğuna şahit olacaktı.

Kafasında bu düşünceyle, köleden bir adım geriye gitti.

"*Lütfen,*" dedi sonra. "*Git artık.*"

Torwin'in bakışları yüzünde gezindi. "Seni bu yaptıklarından dolayı asla affetmeyecekler."

Başta affetmezlerdi elbette. Ama bir yandan da Kozu'nun avlanması gerekiyordu. Kozu'nun başını saraya getirdi mi, babası da diğer herkes de affederdi onu. Ve bu sayede bütün suçlarından aklanmış olurdu.

"Benim bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor," dedi. "*Senin de Gölge'ye göz kulak olman gerekiyor. Anlaşmamız böyleydi.*"

Parmaklıklar o anda gıcırdayıp durdular. Düzenek odasından Safire'in bağırış çağırışları geldi. Sonra parmaklıklar gerisingeri aşağı inmeye başladı.

Asha'nın içini bütün yakıcılığı ve parlaklığıyla bir korku sarmıştı. O parmaklıklar, Torwin'le Gölge'nin üstüne inerse onları buradan çıkarmanın imkânı kalmayacaktı.

"Hayatını o kadar kurtarmışken burada ölecek olursan, seni Ölüm'ün kapılarına kadar kovalar, ikinci bir kez daha öldürürüm."

"İstersen yüz kez öldür," dedi genç adam, son oku Asha'nın omzunun arkasından, efendisine doğrulturken. "Seni ondan kurtaramayacaksam, buradan canlı da çıkamaz."

Asha ona dik dik baktı.

Torwin mi kurtaracaktı onu?

Delilik.

"Torwin," dedi sonra, inmekte olan parmaklıklara bakarak. "Sana hâlâ bir dans borçluyum, unuttun mu? Ölürsem dans edemezsin benimle."

Torwin ona şaşkınlıkla dolu bir bakış attı.

"Onunla evlenmeyeceğine söz ver," dedi sonra. "Onun tarafından sahiplenilmeyi kabul edersen" -gözleri bir anda alev alev olmuştu- "bu senin ölümün olur Asha."

Asha'nın gözleri, Torwin'in yayı geren parmaklarının kanı çekilmiş eklemelerine takılmıştı. Annesinin yüzüğü hâlâ parmağındaydı.

"Bana söz verene kadar şuradan şuraya gitmem."

"Söz," dedi Asha fısıldayarak.

İsteddiği cevabı alan Torwin, Gölge'ye bir şeyler söyledikten sonra sıçrayıp kendini ejderhanın kanatlarının arasında bir yere attı.

Torwin'in okunun tehdidinden kurtulan Jarek ise hızla onlara doğru geliyordu şimdi. Çölü allak bullak eden bir kum fırtınası gibi. Bakışları, elinden bir kez daha kaçırarak üzere olduğu kölesinin üstündeydi.

Safire'in düzenek odasından gelen çığlıkları Asha'nın kanını dondurdu.

Gölge'nin kanat çırpışlarının yarattığı rüzgâr, serbest kalan saçlarını havalandırdı. Ama dönüp bakmadı onlara. Gözlerini komutanın üstünden ayırmaya cesaret edemiyordu. Artık bekleyip dua etmekten, Yaşlı Olan'a onları oradan sağ salım çıkarması için yalvarmaktan başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Jarek elini kaldırmış, солдатlarına işaret veriyordu ki Asha buyruğunu bitirmesine izin vermeden üstüne saldırdı. Safire'in ona bellettiği bütün kuralları hiçe sayarak.

Jarek Asha'nın kılıçlarını karşılamakta zorlanmadı ama Asha yine de olduğu yerde sağlam durup elinden kurtulmasına izin vermedi. Onu yenmesine gerek yoktu; oyalasa yeterdi.

"Yolumdan çekil Iskari. Yoksa seni buna pişman ederim."

Asha komutanın kılıcının ağırlığı altında kalmamak için dişlerini sıktı. Ancak bütün vücudu acıyla bağıırıyordu. Bacakları çözülmek üzereydi.

Jarek hiddetle kükredi, Asha da aynı karşılığı verdi. İçindeki öfkeyi bir şekilde kusması gerekiyordu.

Olduğu yerden milim kıpırdamadan tabii.

Jarek kafasını kaldırıp Asha'nın kafasının üstünden yukarı baktı. Gördüğü her neyse, yüzü bir anda öfkeyle buruşmuştu. Asha'nın üstündeki yük bir anda kalktı, Jarek kılıcını bir hışımla yere çaldı.

Nihayet Asha da dönüp arkasına bakabildi. Parmaklıklar tangırdıyarak kapanırken kafasını gökyüzüne çevirdi. Masmavi ve bomboş gökyüzüne.

Gitmişler.

Ve bu düşünceyle birlikte, kalbini bir baltayla ikiye ayırmışçasına bir his, keskin ve amansız bir yalnızlık çöktü üzerine.

Girmi dokuz

Seyirciler parmaklıkların yukarısındaki yerlerinden hırlayıp, ismine lanetler okurken, Asha'nın yüreğine zehirli sarmaşık misali bir utanç hissi dolanıyordu.

Jarek kılıçlarını alırken de, arenanın boşaltılmasını emrederken de ses etmedi Asha. Arkadaşlarının vücutlarına saplanan okları çıkaran солдатlarla göz göze gelmemek için kafasını çevirdi. Şu anda hepsi de Iskari'nin kalbine birer düzine ok saplamaya can atıyor olmalıydı.

Yaptığı şeyin ağırlığına daha fazla dayanamayıp dizlerinin üstüne çöktü.

Babası şimdi yukarıdaki yerinden çukura inmeye başlamıştı. Asha'nın ona ne söylemesi gerektiğini düşünmesi gerekiyordu.

Ama Torwin'in ona ismiyle seslenişinden başka bir şey düşünemiyordu o anda.

Asha. Annesinin ona verdiği isim. O kötü tanrı *Iskari* değil, *Asha*.

Ya onu bir daha göremezsem?

Bunun bir önemi var mıydı ki?

Derken Safire'in inleme sesini duyup kafasını kaldırdı; iki soldat onu çukura doğru sürükleyerek getiriyordu. Asha ayağa kalkacak oldu, ama üç soldat aynı anda üstüne yürüdüler. Sırf yüzlerindeki nefret bile yetmişti Asha'nın durmasına.

Jarek Safire'i kolundan tutup Asha'nın önünde kumlara fırlattı.

Babası çukura girerken, "Asha!" diye kükreyip boş arenayı sesiyle cınlattı. Iskari'ye doğru yürürken etrafına kumlar saçıyordu. "Beni aptal yerine koydun!"

Aralarındaki mesafe gitgide kapanırken Asha gözlerini yere çevirdi.

"Bana bak."

Söz dinleyip gözlerini altın cüppeden kraliyet armasına, oradan da babasının fırtınalı yüzüne çevirdi.

"Yıllar boyunca hep inandım sana. Başka kimse inanmazken hep ben vardım arkada. Ve şimdi bütün bunları bir çırpıda mahvettin. Onca çabamız boşa gitti. Neden?"

O anda kralın arkasından bir ses yükseldi.

"Onu rahat bırakın."

Dax şimdi hiçbir şey olmamış gibi çukura gelmiş, alelade bir bıçağı, sanki bir topmuş gibi, bir elinden diğerine atıyordu. Babalarıyla bakışları kenetlendiğinde Asha ağabeyinin gözlerinde tehlikeli bir pırıltı gördü.

Babası ise yüzünü buruşturup, hemen solunda duran bir soldata, "Çıkarın onu buradan," diye emretti.

Ama Dax krala doğru yürümeye devam ediyordu. Çenesini hafifçe yukarı kaldırmıştı ve kahverengi gözleri günlerdir olmadığı kadar berraktı.

Soldat yetişip yanına gittiğinde Dax bıçağını havaya kaldırdı.

“Bana elini sürmeye kalkarsan,” dedi Dax, “gırtlığını keserim.”

Soldat durup Jarek’e baktı. Jarek ise krala dönmüş, emir bekliyordu.

Ama Dax’ın beklemeye niyeti yoktu.

“Beş gün önce” -sesi boş arenada yankılanıyordu- “kız kardeşimden, bir kölenin hayatını kurtarmasını istedim.”

Kralın gözleri kısıldı.

“Ve Asha doğal olarak reddetti bunu. Ben de ona şantaj yaptım.” Asha’nın yanına gelmiş olan Dax bir adım önüne geçip durdu. “Tıpkı o kıymetli ateşini çalması ve çukurda dövüşe engel olması için yaptığım gibi.”

Ne?

Kafası karışan Asha dönüp Safire’e baktı. Ama kumların üstüne çökmüş olan Safire’in gözleri yerdeydi. Yediği dayaktan dolayı hâlâ titriyordu.

Babası, Dax’a dikkatle baktıktan sonra, “Peki böyle bir şeyi neden yaptın oğlum?” diye sordu.

“Çok belli değil mi?” diye karşılık verdi Dax gözleri parlayarak. “Senden nefret ettiğim için tabii ki. Nefret ettiğin birini yaralamak için en sevdiği canavarı ona karşı kışkırtmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?”

En sevdiği canavar. Ağabeyi gelip o bıçağı böğrüne saplasa, bu sözlerinden daha az acıttırdı herhalde.

Ama şu şantaj konusunda söyledikleri yalandı. Ve belki bu da o yalanın bir parçasıydı.

“Götürün oğlumu buradan. Onu daha fazla görmek istemiyorum.” Kralın sesi ölçülü ve sakindi ama Asha

derinlerde bir yerde bir çatlak olduğunu sezebiliyordu. “Derhal zindana atın ve emirlerimi bekleyin. Onu bizzat kendim sorguya çekeceğim.”

Soldatlar üstüne gelirlerken Dax Asha’nın ayaklarının dibinde diz çöktü. Yaralı yüzüne çevirdiği bakışları yumuşamıştı.

“Karanlık çöktüğünde, küçük kardeşim, Yaşlı Olan bir ateş yakar.”

Kollarından tutup, çekiştirerek götürürlerken Dax kız kardeşine göz kırptı. Gözlerinde korkudan eser yoktu. Sanki bütün bunlar, oynamakta olduğu çok daha büyük bir oyunun küçücük bir parçasıymış gibi.

Onun arkasından Safire’i de alıp götürdüler. Kuzeni bir ara dönüp Asha’ya baktı; yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

Ama belli ki tüm endişesi Asha içindi. Kendi için değil.

Torwin’in söylediği bir şeyi hatırlayan Asha kaşlarını çattı.

Seni o hasta odasında bulduğum gün her şeyin değişmek üzere olduğunu anlamıştım.

Hangi şeylerin? diye düşündü Asha. Aklına bir de yay ve oklar gelmişti. *Ağabeyim ne yapmaya çalışıyor?*

“Hazır şu ayaktakımından kurtulmuşken...” Jarek ejderha krala bir şey uzatıyordu. Asha’nın zırhının deri koluğuydu bu. Jarek’in elinden kurtulmak için çıkardığı kolluk. “Ejderha alev püskürttüğünde kolunda bu yoktu.” Durup Asha’nın yanına gitti, çıplak kolunu yakalayıp havaya kaldırdı. “Peki bu kol neden yanmamış?”

Babası koluğu elinde evirip çevirdikten sonra, soran gözlerle baktı kızına.

Asha ise kafasını yerden kaldırmadan, “Ben yanmam,” dedi fısıldayarak.

“Konuş.”

Asha bunun üzerine çenesini kaldırıp yüksek sesle bir kez daha söyledi: “Ejderha ateşi yakmaz beni. Diğer ateşler de. Bu... bu bir hediye. Yaşlı Olan’dan.” Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. “Hediyeyi reddetmeme izin yoktu.”

Jarek’le kral bir an durup bakiştıktan sonra, Asha’ya aynı anda sırtlarını çevirip kendi aralarında sessizce konuşmaya başladılar.

Asha ise onları seyretmeye koyuldu. Babası ve onun komutanı, etraflarında soldatlar, kafa kafaya vermişler. Arenada onlardan başka kimse kalmamıştı. Kralın vârisi zindanlara götürülürken, silahları elinden alınmış olan Iskari, kumların üstünde diz çökmüş bekliyordu. Jarek’in niyeti tahtı ele geçirmekse ona engel olacak hiçbir şey kalmamıştı artık. Peki ama neden hâlâ bekliyordu?

Babası nihayet, elinde kolluk, yeniden Asha’ya döndü. “Yaşlı Olan sana başka hediyeler de verdi mi?”

Kalbine saplanan utanç yüzünden başka bir şey düşünemez olan Asha bakışlarını kaçırıp, “Evet,” dedi.

“Peki neymiş bunlar?”

“Kılıçlar,” dedi Asha. “Ve de... ejderha.”

Aralarındaki boşluk bir anda taşlaşmış bir sessizlikle doldu.

“Yani bunca zamandır Yaşlı Olan’la temas halinde miydin?”

Asha yaşla dolan gözlerini sımsıkı kapattı. “Dediğini

yapmazsam bütün gücümü elimden alıyor ve beni şeyden”
-Jarek’e hızlı bir bakış attı- “avlanmaktan alıkoyuyor.”

Nasıl kayıp bir vaka olduğumu anlayıp azledecek.

Gözlerini yeniden açtığı anda babasının endişeli bakışlarla onu incelemekte olduğunu gördü.

“O seni kullanmaya çalışıyor Asha. Sekiz yıl önce de yaptığı gibi. Seni doğru yoldan saptırmak kolay. Seni bize karşı kullanabileceği tehlikeli bir araç olarak görüyor.” Kral burada durup düşüncelere daldı; sakalını sıvazlayıp bir ileri bir geri yürümeye başladı. Sonra gidip Asha’nın önünde çömeldi. “Canım kızım, bana bunları neden hiç anlatmadın?”

Asha ne zamandır tuttuğu nefesini bırakıp, “Utandığım için,” dedi. “Kalbimde hep tehlikeli bir şeyler olduğu için. Sana gerçeği anlattıysam beni artık kurtaramayacağına karar verirdin diye korktum.”

“Bak bana.”

Baktı.

O gözlere yine aynı sıcaklık gelmişti şimdi.

“Başın belaya girdiğinde gelip haber vermezsen sana nasıl yardım edebilirim ki?”

Asha gözyaşlarına boğulmamak için zor tutuyordu kendini.

“Başlangıçtaki anlaşmamız hâlâ geçerli,” dedi babası, sadece onun duyabileceği alçak bir sesle. “Bu gece ay doğana kadar vaktin var.”

Komutan o anda gelip kralın ayağa kalkması için eline sarıldı. Asha’nın gözleri ikisinin iç içe geçen ellerine, aralarındaki güçlü bağa takıldı.

“Kızım senin için bir ejderha avlayacak,” dedi kral, Ja-

rek onu ayağa kaldırırken. “Ve bu kez senin de onunla gitmeni istiyorum.”

Asha o anda donakalmış, şaşkınlıktan konuşamaz hale gelmişti. Jarek de aynı şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Onu Yaşlı Olan’ın entrikalarından bir kez kurtardın,” diye devam etti kral. “Yaşlı Olan onu yine oyuna getirmenin peşindeyse onunla olmanı, yanında durmanı istiyorum.”

Asha dönüp babasına baktı. Ortak sırlarını gözlerinden okuyabiliyordu. Demek ki Kozu’yu Jarek’in gözleri önünde öldürmesini istiyordu. Kozu’nun kalbini bir özgürleşme değil bir vaat olarak gören Jarek’in önünde.

Babası kızına bu şekilde mi arka çıkmaya çalışıyordu? Yapabileceğine olan inancını bu şekilde mi ifade ediyordu?

Ve sonra, kral son birkaç gün içinde ikinci kez uzanıp kızına dokundu, omzunu güven vererek sıktı.

Hem de biraz olsun tereddüt etmeden.

“Son darbeyi indirdiğin zaman ben de orada olabilseydim keşke,” dedi sonra. “Hepimizi özgür kılacağın o ana şahit olmayı çok isterdim.”

Ötüz

Iskari'yle komutan öğle vakti atlarına atlayıp Vadi'nin yolunu tuttular.

Toynaklarıyla toprağın üstünde ritmik şekiller çizen Oleander'ın sırtında, önden Asha gidiyordu. Jarek, Asha'nın hemen dibinden geliyor, onları mızrakları, kılıçları ve kalkanlarıyla bir düzine soldat takip ediyordu. Ağaçların arasından şimşek gibi geçerlerken ötleğenler ve bülbüller bütün koruluğu gelenlerden haberdar ediyordu.

Hava ağır ve yüklüydü. Bulutlar fırtına toplar gibiydi.

Asha avcı patikalarından ilerlerken, ağaçların, dere-lerin ve tehlikelerle dolu kayalık arazinin içinden, bildiği bütün kestirme yolları kullanıyordu.

Jarek ise arayı biraz olsun açmıyordu.

"Bu işte bir terslik var," dedi Jarek, atları genişçe bir dereden geçerken. "Dax sana neden şantaj yapsın ki? Benim kölemden ona ne? Ya da kutsal ateşten?"

Kıyıya ilk ulaşan Oleander oldu; toprağa ayak basar basmaz, Jarek'in siyah aygırıyla arasını açmak için şahlandı.

Fakat Jarek zamanında uzanıp Asha'yı kolundan yakalamayı başarmıştı. Asha da sırtüstü yere kapaklanmamak için Oleander'in dizginlerine asılmak zorunda kaldı.

Sedir ve argan ağaçlarının arasından cılız bir günışığı vuruyor, tepelerinde gökyüzü yavaş yavaş kararıyordu.

"Bu Dax neyin peşinde Asha? İkiniz bizden nasıl bir sır gizliyorsunuz?" Jarek kolunu sımsıkı tutarken iyice dibine kadar girdi. "Çukura o şekilde dalmanın gerçek sebebini söyle bana."

Asha'nın aklına o anda Torwin'in yaralı yüzü ve kanlı sırtı gelmişti. Gölge'nin alevden kıpkırmızı olmuş karnı gelmişti.

Başka bir ihtimal düşünülemezdi bile. Asha o ikisinin, gözleri önünde ölmesine razı olamazdı.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi nihayet, gözlerini kısarak. "Benim sırrıma karşılık senin babam için sakladığın sır."

Bunun üzerine, kolunun bırakıldığını görünce çok şaşırıldı.

Jarek'in gözlerindeki korku dolu bakış ise bundan bile şaşırtıcıydı.

Soldatlar dereye girmeye başladığında Asha Jarek'in elinden kurtulup Oleander'i çamlara doğru sürdü, oradan da hemen arkasındaki çayırığa yöneldi. Bulutlar alçaktaydı. Mosmor olmuş birer yara gibi şişip kabarmışlardı.

Jarek'inse peşini bırakmaya niyeti yoktu. Soldatların da öyle.

Atından inip hasırotlarının arasına dalarken, "Olduğunuz yerde kalın," dedi Asha onlara. Fırtına bulutları çayırılığı gümüşlere ve grilere boyamıştı.

Her şeyin başladığı yere gelmişlerdi nihayet.

Çayırılığın sınırında bir yerde tanıdık bir şey onları bekliyordu. Asha'nın burnuna hafif bir duman ve kül kokusu geldi. Ama onu artık Elorma bile durduramazdı. Kozu onu yakalı sekiz yıl olmuştu. Koca şehrin yanıp kül olmasının üstünden sekiz yıl geçmişti.

Asha ise buraya her şeyi düzeltmeye gelmişti.

"Ee?" diye seslendi Jarek arkasından. "Nerede bu?"

"Gelir," dedi Asha, içindeki karanlığa gömülü hikâyeyi ararken. "Soldatlara söyle saklansınlar."

Soldatlar gözlerden uzak, ağaçların arasında gizlenecek yerler ararken Asha'nın zihninde bir anı parladı. Sekiz yıl öncesinden bir anı. Bu çayırda en son bulunduğu zamandan kalma.

"Asha?" dedi Jarek huzursuz bir sesle.

Başka çaresi yoktu. Hikâyeyi babasının komutanının gözleri önünde anlatmak zorundaydı. Gerçeği daha fazla gizleyemezdi.

Ama her şey olup bittikten, Kozu öldükten sonra bunun da bir önemi kalmayacaktı.

Tepesindeki bulutlu gökyüzüne bakarken sesini olabildiğince uzaklara gönderdi. Kadim hikâyelerden biri değildi anlattığı. Tam olarak değildi en azından.

"Bir zamanlar, kötü şeylere meyilli bir kız varmış!" Rüzgâr sesini alıp çayırılığın ötesine taşıdı. Etrafındaki çimenler hışırdayıp tısladı.

"Kadim hikâyelerin, annesini öldürmüş olmaları umurunda değilmiş kızın. Ondan önce daha pek çok kişiyi öldürmüş olmalarını umursamıyormuş. Hikâyelerin, kalbini yiyip bitirmesine, onu kötü birine dönüştürmesine

aldırmıyormuş. Bunların hiçbirisi önemli değilmiş onun için.”

Asha’nın etrafındaki hava kıvılcımlanmaya başlamıştı. Uzaklardan siyah bir cismin, sıradağlardan kalkıp karanlık bulutlara yükseldiğini görebiliyordu.

“Kız, gecenin örtüsüne sığınıp çatılardan sekerek, ısızsız sokaklardan geçerek gizlice çıkmış şehirden. Oradan da, ejderhalara hikâyeler anlattığı Vadi’nin yolunu tutmuş. O kadar çok hikâye anlatmış ki sonunda en ölümcül ejderhayı bile uyandırmış uykusundan. Aysız geceler gibi karanlık olan, zaman kadar eski olan İlk Ejderha Kozu’yu.”

“Asha...” Jarek’in sesinde bir tuhafılık vardı. Korkmuş gibiydi.

Asha ise uzun otların arasında ilerledi. Havada kanat sesleri yankılanıyordu. Uluyarak şiddetlenen rüzgâr, örgülü saçlarını çözüp yüzüne çarpıyordu.

“Kozu kızı kendine ayırmak istiyormuş! Dudaklarından dökülen ölümcül gücü kendinde toplamak istiyormuş! Hikâyelerini onun için, ama sadece onun için anlatsın istiyormuş. Hem de sonsuza kadar!”

Asha’nın üstüne bir gölge vuruyordu şimdi. Kafasını kaldırıp baktığında, tepesinde bir ejderhanın daireler çizmekte olduğunu gördü. Mürekkep kadar siyah. Aysız bir gecedeki durgun bir göl kadar siyah. Asha’nın gözleri kadar siyah.

Kozu bir gümbürtüyle indi yere. İnerken ayaklarının altındaki yer sarsıldı. Gölgesi Asha’yı yutmuş, üstüne karanlık bir örtü gibi çökmüştü. Pullarında bir ışıltı, çizik sarı gözlerindeyse merak vardı. Asha kafasını çevirip

ejderhanın yara izine baktı. Kendi yüzündekinin aynısı olan bu iz, bir gözünün üstünden başlayıp o yılan yüzü boyunca uzanıyor, mürekkep karası pullarını yarıp geçiyordu. Kafasının tepesinde, avını bir vuruşta yere sermesini sağlayan iki boynuzu, her bir ayağında da, bıçak gibi keskin beşer tane pençesi vardı. Ne kadar büyük olduğunu, onu kolaylıkla ezip geçebileceğini göstermek için, avlu genişliğindeki kanatlarını ardına kadar açmıştı şimdi.

Tıpkı kadim bir hikâye gibi vahşi ve acımasızdı, güzel ve güçlüydü.

Onun öleceğini düşünmek Asha'nın içini acıtmıştı.

Ama baltasına sımsıkı yapışmaktan da geri durmadı.

Derken arkasında bir hareketlenme oldu. Kozu'nun gözleri oraya çevrilirken burun delikleri açılıp kapandı. Ama arkasındaki her kimse, İlk Ejderha onun için değil, Asha için gelmişti.

Zaten çok geçmeden, Asha'nın etrafında daireler çizmeye başladı.

Asha ise baltasını havaya kaldırmıştı. Gözleri, kadim şarkılar söyleyerek atan kalbindeydi. Ya bu şarkılar yaşayacaktı ya da o; hepsi aynı anda var olamazdı. Asha bu kalbi susturamazsa gece yarısı Jarek'e gitmek zorunda kalacaktı.

Asha'nın parmakları baltasının sapını sımsıkı kavramış, doğru zamanı kollarken, Kozu'nun göğsü bir ateşin ortasında akkor olmuş bir kömür parçası gibi parlıyordu.

Fakat gereğinden fazla bekleyince Kozu'nun aniden savurduğu kuyruğu Asha'nın karnında patladı. Kuyruğunun bu sefer dikenli ucuyla değil, daha güçlü olan orta kısmıyla vurmuştu. Bu ani darbeyle baltası elinden düş-

tü, Asha geriye doğru sendelerken balta otların arasında bir yere kondu.

Asha tam kılıçlarına davranıyordu ki Kozu'nun kuyruğu yeniden fırlayıp göğsünün etrafına dolandı, kollarını yanlarına yapıştırıp nefessiz bıraktı. Kozu ayaklarını yerden kesip kendine doğru çekerken Asha hâlâ hava almaya çalışıyordu.

Sonra İlk Ejderha'nın sıcak nefesini hissetti yüzünde. Sapsarı dişlerine baktı.

Hayır...

Bu kadar ucuna kadar gelip de nasıl kaybederdi?

Zihninde Ölüm'ün kapısı canlandı. Biraz sonra o kapıdan kendi de geçecekti. Willa'nın yıllar önce geçtiği yoldan...

Kafasında aniden bir hikâye kıvılcamlandı, karanlıktaki bir ateş gibi. Onu yeniden çayırılığa, ejderhaya ve etraflarındaki soldatlara döndürmüştü. Ama hikâye onun değildi.

Bir kıvılcım daha.

Kozu'nundu bu hikâye.

Asha kendininkini anlatmıştı. Şimdi de sıra ondaydı; tıpkı eskiden olduğu gibi, bir hikâye de İlk Ejderha anlatacaktı.

Onu öldürmeden önce.

Kozu'nun hikâyesi

Ağaçların ortasında bekliyordu, kızın kayalıkların arkasından çıkmasını bekliyordu. Hava karanlıktı ve o bekliyordu. O kadim güçle dolup taşan sesi arzuluyordu. Yüksek sesle hikâyeler anlatan kızı istiyordu.

Güneş doğdu ama kız gelmedi. Kuyruğunu şaklattı. Kanatları kalkıp uçmaya can atıyordu. Bu açlığını yatıştırması gerekiyordu.

Ama onun, kanatlarının havaya, karnının ete ihtiyacı olduğundan daha çok hikâyelere ihtiyacı vardı. O yüzden kıpırdamadı yerinden. Gelecekti kız. Hep gelirdi.

Sesini ilk duyduğunda yanlış bir yerde olduğunu anladı.

Sonra ağaçların arasında kanatlarını açıp havalandı. Uçarken güneşin sıcaklığı kapladı içini. Rüzgârın gücü onu yükseklerle kaldırdı. Kız tek başınaydı; lanet şehirden uzakta, duvardaki gözlerden ve dişlerden uzakta, tek başına.

Durup nedenini düşünmedi. Neden her zamanki yerinde değil, neden dağların tepesindeki o kayalıkta değil diye düşünmedi. Kozu'nun ihtiyacı vardı. Kozu oraya gidiyordu.

Kızdan başkasını görmüyordu. Yüzünü yukarı çevirip ona bakarken dudaklarından Elorma'nın hikâyesi dökülüyordu. Etrafında bir daire çizdikten sonra yerden kızıl toprakları havalandırarak kondu. Kumlar yere çöktüğündeyse kıza döndü ilk kez. Ona kendi hikâyesini anlat-

mak, Yaşlı Olan yaşamaya devam etsin diye, içindeki tüm hikâyeleri bir sese büründürmek zorundaydı.

Gözü elinin altındaki karanlık mücevherden başka bir şey görmediğinden, güneşte parlayan metali fark etmemişti. Elllerinde, ejderhaların kalplerini durduran kılıçlarıyla çıktıklarında anladı bir tek.

Şimdi kızı bırakmış, ağaçların arasından fırlayanlara çevirmişti gözlerini. Demir ve nefret kokuyorlardı. Onu bakışlarıyla yiyorlardı.

Kız, hikâyesini bitirince ona doğru uzandı. Anlatma sırası ondaydı.

Ama Kozu bir adım geri çekildi. Kız, zırhlı ve korkak adamlarıyla birlikte gelmişti. Onu bu korunaksız yere çekmek için oyuna getirmişti. Saklanacak bir yeri yoktu.

Damarlarına akkorlar düştüğünü hissetti. Kanında şimşeklerin patladığını hissetti.

Etrafındaki metalden çember daralmaya başladığında kuyruğunu savurdu. Daha fazla yaklaşmasınlar diye kükreyerek uyardı onları.

Ama kulak asmadılar ona. Sadece tek bir adamın emirlerini dinliyorlardı: O güçlü kralın. Kozu'nun mahvetmeye ant içtiği kralın.

Göğsündeki ateş büyüyor, sıcak ve parlak, kocaman bir şeye dönüşüyordu.

Çember ise, aç gözlerini ona dikmiş, daralıyordu.

Kral, Kozu'nun mücevherine ismiyle seslendi. Korkuya kapılan kız, Kozu'ya durması için yalvardı. Ama ateş içine sığmayacak kadar büyüktü ve bir o kadar da parlaktı.

Zırhlı adamlar biraz daha yaklaştı; ellerindeki metalleri Kozu'nun kalbine saplamaya hazırıldılar. Şimdi son de-

rece hızlı ve gürültülü atan kalbine.

Ve Kozu ileri atıldı. Kuyruğu ve pençeleri metalin üstüne indi. Derken pençe kadar keskin bir metal, yüzüne saplandı. Parlak, yakıcı bir acı, bir gözünde patladı, ardından karanlık çöktü.

Sıcak kanları fışkırırken ıstırapla haykırdı Kozu.

İçindeki ateş, bıçaklarıyla yüzünü parçalayan zırhlı adamları yuttu. Arkalarından yardım için gelen diğerlerine kadar uzandı.

Sonra karanlık mücevherine kadar ulaştı.

Kozu engel olamıyordu buna. Kozu'nun seyretmekten başka şansı yoktu.

Kralın, kalkanını kaldırdığını gördü. Kızının yanından ayrılışını, kızını ateşle baş başa bırakışını izledi.

Kızın çığlığı göğü deldi o an.

O çığlık.

Havaya yükseldiğinde bile peşinden gelen o çığlık. Öfkesini kralın şehrine kusarken bile içinde yaşamaya devam eden çığlık. Kozu nihayet, yanan şehri arkasında bırakıp hızla uzaklara uçtu. Vadi'nin ardına, sonsuz çölün ötesine, dünyanın öteki ucuna doğru, yarı kör bir vaziyette uçarken bile o kadim sesli kızı özlüyordu.

Ona ihanet eden kızı.

Onuz bir

“Yalancı!”

Kozu onu çimenlere bıraktı. Kız ise yere iner inmez kılıçlarına davrandı.

Yalanlar, yalanlar. Bütün hikâyeler birer yalandan ibaret değil miydi zaten? Bu yüzden tehlikeli değiller miydi?

Birdenbire tanıdık bir ses yükseldi içinde.

Ejderha yanıkları ölümcüldür Iskari. Hem de böyle bir yanık?

Asha kafasını sallayıp, Torwin’in sesinden sıyrılmaya çalıştı. Ama içine enikonu yer etmişti.

Sen daha küçücük bir kızmışsın.

İnandığı hikâye doğruysa -yani Kozu’nun ateşine tek başına göğüs gerdiyse- kanına karışan zehir ne ara çıkarılmıştı?

Asha, Torwin’in iyileştirmeye çalıştığı yanığı hatırlıyordu. Elleri nasıl da titriyordu. Zehir nasıl da hızlı...

Kozu taştan bir heykel gibi durmuş, onu izliyordu. Karnındaki parıltı sönmeye başlamıştı.

“Ne bekliyorsun!” diye bağırdı Jarek. “Saldırsana!”

Asha dönüp komutana bir bakış attı. O gün onu bulup şehirdeki hasta odasına yetiştiren adama.

Benden istediğiniz her şeyi yapmadım mı kralım?

Jarek öfkeli gökyüzüne karşı ışıldayan kılıcını çekmişti şimdi. Dönüp, bütün çayırılığı haşereler gibi sarmış olan soldatlarına işaret verdi.

Surlarınızı müdafaa etmedim mi? İsyanlarınızı bastırmadım mı?

Gerektiğinde sırdaşınız olmadım mı?

Kozu, Asha'nın hemen arkasında duruyordu. Etraflarındaki zırhlı adamlara bakarken, devasa kanatları geçirilmişti. Asha istese o an dönüp kutsal kılıçları göğsüne saplayabilirdi. Hiç zor olmazdı bu. Her şeyi, hemen oracıkta bitirebilirdi.

Ama şimdi avına kilitlenmiş bir avcı gibi, gözlerini Jarek'in üzerinden ayırmıyordu. “Söylesene, Kozu'nun saldırısına uğradığım gün, beni bulman ne kadar sürdü?”

Jarek dönüp ona baktığında, gözlerinde yine aynı şey vardı. Yine o korku.

Tenini yakıp kavuran ateşle, boğazında düğümlenen çığlıklarla ilgili anıları şimdi Kozu'nun hikâyesiyle iç içe geçmişti.

“Ne kadar sürdü dedim!”

O utancını nasıl gömüyorsa içine, belli ki Jarek de şimdi korkusunu gömmeye çalışıyordu. Genç adamın bakışları bir an Asha'nın arkasındaki ejderhaya kaydı, ardından kılıcıyla ilgili fikrinden vazgeçti. Arkasında duran bir soldata seslendi, adam ona bir mızrak fırlattı.

“Sen gerçekten de ağabeyin kadar aptalsın,” dedi son-

ra, elindeki mızrağı sımsıkı tutup, uzun çalılarının arasında yürümeye başladığında. “Düşman hemen arkada duruyor Asha. Ömrün boyunca istediğin şey bir kılıç mesafesinde ve sen hâlâ tereddüt ediyorsun.”

Jarek’in yanına şimdi boyunca bir kalkan taşıyan bir солдат gelmişti.

Ömrüm boyunca istediğim...

Tek istediği, Jarek’ten kurtulmaktı aslında. Suçlarından aklanmaktı. Onu yakıp Firgaard’ı yıkıma sürükleyenden intikam almaktı.

Peki ama ya o suçları onun değil de bir başkasınınınsa?

Başından beri düşman bellediği gerçekten düşman değilse?

Jarek gittikçe yaklaşıyor, Kozu arkasından, bu kez daha da gürültülü bir şekilde hırıldıyordu. Komutan nihayet gelip on beş adım mesafede durdu. Yanındaki солдат zangır zangır titriyordu.

Asha ise bir adım geri atıp Kozu’nun atan kalbine iyice yaklaştı. İlk Ejderha istese onu hemen oracıkta öldürebilirdi. Ya da солдатların çemberi iyice daraltmasını beklemeden uçup gidebilirdi.

Kozu gerçekten düşmanı olsaydı Asha şu an hayatta olmazdı.

“Ejderha ateşi ölümcüldür.” Bildiği tek gerçektir bu. “En ufak bir yangın bile hemen tedavi edilmesi, zehrinin çıkarılması gerekir.”

“Senin ihanetini keşfeden ben oldum,” dedi Jarek. Bir yandan da солдатlarını kontrol ediyor, o Asha’yı oyalarken doğru konum aldılar mı diye bakıyordu. “Sekiz yıl önce peşinden gittim. Kadim hikâyeleri yüksek sesle anlatışı-

nı gördüm. İlk Ejderha'nın sana gelişini gördüm."

Asha kılıçlarını indirdi. "Beni *takip* mi ettin?"

"Gidip babana anlattım," diye karşılık verdi Jarek. "O da bütün bunlara bir son verdi."

Asha'nın başı dönmeye başlamıştı.

Yandıktan sonra gittiği hasta odasını hatırlıyordu. Öncesinde olup bitenleri kendi hatırlayamadığında boşlukları hep babası doldurmuştu. Babasına göre bütün bu olanlar Asha'nın suçuymdu. Ama birlikte el ele verip her şeyi düzeltebilirlerdi. Onun yara izini kullanarak bütün dünyaya eski geleneklerin ne kadar tehlikeli olduğunu gösterecekti.

Asha'nın yarasını gören herkes iğrenerek ya da korkarak kafasını çevirirken babası her zaman gururla bakmıştı ona. En büyük zaferiymiş gibi. En muhteşem eseriymiş gibi.

Eseriymiş gibi...

Asha kafasının içinde yarışan düşüncelerini susturmak, dönüp dolaşıp gidecekleri mantıklı sonuçlara engel olmak istiyordu. Ama artık birer tomar gibi açılmışlardı ve Asha'nın onları sonuna kadar okuması gerekiyordu.

Babası krallığını eski geleneklerden kurtarmak istemişti her zaman. Asha'yı da Kozu'yu avlaması için kullanmıştı. Kız yandığı zaman ise onu bir araca, uğursuz bir hikâyeye çevirmişti. Yaşayan, ayaklı bir propagandaya.

Bir canavara.

Asha buna inanmak istemiyordu. Kozu'nun hikâyesinin çarpıtılmış, oynanmış olduğuna dair inancını korumak istiyordu. Ama yüzündeki yanık izi ortadaydı ve o hâlâ hayattaydı.

Her şey olup biterken babası da oradaydı aslında. Södatlarıyla ve şimdi anladığı üzere, şifacılarıyla birlikte.

Dönüp nişanlısına baktı. Jarek'in kral için sakladığı sır *buydu* demek. Yıllar önce babası kenara çekilip Asha'nın yanmasına izin vermişti. Ve bunu Jarek de biliyordu. Asha'nın ona vaat edilmesinin sebebi de *buydu*: İşbirliğinin ve ketumluğunun karşılığında.

Oysaki Asha kendini, ömrü boyunca kurtarılmaya ihtiyacı olan, kötü bir kız sanmıştı.

O anda zihninde sarsıcı bir düşünce belirdi. *Ya öyle biri değilsem?*

Sonra yer, dipten gelen bir homurtuyla sallandı. Asha kafasını kaldırıp baktığında солдатların Kozu'nun arkasından yaklaşmakta olduklarını gördü.

"Öldürün şunu!" diye bağırdı Jarek, Asha'nın omzundan arkaya bakarak. "Saldırın! Uçup gitmesine izin vermeyin!"

Asha bunun üzerine kılıçlarını kaldırdı. Ama Kozu saldırıya geçmesine izin vermeyip, kuyruğuyla onu kendine, alev alev yanan göğsüne doğru çekti.

Asha, Kozu'nun asitli ciğerlerinin havayla dolduğunu hissedebiliyor, kadim kalbinin atışını duyabiliyordu.

Jarek soldatın kalkanının arkasına saklandı.

Ve Kozu alevlerini püskürtmeye başladı. Alevler yaklaşan солдатları yutarken Asha'nın görüp görebildiği tek şey, kırmızı ve turuncu kavisler oldu.

Kozu durduğunda bütün çayırılık alevler içindeydi. Ve yanan bir tek orası da değildi.

Uzarlarda, ağaçların ötesinde. aşağı Vadi'nin ve surların arkasında, şehrin çatıları da alev alevdi.

"Firgaard!" diye bağırdı Asha o tarafı işaret ederek.

Kalkanı sayesinde yanmamayı başarmış olan Jarek dönüp baktı.

“Şehir saldırı altında!”

Dumanlar dalga dalga gökyüzüne yükselirken Asha bütün bedeninin gerildiğini hissetti. Dax’la Safire de oradaydı.

Karanlık çöktüğünde, küçük kardeşim, Yaşlı Olan bir ateş yakar.

Ağabeyinin ona söylediği son sözler bunlardı.

Hemen ardından, ağabeyinin zindana götürülürkenki yüz ifadesi geldi Asha’nın aklına, biraz gevşedi. Bütün bunlar planının bir parçasıydı sanki.

Ama hayır diye düşündü. Dax kendi evini mahvedecek değildi ya. “Skrall isyan çıkarmış!” diye bağırdı soldatlardan biri. “Geri dönmemiz lazım!”

Çukurda olup bitenleri şehirdeki bütün skrallar öğrenmiş olmalıydı. Iskari’nin talihsiz bir kölenin hayatını kurtardığını. Bundan cesaret almış olmalıydılar. Ve ordunun yarısı Darmoor’un yolunu tutmuş, komutan da surların dışında ejderha avına çıkmış olduğuna göre...

Bundan iyi fırsat bulunamazdı herhalde.

Soldatlar şimdi tereddütteydiler; bir tarafta yanan şehirleri, evleri ve aileleri, diğer tarafta komutanlarına olan sadakatleri.

Asha dönüp Kozu’ya bakarken çukuru ve Torwin’in ona doğrulttuğu oku hatırladı. Şimdi burada olsaydı o ne derdi acaba?

Şimdi kendi yüreğinin söylediklerini elbette.

Ejderhaya bin Asha.

Aynı anda Kozu da ona bakıyordu. Aralarındaki bağ mühürlenirse bundan sonra hep müttefik olacaklardı. Ve de ezeli düşmanı ile müttefik olmak, Asha’yı çekinceye bırakıyordu.

Hayır, diye düşündü sonra, Kozu'nun çizik sarı gözlerine bakarken. Sen ve ben aslında hiçbir zaman düşman olmadık.

Torwin o gün Gölge'nin kanat kemiğine nasıl uzandıysa şimdi o da Kozu'nunkine uzanmıştı. Sonra da dizinin arkasındaki boşluktan güç alıp kendini İlk Ejderha'nın sırtına attı.

Etrafa böyle tepeden bakınca kendini yenilmez hissetti bir an. Tepesinde şimşekler çakıyor, alev alev yanan çayırılık ayaklarının altında uzanıyordu. Ve bütün kargaşanın ortasında Jarek durmuş, korku ve hayret dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Uç," dedi Asha Kozu'ya. "Buradan uzaklara uç."

Jarek ejderhayı öldürmeleri için emirler yağdırırken, gece nasıl ki bütün çölü kucaklar, Kozu da öyle açtı kanatlarını. Ama tam havalanırken tüyleri diken diken eden bir ses geldi. Kozu kükreyip yana kaçtı.

Asha bir an kaydı ama tutunmayı başarmıştı. Kafasını eğip baktığında Jarek'in mızrağının Kozu'nun yan tarafına saplanmış olduğunu gördü.

Hayır...

Asha uzanıp mızrağın tahta sapına tutunurken gök gürledi. Var gücüyle çekerken Kozu acıyla sarsıldı. Ve mızrak çıkar çıkmaz Kozu sendeleyip dengesini yitirdi. Yere yığılırken o hızla Asha'yı da sırtından atmıştı.

O anda bir gürültü, bir çatırtı duydu. Burnuna hasırotlarının topraksı kokusu geldi. Hemen ardından da bütün bedenine yayılan bir acı hissetti.

Ve bütün dünya zifiri karanlığa büründü.

Onuz iki

Asha babasının sarayının altındaki bir hücrede açtı gözlerini.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. İsyan sırasında şehrin ne kadarının yandığını bilmiyordu.

Kozu öldü mü, yaşıyor mu, onu da.

Ölmüş olamaz, dedi kendi kendine. *Yoksa hikâyeler de ölürdü.*

Bileklerinden zincirlenmişti ve yemek sadece belli aralıklarla geliyordu. Öğrenip öğrenebileceği her şeyi gardiyanların fısıltılarından çıkarıyordu.

İsyanın hendekten başladığını söylüyorlardı. Hendek yanmaya başlamış, yangın yayılıp şehrin bir mahallesine sıçramıştı. Yüzlerce köle kaçmıştı. Yüzlerce draksor da kayıptı. Aralarında en çok tanınanlarıysa Dax ve Safire'di. Veliahdın ve onun kuzeninin sokaklarda hem skral'a hem de draksorlara önderlik ettiğini söylüyorlardı. Birlikte kapıyı ele geçirmiş, pek çoklarının kaçmasına izin vermişlerdi.

Soldatlar Asha için kim bilir kaç gün sonra geldiler. Prangalarını çıkarıp saraya götürdüler onu. O zamana kadar yeni ay doğup batmıştı bile. Asha odasına çıkarıldığında onu ayakları birbirlerine zincirli halde üç kölenin beklediğini gördü. Köleler Asha'nın bedenindeki kiri temizlerken soldatlar kapının önünden bir an olsun ayrılmadılar. Asha nihayet aynanın karşısında kendine bakarken, yüzündeki yara iziyle bunca zamandır nasıl gurur duyduğuna kendi de şaşırdı.

O anda kölelerin en yaşlısı önüne geçip aynadaki görüntüsüyle arasına girdi. Elbisenin ilk parçasının kollarını açmış bekliyordu. Altın renkli elbisenin. Ama Asha yerinden kıpırdamadı.

“Giymeyi reddederseniz,” diye fısıldadı köle, Iskari'yle göz göze gelmemeye dikkat ederek, “cezalandırırılar bizi.”

Asha bunun üzerine kollarını elbiseye geçirdi. Son prova sırasında üstünden çıkarmak için kestirdiği elbiseyi dikip tamir etmişlerdi. Dışa giyilen beyaz ikinci parçayı açıp kaldırdıklarında Asha onun da içine girdi.

Sırt kısmındaki küçük düğmeleri bağlayıp ayarlamaları neredeyse bütün gece sürdü. Bu zahmetli iş de bittikten sonra kuşağı sarıp sıkıca bağladılar. Son olarak da gözlerine sürme, dudaklarına bal sürdüler.

Derken soldatlar gece yarısına çeyrek kala gelip onu aldılar, sarayın içinden geçirip kapılara çıkardılar. Asha sarayın girişinde durup dışarı baktı. Şehrin sokakları meraklı bir kalabalıkla doluydu. Ellerindeki mumlar yüzlerini aydınlatıyordu.

Ondan nefret eden, ondan korkan insanlardı bunlar. Gerçeği bilseler, yanan evlerinden ve ölen sevdiklerinden

Asha'nın sorumlu olmadığını öğrenseler ne derlerdi acaba? Ne yaparlardı ya da?

Soldatlar Asha'yı merdivenlerden indirip, hoş kokulu mazı ağacından yapılmış, kafesli tahtırevana götürdüler. Asha çıkıp ipek yastıkların üstüne oturdu, soldatlar tahtırevanı kaldırıp omuzlarına alırken ahşap çerçevenin çıtalarına tutundu.

Şimdi şehrin sokaklarında, uygun adım yürüyen ayak sesleri yankılanıyor, rüzgâr evlerin çatılarında uğulduyordu. Asha ise tahtırevanla yanından geçip gittiği insan denizinin yüzlerini inceliyordu.

Aklına bir an Elorma geldi; tıpkı Jarek'in şimdi beklediği gibi, tapınakta gelininin sokaklardan geçirilip getirilmesini bekleyişi geldi. Willa erken yaşta ölmüş olabilirdi ama şu dünyada kendine bir yer bulmuştu. Sevilmiş, sayılmıştı.

Peki ya Asha? Bu gece ölecek olsa onun hikâyesi nasıl anlatılacaktı acaba?

Tapınağı çevreleyen sokaklar, ellerinde mumları, duvarlar boyunca sıralanmış draksorlarla doluydu. Tapınağın basamaklarınaysa soldatlar dizilmişti. Girişteki kemerli geçidin kapıları açıldığı için Yaşlı Olan'ın sembolü görülmüyordu.

Soldatlar kalabalığı yarıp geçtikten sonra tahtırevanı indirdiler nihayet. Gelin inerken bütün şehrin üstüne bir sessizlik çöktü. Terlikli ayaklarının altındaki kesme taşların soğuşunu hissetti Asha. Dışarıdaki gece havası ise daha da soğuktu.

Onu daha sonra tapınağın koridoruna götürdüler. İçerisi, oyuklara yerleştirilmiş mumlarla aydınlatılmıştı.

Orta salonun kapılarına geldiklerinde durdu Asha.

Buraya ayak basmayalı yıllar olmuştu.

Salonun zemini, Vadi'nin dağlarından getirilme mermer kalıplarıyla döşenmişti. Kubbeli tavanı destekleyen sütunlar adeta göğe kadar yükseliyordu. Draksorlar bu salonda, yakın zaman öncesine kadar diz çöküp, yarıya kadar yanmış mumlarla çevrili alçak sunağa yüzlerini çeviriyor, dualarını ve şükranlarını burada sunuyorlardı. Asha ayinler sırasında insanların seslerinin pazardan bile duyulduğunu hatırlıyordu. Günü geldiğinde onlara katıldığını da.

Ama şimdi mumların hiçbiri yanmıyordu. İnsanların mırıltıları kubbeye yükselmeyordu.

Duvarlara, üstünde babasının arması olan kocaman, kırmızı bayraklar asılmıştı. Kalbine bir kılıç saplanmış ejderha arması. Ama Asha o bayrakların arkasında, üstüne kadim hikâyelerin büyüleyici sahnelerinin işlendiği mozaik camlar olduğunu biliyordu. İlk Ejderha'nın küllerinden çıkışı, gece karanlığında Elorma yolunu bulsun diye yanan kutsal ateş, Firgaard'ın kuruluşu, tapınağın dikilişi.

Orta pencereye, Yaşlı Olan'ı anmak için tasvir edilen, ateş kalpli siyah ejderha sembolü de babasının bayraklarının gerisinde kalmıştı şimdi.

Salonun ortasında bir halka halinde meşaleler yanıyordu. Ve bu aydınlık çemberin ortasında Jarek, ejderha kral ve cüppeli bir tapınak muhafızı duruyordu. Çemberin dışındaysa, sütunlar boyunca dizilmiş halde altı muhafız daha vardı. Şahitlik etsinler diye.

Jarek üstündeki altın işlemeli tören tuniğiyle nişanlısına yakışır bir güzellikte görünüyordu. Meşalelerin ışığı gözlerinin altındaki çukurları derinleştiriyor, ağzının et-

rafındaki yorgun çizgiler Asha'yı tepeden tırnağa süzerkenki arzusunu gizlemeye yetmiyordu.

Ejderha kral ise, ıslıl ıslıl altın cüppesiyle komutanın biraz arkasında duruyordu. Onu görür görmez Asha'nın derinlere gömdüğü bütün acıları bir anda su yüzüne çıkıttı.

"Neden?" diye sordu sonra. "Beni önce bir katil yaptın. Şimdi de nefret ettiğim birine veriyorsun. Kendin bile korktuğun birine. Bunu neden yapıyorsun?"

Jarek krala hayretle baktı. "Korktuğu birine mi?"

Asha da nişanlısına dönerek, "Neyin peşinde olduğunu o da biliyor," dedi.

Jarek daha da büyük bir hayretle kaşlarını çatıttı. "Neyin peşindeymişim?"

O anda babası meşalelerin ışığına çıkıp, "Ordumu ele geçirip bana başkaldırmak istediğini söylüyor," dedi.

Jarek kafasını iki yana salladı. "Her şeyimi borçlu olduğum adama neden başkaldıracakmışım ki?"

Ne?

"Annen ve baban onun yüzünden öldü!" diye bağırdı Asha titrek bir sesle.

Jarek uzanıp Asha'yı kolundan tuttu, parmaklarını etine geçirdi. Asha ise onun elinden kurtulmak için herhangi bir çaba göstermedi. Nereye gidecekti ki? Bütün koridorlar soldat kaynıyordu. Kaldı ki, tapınağın dışında, ondan ölesiye nefret eden koskoca bir şehir bekliyordu onu.

"Annem babamı benden daha çok seviyordu," diyerek açıklamaya girişti Jarek. "Babam ise ikimizden çok ordusunu seviyordu. Ben her zaman en son akla gelen biriydim onlar için." Durup Asha'nın elini ağzına götürdü, Asha'nın içinin ürpermesine aldırmadan avcunun içini öptü. "Peki

ölümleri talihsiz bir kaza mıydı? Aynen öyle. Ama bana bir bak Asha. Onlar hayatta olsaydı ben şu an burada olabilir miydim? Onların ölümü benim talihim oldu.”

Asha dönüp ona şaşkınlıkla baktı.

Bildiği her şey yalan mıydı?

Jarek ejderha kral için gerçekten de büyük bir tehdit olmasa düğünü iptal etmeyi neden teklif etmişti ki?

“Aslında düğünü iptal etmeye başından beri niyetin yoktu, değil mi?” dedi nihayet babasına dönerek. Buna kendi de inanamıyor, babasının bu iddiayı çürütmesini istiyordu. Her şey nasıl da çarpıktı, bu nasıl bir merhametsizlikti. “Bana o teklifi sırf Kozu’yu öldüreyim diye yaptın.”

Kozu’yla birlikte kadim hikâyeleri de bitirmek için. Ve kadim hikâyelerle birlikte Yaşlı Olan’a dair bütün izleri silmek için.

“Şu haline bir bak Asha. Bir de *ağabeyine* bak. Bir yanda kafasız bir oğul, bir yanda utanç kaynağı bir kız. Bu koskoca krallığı hanginiz yönetebilirsiniz?” dedi babası. Hemen ardından, kızının hayal kırıcı görüntüsüne kafasını sallayarak baktı. Asha ömrü boyunca bu adamın onayını alabilmek için uğraşmıştı ve şimdi, her şeye rağmen, o bakış içine utançtan başka bir şey getiriyordu. “Jarek benim hayalimdeki veliaht. Sahip olmam gereken veliaht.”

Bunları söyledikten sonra tapınak muhafızına başlamasını işaret etti. Genç kadın, Iskari’nin, ölüm getirenin yanında olmanın tedirginliğiyle bocaladı bir an, tereddütte kaldı.

“Yarın sabah, evliliğiniz tamamlandıktan sonra Dax’ın kan bağıyla gelen hakkını hükümsüz kılacağım. Firgaard’a düşman biri olarak tahtıma dair her türlü hakkını kaybe-

decek. Onun yerine benden sonra Jarek kral olacak.”

Asha, babasının gözlerinde nicedir bilenen, soğuk bir nefretten başka bir şey görmüyordu şimdi.

“Muhafızlar!”

Genç muhafızın sesi, ejderha kralın buyruğuyla, biraz titrek de olsa yükseldi. “Bu gece burada şahit olmak için toplandık. Bu çifti birbirlerine ömür boyu bağlamak için. Bu gece burada bağlanmış olan bir daha asla çözülemez.”

Asha önce genç kadına, sonra da arkasındaki diğer muhafızlara baktı. Cüppelerinin başlıklarını arkaya atmışlardı. Asha hepsini tek tek inceledikten sonra sonuncuda takılıp kaldı. Torwin’i tomarlı odada saklayan muhafız Maya’da.

İkisi bir süre bakiştılar.

“Ejderha kralın bizzat verdiği güce dayanarak...”

Bağlanma sözcükleri böyle olmuyordu. Bir çifti ömür boyu bağlama gücü kraldan değil Yaşlı Olan’dan gelirdi.

Belki de babasının bu yeni dönemi başlatmak için Kozu’nun ölümüne ihtiyacı kalmamıştı. Gerçek iktidarı her şeye rağmen ele geçirmeye karar vermişti belki.

“Bu iki hayatı tek bir bağla birleştiriyorum! Artık bu bağı bir tek ölüm koparabilir!”

Gelinle damat normalde bu son kelimelerin aksine, Willa’nın hikâyesinden alınma sözler verirlerdi birbirlerine. Çünkü Willa, sevdiğiyle arasındaki bağı Ölüm’ün bile bozamadığını kanıtlamıştı. Aşk ölümden güçlüydü.

“Bu bağı,” diye tekrar etti Jarek, “bir tek ölüm koparabilir.”

Söz verme faslı de böyle olmuyordu. Willa’nın sözcüklerini resmen katlediyorlardı.

Asha bunun üzerine, itiraz edecek mi diye baktı muhafıza. Ama genç kadın bir şey demeden duruyor, Asha'nın sözleri tekrar etmesini bekliyordu.

Jarek aynı anda Asha'nın kolunu tutup kendine doğru çekti. Asha'nın kolunun üstündeki mengene sıkılaştı, sıkılaştı. "Bu sözcükleri tekrar etmezsen başına neler geleceğini biliyor musun acaba?"

Babam beni sana öyle ya da böyle verecek nasıl olsa.
Bundan daha kötü bir ceza olabilir miydi ki?

"Tekrar et."

Asla yapmayacaktı böyle bir şeyi. Hem de Jarek için. O sözcükler Willa'ya aitti. Ve onları Jarek'e söylemek, kutsal şeylere karşı büyük bir saygısızlık olurdu. Willa'nın o boyun eğmez aşkıyla dalga geçmek olurdu.

Asha bu kez de ortadaki meşaleli çemberin ötesinde duran muhafızlara baktı. Altı çift göz de durmuş ona bakıyordu. Satılıp boynuna halka geçirilmiş bir köleden farkı yokmuş gibi.

Dışarıda toplanmış insanları düşündü sonra. Annesi ölmeden önce, duaları pazaryerinden duyulan insanları.

Asha'nın edebileceği bir duası yoktu. Onun yerine başka bir şeyi vardı.

"Bir zamanlar, içten içe çürümekte olan bir kral varmış!" Babasının bayraklarıyla gizlenen mozaik camların ötesine gitsin, ta gökyüzüne kadar ulaşınsın diye, olabildiğince yüksek sesle söylemişti bunu. "Bu kral öz kızını, İlk Ejderha'ya ihanet etmesi için kandırmış! Onu *kullanabilmek* için Kozu'yu ona düşman etmiş, Kozu'nun onu yakmasına *göz yummuş*! Sırf onu kendi karanlık emelleri uğruna bir oyuncağa dönüştürebilmek için!"

Çemberin arkasındaki muhafızlar birbirlerine hayret içinde baktılar.

“Ejderha kral, kızını bütün bunların onun hatası olduğuna ikna etmiş, aralarında en kötü kalplileri o olduğu için yandığını söylemiş. Onu, kendini ona karşı hep borçlu hissetsin diye sahte iyiliklere boğmuş. Kimsenin karşı çıkamayacağı yeni bir dönemi başlatabilmek için.”

“Sus!” diye araya girdi babası.

Jarek ise kolunu, kemiklerini kırarcasına sıktı.

Ama durmadı Asha.

“Kız, babasının anlattığı yalanlara inanmış. Sırf babası istediği için canavarların peşine düşmüş. Ama en şeytani canavarın, hemen arkasında durduğunu hiçbir zaman anlayamamış.”

Asha bir an dışarıdaki mırıltıların bağırış çağırışa dönmüşüğünü duyar gibi oldu. Sonra taşlara düşüp kırılan fenerlerin sesleri geldi.

“Bağla onları,” diye buyurdu ejderha kral.

“Ama kralım, henüz sözleri söy...”

“BAĞLA DEDİM!”

Tapınak muhafızı bir adım öne çıkarken elleri tir tir titriyordu. Sonra beyaz ipeği alıp, bileklerinin etrafına sardı.

“En fena korkuların gerçek oldu baba,” dedi Asha gözlemini ejderha kraldan ayırmadan. “Ben kötü yola saptım işte. Senin Iskari’ni Yaşlı Olan sahiplendi. Ona karşı, ona sözünü geçirmek için kullanabileceğin hiçbir şey kalmadı artık.”

Muhafız bağlayıcı sözcükleri söyledikten hemen sonra Jarek bileklerine bağlı ipeği koparıp ayaklarının dibindeki taşlara fırlattı. Ardından Asha’yı tuttuğu gibi meşale çemberinin dışına çıkardı.

Ve o anda dört bir yandan cam kırılma sesleri yükseldi.

Üstlerine binlerce renkli cam parçası yağmaya başladı.

Jarek elini bırakınca Asha kendini cam parçalarından korumak için kollarıyla başını örttü. Bir ara yukarı baktığında babasının yırtılan bayrağının süzülerek yere indiğini gördü.

Kırık camdan içeri şiddetli bir rüzgâr girdi uğuldayarak. Rüzgâr değil ejderhanın nefesiydi belki de.

Derken kızıl kumların rengindeki ejderha, kanatları ardına kadar açılmış halde süzülüp içeri daldı, bir daire çizerek aşağı inmeye başladı. Asha sokaktan gelen insan seslerini duyuyordu şimdi. Halk belli ki itişip kakışıyor, kendilerini korumak için oradan oraya koşturuyordu.

Ve Gölge gelip Asha'nın önündeki taş zemine indi nihayet. O anda, arkalarındaki muhafızlardan endişe dolu mırıltılar yükseldi. İçlerinden ikisi dizlerinin üstüne çöktü.

Bu zorlu inişin sarsıntısından kurtulan Gölge soluk renkli çizik gözlerini önce Asha'ya çevirip iyi mi diye baktı, sonra da komutana ve onun arkasındaki krala döndü. Hemen ardından bütün tapınağı titretecek bir güçle kükredi. Yaşlı Olan uzun bir uykudan uyanmış, şimdi de kendine ait olanı almaya gelmişti sanki.

Gölge'nin sırtında Torwin oturuyordu. Yayını omzuna atmış, çizmesinin içine de bir bıçak sokmuştu. Çelik gözleri Asha'ninkilerle buluştu nihayet. Üstünde bir palto, ellerinde eldiven, yüzünde de, ağzını ve burnunu örten koyu yeşil renkli bir kumşalı vardı.

Senin gitmiş olman gerekiyordu, diye düşündü Asha. Güvende olman gerekiyordu.

Ama yine de onu görür görmez bir umut filizlenmiş-

ti içinde. Gölge şöyle bir tıslayınca Jarek ellerini havaya kaldırıp ateş çemberinden ve Asha'dan uzağa çekildi.

Asha'nın babasıysa soldatlara seslendi. Ama salonun kapıları kapalıydı ve Maya'yla birlikte birkaç tapınak muhafızı daha kapılara omuz vermişti.

Gölge, bakışlarıyla Jarek'i olduğu yere mıhlarken Torwin bir elini indirip Asha'ya uzattı. Asha da kalkıp o eli tuttu, Torwin'in onu yukarı çekmesine izin verdi. Asha Gölge'nin sırtına çıkarken elbisesinin eteklerini toplamak zorunda kaldı. Torwin ise aynı anda beline sarılıp kendine doğru çekti onu. Sonra Gölge'ye tıkırdayarak bir şey söyledi, Gölge de uyarı mahiyetindeki bir tıslamanın ardından kanatlarını ardına kadar açtı.

"Hazır mısın?"

Kulağının dibinde, kumşalının kumaşı yüzünden hafif boğuk çıkan bu ses Asha'nın kalbini hoplatmıştı. Torwin ejderha alevi ve duman kokuyordu.

"Hiç bu kadar hazır olmamıştım," diye karşılık verdi sonra.

Bunun üzerine genç adamın gözlerinin etrafı kıristı. Kumşalının altında, yüzünde Asha'nın o çok sevdiği tebessümle gülümsediği belli oluyordu.

"Sıkı tutun." Gölge ağırlığını bir ayağından diğerine verip, kanatlarını çırpmaya başladığında Torwin'in kolu Asha'nın beline sımsıkı yapıştı.

Havalanırlarken de Asha'nın midesi şöyle bir hopladı.

Gölge pencereye doğru atılırken meşalelerden birini devirdi, babasının buruşup yere düşmüş olan bayrağı alev aldı. Asha bir ara alevlere bakmak için döndü ama gördüğü Jarek değil, onun arkasında duran babasıydı. Ej-

derha kralın etrafını dumanlar sarmaya başlamıştı.

Yaşlı adamın gözleri ona öfkeyle bakıyordu. Fakat Asha bu öfkenin altında büyük bir korkunun ilk tohumlarının atıldığını görür gibi oldu.

Kork benden baba. Bana yaptığın her şeyden pişman olacaksın.

Gölge çok geçmeden kırık pencerenin boşluğundan geceye süzüldü.

Asha bir kakhaha attı önce. Yumuşak bir kakhaha. Daha sonra çılgınlar gibi gülmeye başladı.

Az önce kendi düğününden, bir ejderhanın sırtına atlayarak kaçmıştı.

Bir süre çatıların üstünde uçtular, sonra nihayet surların da ardına geçtiler. Asha dönmüş, şehrin yavaş yavaş uzaklaşışını, buradan bakıldığında bambaşka görünen sokakları ve çatıları seyrediyordu. Gölge ise yönünü Vadi'ye çevirmiş, yükseliyordu.

Fakat onlar yükseldikçe hava da soğuyordu. Asha'nın dişleri takırdamaya başlamıştı. Torwin bir ara onu kendi sığağıyla korumak için iyice dibine kadar çekti.

Asha da sımsıkı sarılmıştı ona. Yüzünün alt kısmı Torwin'in omzunda, bir süre daha şehrinin yavaş yavaş küçülüşünü seyrettikten sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi nihayet.

Yıldızlar, tepelerinde birer kristal gibi parlarken, kızzılığını iyiden iyiye kaybetmiş olan ay gökyüzünün tam ortasında bekliyordu. Ne zamandır küçülmeyi bırakmış, tersine büyümeye başlamıştı artık.

Çok yakında tüm ışıltısıyla, yepyeni bir halde çıkacaktı karşılarına.

Onuz üç

Asha uyandığında yanağı hâlâ kemikli bir omuza dayanmış haldeydi. Torwin koluna yapışmış parmakları tek tek açmış, sabırsızlıkla binicilerinin inmesini bekleyen Gölge ise kıpırdanmaya başlamıştı.

Sarp bir kayalığın üstüne inmişlerdi. Etraflarını saran Vadi, yıldızlı gökyüzünün altında bir silüete dönüşmüştü. Şehir uzaklarda bir yerdeydi ve Asha bulundukları yükseliğe rağmen surların yerini bile göremiyordu. Bodur ama sık ağaçlardan oluşan orman ayaklarının altında uzanıyordu.

Önce Torwin indi; Gölge'nin üstünden kolaylıkla, adeta kayarak basmıştı ayaklarını yere. Asha ise bacağını kaldırıp peşinden atladi. Ama Torwin aşağıda kollarını açmış bekliyordu, onu havada yakalayıp belinden tutarak yere indirdi.

Asha terlikli ayaklarıyla taş zemine bastığında genç adamın endişe dolu gözlerle yara izine bakmakta olduğunu gördü. Bunun üzerine, aynadaki görüntüsünü hatırlayıp, yarasını gizlemek için yüzünü çevirdi.

“İyyim ben.”

Torwin’in elleri yavaşça Asha’nın yanaklarına kaydı. Sonra da nazıkçe yüzünü kendine çevirdi.

“İyi misin gerçekten?”

Asha’nın bir an nefesi kesilir gibi oldu. Başını salladı.

Torwin ise, elleri yüzünde, hâlâ soran gözlerle bakıyordu ona.

Asha nihayet genç adamın bileklerini tutup bu soran bakışlara bir son verdi. “Kimse zarar vermedi bana,” dedi, asıl söylemek istediğini gizleyerek. *Jarek zarar vermedi bana.* “İnan bana.”

Torwin şimdi üstüne iyice eğilmiş, söyledikleri gerçekten doğru mu yoksa onu korumak için mi böyle söylüyor, çözmeye çalışıyordu. Ama sonunda vazgeçip başını salladı.

Gölge o an burnundan soluyunca Torwin’le Asha kollarını kaldırıp, arkalarında bir siluet halinde duran ejderhaya baktılar. Torwin ellerini Asha’nın yüzünden çekip, ılık çalarak avuç içini Gölge’ye doğru uzattı, kızıl ejderha da burnunu genç adamın eline sürttükten sonra arkasını dönüp havalandı.

Torwin ardından Asha’ya dönüp sık ağaçları gösterek, “Bu taraftan,” dedi.

Fakat Asha bir süre kıpırdamayıp Torwin’i inceledi. Burada, şehirden uzakta, üstünde o tuhaf paltosu ve eldivenleri, omzuna attığı yayı ve çizmesine soktuğu bıçağıyla çok farklı görünüyordu.

Özgür biri gibiydi artık.

Ağaçlar o kadar dip dibeydiler ki, dalları yıldızların ışığını örtüyor, okalıptüslerin gevrek yaprakları rüzgârda

salınıyordu. Vadi'nin bu kısımları Asha'ya yabancı olduğu için Torwin'e ayak uydurmakta zorlanıyor, karanlıkta yürümekte bocalıyor, elbisesi dallara takılıyor, ayakları sık sık köklere dolaşıyordu. Terliklerinin altında çıtırdayan çam iğneleri adeta bütün ormanda yankılanıyordu.

"Ne avcıymışsın ama," dedi Torwin karanlıkta gülümseyerek. Sonra parmakları Asha'nın parmaklarına sür-tündü; Asha o sıcaklığın bütün vücudunda çiçek açtığını hissetti. "Kamptaki herkesi uyandıracaksın."

"Kamp mı?" diye fısıldadı Asha. "Ne kampı?"

"Fazla bir şey kalmadı," dedi genç adam.

Ama Asha bu ağaçlık yeri bırakmak istemiyordu. Karanlıkta Torwin'le birlikte hep burada kalsın istiyordu.

Torwin de onunla aynı fikirde olacak ki onun adımları da yavaşlamıştı şimdi. Nihayet durup sıcacık parmaklarını Asha'nın kılere geçirdi. "Asha?"

"Hımm?"

"Sana söylemek istediğim... söylemem gereken bir şey var." Başparmağı Asha'nın teninde gergince dolaştı. "Oraya inmeden önce söylemek zorundayım. Bir daha fırsat bulamayabilirim."

Onun gerginliği Asha'ya da bulaşmıştı. "Peki." Sonra karanlıkta genç adamın hafifçe yutkundüğünü duydu.

"Gidiyorum ben."

Sözcükler Torwin'in ağzından havayı aniden yararak çıkmıştı sanki.

"Gidiyor musun?" dedi Asha kaşlarını çatarak. "Ne demek istiyorsun?"

Torwin derin bir nefes aldı. "Ağabeyin bana, Darmoor'dan bir gemiye binmeme yetecek kadar para verdi. Oradan ku-

zeye gideceğim. Denizlerin ötesine.”

Aslında bunun Asha’yı şaşırtmaması gerekirdi. Bu isteğini, o gece tapınakta kılıçlarını çalıp şehirden çıkmanın yolunu sorduğu gün de söylemişti.

Kaçmak istiyordu çünkü. Onu inciten, ona zarar veren her şeyden uzaklara, çok çok uzaklara gitmek istiyordu.

Ve Asha da onu ayıplayamıyordu.

Ama yine de, olduğu yerde kalakalmıştı şimdi. Onun gidecek olması...

Torwin de durup, karanlıkta yüzünü ona çevirdi. Hâlâ ejderha miski ve duman kokuyordu. “Sen de benimle gelebilirsin. İstersen tabii.”

Asha suskun kalıp, Torwin’in bu teklifi yaptığı son zamanı düşündü. O gün bu teklifini geri çevirmişti ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu görmüştü.

“Düşünsene Asha. Özgürlük, macera, yüzüne vuran tuzlu deniz havası...” Durdu, çocuksu bir heyecanla gülümsedi. “Ben şimdiye kadar denizi *görmedim* bile.”

Kafasını eğip alnını alnına dayadı.

Asha gülümsemeye, onun heyecanına ortak olmaya çalıştı ama içine aniden büyük bir ağırlık çökmüştü.

“Ne zaman?” diye sordu, alacağı cevaptan korka korka. “Ne zaman gidiyorsun?”

Ama Torwin yanıtlamaya kalmadan bir lambanın ışığı vurdu yüzlerine.

Asha bir an bile düşünmeyip hemen tepki verdi buna. Elini Torwin’in elinden çekip çizmesindeki bıçağa uzandı, genç adamı arkasına alıp saldırganla ikisinin arasına girdi.

Ama o esnada görebildiği tek şey ağaçların arasında parlayan bir ışıktı hâlâ.

“Sorun yok,” dedi Torwin bunun üzerine. “Sadece dev-riye geziyorlar.”

“Aslına bakarsan,” dedi bir ses tatlı bir aksanla, “dev-riye de değil, sadece ben varım.”

“Jas?” diye seslendi Torwin.

Asha bıçağını indirip, lambanın parlak turuncu ışığı-na gözlerini kısarak baktı. Hemen ardından, sesin sahibi, ağaçların arasındaki lambasını yere indirdi, lambanın ışığı yüzüne vurdu.

Genç bir adamdı bu; Asha’dan birkaç yaş küçük biri. Beline taktığı iki büyük hançerin sapları parlıyor, boy-nuna gevşekçe sardığı kahverengi kumşalı rüzgârda sa-lınıyordu.

Her haliyle bir çalılık insanıydı.

Düşman.

Asha bıçağını yine kaldırıncı oğlanın gülümsemesi soldu gitti.

“Bu Jas,” dedi Torwin, Asha’nın arkasından çıkıp eli-ne uzanırken. Bıçağı parmaklarının arasından usulca aldıktan sonra da, “Roa’nın kardeşi,” diye ekledi. “Dos-tumuzdur.”

Roa. Dax’a ihanet eden kız.

“Ne işi var burada?” diye buyurdu Asha.

Jas gergin gergin gülümseyip, onu kurtarsın diye Torwin’e baktı.

“Yardım etmeye geldi,” diye karşılık verdi Torwin, bı-çağı çizmesinin Asha’dan uzakta olan tekine sokuşturur-ken. “Jas tanıştırayım, Asha.”

Onun adını duyunca gözleri kocaman açıldı Jas’ın. Bakışları yara izine kaydı. “İskari,” diye fısıldadı sonra.

Torwin'in başka bir şey demeye gerek görmemesine bakılırsa Asha'nın üzü ondan önce yayılmıştı. "Seninle ilgili... bir sürü iyi şey duydum." Yumruğunu kalbine götürüp selam verdikten sonra, konuşmayı daha fazla uzatırsa Asha yine bıçağa davranır diye çekindiğinden, Torwin'e döndü bir kez daha.

"Ablamı görmediniz, değil mi?"

Torwin kafasını salladı. "Biz de yeni geldik."

Jas alt dudağını ısırды. "Dax'la ikisi tartıştılar, sonra ablam ortadan kayboldu."

Asha şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Dax burada mıydı? Hem de *Roa'yla* birlikte, öyle mi?

Dönüp Torwin'e baktı. "Neler oluyor?"

"Bilmediğin çok şey var," dedi genç adam. "Hadi gel, sana etrafı gezdireyim." Sonra durup Jas'a dönerek, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu.

Oğlan kafasını iki yana salladı. "Ablamı bulmam gerekiyor." Iskari'ye de göz ucuyla bakıp, "Seninle tanıştığıma sevindim Asha," diye ekledi.

Asha ise başını sallayıp Torwin'in peşinden gitti.

Ağaçlar seyrelerken, rüzgârda hışırdayan yaprakların sesine insan sesleri de katılmaya başladı. Ve ağaçlar tamamen kaybolduğunda Asha kendini, binlerce insanın olduğu bir kampa bakan, her tarafı çam kozalaklarıyla dolu bir tepede buldu. Düzinelerce ateş yakılmış, etraflarında grup grup insanlar dizilmişti. Aralara da çeşitli boylarda çadırlar serpilmişti.

"Yeni Sığınak'a hoş geldin," dedi Torwin, ayaklarının altındaki vadiyi işaret ederek. "Bu isim ağabeyinin fikriydi. Ordusunu topladığı yer burası."

Ağabeyim, diye geçirdi içinden Asha, savaş hazırlığında mı?

Dax böyle bir şey yapabilir miydi gerçekten?

Ansızın iki insan belirdi karşılarında. İkisi de draksor'du. Şimdi onlar da aynı temkinli bakışlarla Asha'yı inceliyorlardı. Sonra Torwin'e başlarıyla selam verip kenara çekildiler.

Torwin elini Asha'nın eline uzattı ama devriyelerin sürekli onları gözetlediğini hisseden Asha almadı elini. Onun yerine tepenin aşağısına yayılmış çadırları ve ateşleri inceledi.

Kampa ayak basar basmaz yüzlerce göz dönüp önce Iskari'ye, sonra da onun yanındaki köleye baktı. Asha da elinde olmadan, tek tek onlara bakıyordu. Ateş başlarında sadece draksorlar ve skral değil çalılık insanları da vardı.

Bütün düşmanlar... birlik olmuştu.

Bunu Dax mı yapmıştı?

"Asha," dedi Torwin arkasından. Ve o bunu söyler söylemez bütün kamp sessizliğe büründü. Asha üstünde yürünmekten aşınmış patikanın ortasında durup arkasına baktı. Torwin belli ki onu takip etmesini istiyordu.

Bir süre daha durup, Torwin'in omzunun arkasından, ateşin aydınlattığı yüzleri incelemeye koyuldu. Draksor ve skral. Yan yana oturmuş, şaraplarını paylaşıyorlardı. Ama skral'ın boyunlarında yakaları hâlâ duruyordu ve skral gözleri draksor gözlerine pek bakamıyordu hâlâ. Fakat şimdi bütün gözler tek bir genç adama çevrilmişti. Iskari'ye ismiyle seslenen adama. Hem de yüksek sesle, sanki buna hakkı varmış gibi seslenen adama.

O anda Asha'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Torwin'in yanına giderken eli, olmayan bir baltaya kayd. Torwin onu çadırlardan birine götürürken yanından bir an olsun ayrılmadı. Çadırın başında duran, çift uçlu, orak şeklindeki kılıçları deri kınlarında bekleyen iki çalılık insanı onları görünce başlarını salladılar, Torwin çadırdan içeri daldı.

Asha da peşinden girdi.

Onuz dört

Derme çatma bir masanın üstüne bir harita serilmişti ve Dax işaretparmağını, Asha'nın göremediği bir sınırın üstünde gezdiriyordu. Dax'ın hemen yanında da Safire kollarını göğsünde kavuşturmuş, onun gösterdiği yere bakıyordu. Yüzündeki yara izleri geçmeye başlamıştı. Tepelerindeki çadır belli ki alelacele kurulmuş, açık kahverengi çadır bezi, sağdan soldan bulunmuş kalın dallarla desteklenmişti.

Asha onları gördüğünde kalbinin bir an sarsıldığını hissetti.

Torwin boğazını temizler gibi bir ses çıkarınca Dax'la Safire kafalarını aynı anda kaldırdılar ve ağızları aynı anda bir karış açık kaldı.

İlk harekete geçen Safire oldu; neredeyse masanın üstünden atlayıp Asha'yı havaya kaldırarak sarıldı ona. Artık etrafta onu Asha'ya dokunduğu için cezalandıracak kimse olmadığından, bu özgürlüğünün tadını sonuna kadar çıkarıyor, kuzenini kemiklerine kırarcasına sıkıyordu.

“Saf,” dedi Asha yutkunarak. “Çok üzgünüm.”

Safire ise onu yere bırakıp kaşlarını çatı. “Neden ki? Bunun için mi?” dedi yüzündeki yara izlerini gösterip gülümseyerek. “Benim de *onların* suratlarına ne yaptığımı görseydin böyle demezdin.” Durup Torwin’e döndü. “Kızıl ay solmasına rağmen dönmediniz ya...”

“Onu zindana atmışlar,” diye araya girdi Torwin. “İçeri yalnız giremezdim. O yüzden beklemek zorunda kaldım.”

Asha bir Safire’e, bir Torwin’e, bir de Dax’a baktı. Kurtarma planını üçü birlikte yapmıştı demek.

“İsyan günü her yerde seni aradık,” dedi Dax masanın arkasından çıkarken. Elleri titremiyordu artık. Hâlâ bir deri bir kemik ve yorgundu ama gözleri eskisi gibi berrak ve samimi bakıyorlardı. “Ama hiçbir yerde bulamadık.” Durup bakışlarını kaçırdı. “Mecburen arkada bıraktık seni.” Söylemek isteyip de içinin ele vermediği şeyi anlamıştı Asha: *Seni bir canavarla baş başa bıraktık, seni kaderine terk ettik*, demek istiyor olmalıydı.

“Eğer başına bir şey gelseydi kendimi asla affedemedim.”

Asha kafasını iki yana salladı. “Ama buradayım işte.”

“Evet,” dedi Safire gözlerini kısarak. “Ki bu da Jarek’in seni aramaya çıkmış olduğunu gösterir.” Dax’a döndü. “Devriyeleri iki katına çıkarmamız lazım.”

Dax ise başını sallayıp, “Git hallet o işi,” dedi.

Safire Asha’yı son bir kez daha kucaklayıp çadırdan çıktı. O gidince Asha bütün dikkatini ağabeyine verdi. Altın tuniği kırışmış, toza toprağa bulanmıştı ama Dax yine de bütün ışıltısıyla parlıyordu içinde.

“Bütün bunlar nedir, anlat bana,” dedi haritayı, çadırı

ve kapının ardındaki haydut dolu kampı göstererek.

“Firgaard’ı ele geçirip ejderha kralı tahtından indireceğiz,” dedi Dax. “Ama daha çok erkeğe ve kadına, daha çok silaha ihtiyacımız var. Aksi takdirde hiç şansımız olamaz. Bu yüzden Roa bana bir anlaşma önerdi: Çalılık insanları, onu kraliçem yaparsam ihtiyacımız olan şeyleri temin edecekmiş.”

Asha bir an kalbinin göğsünden dışarı fırlayacağını sandı. Dax’ı yıllar önce oyuna getiren, Roa’nın insanları değil miydi? “İyi ama...”

“Darmoor’u ele geçirmek de Roa’nın fikriydi,” diye açıklamaya girişti ağabeyi, onun itirazını tahmin edip. “Böylece, ihtiyacımız olan şaşırtmayı sağlamış olduk. Jarek’in ordusunun yarısını oraya göndereceğini, bize Firgaard’da karşı koyacak soldatların da yarıya ineceğini biliyordu.”

İsyan da bu yüzden başarılı olmuştu demek ki.

Böyle bir stratejiye hayranlık duymamak elde değildi. Belli ki bütün bunların arkasındaki beyin Roa’ydı.

“Tamam da bu *Firgaard kraliçeliği* de neyin nesi oluyor? Ona güvenebileceğine emin misin?”

Dax bir iç geçirip, kız kardeşiyle pek göz göze gelmeden, bir elini kahverengi buklelerinin arasında gezdirdi. “Fazla seçeneğim yok. Çalılık insanların ordusu devreye girmezse babamız bu krallığı lime lime edecek.”

Lime lime edecek. Ta ki Asha’yı bulana dek.

Dönüp çadırın girişinde bir karaltı halinde duran Torwin’e baktı.

Ta ki ikisini birden bulana dek.

Düşünsene Asha, diye yankılandı genç adamın sesi

zihninde. Özgürlük, macera, yüzüne vuran tuzlu deniz havası...

Büyük bir yanılgıydı bu. Bir hayaldi. Babası tahtta olduğu sürece Torwin'in peşini bırakmayacaktı. Ne kadar uzaklara giderse gitsin.

Bu düşünce bir anda kalbine bir ok gibi saplanmıştı.

Asha kaçamazdı. Kalıp savaşıması gerekiyordu.

"Üç güne kadar silah yüklü bir kervan gelecek," diye devam etti Dax. "O gelir gelmez bir de düğünümüz olacak. Sonra da savaşa gideceğiz."

"Ben de yardım etmek istiyorum," dedi Asha.

Babasının neler yapabileceğini ondan iyi kimse bilemezdi. Ona nasıl yalan söylediğini, onu kendi emelleri için nasıl korkunç bir araca dönüştürdüğünü, onu yine aynı emelleri için Jarek'e nasıl kendi elleriyle teslim ettiğini gayet iyi biliyordu. Kızının ne istediğini umursamadığını, kalbine ve de ruhuna biraz olsun değer vermediğini de.

Dax gülümsedi ona. "Ben de böyle söylemeni umuyordum."

"Ne? Olmaz," diye araya girdi Torwin, Dax'a ters ters bakarak. "Onu sana getirirsem güvende olması için her şeyi yapacağına söz vermiştin."

"Ama bu onun da savaşı."

Torwin hızla dönüp, keder dolu gözlerle Asha'ya baktı. "Daha yeni kurtuldun. Şimdi gerisingeri..."

"Ne yapıp yapmayacağımı sen mi söyleyeceksin bana? Öz ağabeyimle birlikte bir isyan başlatıp bunu bana söyleme zahmetinde bile bulunmayan sen mi söyleyeceksin?"

Torwin'in çenesi kilitlendi, elleri kapanıp birer yumru-

ğa dönüştü. “Ben sadece bir köle isyanı başlattım ve bunu halkımın özgürlüğü için yaptım. Bu güç savaşının bir parçası olmaya niyetim yok.” Gözleri kısacık bir anlığına Dax’a kaydıktan sonra sesini yine alçaltarak, “Asha,” dedi, “sen zaten özgürsün. Bu plan yürümezse ne olacak? Ellerine bir daha düşecek olursan neler yapacaklarını düşündün mü hiç?”

Asha genç adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Bu gece onu kurtarmak için her şeyi göze almıştı. Peki Asha ne yapmıştı? Ağabeyinin yanında şehre yürüyeceğini söyleyerek, Torwin’in girdiği bütün tehlikeleri hiçe saymıyor muydu?

“Asha.” Torwin’in sesinde bir gerginlik, gözlerindeyse yalvaran bakışlar vardı. “Bunu yapmana gerek yok.”

Ama vardı işte. Babasının dize gelmesini istiyordu. Ama hayır, sadece istemiyor, buna şiddetle ihtiyaç da duyuyordu.

Babam bana yaptıklarının bedelini ödemeli.

Bir kez daha dönüp ağabeyine baktı. “Benden ne istiyorsan söyle yaparım.”

Asha’nın hemen arkasında duran Torwin bunun üzerine, “O halde vedalaşma zamanı gelmiştir,” dedi alçak sesle.

Asha ona bakmak için topuklarının üstünde döndüğündeyse çoktan gitmişti.

Otuz beş

Asha Torwin'i kamptan çıkıp ormanın mavi-siyah karanlığında kaybolana dek takip etti. Neden yanında bir mesele getirmemişti ki sanki? Kalbi şimdi küt küt atıyordu. Onu bir an önce bulması gerekiyordu.

Vedaları böyle olmamalıydı.

Asha bir süre sedir ağaçlarının arasından sızan yıldızların ışığı sayesinde ilerledi, nihayet ormanın sonunda, bir uçurumun kenarına kadar geldi. Durup ayaklarının altında serili araziye baktı. Vadi'nin çıkıntılı tepeleri aşma aşama çöle kadar alçalıyordu. Ötesiyse sonu gelmeyen yıldızlardan ibaretti.

Gecenin ayazında, uçurumun kıyısında durmuş, göklerde toprak kızılı bir ejderha ve binicisini arıyordu. Önünde tüm açıklığıyla Vadi, arkasında ağaçların ardındaki kamp yeri varken, aklına gelen ilk şeyi yaptı Asha. Rüzgâra kadim hikâyelerden birini gönderdi. Yıldızsız gökyüzünden bile karanlık ejderha için.

Çok geçmeden uzaklardan kanat çırpışlarının sesi gel-

di kulağına. Sonra ayın önünde bir siluet halinde uçan gölgesi belirdi. Asha ısınmak için kollarını bedenine dolayıp bekledi.

Kozu nihayet toz toprağı ve yaprakları helezonlar şeklinde kaldırarak indi, kanatlarını kapatıp vücuduna dayadı. Asha İlk Ejderha'nın yan tarafındaki kabuk bağlamış yarayı görünce sendeleyip yere nasıl yığıldığını, kendinin de sırtından nasıl fırlayıp düştüğünü hatırladı.

Şimdiyse bunu bir kez daha denemeye korkuyordu.

Kozu onunla yüz yüze gelmek için kafasını çevirdi. Iskari ve İlk Ejderha bir süre öylece bakıştılar. Ta ki Asha sonunda derin bir nefes alana dek.

Parmakları yavaşça ejderhanın omuz kemiğinin çıkıntısını aradı. Kemiğı bulup sımsıkı kavradıktan sonra kendini yukarı çekip, elbisesini uyluklarına kadar sıyırarak oturdu. Avuçlarının altındaki pullar sıcak ve pürüzsüzdü. Yaratığın duman ve külden ibaret kokusunu içine çekti.

Yapmak üzere olduğu şeyi biraz durup düşünse, vazgeçip ejderhanın üstünden atlayıverirdi herhalde. Bu yüzden düşünmüyordu. Dilini dişlerine dayayıp, Torwin'in Gölge'ye yaptığı gibi tıkırdadı.

Kozu da bunun üzerine uçurumdan atlayıp göğe doğru havalanmaya başladı.

Rüzgâr yüzüne vururken, kayalık tepeler ayaklarının altında yükselirken midesi hopladı Asha'nın. Kozu'nun boynuna sarılıp, belli bir yüksekliğe gelene kadar bırakmadı.

Ama bu kez içinde bir şeyin yerli yerine oturduğunu hissedebiliyordu. Hep olması gereken yere, hep ait olduğu yere.

Nihayet doğrulup kayalık çıkıntılara, ayaklarının altında uzanan çayırıklara baktı. Kozu'yu sadece tepesine bindiği, bir rüzgâr akımından diğerini kovalayan tehlikeli bir yaratık olarak değil zihninde de apayrı bir varlık olarak görüyordu. Karanlık bir gölge gibi. Kadim bir varlık gibi. Her zaman aynı yerinde, her zaman vahşi ve her zaman *onun* olan.

Rüzgâr çıplak bacaklarına ve yüzüne çarpa çarpa vuruyor, saçlarını savuruyor, gözlerini yakıyordu. Dişleri takırdamaya başladığında, donmamak için vücudunu Kozu'ya yapıştırdı. Ama geri dönmek aklının ucundan bile geçmedi. Torwin'i bulması şarttı.

Onu kalması için ikna etmek zorundaydı. Babasına karşı birlikte savaşmaları için de.

Kozu uçarken Asha da bir yandan gökyüzünü tarıyordu. Tepelerinde ara sıra beliren dumanlı bulutlar yıldızlardan gelen ışığı örtüyorlardı. Bulutlardan kurtulduklarındaysa, üstünden geçtikleri çıkıntılara ve tepelere bakınmaya devam ediyordu. Ama etrafta başka bir ejderhaya dair en ufak bir belirti yoktu.

Titremeleri şiddetlendiğinde Torwin'in üstündeki paltonun ve eldivenlerin nedenini daha iyi anladı Asha. Onu bir an önce bulamazsa geri dönmek zorunda kalabilirdi. Yoksa orada donup ölecekti.

Derken, etrafına bu düşüncelerle bakınırken aşağılarında uçan tanıdık bir karaltı gördü. Bunun üzerine hemen Kozu'ya tıkırdayıp aşağı inmesini söyledi. Bir kalp atımı süre sonra iki ejderha yan yana uçmaya başlamışlardı.

Gölge'nin binicisi dönüp Asha'ya baktı. Kumşalı ağzını ve burnunu örtüyordu.

Beni sana veda etmek zorunda bırakma, diye düşündü Asha.

Ardından sesini rüzgâra karşı yükselterek, “Nereye gidiyorsun?” dedi.

Cevap gelmedi.

Gözlerini kısıp uzaklara baktığında, kayalık zirvelerin ötesinde, ayın ışığı altında gümüş gümüş parlayan bir gölün yüzeyini gördü.

“Aşağıda su var!”

Yine cevap yoktu.

“Oraya kadar yarışalım hadi!” diye bağırdı Asha.

Ama Torwin bu kez istese de cevap veremezdi. Asha üstüne eğilince Kozu ne istediğini anlamış, birlikte rüzgârın içinden aşağı doğru inişe geçmişlerdi.

Asha öyle hızla düşerlerken türlü duygulara kapıldı: Heyecan, korku, neşe, hepsi iç içe geçip karnının ortasına oturmuş halde. Fakat çok geçmeden onun yerine daha keskin bir his geldi. Asha iki yanına bakınıp Torwin’le Gölge’yi aramıştı ama peşlerinden gelmemişlerdi besbelli. Kozu’yla ikisi yalnızdılar.

Hissettiği hayal kırıklığını yutkunarak gidermeye çalışırken, bunu sezen Kozu inmeyi bırakıp sabit yükseklikte kaldı ve tam o anda yanlarından toprak kızılı bir ejderha ve binicisi geçti hızla. Asha kısa bir anlığına onları seyrretti: Gölge, kanatlarını geriye çekmiş, Torwin de onun sırtına yapışmış, düşüyor, düşüyorlardı. Bunu daha önce binlerce kez yapmışlar gibi. Bu en sevdikleri oyunmuş gibi.

Göz açıp kapayıncaya dek onlar da inmeye başladılar.

Rüzgâr saçlarını döve döve savururken Asha Kozu’nun ensesine sımsıkı yapışmıştı. Tekrar düzeldiklerinde iki

ejderha kafa kafaya gelmişti.

Torwin onlara doğru bir bakış attıktan sonra tıkırdadı, Gölge daha da hızlandı.

Kozu ise çok geçmeden ve neredeyse hiç çaba harcamadan yakaladı onları.

Torwin'in kumşalının üstünden görünen gözleri kıslmıştı şimdi. Bir kez daha tıkırdadı ama belli ki Gölge bundan daha hızlı gidemiyordu. O daha küçük ve çevikti ama Kozu hem daha güçlüydü hem de onları ileri itecek kadar ağırdı.

Torwin'le Gölge böylece arkada kalırken Asha dikkatini bu kez de göle çevirdi.

Kozu'nun suyun *yanına* konacağını sanmıştı ama öyle olmadı. Asha kıyıya odaklanmışken ejderha son sürat suya doğru iniyordu. Asha bunun üzerine çılgınlar gibi tıkırdamaya, bir yandan da ensesinden ve kanatlarından çekiştirmeye başladı. Amacı onu yavaşlatmak, göle inmeden önce durdurmaktı.

Kozu nihayet suya çarptığında gölün yüzeyi çatladı. Asha ikisi birlikte suya dalmadan hemen önce nefesini tuttu.

Suyun altına girdiklerindeyse Kozu'nun sırtından kaydı. Sonra, ayakları yere değer değmez kendini yukarı itip yüzeye çıktı. Bir yandan çırpınıyor, bir yandan da nefes almaya çalışıyordu. Kozu'dan intikam almak için su sıçratmak istedi ama ejderha suyun altından çıkmadan, yüzerek ondan uzaklaşıyordu. Göl, gecenin ayazından daha sıcak olduğu için Asha bir süre çıkmayıp, ensesini suyun yüzüne batırarak tepesindeki mücevherli gökyüzünü seyretti.

Derken Gölge de gelip kıyıya kondu.

Torwin, Gölge'nin sırtından inerken Asha gölün kıyısına doğru yüzmeye başladı. Ama üstündeki kat kat elbise yüzünden kendini ayaklarıyla itemiyor, bu yüzden de normalin iki katı yavaş kalıyordu. İniş sırasında terliklerini de kaybetmişti. Ayakları nihayet zemine değer değmez Torwin'in durduğu yere yürüdü. Çıplak ayakları suyun altındaki ıslak kayaların üstünde kayıp duruyordu.

"Sen kazandın," dedi Torwin onu görünce.

Ardından Torwin ellerinden tutup sudan çıkarırken Asha yüzünü buruşturdu. Islak elbisesi üstüne yapışmış, ağırlığından yürüyemez olmuştu. Nihayet tir tir titremesine aldırmadan, elbisesinin eteklerini toplayıp suyunu sıkmaya girişti.

"Al," dedi Torwin üstündeki tuhaf paltosunu çıkarıp Asha'nın omuzlarına geçirirken. "Çadırımda da kuru kıyafetler var istersen." İstiyordu Asha; şu elbisesinden kurtulsun da ne olursa olsun. Torwin daha sonra, kıyının biraz ilerisinde, kumların yüzeyinde bir yığın halinde duran karaltıyı göstererek, "Sen üstünü değiştirirken ben de ateş yakayım," dedi.

Asha da başını sallayıp, gösterdiği yere seğirtti.

Fakat kıyı boyunca biraz ilerlemişti ki, elbisesinin altındaki küçük küçük düğmeleri hatırladı.

Elbiseyi yardım olmadan çıkaramam.

Bunu düşünürken yüzü alev alev yanmaya başladı. Jarek de elbiseyi tam bu yüzden böyle yaptırmamış mıydı? Soyunması için yeni kocasına muhtaç olsun diye değil miydi?

Torwin'in paltosuna sımsıkı sarınıırken dönüp arkasına baktı; skral diz çökmüş, çıraların cılız alevlerine üflüyor, boynundaki gümüş halkası ışıpta parlıyordu.

Bundan çok da uzun olmayan bir süre önce, ikisinin arasında dağlar kadar fark vardı. Şimdiyse aralarındaki tek fark, Torwin'in boyunduruğunu boynunda taşıması, onunkininse gözle görülür bir şey olmamasıydı. Iskari unvanı, sahip olduğu en büyük güçtü. Vadi'de ejderha avlamanınsa hep en gerçek özgürlük olduğuna inanmıştı. Fakat işin aslı, bunlar boynuna taktığı birer halkadan daha fazlası olmamışlardı hiçbir zaman.

Şimdi ikisi de özgürdü ama Torwin o dehşetten ola-bildiğince uzaklaşmaya çalışırken Asha gerisingeri ona dönmenin peşindeydi.

Kalıp bizimle savaştığını ondan nasıl isteyebilirim? diye düşündü. *Bu onun savaşı değil ki.*

Torwin yeterince acı çekmişti. Özgür olmak onun hakkıydı.

Asha onunla göz göze gelmemek için kafasını çevirdi. Elbiseye yardım etmesini istemek söz konusu bile olamazdı. Hele ki kampta yaşadıklarından sonra. Ama hava daha da soğuyacaktı ve Vadi'de gece vakti, yeterince kalın giyinmemişken dolaşmak son derece tehlikeliydi.

Nihayet, soğuktan titreye titreye ateşin başına yöneldi. Alevlerin sıcaklığıyla kurumaktan başka umudu kalmamıştı. Yoksa...

İkinci seçeneği düşünmek bile istemiyordu.

Onuz altı

Asha rüzgârda can çekişen ateşin hemen dibindeki bir kütüğün üstüne oturmuş, sırlıslıkla elbisesinin altında titriyordu. Ateşin ışığının arkasında bir yerde, Gölge uyumakta olan Kozu'ya rahat vermemekte kararlıydı. Bir ara çatalı kuyruğunu şaklattı, ön bacaklarının üstünde durup atlamaya hazırlandı. Kozu ise sarı gözünü açıp ejderhanın ne yapmaya çalıştığına baktı, sonra yine kapatıp uyumaya devam etti.

“Neden burada kalıyorsun?” diye sordu Asha, Torwin ateşi beslerken. “Yeni Sığınak’tan bu kadar uzakta yani?”

O anda ikisi birden şiddetli bir homurtuyla irkildi. Asha dönüp ateşin ötesindeki karanlığa baktı. Gölgeyi sırtüstü yere yapıştırmış olan Kozu'nun pulları dalgalanıyordu. Kozu'nun kuyruğu Gölge'nin ağzındaydı; Gölge'nin kuyruğuysa mutlu mutlu yeri dövüyordu.

Asha tekrardan, dişleri takırdaya takırdaya Torwin'e döndü. Ardından sıcaklığın bütün vücuduna yayılması için, titreyen avuçlarını ateşe tuttu. “Kampta yeterince

yer yok da ondan mı?”

“Ben bütün hayatımı sıkış tıkış yerlerde geçirdim,” dedi Torwin alevlere üflerken. “Şimdiyse göğün altında yatmayı tercih ederim.”

Asha bir an onu çok iyi anladığını söylemek istedi. Göğün altında uyumak avcılığın en iyi yanlarından biriydi. Ama dişleri öyle takırdıyordu ki, çenesine hâkim olup iki kelimeyi bir araya getiremedi.

Torwin ateşe birkaç kütük atıp alev almalarını beledikten sonra nihayet topuklarının üstüne oturup Asha’ya baktı. Elleri külden kapkara olmuştu.

Derken kaşlarını çatıverdi aniden.

“Düğün elbisen hâlâ üstünde.”

Asha gözlerini kaçırıp elini havada savurdu. “Böyle iyiyim ben.” Bütün vücudu zangır zangır titriyordu. “Gerçekten bak.”

“Giysilerin temiz olduğuna garanti veririm. Üstüne çok iyi oturmayaabilirler ama en azından donarak ölmeni engellerler.”

Asha bir şey demeyince aniden ayağa fırladı. “Peki o zaman. Dilediğin gibi yap. Hep öyle yapıyorsun zaten.”

Asha kafasını kaldırıp baktığında genç adamın, serçe parmağındaki yüzüğü çıkartmaya çabaladığını gördü. Nihayet çıkardığında da ona uzatıp, “Al,” dedi. “Bu sana ait.”

Asha, Torwin’in avcunun ortasında duran bu kemik halkaya bakakalmıştı.

Vadi’de geçirdikleri o günlerde yüzüğü Torwin’e vermek istememişti. O zamandan bu yana ne çok şey değişmişti. Torwin yüzüğü çıkarmış ona uzatıyordu ve şimdi de o almak istemiyordu. Onu geri alarak her şeyi geri al-

maktan korkuyordu sanki.

“Sabah gidiyorum ben,” dedi Torwin. “Seninle hiç görüşemeyebiliriz. Al o yüzden.”

Asha bunu duyar duymaz ellerini ateşten çekip altına, oturduğu nemli kütüğün üstüne sıkıştırdı. “Alamam.” Yüzünün yaralı tarafı karanlığa bakıyordu. “Bir anlaşma yaptık. Seni Darmoor’a uçuracağıma söz verdim ama başaramadım. Yüzük senindir artık.”

“Umurumda değil,” dedi Torwin bir adım yaklaşırken. “Bu annenin yüzüğüymüş Asha. *Kölenin tekinde* duracağına sende kalmasını isterdi herhalde.”

O anda Asha’nın içinde bir öfke kıvılcımlandı. Bunu ona ne hakla söylerdi? Hem de onun gibi birine? Asha onun için hayatını tehlikeye atmıştı. Hatta hayatından bile fazlasını.

Gözlerini kısarak ayağa fırladı. “Sana *alamam* dedim.”

Torwin onu duymazdan gelip yüzüğü avcunun içine bastırdı. Ama Asha’nın parmakları kapanmayınca yüzük ayaklarının dibine, kumların üstüne düştü.

Birkaç kalp atımı bir süre ikisi birden yüzüğe bakakaldılar.

Ardından Torwin arkasını dönüp yürümeye koyuldu.

O an Asha’nın damarlarında bir alev topu dolaşmaya başlamıştı. “Sakın ha bana arkanı döneyim deme.”

Torwin yürümeye devam ediyordu.

“Al şunu!”

Genç adam işte o zaman durdu. Ve de arkasına dönmeden, son derece alçak bir sesle, “Bu bir *emir* midir Iskari?” dedi.

Asha’nın boğazı yanıyordu.

“Torwin...”

Bu kez döndü Torwin. Ama ona bakmıyordu. İtaatkâr bir skral olarak, gözlerini Asha'nın ayaklarının dibindeki kumlardan, yüzüğün olduğu yerden kaldırmıyordu.

“Yüzüme bak,” dedi Asha titrek bir sesle.

Genç adamın elleri yumruk olmuş, omuzlarını kulaklarına kadar çekmişti. Ama hâlâ kafasını kaldırıp bakmamıştı ona.

Öfke Asha'nın içinde bir fırtına olmuş, önüne geleni savuruyordu. Torwin'in bunu yapmaya hakkı yoktu. Hem de orada, kuralların kimseyi bağlamadığı Vadi'de. Üstelik yaşadıkları onca şeyden sonra.

Hızla atılıp dibine kadar gitti, tam onu itecekti ki Torwin kafasını kaldırıp baktı ona. Kederli bir çift göz hidetli başka bir çiftle birleşmişti şimdi.

Sonra Asha'nın itmesiyle birlikte geriye doğru sendeledi. Hemen arkalarında oynayan ejderhalar durup onlara baktılar.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye atıldı Asha, kendi öfkesinin ateşiyle ısınmış bir halde.

Torwin'in dudaklarının arasından titrek bir nefes çıktı. “Seni tehlikelerden koruduğumu sanıyordum.”

Asha ansızın durdu. Yumruk olmuş elleri gevşedi.

“Ama sonra bir bakıyorum ki seni yeniden o tehlikele-
rin içine gönderiyorum.”

Göl, Torwin'in yukarı kalkık omuzlarının arkasında parlıyor, yıldızların yansıması siyahın bir örtünün üstündeki gümüş noktalar gibi vuruyordu.

“En kötüsü de bunu dert etmiyor olman. Başka birinin oyununda piyon olmaktan ne kadar da memnunsun.” El-

lerini hışımla kaldırıp saçlarının arasında gezdirdi. “İnsanlar seni sadece kullanılacak bir araç gibi görürken, sen onlara *inanmaya* devam ediyorsun. Sanki elinden, bir şeyleri yakıp yıkmaktan başka bir şey gelmezmiş gibi.”

Asha’nın alnına düşen ıslak saçların arkasında kaşları çatıldı.

“Sen bu değilsin Asha. Kimse seni böyle görmemeli.”

Etrafta, kıyıya hafif hafif vuran gölün hışırtısından başka bir ses yoktu. Asha kollarını göğsünde kavuşturdu. Torwin’in sözleri, içindeki yumuşak bir noktaya isabet etmişti. Ne pahasına olursa olsun koruması gereken bir noktaya.

“Peki nasıl görülmeliyim?” dedi fısıldarcasına alçak bir sesle.

Torwin gözlerini boynuna çevirdiğinde yine titrek bir nefes çıktı ağzından.

“Güzel biri olarak mesela,” dedi. “Güzel, değerli ve iyi biri olarak.”

Bu sözcükler onu çatlatıp açmış, o yumuşak şeyi göğsünün güvenli alanından dışarı çekmeye çalışıyordu. Ve Torwin’in bunu böyle kolaylıkla yapabilmesi Asha’yı öfkeliyordu. Sadece sözcüklerle yapabiliyor olması deli ediyordu onu.

Ama Asha aynadaki görüntüsünü unutmuş değildi elbette.

Ne olduğunu biliyordu.

“Ben bütün hayatımı yalanlara inanarak geçirdim.”

Genç adam o an başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

“Lütfen,” diye fısıldadı Asha, “daha fazla yalan istemiyorum.”

Torwin daha fazla tereddüt etmeyip Asha'ya iyice yaklaştı. "Ben de hayatımı yalanlara inanarak geçirseydim, gerçek burnumun dibinde bile olsa güvenemezdim kendime."

Asha ona gözlerini kısarak baktı, ona bir bütün olarak bakmaya zorladı. Bu kez yanağını çevirmemiş, yara izini gizlememiş, genç adamı yüzüne bakmaya ve az önceki yalanını bir daha söylemeye zorlamıştı.

"Bunu duymak neden böyle zor geliyor sana? Güzelsin işte."

Asha tam ağzını açmış, bu bariz yalana itiraz etmeye hazırlanıyordu ki Torwin araya girip, "Değerlisin de," dedi bu kez daha yumuşak bir sesle. "Hem de..."

Asha, "Kes şunu!" deyip yumruğunu savurdu ama Torwin yumruğu havada yakaladı. Asha elinden ne kadar kurtulmaya çalışırsa çalışsın beceremedi, sonra da dirseğini genç adamın karnına indirdi.

O anda nefessiz kalan Torwin iki büküm olup ellerini dizlerine dayadı, nefesini toplamaya çalıştı.

Ama kolay kolay vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Seni ilk gördüğümde de böyle düşünmüştüm," dedi nihayet, nefesi normale döndükten sonra. "Efendimin kütüphanesinde, sen tomarları karıştırırken." Asha onu bir kez daha itti var gücüyle. Ama Torwin geriye sendelese de devam etti anlatmaya: "Kozu seni yaktıktan sonra da, bütün şehrin karşısına geçtiğin zaman da hep aynı şeyi düşündüm. Sana bağırıp çağırırlarken de, sana sırt çevirip ayaklarının dibine tükürürlerken de aynı şeyi düşündüm... sen orada bir başına durup suçlamaları göğüslerken de aynı şeyi düşündüm. Ve bunu düşünmekten hiçbir zaman, bir an olsun vazgeçmedim."

Asha'nın gözleri yaşlardan yanıyor, boğazı düğümle-
niyordu.

“Yalancının tekisin sen.”

Torwin, Asha'nın yumruğunu kavrayıp kendine doğru çekti. Asha itip kurtulmaya çalışsa da genç adamın kol-
ları sımsıkı sarılmıştı ona. Sonra dizlerine ve dirsekleri-
ne başvurdu ama Torwin yüzünü onun boynuna bastırıp
darbelere karşı direndi.

Nihayet Asha'nın içinde daha fazla çabalayacak güç
kalmayınca kendini Torwin'e bırakarak yığıldı. Dişleri
takırdıyor, bütün vücudu titriyordu. Sonra o da kollarını
genç adamın boynuna dolayıp sıkıca sarıldı ona. Ondan
yayılan sıcaklığa teslim oldu.

“Donup öleceksin,” diye fısıldadı Torwin onun boynuna
doğru. “Neden üstünü değiştirmedin?”

Asha cevap vermeyip daha da sıkıca sarılmaya devam
edince Torwin sessizce ve düşünceli bir halde geri çekildi.
Gözleri elbisesinin üstünde gezinirken kafasının içinde
kaynamakta olan düşünceleri duyuluyordu neredeyse.

O bir ev kölesiydi. Ev köleleri bilirdi böyle şeyleri.

“Çıkaramıyorsun da ondan, değil mi?” diye devam etti
Torwin.

Asha ise başını yere eğip, kollarını göğsünde kavuş-
turdu, hain bedenini durulmaya, birbirlerine vuran dişle-
rini sessiz olmaya zorladı.

O sırada Torwin de elini uzatmıştı ona.

Ama Asha o eli almadı. Torwin'e bakmaya bile cesaret
edemiyordu. Gözleri kendi ayaklarına dikilmişti. Gittikçe
daha çok hissizleşen ayak parmaklarına.

“Asha.” Genç adam onun ismini hem çok özel hem de

insanı çileden çıkaran bir şeymiş gibi söylemişti. Sonra parmağını çenesinin altındaki boşluğa götürüp yüzünü yavaşça kaldırdı, gözlerini gözlerine dikti. “Bu seni ilk so-yuşum olmayacak.”

Asha’nın nabızı hızlandı.

“Bütün hayatımı draksorları soyup giydirerek geçir-dim,” dedi. “Bu bir görev sadece. Fazlası değil.”

Ama titreyen parmakları öyle söylemiyordu. Onun se-sindeki titremeyle Asha’nın doludizgin atan nabzının se-bebi aynıydı.

Asha yine de ayrılmadı ondan.

Onuz yedi

Çadırın içi zifiri karanlıktı, sonra bir kibrit çakıldı. Torwin kibritin alevini sönmesin diye avuçlarının içine alıp tepede asılı feneri yaktı. Bir yandan sallanan fenerin ışığı bütün çadırı aydınlatmıştı birdenbire. Bir kenarda dürülü bir yatak ve katlanmış giysiler, başka bir tarafta da Asha'nın pazardan aldığı lavta duruyordu.

Burun burunaydılar şimdi. Asha takırdayıp titriyor, Torwin ise suskun ve durgun, bekliyordu.

Asha köleler tarafından daha önce de giydirilip soyulmuştu aslında. Fakat bunlar hep kadın köleler olmuştu. Torwin ise farklıydı elbette. Ve de söz konusu elbise, kocası tarafından çıkarılması beklenen düğün elbisesiydi.

Genç adamın düğmeleri çözmesi için Asha'nın arkasını dönmesi gerekiyordu, ama dönmedi. Hâlâ, daha iyi bir fırsat çıkar diye bekliyordu. Mesela Kozu'yu çağırıp kamp yerine geri dönebilir, elbiseyi çıkartması için Safire'den yardım isteyebilirdi. Ama dışarıdaki dondurucu rüzgârda ıslak ıslak uçmanın düşüncesi bile yetiyordu daha fazla titremesine.

Torwin'in eli ilkönce kuşağının düğümüne gitti. Asha'nın itiraz etmediğini görünce de biraz daha yaklaştı. Parmakları düğümü çözerken titriyordu. Nihayet ıslak ipek kuşak belinden kayıp gevşedi, Asha daha rahat nefes alır oldu.

Sonra da büsbütün yere düştü kuşak.

Torwin bu kez de elbisenin incecik üst katmanına davranıp Asha'nın omuzlarının arkasından itti, katman çok geçmeden kuşağın üstündeki yerini almıştı.

Asha hâlâ dönmemekte direnince Torwin uzanıp bileğini tuttu. Parmakları kolu boyunca yavaş yavaş ilerleyip dirseklerine kadar ulaştı, ardından onu usulca çevirip yüzünü çadırın kaba saba bezden duvarına döndürdü. Damarlarında akan kanı uğuldamaya başlayan Asha ıslak saçlarını toplayıp omuzlarının arkasına attı.

Torwin'in parmakları sonra alttaki içliğin üst tarafından başlayarak, küçücük, çakıлтаşı büyüklüğündeki düğmeleri teker teker çözmeye girişti.

Çadırın içinde, yaklaşan bir fırtınanın öncesindeki sessizlik vardı sanki.

Asha çok geçmeden, bu sessizliğe dayanamayıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Onun sesini duymak irkiltmişti genç adamı. Bir an eli ayağına dolaştı, parmakları Asha'nın çıplak tenine süründü. Asha'nın kalbi de çöl rüzgârları gibi coşuvermişti.

"Benim için hiç zahmet olmuyor," diye fısıldadı Torwin.

Elbise iyice gevşeyip altına hava girmeye başladığında Asha genç adamın bakışlarının bütün vücudunun üstünde gezindiğini hissetti. Omurgasının çıkıntıları, kürek kemiklerinin kanatları, belinin kıvrımı.

Torwin nihayet son düğmeyi de açarken, "Al bakalım,"

dedi hafifçe yutkunarak. “Özgürsün artık.”

Asha sırtını bir kez daha çadırın duvarına verirken, gevşek elbise düşmesin diye kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Torwin’in teni tepelerindeki lambanın ışığında parıltıyor, gölgeler elmacıkkemiklerini belirginleştiriyordu. Asha’nın gözleri daha sonra genç adamın ağzına, alt dudağının Vadi’deki dağlar gibi uzanan çizgisine baktı.

Dudaklarını onunkilere bastırsa ne hissederdi acaba? Aralarındaki bu mesafeyi bitirse? Ona hemen orada, kendi çadırında sahip olsa?

Torwin gözlerini, onun düşüncelerini sezmişçesine kaldırıp yüzüne yöneltti. Asha da aynı anda yaralı yüzünü çevirmişti.

“Neden sürekli böyle yapıyorsun?” Sözcükler ağzından bir miktar sert çıkmıştı.

Torwin ondan cevap gelmeyince kendi gömleğini çıkarmaya başladı.

Asha’nın içinde birdenbire, Kozu’yla inişe geçerlerken hissettiğine benzer bir dalgalanma oldu. Torwin gömleği çıkarıp ayaklarının dibine bıraktıktan sonra -kabuk bağlayıp iyileşmeye başlamış olan- yaralı sırtı görünecek şekilde döndü.

“Bu görüntüden nefret ediyor musun?”

“Ne? Yoo.”

Genç adam bunun üzerine dönüp ona soğuk gözlerle baktı. “Madem öyle ben niye senin görüntünden nefret edeyim?”

Fakat Torwin kendi yaralarıyla hiçbir zaman gurur duymazken Asha yüzündeki yara izini hep sevmişti. Babası da seviyor diye. Ve bu ize, ejderha avlamasını haklı

çıkarmak için bizzat kendi de sığınmıştı. Asha ejderhaların başlarını getirdikçe, babası da yalan söylemeye devam etmişti. İşte Asha'nın şimdilerde yara izine bakarken gördüğü şey buydu.

Gözü yine dolmuş, görüntüyü bulanıklaştırmıştı. Göz yaşlarını gizlemek için ellerini yüzüne götürdü.

"Asha?.."

O bakmayı reddedince Torwin'in kolları bir kez daha beline dolanıp sıcaklığının içinde ezdi onu. Sonra tek söz etmeden yanağını saçlarına bastırdı ve Asha ağlarken sarılmaya devam etti. Bir yandan da, kızı avutmak için, sıcacık avuç içiyle sırtında yavaşça daireler çiziyordu.

"Az daha Kozu'yu öldürecektim," diye fısıldadı Asha nihayet, hıçkırıkları bittikten sonra. "Az daha bütün kadim hikâyeleri yok edecektim."

"İstedüğün bu değil miydi?"

Asha kafasını iki yana sallayınca Torwin'in eli durdu. Sonra genç kızın bileklerine uzanıp ellerini yüzünden hafifçe çekti.

"Anlat bana."

Her şeyi anlattı Asha. Kozu'nun onu yaktığı günle ve sonrasında yaşanan olaylarla ilgili gerçeği. Şimdiye dek inandığı bütün yalanları. Öldürdüğü bütün ejderhaları. Peki kimin için? Bir zorba için. Onu aslında hiç sevmemiş olan bir baba için.

Torwin onu sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

Nihayet, uzunca bir süre sonra yüzünü Asha'nın ıslak ve parlak saçlarına çevirerek, "Bu gece burada kal," dedi. "Burası sessiz ve huzurlu, iyi bir uyku çekersin. Kampta olmaktan iyidir."

“Burada mı?” dedi Asha yanaklarındaki yaşları avuç içleriyle silerken. “Senin çadırında mı?”

“Sadece bu gece.” Torwin bunu söyledikten sonra geri çekilip yerden gömleğini aldı, üstüne geçirdi. Asha içeri sı-zan esintiyle yine ürperince Torwin yerden bir kucak dolu su kuru kıyafet alıp ona uzattı. “Ben dışarıda yatacağım.”

Asha kıyafetleri alırken, “Torwin...” diyecek oldu; genç adam, “Yıldızları tercih ederim,” diyerek araya girdi. Son-ra da lavtasını alıp, kız üstünü rahat rahat değiştirsın diye çadırın kapısına yöneldi. “Ben çok uyumam zaten. Kâbuslarım olduğunu hatırlarsın herhalde.”

Fakat dışarı adım atmadan önce son bir kez durup ar-kasına döndü.

“Geri dönmene gerek yok, biliyorsun. İstemezsen dön-mezsın oraya.”

Asha ona bir an kaşlarını çatarak baktı.

Torwin ise ona doğru tereddüt dolu bir adım atıp, “Bir-likte gidebiliriz,” dedi. “Hatta hemen *bu* gece gidebiliriz.”

“Torwin, nereye gideceğiz?”

Genç adamın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “İste-diğimiz her yere. Dünyanın bir ucuna bile gidebiliriz.”

Yüzündeki bu gülümseme, Asha’nın içini küçük küçük dalgalar halinde hareketlendirmişti.

Kaçmak mı? Hayır.

Jarek’ten kaçmak istemesini anlayabiliyordu ama Ja-rek peşlerini asla bırakmazdı ki. Peki ya geri kalanlar? Dax’la Safire ne olacaktı? Bu savaşa tek başlarına girme-lerine gönlü razı değildi.

Nihayet bir adım gerileyip, “Yapamam,” dedi. “Sevdi-ğim herkes o kampta.”

Ayrıca Firgaard'ı yalancı bir zorba yönetiyordu.

"Sevdiğin herkes," diye tekrar etti Torwin.

Sonra kıpırdamadan, bir süre öylece durdu. Bir şey bekliyor gibiydi.

Ama Asha ne istediğini anlamamıştı.

Genç adamın önce gözlerindeki ışık söndü, ardından, "Hadi biraz dinlen sen," deyip çadırın kapısına gitti. Ve bu kez dönüp arkasına bakmadan çıkıp karanlıkta kayboldu.

Asha ise titremeleri geri dönene kadar, çadırın kapısına bakakaldı. Torwin'i Vadi'deki o açıklıkta bıraktığı zaman ne hissettiyse onu hissediyordu şimdi. Aralarında tamamlanmadan kalmış bir şey vardı sanki. Acilen tamir edilmesi gereken, yıpranmış bir duvar kilimi gibiydiler.

Üstündeki ıslak elbiseyi çıkarıp bir yığın halinde yere bıraktı. Torwin'in giysileri üstüne fazlasıyla bol gelse de sıcak ve kuruydular en azından.

Ardından feneri söndürüp dürülü yatağı açtı. Karanlıkta bir süre, kafasında dikenli dikenli düşünceler, bir o yana, bir bu yana döndü durdu.

O sessiz melodi içeri süzülene kadar da sakinleşemedi. Torwin çadırın dışında, lavtasının telleriyle tanıdık bir ezgi çalıyordu. Asha'nın yanındaki yarayı dikerken çaldığı ezginin aynısıydı bu. Şarkı son seferkine göre biraz daha ilerlemişti ama hâlâ bitmemişti. Torwin sürekli şarkının yarısında bir yerde duruyor, çoğu zaman da en başa geri dönüyordu.

Asha bu esnada lavtanın tellerini, bir yaranın üstüne lapa koyarken ya da dikerken olduğu kadar rahatça tıngırdatan o becerikli ve kendinden emin elleri hayal etti. Elbisesinin düğmelerini çözermişçesine rahat ellerini.

Sonra yutkunup, o ellerin daha ileri gittiklerini hayal etmeye başladı. Elbisesini sıyırdıklarını, çıplak teninin üzerinde gezindiklerini düşündü.

Torwin'in başını büyük belaya sokacağını bildiği bu düşüncelerden kurtulmak için gözlerini kapadı. Ama düşünceler, gözkapaklarının altındaki karanlıkta daha bir şahlanıp coştular.

Torwin çok sonra, şarkısından vazgeçip uykuya geçerken bile uyanıktı Asha. Genç adamın ellerini aklından bir türlü çıkaramıyordu.

Onuz sekiz

Ertesi sabah, Asha toplantı çadırına girerken Jas'la karşılaştı. Gencin sürme gibi simsiyah kirpikli gözleri onu görünce ardına kadar açılmıştı. Hemen ardından toparlanıp gülümsedi, yumruğunu kalbine bastırıp selam verdi.

“Bu sabah çok iyi görünüyorsun Asha.”

Çocuğun kibarlığı şaşırtmıştı Asha'yı. Ona daha dün gece bıçak çekmişti ne de olsa. Ve de Iskari'yle karşılaşan herkes gülümsemekte onun kadar hızlı olamıyordu.

İkisinin arkasından Torwin de girdi çadıra. “Geç kaldığımız için kusura bakmayın. Biz...” İçeride bir toplantının süregelmekte olduğunu fark edince susup yarım bıraktı lafını.

Derme çatma kütük sıraların üstünde oturan bir düzine insan kafalarını kaldırıp onlara baktı. Dax ortalarında durmuş, çay koyuyordu.

Bu görüntü Asha'yı rahatsız etti. Çay servisi yapmak bir kölenin göreviydi. Şimdiyse tahtın veliahdı olan ağabeyi, pirinçten çaydanlığı havaya kaldırmış, önündeki

bardaklara, dumanı tüten, sıvı altın rengindeki köpüklü çaylardan döküyordu.

Eski usullerin hâlâ geçerli olduğu, Kopuş'tan önceki zamanlarda misafirlere hizmeti ev sahibi yapardı.

Dax bir ara çay koymayı bırakıp Asha'nın üstündeki kıyafetlere baktı. Aslında Torwin'in olan kıyafetlere. Ejderha kralın kızı, kocasının kölesinin kıyafetlerini giymişti.

Asha dışarıdan nasıl görüldüğünün farkına varınca yüzü alev alev yanmaya başladı. Ama etrafı yabancılarla-draksorlarla, çalılık insanlarıyla, skral'la- dolu olduğu için bir şey söylemedi. Delici bakışlarını üstüne çevirmiş olan Dax'la göz göze gelmemeye gayret ederek, Safire'in yanındaki boş mindere oturdu. Safire de meraklı gözlerini ona doğrultmuştu.

Dax'ın bakışları hemen ardından, dile getirilmeyen bir soru şekline bürünüp Torwin'in üstünde kilitlendi. Aralarından ayrılacağını bildirmiş olan Torwin'in üstünde.

Torwin de Asha gibi, onunla göz göze gelmeden, Asha'dan olabildiğince uzağa, çemberin öbür ucuna, Asha'nın tanıdığı demirci kadınla Roa'nın arasında bir yere oturdu. Kılıçlarını yapan demirci kadın Asha'ya başıyla selam verdi; Asha da aynı şekilde selamladı onu.

Bu huzursuz sessizliği ilk bozan Safire oldu, konuşmaları hiç bölünmemiş gibi devam etti. "Bir şey unutmadık mı?" Bir elindeki bıçağı öbür eline attı. Bıçağın keskin ucu ışığı sayısız renklere bölerek dağıtıyordu çadırın içinde. "Kral öldürmeye karşı bir kanun var ve bu hem eski dönemde hem de yenisinde geçerli olan bir kanun."

Asha onu dinlerken aklına, babasının canını almaya

kalkışan son üç suikastçı gelmişti. Öğlen güneşinin altında, boyunlarına inen kılıçları hatırlamıştı. Taşların üstüne, insanın tüylerini diken diken eden bir çatırtıyla düşen başları gelmişti gözünün önüne. O sırada Dax da vardı Asha'nın yanında; o da izlemişti bunları.

Sonra Moria geldi aklına, yüzyıllar öncesinden. O da aynı taşların üstünde diz çöküp, başını o kanlı kütüğe yaslamıştı.

Kral öldürmeye karşı olan kanun, çok eskilere dayanır ve kutsal sayılırdı. Dolayısıyla etrafından dolanmak mümkün değildi.

Dax babasını öldürecek olursa, o kütüğün üstüne kendi başını da koymak zorunda kalırdı.

Asha da bunu izlemek zorunda kalırdı.

"Kralı öldürmeyi düşünüyor olamazsın," diye araya girdi Asha.

"Babanız hayatta olduğu sürece tahtı ele geçiremeyiz," dedi Safire. O esnada Roa'nın gümüş gözlü şahini Essie gelip omzundaki tüneğinin üstüne kondu. "Resmi olarak diyorum."

Asha'nın gözleri hâlâ ağabeyinin üstündeydi. "Ama onu öldürürsen bedelini kendi canınla ödersin."

"Halletmemiz gereken bir ayrıntı daha," dedi Dax, Roa'nın bardağına çay koyarken. Roa ise elinden bardağı, tartışma yüzünden ona hâlâ bozukmuş gibi, gözlerine bile bakmadan aldı. Ama Dax bir sonraki bardağa geçerken kafasını kaldırıp, koyu kahverengi gözleriyle onu seyretmekten geri durmamıştı da.

"Size yardım edebilirim," dedi Asha.

Dax kafasını salladı. "Bu iş başladığında Firgaard'ın

yakınından bile geçmeni istemiyorum.”

“Firgaard’a yaklaşmama gerek yok ki.”

Ağabeyi dönüp kardeşine şaşkın gözlerle baktı.

“Ejderhaları kullanabiliriz,” diye devam etti Asha.
“Kral gökten gelecek bir saldırıyı beklemeyecektir.”

O anda herkes mırıldanmaya, birbirlerine gergin bakışlar atmaya başladı.

“Ejderhalar bizim tarafımızda olursa,” dedi Asha onlara aldırmadan, “Yaşlı Olan da bizden yana olur. Böylece şehirde, hâlâ eski geleneklere bağlı yaşayan draksorları da yanımıza çekebiliriz.”

Dax kafasını hayretle iki yana salladı. “*Sen...* hayatını bütün ejderha neslini tüketmeye adanmış olan kız, şimdi de onları *kullanmayı* mı düşünüyor? Ejderhalar bizden nefret ediyorlar Asha. Onları kendi tarafımıza çekmeyi nasıl düşünebilirsin?”

Asha’nın gözleri bu kez de Torwin’in boynundaki gümüş halkaya çevrilmişti. “Bir yolunu biliyorum.”

Gözlerinde aynı şüpheyle bekledi Dax. Şüpheli olmakta haklıydı, çünkü aslında Asha da bilmiyordu. En azından emin olamıyordu. Ama Gölge’den anladığı kadarıyla ejderhalar draksorlara, skral’i köle yaptıkları için sırt çevirmişlerdi. Yani draksorlar hepsini azat ederse...

“Niyetinin temiz olduğunu ispat etmen gerekiyor. Bunu taht ihtirasından dolayı yapmadığını ispat et.”

“Peki nasıl yapacağım bunu?”

Asha’nın bakışları Torwin’e kaydı yine. O da kendi serçe parmağındaki kemik yüzüğe bakıyor, yüzüğü hafifçe evirip çevirirken elleri titriyordu. Asha uyurken bulup parmağına takmış olmalıydı.

“Bu kamptaki bütün skral’ın halkalarını kır,” dedi Asha. Torwin’in gözleri o anda Asha’ya çevrildi.

“Tahtı ele geçirdiğinde hâlâ şehirde olanların halkalarını da kırarsın. Yapacağın ilk şey bu olmalı.”

Ağabeyi onu artık tanıyamıyormuş gibi bakıyordu. Asha suçlayamazdı onu. Çünkü bundan kısa bir zaman öncesine kadar, kendi de, skral azat edilirse yarım bıraktıkları işi bitirmenin peşine düşerler sanıyordu.

Bir kez daha Torwin’e bakarken artık böyle düşünmediğini daha iyi anlamış oldu.

Sonra demirci kadın söze girdi, örsü döven çekiç gibi çınlayan sesiyle: “Bu kamptaki bütün halkaları akşama kadar çıkarabilirim.”

Asha ona bakıp başını salladıktan sonra tekrar ağabeyine döndü. “Bana bir tek biniciler lazım. Gerisi kolay. O zaman cephanenize ejderhaları da ekleyebilirsiniz.”

“Ben senin için bulurum,” dedi Torwin.

Asha bunun üzerine gözlerinin içine bakarak, yumuşak bir sesle konuştu: “Bu kalıyorsun mu demek?”

Torwin ise gözlerini kaçırarak, “Sadece... düğüne kadar,” dedi. “Bu, sana biniciler bulup eğitmem, uçuşa hazır hale getirmem için yeterli bir süre.”

Asha, yüzüne sokulmaya çalışan gülümsemesini bastırmak için dudaklarını ısırıldı.

Herkes bir süre sessiz kaldı. Safire nihayet bıçağını bir elinden diğerine atıp, en son çizmesinin kenarına sıkıştırırken, “Peki o zaman,” dedi. “Karar verilmiştir.”

Asha, planlarına yardımı olur diye düşünüp, ağabeyine tapınağın altındaki gizli tünelden bahsetti. Çalıhık in-

sanlarının ordusu Roa'yla birlikte şehir surlarının dışında beklerken; Dax, Jas, Safire ve diğer Sığınakçılar -Dax haydut grubuna bu ismi vermişti- tüneldен şehir çıkacak, oradan da kuzey kapısına geçeceklerdi. Sonra da ordunun içeri girmesi için kapıyı açacaklardı. İşaretleri ise Roa'nın şahini Essie olacaktı. Dax kuşu şehre götürecekti, kapı açılınca da uçuracaktı.

Şehir güvenceye alınıp ejderha kral zindana atıldıktan sonra Dax naip olarak tahta çıkacak, değişim böylece başlayacaktı. Roa'yla evliliği, bozulan ilişkileri düzeltecek, draksorlarla çalılık insanlarına barış getirecekti. Skral ise kendi terciğini kendi yapacaktı. İsteyen Firgaard'da kalabilecek, isteyen başka yerlere gidebilecekti.

Toplantı bitip, Asha Safire'in peşinden çadırın dışına çıktığında Dax o sırada çalılıklardan bir kızla yaptığı muhabbeti kesip Asha'ya onu beklemesi için seslendi.

Çadırda kimse kalmamış, Dax kollarını masaya se-rilmiş Firgaard haritasının üstüne dayamıştı. Kız kardeşini tepeden tırnağa süzerken elleriyle tahta masanın kenarlarını tutuyordu.

"Dün gece onunla birlikte ortadan kayboldun, sonra da üstünde onun kıyafetleriyle çıkageldin," dedi Dax, Asha'nın üstündeki gömleği ve pantolonu işaret ederek. "Bunun dışarıdan nasıl görüldüğünün farkında mısınız?"

Asha kollarını Torwin'in gömleğinin üstünde kavuşturup çenesini havaya kaldırdı. "Üstümde düğün elbisemle mi gelmemi isterdin?"

"Ejderha kralın kızıydın sen," diye karşılık verdi ağabeyi hayal kırıklığına kapılmışçasına bir ses tonuyla. "Torwin ise..."

Benim altımda bir yerde.

“Bir skral. Bu kamptaki çoğu draksor, skral’la dost olsa bile, hâlâ öyle düşünmeyen pek çok insan var. Kaldı ki ona, sana olan bakışları yüzünden zarar vermek isteyebilecek bir sürü de skral çıkar.”

Asha’nın kolları iki yanına düştü.

“Bu kampta ya da başka bir yerde, ona değer verdiğini düşünürlerse seni incitmek için onu kullanma yoluna gidebilirler. Sana istemediğin şeyleri yaptırmak için yani.”

“Göle düştüm ben,” dedi Asha. “Torwin de bana kuru giysiler verdi. İyilik olsun diye.”

“Asha,” dedi Dax, kendi yetişkinmiş, karşısında da bir çocuk duruyormuş gibi. Onun yalanını yakalamış gibi.

“Ne var?” dedi Asha da somurtarak.

“Böyle hikâyelerin nasıl bittiğini senden iyi kimse bilemez. Ve ben *ikinizin de* zarar görmesini istemiyorum.”

Dax’ın gözlerine bakamayan Asha mecburen kafasını, sabah güneşiyle aydınlanmış olan çadırın bez duvarına çevirdi.

“Rayan peşinden gitmeseydi Lillian ölmezdi,” diye devam etti Dax. “Kendinden önce kızın emniyetini düşünmüş olsaydı bugün ikisi de hayatta olabilirdi.”

O zaman da Safire olmazdı.

Bu düşünce Asha’nın kalbini burkmuştu.

Dax ona doğru bir adım attı. “Torwin’in emniyetini düşünüyorsan aranızda bir mesafe koymalısın.”

Asha’nın bakışları şimdi de çıplak ayaklarına çevrilmişti. Terlikleri gölün kıyısına vurmuş olmalıydı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Deniyorum.”

Dax iç geçirdi. Ardından elini uzatıp, gözlerinin içine

baksın diye omzunu hafifçe sıktı.

Rahatsızlığı her neydiyse, geçmeye başlamıştı besbel-li. Gözlerinde yine yıldızlar yanmış, biraz biraz kilo al-maya başlamıştı. O eski yakışıklı haline geri dönmesine çok az kalmıştı.

Ama bir şey Asha'nın kafasını hâlâ kurcalıyordu. Dax'ın planı sağlam bir plana benziyordu: Şehre girmek, çalılık insanların yardımıyla ele geçirmek... Bütün bun-lar işe yarayabilirdi gerçekten. Fakat iş tahta gelince... babaları yaşadığı sürece kimse Dax'ı kral olarak görme-yecekti. Dax babalarını hapse tıkıp, ömrü boyunca orada kalmasını sağlasa bile, gerçek kral hayatta olduğu sürece Firgaard'ın meşru hükümdarı hep o kalacaktı. Dax değil.

Babalarının ölmesi gerekiyordu. Ve de Dax böyle zor bir görevi başka kimseye bırakmaz, bunu kendi sorumluluğu olarak görürdü.

Ancak bir yandan da, kral katline karşı kadim ka-nunlar hiçbir şekilde esnetilemezdi. Kralı Dax öldürür-se, onun da ölmesi gerekecekti. Peki böyle bir şey olursa Firgaard'a kim hükmedecekti?

Roa bir çalılık insanıydı. Hiçbir draksor onun hüküm-darlığına razı olmazdı.

Asha halkının nefret edip korktuğu eski bir Iskari'ydi.

Safire ise yarı skral'dı ve bütün Firgaard'ın nefreti üs-tündeydi.

Böylece geriye... kimse kalmıyordu.

Dax ölemezdi. Hükümdarlık onda olmalıydı. Ama kra-lı öldüremezdi de.

Demek ki bunu başka birinin yapması gerekiyordu.

Onuz dokuz

Asha silah kervanı gelene kadarki süreyi ejderhaları çağırarak geçirmişti. Torwin ona, çoğunlukla draksorlardan ve çalılık insanlarından oluşan, aralarında iki de skral'ın olduğu bir düzine binici bulmuştu. Torwin skral oğlanları önüne getirdiğinde Asha tek kaşını havaya kaldırmış, Torwin de omuz silkip, "Benden binici istedin, ben de sana en iyilerini buldum," demişti.

Asha kadim hikâyeleri yüksek sesle ama kimsenin duyamayacağı bir yerde anlatmıştı. Hikâyelerin kamptakileri, ağabeyine ve annesine yaptıkları gibi, zehirlemelemini istemiyordu.

Dahası, Torwin'in ellerinin, düğün gecesinden bu yana titreyip durduklarını fark etmişti. Bir de eskisine göre zayıflamıştı ve gözlerinin altında siyah yarımaylar belirmişti. Bunu ona sorduğundaysa sadece yorgunluğa bağlıyordu.

Ama Asha meselenin bundan ibaret olmadığına dair düşüncesini zihninden bir türlü atamıyordu.

İşte ejderhaları da bu yüzden yalnızken çağırmıştı, hikâyeleri Torwin'den ve kamptakilerden uzak tutabilmek için.

Torwin ise önce ejderhalarla binicileri eşleştirmiş, aralarındaki bağı uçuşlar sırasında nasıl pekiştirebileceklerini öğretmişti. Seçtiği ekibin içinde Asha'nın eski terzisi, Callie adındaki skral kız da vardı. Kızın görevi, binicileri doğa şartlarından korumak için gerekli paltolar, eldivenler ve şallar dikmektir. Ama bu çok iş demekti ve kızın işi zamanında tamamlayabilmesi için yardıma ihtiyacı vardı.

Asha üçüncü günün akşamında Torwin'i, vadinin yukarısına kurdukları binici çadırında yalnız halde buldu. Bir lambanın ışığı altında iki büküm olmuş, bir paltonun kolunu dikiyordu. Onu halkasız görmek Asha'nın hâlâ tuhafına gidiyor, gözleri sık sık, halkanın eskiden örttüğü köprücük kemiğinin üstündeki yara izlerine kayıyordu.

Ama Asha Dax'ın dediğini yapıp aralarına bir mesafe koymuştu.

Yapılacak o kadar çok iş ve bunun için o kadar kısıtlı zamanları vardı ki Torwin'den uzak durmak pek zor olmamıştı. Günlerini yakın temas halinde geçiriyor olmalarına rağmen nadiren konuşmuşlardı. Ve Asha günün sonunda, Torwin'in onu kampa kadar eşlik etmek için beklediğini gördüğünde kafasını iki yana sallayıp onsuz gitmesini söylüyordu. Yapacak bir sürü işi vardı ne de olsa.

Toplantılarda çoğunlukla Safire'le Dax'ın arasında oturuyor, Torwin'in gözleri akşam yemeklerinde onu ararken, o genelde Roa'nın meraklı kardeşi Jas'la sohbet ediyordu. Torwin bu sohbetlere katılıp, Jas'ın da onun fikirlerine değer verdiğini gördüğündeyse başka bi-

rinin -başka herhangi birinin- yanına gidiyordu.

Bazen, gün ortasında Torwin'in onu izlemekte olduğunu fark ediyordu. Bazen de, mesela akşam yemeği sırasında ona sırtını dönüp oturduğunda genç adamın ona ıstırap dolu gözlerle baktığını hissedebiliyordu. Ne yapmaya çalıştığını biliyormuş ve ona zorluk çıkartmamaya gayret ediyormuş gibiydi.

Neden etmesindi ki? Gidiyordu zaten.

Torwin çok geçmeden onu beklemeyi bıraktı. Yanında oturmak için çabalamaktan vazgeçti. Gözleri artık onu aramaz oldu.

Ve bu, Asha'nın yüreğini acıtıyordu.

Böylece, kimsenin bakmadığına emin olduğu zamanlarda, bu kez de Asha onu izlemeye başladı. Genç adamın, ejderhaların sırtlarını derin bir saygıyla okşayışını, binicilere nasıl sakın olup korkularını nasıl yeneceklerini gösterişini uzaktan uzaktan seyrediyordu. Torwin onlara, ejderhaları havalandırmaları, sağa sola çevirmele-ri veya dalışa geçirmeleri için gerekli komut kombinasyonlarını da anlatıyordu. Kısacası bildiği her şeyi, gece gündüz demeden öğretiyor, bu sırada gözlerinin altındaki çukurlar da günden güne derinleşiyordu.

Asha onun, terzi Callie'yle kafa kafaya verip, giysilerin üzerinde çalışmalarını; neyin iyi olacağına, neyin daha da iyi olacağına dair düşüncelerini kıza elleriyle tarif edişini izliyordu. Callie'ye ne zaman o çarpık tebessümüyle baksa Asha'nın içinde bir şeyler daha da çok kırılıyordu. Çok geçmeden, mesela kendi yüzünü Callie'nin pürüzsüz yüzüyle karşılaştırmaya da başlamıştı. Kızcağız çöldeki bir gündoğumu kadar güzeldi. Kaldı ki Torwin gibi bir

skral'dı o da. Belki de denizlerin ötesine giderken yanına onu alırdı.

Callie'yle Torwin kampa döndüklerinde, başka birkaç kişiyle daha birlikte şarkılar çalıp söylüyorlardı. Asha onların peşinden gitmeye cesaret edemiyordu ama kimi zaman, gözlerden ırak bir yerde, baltasını bileyliymiş gibi oturup, Torwin'in lavtasıyla Callie'nin kavalının iç içe geçmiş seslerini dinliyor, ama hep genç adamın o bitmemiş şarkısını çalmasını bekliyordu. Ve o şarkı bir türlü gelmiyordu.

Torwin'in emniyetini düşünüyorsan aranızda bir mesafeyi koymalısın.

Şimdiyse, günlerdir süren kaçışın ardından, onunla binicilerin çadırında baş başa kalmışlardı.

Asha derin bir nefes alıp, üstüne kesilmiş deri parçaları ve taraklanmış yünlerin yığılı olduğu masanın başına geçti. Callie'nin masasıydı bu. Kızın aletleri -bıçaklar, iğneler, kömür, iplik- düzenli sıralarla dizilmişti. Masanın hemen yanındaki tahta sandalyenin üstünde de Asha'nın yün pelerini asılıydı.

"Callie nerede?" diye sordu Asha, pelerini alıp omuzlarına atarken. Kampa dönüş yolunda üşümüştü biraz.

Torwin kafasını kaldırıp bakmadan, "Benimle iki gündür ilk defa konuşuyorsun," dedi.

Asha pelerinin başlığını takacakken durdu. "Nasıl yani?"

"Hadi ama Asha," dedi genç adam, gözlerini ona çevirerek. Saçları lambanın ışığında pırıl pırıl duruyordu. "Benden nasıl kaçtığını ikimiz de biliyoruz."

Doğru olabilirdi. Ama Asha onun Callie'yi Gölge'yle

tanıştırışını, ejderhanın en çok neresinin kaşınmasından -çenesinden altından- hoşlandığını anlatışını seyretmişti. Callie'nin çadırın girişinde üst üste iki gündür, onunla kampa yürümeyi beklediğini ve Torwin'in de her seferinde onunla gittiğini görmüştü.

"Peki ya sen?" diye fısıldadı.

Genç adam iğneyi kucağına bırakıp, "Ne olmuş bana?" dedi.

Benden vazgeçiyorsun.

Bu çok aptalcaydı aslında. Ondan vazgeçmesini isteyen yine kendiydi belki de.

"Boş ver," dedi nihayet, pelerininin başlığını bağlarken.

Tam çadırdan çıkarken Torwin'in, "Safire haklıymış," dediğini duydu. "Gerçekten de keçi gibi inatçıymışsın."

Asha durup arkasına döndü. Safire onun hakkında konuşuyor muydu? Hem de Torwin'le.

Sırtından hançerlenmiş gibi olmuştu.

"Safire kum yesin."

O anda genç adamın ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Neden dönüp bakmıştı ki sanki? Bakmasa çıkıp gidecekti ne güzel.

Ama çadıra girmesi iyi olmuştu aslında. Yoksa genç adamın daralan omuzlarının yaptığı kamburu da, çalışırken ellerinin her zamankinden çok titrediğini de göremeyecekti. Kucağında yarısı dikilmiş bir palto, yanındaki kilimin üstüne tutturulmuş fazlalık iğneler ve iplik, lambanın ışığı altında nasıl da süzölmüş görünüyordu. Tıpkı ağabeyinin isyandan önceki halleri gibiydi.

Asha'nın içini şimdi bir korku kemirmeye başlamıştı.

O kadar da dikkat ettim. Neden oluyor ki bu?

Sonunda boğazındaki ipleri açıp çadıra geri döndü, pelerinini omuzlarından atıp Torwin'in yanındaki hasır kilimin üstüne çöktü. Ardından kucağından bir iğne iplik alıp, genç adamın belirtilerini düşünmeye, annesininkilerle karşılaştırmaya koyuldu.

Ani kilo kaybı, alışılmadık yorgunluk, titremeler...

Belki de onu ejderhaların yanına yaklaştırmaması gerekiyordu. Ejderhalar da kendi sessiz yöntemleriyle hikâye anlatıyorlardı. Belki de, bir şekilde, bunun sebebi...

“Nasıl kullanacağını biliyor musun ki?”

Onun sorusuyla irkilip düşüncelerinden sıyrıldı Asha. Onu çukurda yay ve oklarla gördüğünde kendi de aynı soruyu sormuştu. Dönüp gözlerinin içine öfkeyle baktı.

Ardından iğneyi ipliğe geçirip, “Zırhımı nasıl yapıyorum sanıyorsun?” dedi diğer kolun üstünde çalışmaya koyulurken.

Dizi dizine değdiğinde kafasını kaldırıp baktı; gülümseyordu Torwin. Asha içinde bir kıvılcım çaktığını hissetti. Doğru olmadığını bilse de, bacağını iyice bastırdı genç adamınkine. Sadece bir seferlik.

Bezgin bir sessizlik içinde çalıştılar. Bir paltonun kolları bittikten sonra sıradaki paltoya geçtiler. Torwin işin ortasında o gizemli melodiyi mırıldanmaya başladı. Ama Asha'nın da gözleri kapandı kapanacaktı.

Torwin bunu fark edince iğneyi elinden aldı. “Ejderha avcılarının en acımasızı için uyku saati.”

Asha bu kadar yorgun olmasaydı, artık ejderha avladığını söyleyip düzeltirdi onu.

Artık Iskari olmak istemiyordu.

Avuçlarıyla kilimden güç alıp, Safire'le paylaştıkları çadıra dönmek üzere ayağa kalkmıştı ki Torwin eline dokundu.

"Kalsana."

Asha kafasını sallayıp bakışlarını kaçırarak, "Kalamam," dedi.

"Asha."

Kendi ismini duymak içini gıdıklamıştı. Kafasını kaldırıp baktığında genç adamın gözlerinde sıcak ve hummalı bir ifade gördü. Bu akşam fazlasıyla kırılgan görünüyordu ve bu Asha'yı endişelendiriyordu.

"Peki o zaman," dedi kafasını çevirerek. "Sen şu paltoyu bitirene kadar kalayım bari."

Torwin'in ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

Asha daha sonra, "Bitince uyandırırısın beni," deyip yanındaki hasıra uzandı, gözlerini yumdu. Ardından genç adam, üşümesin diye üstüne pelerininini örttü. Onun da ardından bir rüya gelip yerleşti Asha'nın gözkapaklarının arkasına. Adaşı olan tanrıça Iskari hakkında bir rüya.

Torwin neden sonra iğneyi ipliği bırakıp yanına uzandı. Onu hissedince Asha uyanmıştı. Dönüp baktığında genç adamın sırtüstü yatmış, ellerini kafasının arkasında birleştirmiş, çadırın bez tavanına bakmakta olduğunu gördü.

Hâlâ gördüğü rüyanın etkisinde olduğu için, bu yaptıklarının ne kadar tehlikeli olduğunu unutuvermişti.

"Torwin?" diye fısıldadı.

Torwin dönüp yüzünü ona çevirdi.

"Sence tanrıça Iskari kendinden nefret ediyor muydu?"

Bu genç adamın beklediği bir soru değildi. Karnına

dirsek yediğinde nasıl oluyorsa şimdi de öyle nefessiz kalmış gibiydi.

“Bence...” dedi uzunca bir düşünme süresinin ardından, “bence tanrıça Iskari, olmak istemediği birine dönüşmeye zorlanıyordu.”

Böyle cevap mı olurdu? Asha tam bunu dile getirecekti ki Torwin konuşmaya devam etti.

“Iskari başka seçeneği olmadığına inandığı için, onu başkalarının şekillendirmesine izin vermişti. Yalnız olduğunu, kimsenin onu sevmediğini düşündüğü için.”

Torwin dönüp yan yattı, dirseğini başına dayayıp Asha’ya baktı.

“Sana Iskari dediklerini ilk duyduğumda hikâyenin peşine düştüm. İşin tehlikesinden ve kanundan haberim yoktu o zaman. Pazaryerinde, hikâyeyi bana anlatmaya hazır, yaşlı bir dilenci buldum. Ve inan Asha, hikâyeyi dinlediğimde bana hiç de bir trajediymiş gibi gelmedi.”

“Trajedi olmaz olur mu?” dedi Asha kaşlarını çatarak. “Sonunda ölüyor ya. Hem de yapayalnız ölüyor.”

“Sonu bu kadar mı ki?” diye karşılık verdi Torwin, ağzını her zamanki şekliyle bükerek. “Bana hiç öyle gelmiyor. Namsara’ya ne oluyor mesela? Onu aramaya çıkıyor, değil mi? Onu bulana kadar gökler yedi kez yüz değiştiriyor. Sonra da, onu bulur bulmaz dizlerinin üstüne çöküp gözyaşı döküyor. Çünkü onu seviyor. Çünkü Iskari aslında sandığı kadar da yalnız değilmiş. Sadece *can alan* biri değilmiş. Namsara’nın gözünde *kız kardeşmiş* en azından. Çünkü değerliydi o. Ve bu bir sevgi hikâyesi Asha. Biraz trajik olduğu kesin ama yine de bir sevgi hikâyesi.”

Asha şimdi, tepesinde duran bu zayıf yüzü inceliyordu.

Çene çizgisini. Ağzının kıvrımlarını.

“İskari kendinden nefret ediyor mu?” Genç adamın sesi şimdi daha şefkatli bir tona bürünmüştü. “Tabii ki ediyor.” Bunu kendi de daha yeni fark ediyormuş gibi söylemişti. Bu farkına varış Asha’nın sorusunun zoruyla olmuş gibi. “Eskiden bütün bunların olmasına izin verdiği için kızardım Namsara’ya. Ona zorlanan rolü üstlendiği için de İskari’ye kızardım. Başka biri olmaya hiç ama hiç yeltenmediği için.”

Durup Asha’nın önüne gelen bir tutam saçı yaralı kulağının arkasına sıkıştırdı.

“İskari’ye etrafına bakmadığı için kızıyordum. Onu sevenlere kızıyordum. Onu kurtarabilecek olanlara.”

“Ama onu kimse kurtaramaz ki?”

“Nereden biliyorsun? Kimseye izin vermiyor ki.”

Asha o gece bir kâbus gördü.

Rüyasında bir zindanın gölgelerindeydi ve önünde demir bir kapı duruyordu. Kapının arkasından da ürkütücü sesler geliyordu. Birilerinin sırtında patlayan şaksa sesi. Çatırdayan kemik sesleri. Korkunç şekillerde ezilip büzülen bir bedenin sesi.

Ve hepsinin ortasında bir de yalvarma sesi duyuyordu.

Hayır... lütfen hayır...

Yalvarmalar çığlıklara döndüğünde sesin sahibini tanıdığını fark etti. Onu tanıdığı için de demir kapıya yüklenip yumruklarıyla dövmeye başladı. Etrafta anahtar var mı diye bakındı ama kapının anahtar deliği bile yoktu. Dışarı çıkmak için bir yol kalmamış gibi görünüyordu.

Onu kurtaramıyordu. Onu çıkaramıyordu.

Onu öldürürlerken durup dinlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kan ter içinde, nefes nefese uyandı. Başında, güneşe karşı bir silüete dönüşmüş biri duruyordu. Gözkapaklarının arkasında hâlâ süregelen kâbusun etkisiyle sıçrayıp doğruldu. İçi büyük bir panik dalgasıyla doldu. *Jarek*. *Jarek* oradaydı. Dönüp yanındaki kilime baktı. Torwin gitmişti.

“Asha.”

Asha hızla fırlayıp yataktan dışarı attı kendini. O esnada sırtıyla Callie'nin derme çatma masasına çarpmış, üstündeki alet edevat yerlere saçılmıştı. Şimdi de titreyen elleri yerde, silah olarak kullanabileceği bir şey arıyordu.

“Asha.”

O ses.

Durdu. Nefesi ciğerlerinden adeta yırtılarak geliyordu. Kafasını kaldırdı. Güneş ışığına gözlerini kısarak baktığında ağabeyinin, yanında çömelmiş olduğunu fark etti.

“Her şey yolunda. Güvendesin.”

Etrafındaki her şey bir anda kâbusun etkisinden sıyrılmaya başlamıştı. Ağabeyinin sesi dünyasına berraklık ve açıklık getirmişti. Eteklerine çamur sıçramış gri paltosuyla Dax başında dikiliyordu. Endişe dolu gözlerinin üstündeki kahverengi kaşları çatılıp birbirine yaklaşmıştı. Hemen arkasında, çadırın bez duvarları sabah ışığıyla parlıyordu. Hâlâ yanmakta olan lamba, dikimi bitmek üzere olan uçuş paltosunun yanında duruyordu.

“Torwin nerede?”

“Onunla ilgileniyorlar.”

Asha'nın yüreği hopladı. “İlgileniyorlar mı?”

“Bir grup draksor ve skral onunla birlikte buraya geldiğinizi görmüşler.”

Asha'nın dili damağına yapışmıştı.

Torwin'in onu Yeni Sığınak'a ilk kez getirdiği zamanı, ismini yüksek sesle söylediğinde Sığınakçıların suratlarının aldığı hali hatırlamıştı.

Sonra da Dax'ın uyarısı geldi aklına: *Ona, sana olan bakışları yüzünden zarar vermek isteyebilecek bir sürü de skral var.*

Hızla ayağa fırladı Asha. O sırada sabah ayazı teninin üzerinde gezinip içini ürpertti.

“Nerede o?”

Dax onu böyle görmek acı veriyormuş gibi bakıyordu. “Böyle olacağını söylemiştim. Aranıza mesafe koy demiştim.”

O anda Safire girdi çadırın içine. Etrafa hızlıca bir göz gezdirdikten sonra bakışları Asha'nın üstünde takıldı.

“Saf,” dedi Asha yalvarırcasına. “Neler oluyor?”

“Gel hadi,” dedi Safire kolunu onun omzuna atarken. “Seni ona götürüyüm.”

“Bizim çadıra dönmeyince aramaya çıktım seni,” diye açıklamaya başladı Safire, Yeni Sığınak'ın içinde yürürlerken. “Derken, vadinin ortasına gelmişim ki bir grup Sığınakçının yerde yatan birine tekmeler indirdiğini ve lanetler okuduğunu gördüm.”

Safire bu arada küçük bir çadırın önüne gelmişti. İçeriden hararetli konuşmalar geliyordu.

“Adamın ayağını kırmaya çalışıyorlardı, ben engel oldum.”

Çadırın içine girdiklerinde, onları bir dizi yatak ve toprak bir zemin karşıladı... bir de gömleksiz bir Torwin. Genç adam o esnada Callie'nin uzattığı giysileri alıyordu.

"Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi!" Callie'nin işaret parmağı havada hızla dönüp yerdeki yatağı gösterdi.

"Gömleğimi ver bana," diye çıkıştı Torwin. Saçları terden ıslanmıştı ve gözleri tuhaf bir biçimde boş bakıyordu.

"Yatağa dedim!"

Tam ona bir şey söyleyecekti ki içeri birilerinin görüğünü fark edip sustu. Asha'yı görünce de bütün öfkesi söndü.

"Asha."

Torwin şimdi durmuş, onu tepeden tırnağa süzüyordu. Yarası beresi var mı diye bakıyordu sanki. Bir şey bulaamayınca da rahatlayıp Callie'ye döndü.

"Asha da benimle durursa kalırım."

Callie ona hayretle bakıp kafasını iki yana salladı. Sonra da pes edip, Torwin'in giysileriyle birlikte çıktı çadırdan.

Torwin ise her şeye rağmen, çadırın kapısında duran yaralı kıza, zafer kazanmış biri gibi gülümsedi. Callie'nin ona olan tavırlarından da mı anlamamıştı? Ne olup bittiğinden haberi yok gibiydi.

Dax'ın uyarısını hatırlayan Asha, "Sadece iyi olup olmadığına bakmaya geldim," dedi.

Torwin ona doğru, hafifçe sendeleyerek birkaç adım attı. Belli ki yaralanmıştı; özellikle de bacağı.

"Kalamam," dedi Asha geri çekilerek. "Yakınında olduğumda böyle oluyor işte." Dönüp yüzünü çadırın girişine çevirdi. "Seninle bu gece görüşürüz. Şeyde..."

“Bana uyku ilacı verdiler.”

Dinlenmen gerekiyor da ondan, diye düşündü Asha, çadırın kapısını açmaya uzanırken.

“Bütün gece kâbusların içinde sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun sen?”

Asha tereddüt edip durdu.

“Evet, kâbuslar... hem de seninle ilgili kâbuslar.”

Asha arkasına dönmeyip kaldı öylece.

“Her zaman da seninle ilgiliydiler,” diye fısıldadı genç adam.

Söyledikleri Asha’nın kalbinin etrafını sarmış, sıkıştırıyorlardı.

Torwin uzanıp bileğini nazik parmaklarla tuttu. Asha ise kendini ona çevirmesine, onu kendine doğru çekmesine izin verdi. Sonra da alnını Asha’nın omzuna dayadı. Gizli yarasının merhemi, hatta tek merhemi Asha’ymış gibi.

“Kâbuslarımda hep seni avladıklarını görüyorum,” dedi Torwin ürpererek. “Ve hiçbir seferinde engel olamıyorum onlara.”

Asha kollarını boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı ona. Bir kâbustan uyandığında annesi de aynen böyle yapardı.

“Bak buradayım işte,” dedi yanağını yanağına bastırarak. “İyiyim ben.”

Sonra onu yatıştırmak için ellerini saçlarında gezdirmeye başladı. Ama parmakları takıldı bir ara. Kurtardığındaysa karnına hastalıklı bir his girer gibi oldu.

Elini yavaşça çekti saçlarından. Sonra Torwin’in kollarından ayrılıp eline baktı.

Avcunun içinde bir tutam saç duruyordu.

Ve o anda geçmiş bütün gerçekliğiyle canlandı gözlerinin önünde. Ölüm döşegindeki annesinin saçlarını okşadığı zamanları hatırlamıştı. Parmaklarının takılışını, eline tutam tutam gelen saçları hatırlamıştı.

Bir hıçkırık gelip düğümlendi boğazında. Gözlerini Torwin'in zayıf yüzüne çevirdi.

"Hayır..." diye fısıldadı. Ama genç adam ona sadece şaşkın gözlerle bakıyordu.

Asha alabildiğine güçlü ama çaresiz bir öfkenin içini sardığını hissetti.

"Kadim hikâyeleri mi anlatıyorsun sen?"

Torwin daha da büyük bir şaşkınlıkla çattı kaşlarını. "Ne?"

"Hikâyeler dedim! Kadim hikâyeleri mi anlatıyorsun?"

Genç adam kafasını hayır anlamında salladı. "Yeterince bilmiyorum ki onları."

"Ejderhalardandır o zaman." Asha bunu söyledikten sonra çadırın içinde bir ileri bir geri yürümeye, düşünmeye başladı. "Binicileri eğitmesi için başka birini ayarlayacağım. Sen de bu esnada kampta kalıp..."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye araya girdi Torwin elini uzatarak.

Asha o anda çadırı arşınlamayı bırakıp ellerini titrek ellerinin arasına almasına izin verdi.

İç içe geçmiş parmaklarına baktı sonra. Onunkiler çillerle, kendininkilerse yara izleriyle doluydu. Ve de annesinin yüzüğü hâlâ Torwin'in parmağındaydı.

Yüzük.

Annesinin ölüm döşeginde yatarken bile taktığı, ejderha kralın kendi elleriyle oyup yaptığı yüzüktü bu. Ej-

derha kral takması için karısına bunun gibi, kemikten şeyler oyar verirdi.

Annesinin diğer eşyaları gibi bunun da yakılması gerekiyordu ama yakılmamıştı. Saklamıştı babası. Sonra da Dax'a vermişti.

Annesinin bütün belirtileri Dax'ta da vardı...

...ta ki yüzüğü Asha'ya verene kadar.

Ama Asha onu sadece bir gün takmış, sonra da vaadin simgesi olarak Torwin'e vermişti. Ve yüzük o gün bu gündür Torwin'in parmağındaydı.

Şimdiyse aynı belirtiler onda da görülmeye başlamıştı.

Babam onu kemikten oymuştu, diye düşündü Asha.
Peki ama neden...

O anda zihninde bir hikâye göz kırptı. Misafirlerini ejderha kemiğinin külüyle zehirleyen kraliçe hakkındaki o hikâye. Köleler misafirleri ölü bulmuştu; hepsinin cesedi boş birer kabuğa dönmüştü.

Asha dehşet içinde anladı her şeyi. Hemen ardından Torwin'in bileğine yapışıp yüzüğü çıkartmaya girişti.

"Ah! Asha ne yapıyorsun..."

Yüzüğü çevirip hızla çekti.

Elinde kalmıştı.

Asha sekiz yılını ejderha avlayarak geçirmişti. O yaratıkları nasıl alaşağı edeceğini bilirdi. Derilerini nasıl yüzeceğini bilirdi. Vücutlarını parçalamayı, bu parçaları nerede kullanacağını bilirdi.

Ama en çok da şunu bilirdi: Biri ejderha ateşiyle yandığında, toksinleri vücuttan uzaklaştırmanın en güçlü yolu ejderha kemiğinin zehriydi. Ancak kemik tek başına, küçük miktarlarda kullanıldığında en az ejderha ateşi ka-

dar ölümcül oluyor, insanın canını yavaş yavaş alıyordu.

Yüzüğe bakarken, düşmanlarını her gece yiyeceklerine bir tutam ejderha kemiği külü koyarak öldüren kraliçeyi düşündü. Şimdi Asha'nın avcunda duran -babasının annesi için yaptığı- bu yüzük de aynı maddedendi.

"Annemi o öldürmüş," dedi nihayet yüksek sesle. "Sonra da Dax'ı öldürmeye çalışmış."

Torwin ona, sanki başka bir dilde konuşuyormuş gibi bakıyordu.

"Gel benimle," dedi Asha elini tutarak.

Torwin de boyun eğip peşinden çıktı dışarı.

Asha, Dax'ı bulur bulmaz yüzüğü avcuna tutuşturdu. Sonra da, Torwin'in meraklı bakışları altında, açıklamaya girişti. Annelerini öldüren, hikâyeler değil, bu yü-züktü. Belki daha fazlası da vardı tabii. Babalarının, karısının takması için oyduğu her şeyin, zehirli ejderha kemiğinden yapılmış olduğuna emindi Asha. Ama dışarıdan bakıldığında, annelerini hikâyeler öldürmüş gibi algılanmıştı.

O meraklı köleler yüzünden herkes ejderha kraliçenin, kızına kadim hikâyeleri anlattığını öğrenmişti. Ve herkes suç işlediğini düşünmüştü.

"Hikâyelerin ne kadar kötü olduğunu kanıtlamak için, o hikâyeleri anlatan birinin ölümünü göstermekten daha iyi bir yöntem olabilir mi?"

Dax onu dinlerken çenesi kilitlenmeye, elleri birer yumruğa dönüşmeye başlamıştı. Asha aklından geçenleri gözlerinden okuyabiliyordu. Bulmacanın bütün parçaları tek tek yerlerine oturuyordu.

“Peki ya mesele sadece tek bir anlatıcıdan ibaret değilse?” diye fısıldadı ağabeyi, kendi kendine konuşur gibi.

“Nasıl yani?” dedi Asha kaşlarını çatarak.

“Kadim hikâyeler aslında hiçbir zaman ölümcül olmadıysa,” diye devam etti Dax, “anlatıcıları öldüren neydi?”

Ya da onları *kim* öldürdü?

Bu soruyla birlikte Asha’nın içinde bir şeyler gömüldükleri yerden çıkmaya başlamıştı.

Babasının taht odasında asılı resimlerden biri geldi gözünün önüne. Kopuş sırasında kraliçe olan kadının ki. Yaşlı Olan’ın, insanlarına sırt çevirdiğini kanıtlamaya çalışan kraliçenin ki.

“Anlatıcıları *büyükannemizin* zehirlediğini mi düşünüyorsun yani?”

Dax başka bir şey söylemedi. Gerek yoktu da söylemesine.

Hikâyeler aslında hiçbir zaman zehirli olmadıysa, aslında kimseyi öldürmedilerse, kötü değillerdi o zaman. Bu da, Asha’nın onları anlatarak kimseye bir kötülük yapmadığı anlamına gelirdi.

Ejderha kral, onu Kozu’ya, Yaşlı Olan’a ve de kendi kendisine düşman etmekle kalmamış... annesini de öldürmüştü. Ve sonra da ağabeyini öldürmeye kalkmıştı.

Yani Asha’yı sevdiği her şeyden koparmaya çalışmıştı.

Asha’nın hayattaki yeni amacı bir anda bütün berraklığıyla aydınlanmıştı zihninde: Kralın ona yaptıklarının aynısını o da krala yapacaktı.

Rirk

Asha sonraki beş gün içinde on iki ejderha çağırdı. Çalılık diyarından çıkan kervan geldiğinde yorgunluktan ölüyordu artık. Öyle ki bıraksalar bir ay uyurdu. Ama düğün bu geceydi ve yarın da savaşa gidiyorlardı.

Dinlenmeye vakit yoktu.

Asha'yla Safire akşamüzeri olduğunda kampa döndüler. Kampın ortasındaki çadırlar yapılacak tören için kaldırılmıştı. Asha'nın üzerinde kan ve ateşin renginde bir elbise vardı. Sırt kısmından bağlanıp, dizlerine kadar inen sade bir elbiseydi bu. Gittiğinde kendi çadırlarında bulmuştu.

Nereden geldiğini sorduğunda, "Jas getirdi sanırım," dedi Safire. "Çocuk erkenden geldi. Seninle dans edebilmeyi umuyormuş."

"Ona dans etmediğimi söylemişsindir umarım," diye karşılık verdi Asha etrafına bakınırken. Yeni Sığınak-daha bu sabah toz toprak içinde, pis kokan serserilerden geçilmeyen kamp- yıkanıp paklanmış, gelinin düğün

emberine gelmesini bekleyen çalılık insanları, skral ve draksorlarla dolmuştı. Yerlere fenerler dizilmiş, üstünde belli ki yanında getirdiğı tek kıyafeti olan Dax'ın etrafında bir çember oluşturulmuştı.

Fenerden çemberin etrafına da, sedir ağacından yapılmış sıralarla kabaca bir çember daha dizilmişti. Kütükler daha bu sabah kesilip çakıldığı için, Asha birinin üstüne otururken ağacın o tatlı kokusu gelmişti burnuna.

Bir ara, sıranın öte tarafında devam eden bir sohbet alındı kulağına.

“Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirdim ki?” diyordu kısa ve kır saçlı, yaşlıca bir skral kadın. Onun yanına da genç bir draksor oturmuş, aynı birayı paylaşıyorlardı.

“İyi ama ömrün boyunca Firgaard'da yaşamışsın. Evin orası senin.”

“Öyle mi bakalım?” dedi yaşlı kadın, yanındaki kıza eğilerek. “Yoksa esaretinden yeni kurtulduğun bir kafes mi?”

“Bu iş bittikten sonra çalılıklara mı gideceksin yani?” diye sordu draksor kız, birayı kadına uzatarak.

Skral kadın biradan bir yudum aldıktan sonra ağzını bileğine sildi. “Çoğumuz öyle yapar herhalde. Orada toprak da çok. Çalılık insanları buraları ekin derlerse ekeriz. Yok, Firgaard'da kalırsak çoğumuzun bir evi bile olmayacak. Bir aya kalmadan açlıktan nefesimiz kokmaya başlar.”

“Lord Dax böyle bir şeye asla izin vermez.”

“Lord Dax'ın derdi kendine yeter, bir de skral'la mı uğraşacak? Sen dediğime inan kızım, ben üç isyan görmüş insanım.”

“Üç başarısız isyan diyelim.”

Skral kadın omuz silkti. “Lord Dax yarın savaşı ka-

zansa bile, hemen ertesi gün, ertesi ay ya da yıl tahttan inmeyeceğinin garantisi var mı? Babasının tahtına el koyunca bir sürü düşmanı olacak. Ve o düşmanlar bütün bunların acısını birinden çıkarmak isteyecekler. Benim ömrüm sizlerin arasında geçti. Acısını kimden çıkaracaklarına adım gibi eminim.” Durup işaret parmağıyla kendi göğsüne dokundu. “Bizi düşünen olmayacak yani. O yüzden bizim kendimizi düşünmemiz gerekiyor.”

Birayı yana uzattı ama kız kafasını salladı.

“Çalılıklarda hayat daha kötü olabilir.”

Skral da biradan büyükçe bir yudum aldıktan sonra, “Şansımı denerim ben,” dedi.

Tam o anda bütün kamp sessizliğe büründü. Roa çadırından çıkmıştı. Asha herkesle birlikte çalılıkların kızının kalabalığı yaparak ilerleyişini seyretti. Kızın üstünde, geniş ama fazla derine inmeyen bir yakası olan, kolsuz, pamuklu bir elbise vardı. Teni fenerlerin ışığında parlıyor, gözleri karanlık sular gibi ışıldıyordu.

Roa çemberin ortasına ayak basar basmaz Asha bir şeylerin değiştiğini hissetti. Gördüğü bu kız şimdiden bir kraliçeye dönüşmüştü bile. Şarkılar Evi’nin kızı Roa nasıl da zarif, nasıl da mağrurdu. Ama sanki biraz da hiddetli bir şey vardı onda.

“Bu gece burada bağlanmış olan bir daha asla çözülemez!” dedi Jas. Aralarında töreni yönetecek bir muhafız olmadığı için iş Roa’nın kardeşine düşmüştü. “Bu iki hayatı tek bir bağla birleştiriyorum! Artık bu bağ bir tek Ölüm koparabilir!”

İlk sözcükleri Roa tekrar etti, bir kılıç gibi parlayan sesiyle: “Ölüm varsın göstereyim gücünü! Yüreğimdaki aşkı

dondurmak için soğuşunu göndersin. Hatıralarımı yakıp kül etmek için ateşini göndersin. Kapısından sürüklenmem için rüzgârlarını göndersin. Sadakatimi aşındırmak için zamanı göndersin.”

Dudaklarından Willa'nın sözleri dökülürken gözleri Dax'ın gözlerindeydi.

“Ben seni yine de Ölüm'ün kapısında bekleyeceğim Dax.”

Asha'nın tüyleri diken diken olmuştu.

Aynı sözleri sonra Dax da tekrar etti. Roa'nın sesi ne kadar kendinden eminse Dax'ınki de bir o kadar duygu doluydu.

“Ölüm varsın göstereyim gücünü! Yüreğimdeki aşkı dondurmak için soğuşunu göndersin. Hatıralarımı yakıp kül etmek için ateşini göndersin. Kapısından sürüklenmem için rüzgârlarını göndersin. Sadakatimi aşındırmak için zamanı göndersin.”

Durup Roa'nın elini şaşırtıcı bir nezaketle tuttu.

“Ben seni yine de Ölüm'ün kapısında bekleyeceğim Roa.”

Bilekleri bağlandıktan sonra herkes şahit olsun diye ellerini kaldırdı. Hemen ardından bütün kamp tezahüratlarla yankılanmaya başladı. Draksorlar Dax'ı havaya kaldırırken çalılık insanları da aynıını Roa için yaptı. Sonra hep birlikte ikisini Dax'ın çadırına doğru götürmeye başladılar.

Asha bir süre yeni çiftin birbirlerine bakışlarını, ağabeyinin gergin gülümseyişini seyretti. Ardından ikisi birden gözden kayboldular.

Kırk bir

Törenden sonra müzisyenler fener çemberinin içinde şarkılar çalarken draksorlar ve çalılık insanları onların etrafında dans ettiler. Asha ise sıralardan birine oturmuş, Safire'in yiyeceklerle gelmesini bekliyordu.

Âlemcilerin ötesinde, çemberin içinde lavtacının biri parmaklarıyla tellerden ardı ardına şarkılar çağırıyor, bir yandan da ritmi kaçırmamak için ayağıyla toprağa vuruyordu. Hemen yanında geniş omuzlu, koca göbekli, gözlerinden ışıklar saçan bir çalılık erkeği davuluyla ritim tutarken Callie de öteki tarafında, hem kavalına üflüyor hem de dans ediyordu.

Derken Asha'yla müzisyenlerin arasına aniden biri girdi.

Asha kafasını kaldırıp baktığında gür kirpiklerin ardından sevecen sevecen bakan bir çift göz gördü. Jas karşısında durmuş, bütün yakışıklılığıyla gülümsüyordu ona. Kakule ve narenciye kokan bir tebessümle.

"Ben dans etmem," dedi Asha onun teklif etmesine fırsat vermeyip.

“Öyleymiş,” dedi Jas da. Ardından Asha’nın yanındaki boş yeri işaret ederek, “Seninle oturabilir miyim?” diye sordu.

Asha ağzını açıp oraya Safire’in geleceğini söyleyene kadar oğlan oturmuştu bile.

Bir süre sessizce oturup, dans edenlere baktılar. Asha’nın gözleri daha çok Callie’deydi. Kız toprağın üstünde çıplak ayakla dans ediyor, dönerken elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanıyordu.

“Dax kadim hikâyeleri çok sevdiğini söyledi,” diye söze girdi Jas nihayet. O da bir yandan, simsiyah bukleleri sırtına kadar inen bir çalılık kızını seyrediyordu.

Asha dönüp baktı. “Seviyorumdur herhalde.”

“Ama dediğine göre, şehirdeki bütün kopyaları da sen yakmışsın.”

Asha bunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Onu öyle gören Jas devam etti. “Bu yüzden seni resmen Şarkı Evi’ne davet etmek isterim.” Oğlanın gözleri yine o dans eden çalılık kızına kayınca, Asha ikisinin arkadaş olduklarını düşündü. “Pek çok hikâye kaybolup gitmiş durumda ama bizim kütüphanemizde küçük de olsa bir koleksiyonumuz var. Ziyaretimize gelersen yazıları inceleyebilirsin. Hatta istersen kopyalarını da çıkarabilirsin.”

Asha bir yabancıнын ona karşı en son ne zaman böyle bir kibarlık gösterdiğini hatırlamıyordu bile. Bu gülümsetmişti onu.

Onu gören Jas da gülümsedi. Oğlanı içeriden aydınlatan ıslıl ıslıl, pırıl pırıl bir gülümsemeydi bu.

“Unutulmuş olanları da,” diye devam etti Jas, “bulabilirsin belki.”

Asha'nın kaşları çatıldı. "Aramaya nereden başlayacağımı dahi bilmiyorum ki."

"Sen avcı değil misin? Ejderha avlayacağına..." Oğlan lafını bitirmeyip durdu, onu gücendirip gücendirmedigine baktı. "Kayıp hikâyelerin izini bulup bize getirebilirsin. Geleneklerimiz yeniden canlansın diye. Memleketimiz yeniden bir olsun diye."

Ama hikâyeler yetmezdi buna. O ancak Asha'nın babası ölürse olabilirdi.

Fakat Jas iyimserlikle dolu olduğu için Asha bunu yüksek sesle söylemek istemedi.

"Şimdi de benimle dans etmen gerektiğini düşünüyorum."

Asha'nın ağzı hayretle açılmıştı. Ortada dans eden çalılıkların kızına baktı; yanında iki kız daha, bukleleri omuzlarından dökülmüş, yüzünü yıldızlara dönmüştü.

"Neden arkadaşına teklif etmiyorsun?"

Jas dönüp Asha'nın baktığı tarafa baktı. "Kime? Lirabel'e mi?" Bu düşünce onu biraz korkutmuştu sanki. "Onun dans ettiği birileri var zaten." Tekrar Asha'ya döndü. "Ayrıca ben *sana* teklif ediyorum."

Oğlan Asha'yla dost olmaya kararlı gibiydi. Hem de onunla. O bir çalılık insanı, Asha bir draksor olduğu için, ömrü boyunca nefret etmesini öğrettikleri bir kızla.

Asha bundan... tuhaf bir şekilde gurur duymuştu.

"Dans etmeyi bilmem ki ben," diye bir itirafta bulundu.

"Aslında ben de bilmiyorum."

Asha gülmemek için zor tuttu kendini. "Peki o zaman. Ama sadece bir dans. Ayrıca sonu iyi bitmezse karışmam. Seni uyarmış olayım."

Jas bir sıırıttı, ardından kalkıp Asha'yı da ayağı kalıdırı. Ama dansçıların ve uçuşan eteklerin arasına dalarlarken Asha'nın avuç içleri terlemeye başlamıştı. Ve de bunu daha önce niye hiç yapmadığını hatırlamıştı: Bu beceriksizlik ve sersemlik hissi yüzünden.

Ayakları kavalından çıkan ezgilere göre hareket eden Callie'ye baktı önce. Ardından, Jas'ın ay kadar parlak gülümseyen arkadaşına baktı. Başka kızlara göreydi dans etmek. Ölüm getirenlere göre değil.

Jas kolunu beline dolayıp, "Hazır mısınız?" dedi, bir sonraki şarkı başlamadan hemen önce.

Asha hazır falan değildi. Tersine, paniğı kapılmaya başlamıştı. Şimdi bunu söylemeye kalksa, davulun güm-bürtüsü, lavtanın tıngırtısı ve kavalların fısıltısı sesini bastırırdı herhalde.

Ve sonra, Jas parmaklarını parmaklarına geçirirken bir şey çekti dikkatini.

Torwin dans çemberinin dışında, Asha'nın az önce oturduğu yerde duruyordu. Üstünde yakasını açtığı, sade beyaz bir gömlek vardı, köprücük kemiğı ortaya çıkmıştı.

Onu görünce yüreğı cız etti Asha'nın.

Sonra müzisyenlere baktı. Torwin'in lavtasını Callie'nin yanında duran, uzun ve ince bir draksor çalıyordu.

Dönüp yeniden baktı Torwin'e. O da onu görmüşü ve şimdi Jas'la ikisinin dansını izliyordu. Ağzı hayretle aralanmışı ve gözleri ısırapla doluydu.

Ama Asha bunun nedenini anlamaya kalmadan, çadırların arasındaki yolda gözden kayboldu.

Kırk iki

Asha şarkının bitmesini beklememişti. Onun yerine, eli hâlâ Jas'ın elinde, dans etmeyi bırakıp oğlanı kalabalığın arasında sürüklemeye başladı.

“Ne yapıyorsun?”

Ona aldırmadan çekiştirip arkadaşının önüne kadar götürdü.

“Araya giriyorum, kusura bakmayın,” dedi Asha çalılık kızları dans etmeyi bırakmış, onlara bakarken. Asha'nın ne yapmaya çalıştığını anlayan Jas elinden kurtulmaya çalıştı ama Asha sımsıkı tutuyordu onu. “Benim bir işim çıktı, gitmem gerekiyor, ama dans eşimi böyle tek başına bırakmak da istemiyorum. Düşündüm de...” Önce birine, sonra diğerine baktı, nihayet Jas'ın gözlediği kızda karar kıldı. Ne demişti adına? *Lirabel*. “Belki onunla *sen* dans edersin.”

Lirabel'in kocaman gözleri şaşkınlık içinde bir Asha'ya, bir Jas'a baktılar. Yuvarlak yüzü ve narin ağzıyla yumuşak kalpli bir kıza benziyordu. Kız, başını mahcup mahcup eğip, “Bundan onur duyarım,” dedi.

Bu iş de hallolmuştu.

Asha gülümsedi. Jas ise biraz korkmuş gibiydi. Ama Lirabel nihayet kafasını kaldırıp ona baktığında, hafifçe yutkunup ona doğru yürüdü.

Asha da oğlanın elini bırakıp, kendini kalabalığın dışına attı. Torwin'in gözden kaybolduğu yere, çadırların arasından geçen patikaya gidiyordu.

Müziğin ve insanların gürültüsünü iyice arkasında bırakmıştı ki gördü onu. Yeni Sığınak kampının epeyce dışına çıkmıştı.

"Torwin! Beni bekle!"

Genç adam onu duyunca yavaşladı, sonra da arkasına dönüp baktı.

Asha ona yetişmek için koştururken içerisinden demir kokularının geldiği bir çadırın önünde durdu. Çadırın kapısı yoktu; yıldızların ışığında baktığında küçük bir açıklık vardı sadece. Asha bir anlığına içeride bir örs görür gibi oldu, sonra o da karanlığa gömüldü. Demirci çadırı kampın dış sınırındaydı. Dünya burada sessiz ve karanlık, yıldızlar ışıltılı bir kum denizi idi.

"Ne işin var burada?" diye sordu Torwin. "Senin çemberde şeyle birlikte..."

"Jas'la dans etmemi mi diyorsun?"

Torwin bakışlarını kaçırdı.

Neydi bu tavırlar böyle? Kıskanmış mıydı yoksa?

"Yeni tanıştığım birinin bana korkuyla değil böyle *iyi*likle yaklaştığı nadirdir," diye devam etti Asha, elini elbisesinin kıvrıl kumaşının üzerinde gezdirirken. Biraz kaba bir kumaştı ama kendini kaftanların o güzelim sabra ipeklerine hiç ait hissetmemişti zaten. "Bak, bunu bana o verdi."

“O verdi demek.” Torwin’in yüzünde bir gülümsemenin gölgesi belirdi. Yapmacık bir tebessüm. “Bu Jas da zevkli çocukmuş hani. Bu gece aşırı derecede güzel görünüyorsun.” Kafasını çevirip arkasına baktı. “Çocuk merak etmiştir seni. İstersen...”

“Ya da sen istersen sorunun ne olduğunu anlatırsın bana.”

Torwin suskunlaştı, bakışlarını gecenin dokunduğu çadırlara çevirdi. Asha ise onu incelemeye girişti. Ejderha kemiğinin etkilerinden kurtulmaya başlamıştı bile. İnceydi ve uzundu ama güçlüydü de. Onunki Jarek’inki gibi bir güçlülük değildi elbette. Onun gücü ruhundan geliyordu.

Birkaç gün önce toplantı çadırında ne söylediğini unutmamıştı. Düğüne kadar kalırım demişti.

Düğün bitmişti ama o hâlâ buradaydı.

“Bu akşam bir dedikodu duydum,” dedi Asha ona doğru bir adım atarak. “Skral, Firgaard’dan ayrılmayı mı düşünüyor?”

Torwin onunla göz göze gelmemek için hâlâ bir çaba harcıyordu. “Skral, ağabeyini destekliyor ama çoğu savaştan sonra şehirden ayrılma niyetinde.” Durup iç geçirdi, uzun parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Bu iş bitince, ağabeyin tahta oturunca... çalılık insanları bizi çölün karşısına geçireceklerine söz verdiler.”

Bizi. Bu sözcük Asha’nın yüreğine oturmuştu.

Sen değil tabii, diye düşündü ona bakarken. *Sen daha da uzaklara kaçmayı planlıyorsun.*

“Gitmeyip orada kalacak olanlar...” Omuz silkti. “Kimse kaderinin ne olacağını bilmiyor.”

“Dax bütün köleleri azat edeceğine söz verdi.”

Torwin başını salladı.

“Sorun nerede o zaman?”

“Söylemesi kolay Asha.”

“Sözünden döneceğini sanmıyorsun herhalde.”

“Hepimiz azat edilirse sizi kim giydirecek, yemeklerinizi kim yapacak? Tapınaklarınızı kim inşa edecek, meyve bahçelerinizi kim işleyecek? Sizin hayat tarzınızı baştan aşağı değiştirmek zorunda ve bu değişim sırasında bizim de aranızda kendimize bir yer edinmemiz gerekiyor. Eşit muamele görmemiz gerekiyor.”

“Evet, aynen öyle,” dedi Asha biraz öfkeyle. Ama bu öfkesi Torwin’in şüpheliğine miydi, yoksa kendininkine miydi, bilemiyordu.

Genç adam kafasını salladı. “Kölelerini kaybetmeye çok az draksor razı olacaktır. Kaldı ki, artık özgür olsak bile nerede yaşayacağız? Bize kim iş verecek?” Ayaklarının altındaki toprağı tekmeledi. “Her şey iyiye gitmeden önce bir süre mecburen kötüye gidecek. Draksorlar öfkeli, skral ise bu öfkeleri için kolay hedefler olacak. Şehirde kalmamız bizim için tehlikeli olacak yani.”

“Gidiyorsun o halde,” dedi Asha.

Keşke sesi bu kadar sinirli çıkmasaydı.

Torwin ona hızlıca bir bakış attı.

“Ne zaman peki?” diye bastırdı Asha. Bu soru, günlerdir içini kemiriyordu. “Bu gece mi? Yarın mı?”

Torwin yutkundu. “Ordu sabah olup da Firgaard’a yola çıktığında ben de Darmoor’un yolunu tutacağım. Eşyalarımı topladım bile.”

Asha içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti.

“Gitmelisin de.” Sözcükler ağzından, tatlarından nefret ediyormuş gibi, püskürürcesine çıkmıştı. Ona bakmıyor, ama söylediklerinden başka bir şey de düşünemiyordu. Daha çok da, arzuladığı o özgürlüğünü düşünüyordu. Gözlerini vadi boyunca dağılmış yüzlerce çadıra çevirdi. “Buradan uzaklarda daha güvende olursun.”

Ondan uzakta.

Torwin bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet, “Güvende mi?” dedi Asha’ya delici gözlerle bakarken. “Yani bu?..” Asha genç adamın zihninden geçenleri neredeyse duyabiliyordu. “Benim güvende olmam için mi çabalıyorsun Asha?”

Ona şimdi baksa bütün duygularını eleverecekti. Bu yüzden de, göz göze gelmemeye dikkat ederek, köprücük kemiğine baktı, yaptığı hafif çıkıntıyı, boynunun hemen aşağısında nasıl da zarıfçe ikiye açıldığını inceledi.

Uzanıp ona dokunmak istemediğinden parmaklarını büküp yumruk yaptı, iki yanında sımsıkı tutup ayırmadı oradan.

“Asha. Gözlerime bak.”

Bakmayınca Torwin elini uzatıp, parmaklarının tersini yaralı teninin başladığı alın kısmından yanaklarına, oradan da boynuna kadar indirdi.

Asha nihayet kaldırdı başını. Torwin’in gözlerindeki o ifade nefessiz bırakmıştı onu. Bir yıldızın kalbine bakmak gibiydi: O kadar parlak ve yakıcıydılar.

“Senin başka biriyle dans etmeni seyretmenin ve o başka birinin hiçbir zaman ben olamayacağımı bilmenin nasıl bir his olduğunu anlayabilir misin?” Eli yanına düştü. “Çadırında bulduğun hediyenin... aslında *benden* gel-

miş olabileceğini bir an bile düşünüp tahmin etmemenin nasıl bir his olduğunu bilebilir misin?”

Asha üstüne tam oturan kumaşa baktı. “Bu elbise mi?”

Torwin başını salladı. “Giyecek bir şeyin olmadığını biliyordum. Callie de bir iyilik yaptı bana. Dikmesini ben istedim yani.”

“Bana niye söylemedin?”

O anda toprak patikadan ayak sesleri geldi, ayrıldılar. Torwin gelenlere bakmak üzere dönerken Asha da birkaç adım geriledi.

Torwin’in yerine geçen, henüz bıyıkları terlememiş, müzisyen oğlan gelip karşlarına dikilmişti. Elinde lavta, önce ejderha kralın kızına, sonra skral’a, sonra yine Asha’ya baktı.

“Sana şey demek için geldim” -gözlerini Asha’nın yarısından ayıramıyordu- “ille de seni istiyorlarmış.” Durup lavtayı Torwin’e uzattı. “Notaları bir türlü tutturamıyormuşum.”

Bunun nasıl bir his olduğunu anlayabiliyor musun?

Anlıyordu Asha.

Torwin enstrümanı çocuğun elinden alıp, “Söyle onlara, geliyorum,” dedi. Draksor çocuk da başını sallayıp geldiği yoldan geri döndü.

“Ben gideyim,” dedi Torwin sonra, “yoksa gelip...”

“Bu dediğin his, seni Callie’yle birlikteyken izlememe benziyor,” diye araya girdi Asha. “Yanında olup da sana asla zararının dokunmayacağını bilerek.”

Torwin dönüp gözlerini üzerine dikti. “Ne?”

“Nasıl bir his olduğunu biliyor musun dedin ya, ondan söyledim.”

Asha birdenbire hiçbir şeyi umursamak istemediğini fark etti. Ne düğünü ne savaşı ne de Torwin'in skral, onunsa bir draksor oluşunu.

Elini genç adamın köprücük kemiğine kaldırıp, kabuk bağlamış yaraların üzerinde gezdirdi. Parmağı oradan boyun boşluğuna geçti, delicesine bir ritimle atmakta olan şahdamarının üstünde durduğunda Torwin titrek bir nefes aldı.

"Asha..."

Asha onu buralardan alıp götürmek istiyordu. O hep ismini söylesin dursun istiyordu.

"Asha..."

Parmakları boğazındaki çıkıntıyı takip edip yavaşça yukarı, çenesine, oradan da elmacık kemiklerine kaydılar.

Torwin lavtayı bırakıp yaklaştı ona. O kadar yakındı ki Asha tenindeki tuzun tadını alacaktı neredeyse.

Genç adam parmaklarını Asha'nın saçlarına geçirip başını hafifçe arkaya yatırdı. Sonra da, yanan gözlerle bakarken öptü onu. Başta nazik, ardından daha sert. Açlıktan gözü dönmüş de açlığını bir tek Asha giderebilir miş gibi.

Asha da gömleğinin yakasından çekip, ondan daha aç ve ondan daha beceriksizce karşılık verdi öpücüğüne. Torwin onu belinden yakalayıp iyice yaklaştırdı kendine.

Demirci çadırı hemen arkalarındaydı. Torwin onu çadırın karanlık ağzından içeri sokup, sırtını arkadaki sert ve sıcak duvara dayadı. Asha'nın avuçları genç adamın göğsünün ve omuzlarının üstünde geziniyordu. Torwin ellerini onun saçlarına gömüp boynunu öptü.

Asha'dan o anda yumuşak bir inilti çıktı. Bir an ken-

dini yukarı çekip bacaklarını Torwin'in beline dolamak istedi ama Torwin bileklerinden tutup durdurdu onu. Dışarıdan yine ayak sesleri geliyordu.

Asha donup kalmıştı. Torwin alnını alnına dayayıp kulak kabarttı.

"Torwin?" Yine aynı oğlandı.

Torwin öfkeyle dişlerini gösterdi.

Başka ayak sesleri de vardı. "Yemin ederim, tam buradaydı..."

İkinci bir ses homurdanarak bir şeyler söyledi.

Torwin Asha'nın üstüne iyice eğilirken bileklerini bırakıp başparmağını yavaşça Asha'nın alt dudağına götürdü. Ayak sesleri daha da yaklaşıncı durdu başparmağı. Uzaklaştıklarındaysa kaldığı yerden devam etti. Asha onu öpmek için öne uzandı ama Torwin izin vermedi; nazıkçe sürdürdüğü bu işkenceyi bitirmek istemiyordu. Sonra başparmağı çenesi boyunca ilerleyip boynuna indi. Köprücük kemiğiyle omzunun üstünde gezindi bir süre.

Asha gözlerini kapayıp başını arkaya atmış, genç adamın onu keşfetmesine izin veriyordu.

Ayak sesleri bir türlü bitmiyordu. Sesler nihayet tamamen kesildiğinde Asha nefesini bıraktı.

Torwin dudaklarını boynuna götürdü. "Müzisyenlerle işim bittikten sonra... senin çadırına gelebilir miyim?"

"Benim çadırıma mı?" Bu düşünce ürkütmüştü Asha'yı. "Bir gören olur." Çadırı Safire'le paylaşıyor olmasysa ayrı bir meseleydi tabii.

"Kimseye görünmeden gelirim."

Fazlasıyla riskliydi bu. Başını belaya sokabilirdi.

Benimse aramızdaki mesafeyi korumam gerekiyor. Onun güvenliği için.

“Lütfen,” diye mırıldandı genç adam, Asha’nın boynuna. “Dikkat ederim.”

Asha şimdi bu adamın hayatını tehlikeye attığı onca zamanı düşünüyordu.

Torwin’in alını bir kez daha dayandı Asha’nın alınına. Elleriyle yüzünü tuttu. “Peki sen bana gelsen?”

Asha gözlerini sımsıkı kapattı. Torwin’in sahildeki çadırını düşünüyordu. Gecenin bir yarısı kendi çadırından sıvışmayı, onunla yan yana yatıp yıldızlara bakmayı düşünüyordu.

Sabah olduğunda savaşa gidecekti. Pekâlâ kazanamayabilecekleri bir savaşa.

Ve Torwin de uzaklara gidiyordu. *Hem de bir daha hiç dönmemesine.*

Bu birlikte geçirebilecekleri son geceydi.

Hayır de ona.

Bunun sonrası yoktu. Bu adamla asla beraber olamazlardı. İçinde serpilmekte olan bütün hisleri kesip atması gerekiyordu. Kökünden koparması gerekiyordu. Torwin gidiyor, o kalıyordu. Belki bundan sonra hiçbir şey aynı olmayacaktı ama...

Safire’in annesiyle babası geldi aklına. Biri draksor, biri skral’dı. Ama annesini diri diri yakmışlar, babasına da bunu seyrettirmişlerdi.

Torwin’in de ölebileceğini düşününce bir şey çatırdayıp koptu içinde. Ama ondaki etkisi tam tersi olmuştu. Hayır demeyip, aksine parmak uçlarında yükselerek öptü onu.

Torwin’in yüzünde o nadir gülümsemelerinden biri

belirdi. Yarım yamalak değil, bütün ağzına yayılan bir gülümseme.

“Bu evet anlamına mı geliyor?” diye fısıldadı genç adam, Asha’dan ayrılırken.

Asha başını salladı.

Torwin ise, onun görüntüsünü hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi, yavaşça geri geri yürüyüp demirci çadırının kapısına kadar gitti. “O halde bu gece görüşürüz vahşi kız.”

Kırk üç

Asha çadırında, müzik bittikten ve sesler kesildikten çok sonrasına kadar yatıp bekledi. Yeni Sığınak sessizleşip ıssızlaşana dek. Bedeni adeta alev almış, kalkıp dışarı çıkması için bas bas bağıırıyordu. Hadi, diyordu, herkes uyudu işte. Hadi şimdi, diyordu, etrafta kimsecikler yok.

Ama Asha'nın emin olması gerekiyordu. Bu yüzden devam etti beklemeye.

Fakat gereğinden fazla beklemişti.

Kampın sessizliğini bir bağıırış böldü aniden. Arkasından iki bağıırış daha duyuldu. Çılgınca, çaresizce uyarı haykırıışları. Birkaç kalp atımı bir süre sonraysa, fırtına öncesi göğün ilk çatırtıları gibi, çeliğe çarpan çeliğin şakırtıları geldi.

Asha'yla Safire yer yataklarından aynı anda fırladılar. Safire hemen Asha'ya bir bıçak uzattı. Sonra da çadırdan birlikte çıkıp kendilerini kargaşanın ortasına attılar.

Ortalık babasının armasından geçilmiyordu; Yeni Sığınak'ın üstüne çökmeye gelen солдатların kalkanları-

na işlenmiş olan armadan. Asha hemen, son beş gündür topladığı bütün ejderhaları çağırmak için ardı ardına kadim hikâyeler anlatmaya girişti. Çoğu zaten kampın yolunu tutmuştu; binicileriyle aralarında kurulan bağlar ters giden bir şeyler olduğunu haber vermişti onlara.

Tepelerinde daireler çizerek uçan karaltıları gören sol-datlar duraksamış, bu esnada daha çok Sığınakçı uyanıp silahlarını kuşanmıştı. Roa kapışmanın en önünde durmuş, beyaz şahini Essie düşmanın üstüne çılgınlık atarak dalarken o da yarımay şeklindeki kılıcıyla kesip biçiyordu. Roa savaşçılarıyla birlikte ilerledikçe emir veriyor, arkasından bir yerden yağın alevli oklarla soldatları gafil avlıyorlardı.

Asha kampın sınırına ulaştığında, Safire ve Jas'ın, yanlarında yüzlerce Sığınakçıyla birlikte kovaladığı sol-datlar ağaçların arasına çekilmeye başlamıştı.

Asha bir ara durup yaralı var mı diye bakındı ama fazla yoktu. Dax bir yerde çömelmiş, bacağındaki yarası fena halde kanayan bir adama yardım ediyordu. Asha onu görünce yanlarına gidip adamın koluna girdi, Dax'la birlikte onu çadırına kadar götürdüler. Orada bir arkadaşının pantolonunun bacağına kesip yaraya baktı.

Asha uzaktan bir yerden Safire'in bağırdığını duydu. Ormanı aramak için bir takım ayarlamaya çalışıyordu.

"Neydi bu?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Dax. Ardından Jas'ın onlara doğru gelmekte olduğunu görüp durdu, kılıcını kınına soktu.

"Artık her şeyi biliyor," dedi Jas. "Sayımızı biliyor, yerimizi biliyor. Muhtemelen cephanemize de bakmışlar-

dır.” Durup yüksekteki tepelere tünemiş gölgeleri gösterdi. “Ejderhaları saymaksa en kolayı.”

Dax’ın kaşları çatıldı. “Bir toplantı ayarla. Önce bir hasar kontrolü yapalım, sonra da ne yapacağımıza karar veririz.”

Jas bunu başıyla onayladı. Ama tam gidiyordu ki Asha koluna yapıştı. “Torwin’i gördün mü?”

Oğlan kafasını iki yana salladı. “Yeni Sığınak’ın dışında uyuyor o,” dedi, Dax’ın emrini yerine getirmek üzere çıkarken. “Herkesten daha güvenli bir yerde yani.”

“Ben ona Essie’yle bir mesaj gönderirim,” dedi Dax, kız kardeşinin endişeyle gerilen yüzünü görünce. “Sen şimdi toplantı çadırına git. Ben de geliyorum hemen.”

Çan çalmaya başladığında Sığınakçılar toplantı çadırının yolunu tuttular. İlk giden Asha olmuştu. Diğerleri de teker teker gelmeye başladılar. Safire’le birlikte Jas. Demirci kadın. Tek kulağında beş tane altın küpe olan çalılık kızı. Arkalarından en son Dax’la Roa da girdi.

Bir tek Torwin eksikti.

Ağabeyi çadıra adımını atar atmaz, herkes bir ağızdan bağıra çağıra konuşmaya başladı. Dax hepsinin sorularına teker teker cevap verirken Asha gözlerini çadırın kapısına dikmiş, Torwin’in içeri girmesini bekliyordu. Gelmesi diğerlerinden daha uzun sürecekti elbette. Önce mesajı alacak, ardından ormanın dışına kadar uçacak, oradan da kampa yürüyerek gelecekti.

Hâlâ burada değilse nedeni bu.

“Hızlı vurmalyız,” dedi Safire. “Ejderha kral böyle ani bir saldırı beklemeyecektir. Adamların peşine düşelim ve hemen şimdi saldırıya geçelim.”

O anda çadırın kapısı hışırdadı, Asha'nın kalbi hopladı; ama içeri giren Essie'ydi sadece. Hayvan gidip Roa'nın omzuna kondu, sonra da kulağını gagaladı hafifçe.

"Bulmuş mu onu?" diye sordu Asha.

"Pek öyle görünmüyor," dedi Roa, Dax'ın mesajını kuşun bacağından çıkarırken.

Kuş daha sonra Roa'nın omzundan uçup Dax'inkine kondu, yüksek sesle ciyaklamaya başladı. Roa, Dax'la Safire'in konuşmalarına engel olduğunu görünce Essie'yi veliahdın omzundan alıp dışarı çıkardı.

Torwin'i Asha'nın gidip kendi bulması gerekirdi.

"Tünel hâlâ bizimdir," dedi Dax. "Sadece daha fazla dikkatli olmamız gerekecek."

O anda çadırın kapısı yeniden açıldı ama içeri giren bu kez de Jas olmuştu, iki çalılık askeriyle birlikte. Askerlerden biri elinde, balmumuyla mühürlenmiş bir parşömen tomarı tutuyordu.

"İskari için."

Bütün gözler bir anda üzerine çevrilince ayağa kalktı Asha. Sonra gidip askerin elinden parşömeni aldı, görür görmez komutana ait olduğunu anladığı mührü kopardı. Tomarı açıp okurken elleri titriyordu:

Onu canlı istiyorsan bu gece gelip teslim olacaksın.

Altında da imza olarak, *Sevgili kocan*, yazıyordu.

Parşömen parmaklarının arasından kayıp yere düştü.

"Asha?"

Çadırdan çıkıyordu ki Dax onu durdurup kendine çevirdi. "Ne oldu?"

“Bırak beni.”

Safire ise mesajı yerden alıp okuduktan sonra, “Torwin ellerine geçmiş.”

Bu sözcükleri duymak Asha’yı fena halde sarsmıştı. Ne anlama geldiklerini herkesten daha iyi o biliyordu ne de olsa.

Dax’ın yanından hızla geçip dışarı attı kendini. Jas uzanıp onu durdurmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Asha var gücüyle koşup kampın dışına çıktı, oradan da yönünü yukarıya, ormana çevirdi. Safire arkasındaydı; yere sabit hızda çarpan bu ayak seslerini nerede duysa tanırdı. Ama Asha ondan hızlıydı ve koşarken bir yandan da Kozu’yu çağırıyordu.

Artık etrafı avcunun içi gibi bildiği için ormanın öteki tarafına geçmesi çok sürmedi. Ağaçların sonuna geldiğindeyse, bütün ihtişamıyla İlk Ejderha karşıladı onu. Asha da vakit kaybetmeden gidip sırtına atladı.

O sırada ağaçların arasından çıkan Safire, “Asha!” diye bağırdı.

Asha durdu.

“Lütfen. Oraya tek başına gitme.”

Bunun üzerine arkasına döndü Asha. Safire de kafasını kaldırmış, ona bakıyordu. Yıldızların ışığı teninde parlıyordu; kaşları endişeyle çatılmıştı.

Ağaçların arasında bir hareketlilik olunca ikisi de dönüp o tarafa baktılar. Asha sonra uzanıp kuzenini kolundan yakaladı, yukarı çekti.

“Sıkı tutun.”

Kozu havaya sıçrarken Safire’in kolları Asha’nın beline yapışmıştı.

Kırk dört

Ayın soluk ışığı altında parlayan göl menzile girer girmez kararmış bir kaya gördü Asha. Belli ki bir yangın çıkmıştı orada. Torwin'in çadırı da paçavraya dönmüştü.

Ama en kötüsü bu değildi.

Kozu yere konarken önce Asha atladı, ardından da Safire. İkisi de durup bir yığın halinde duran karaltıya baktılar.

"Gölge?" diye seslendi Asha alçak sesle. Yığın kıpırdamadı.

Asha iyice yaklaşırken Safire arkada bekledi. Asha'nın ayağı, yürürken bir kan gölüne batmıştı. Kanlar etraf-taki bütün kayalıklara sıçramış, yerde birikinti oluşturmuştu. Toprak kızılı ejderha kıvrılıp tortop olmuştu. Göz-leri kapalıydı.

"Gölge?" Asha'nın kendi sesi tiz ve çirkin geldi kendi kulaklarına.

Sonra o solgun gözler hafifçe aralandı, yarı açık halde kaldılar.

Asha ne zamandır tuttuğu nefesini bıraktı. “Ah Gölge...”

Dizlerinin üstüne çöküp ejderhanın burnuna dokundu. Gölge'nin gözleri bir daha kapandı.

“Hayır,” dedi Asha. Yarasının ne kadar derin olduğunu kontrol etmesi gerekiyordu. Bir de yaranın nerede olduğunu tabii. Bakıp iyileştirebilsin diye. “Kalk hadi.”

Soluk gözler kırpıştırılarak açıldı. Gölge kafasını kaldırmadan baktı ona. Belli ki gözlerini bile açmaya mecali yoktu. O oyuncu heyecanındansa eser kalmamıştı. Asha ona bakarken Torwin'i düşündü; çadırdan geri geri çıkarırken onun görüntüsünü hafızasına kazımak istermişçesine ne bakışlarını.

“Kalk hadi!” Sesi titriyordu. Elleri titriyordu. Asha bu kez kendi ayaklanıp etrafında dolaştı. Ejderhanın göğsü yavaşça kalkıp indi. Belli belirsiz.

“Asha...” dedi Safire arkasından alçak sesle.

Asha kuzenini duymazdan gelip yaratığın sağrısını dürttü. Ardından sesini iyice tizleştirip, “Kalk Gölge,” dedi yeniden.

Gölge bu sefer daha sıkı denedi. Önce kafasını kaldırdı, birkaç kalp atımı sonra da zorlayıp ön ayaklarının üstüne kalktı, ama pençeleri kanların içinde kayınca bir gümbürtüyle çöktü yeniden.

Asha ejderhanın göğsündeki yarığı görmüştü. Nasıl da derindi. Kalbinin hemen yanındaydı.

Asha'nın gözleri yaşla doldu.

Gölge'nin nasıl gayret harcadığı, nasıl çabaladığı ortadaydı. Sırf Asha istiyor diye. Sırf Asha'yı seviyor diye ve bu onun için yapabileceği son şey olsa bile.

“Aferin Gölge,” diye fısıldadı Asha elini kalbine bastırırken. Şimdi çok cılız atıyordu. Vadi’de sönmeye yüz tutmuş bir yankı gibi. “Aferin sana. Şimdi biraz yatabilirsin. Yat ki ben de...”

Gölge yere yığılınca Asha da dizlerinin üstüne çöktü. Elbisesi ejderhanın kara kanına bulanmıştı.

Sonra Safire de gelip yanına oturdu.

Gölge’nin yıldızı sönerken Asha sıcak burnunu kucağına aldı. Gözleri kapanırken de son bir hikâye anlattı ona. Yüreğindeki acıyı dindirmek için ejderha avlayan bir kızın hikâyesini. Onu değiştiren ejderhanın hikâyesini.

Anlatması bittiğinde ejderhanın göğsü kalkıp inmedi bu kez. Soluk gözler aralanmaya çalışmadı.

Gölge artık nefes de almıyordu.

Ölmüştü.

“Ah Asha,” diye fısıldadı Safire.

Asha öfkesini ve kederini gözyaşlarıyla kusarken Safire kolunu boynuna atıp kendine doğru çekti, kollarının arasında sımsıkı tuttu onu.

O sırada gölgelerin içinden Kozu çıktı ortaya. Gelip genç ejderhayı burnuyla bir dürttü. Sonra bir daha dürttü. Gölge tepki vermeyince de bir ses böldü geceyi. Bir inilti, bir yakarış.

Bir ejderhanın, ölüsüne yaktığı bir ağıt.

Kırk beş

“Onu öldüreceğim.”

Safire, Asha’yı kan birikintisinden çıkarıp gölün kenarına götürmüş, bütün bacaklarına bulaşmış olan kanları yıkamaya çalışıyordu.

“Karnını çıplak ellerimle deşip bağırsaklarını ejderhalara yem edeceğim.”

Asha’nın elbisesi mahvolmuş, kana bulanmıştı. Safire elbiseyi elinden geldiğince temizledikten sonra Asha Kozu’nun yanına gitti. Hemen şimdi şehre gidecek, Jarek’in kalbini yerinden sökecekti.

“Asha,” diye atıldı Safire, onu tutmak için. “Yapma.”

“Bırak gideyim,” diye karşılık verdi Asha elinden kurtulmaya çalışırken.

“Sakin olman gerekiyor.” Safire onu sımsıkı tutuyordu. Hep ondan güçlü olmuştu zaten. “Oyunlarına gelmemek için salim kafayla düşünmen gerekiyor.”

O sırada tepelerinden iki ejderha geçti. Asha da debelenmeyi bırakıp, yaratıkların gölün etrafında daireler

çizmelerini izledi. Kozu da onlara bakıyordu. İkisi aşağı inerken İlk Ejderha karanlığa karıştı.

Bu iki ejderha da gençti. Kozu'nun yarı büyüklüğündeydiler. Soldakinin kahverengi pulları ve siyah boynuzları vardı. Sağdakinin biri kırık biri sağlam iki boynuzu daha açık renkliydi ama onun da vücudu kömür grisiydi. Ejderhalar kanatlarını gövdelerine yapıştırıp binicilerin inmesini beklediler.

"Gitmezsem Jarek onu öldürecek."

Ejderhaların üstünden dört kişi indi. İkisi ejderhaların başında durdu. İkisi de onlara doğru yürümeye başladı. Dax ve Jas.

"Jarek'in seni kendine çekmek için Torwin'e ihtiyacı var," dedi Safire, başını onun omzuna dayayarak. "Ayağına gitmeni bekliyor. Öfkeden gözünün dönmesini istiyor. Ona istediğini verme."

Dax, Jas'ın elindeki lambanın ışığında, bir gecede on yaş yaşlanmış gibi duruyordu. O da Safire'le aynı fikirdeydi.

"Şehrin surlarından içeri adımını atacak olursan," dedi Dax, "Torwin'i sağ tutmak için bir nedeni kalmaz. Sen ne kadar uzak durursan Torwin de o kadar uzun süre hayatta kalır."

Asha kafasını iki yana salladı. Genç adamın sırtında patlayan şaksa seslerini hatırlamıştı. Torwin'in inandığı tek tanrıyı hatırlamıştı.

Merhametli Ölüm'ü.

"Ölümünden beter şeyler de var," dedi sonra fısıldayarak.

Torwin Darmoor'a ilk kafasına koyduğunda gitmiş olsaydı, şimdi bir gemide, uzaklara yelken açmış olabilirdi. *Güvende* olurdu hiç değilse.

Asha, içindeki duygu selinin taşmasına engel olmak için ellerini sıkıp birer yumruk yaptı.

“O anda keşke burada olsaydım!”

“Burada olsaydın Jarek Torwin’i gözlerinin önünde keser, sonra da seni alıp götürürdü,” dedi Dax sakince ve dikkatlice. “Sayıca üstünlerdi ne de olsa. Yapabileceğin bir şey olamazdı.”

“Hayır. *Senin* yapabileceğin bir şey olamazdı. *Ben* Iskari’yim.” Ağabeyine meydan okurcasına bakıp ona karşı çıkmasını bekledi. Ama Dax öyle bir şey yapmadı.

Onun yerine omuzlarını tutup, “Torwin’i kurtaracağız,” dedi. “Bir yolunu bulacağız Asha. Sen acele bir şey yapma yeter. Lütfen böyle bir şey yapmayacağına söz ver bana.”

Asha böyle bir söz veremezdi. Gerçi Dax’ın haklı olduğunu biliyordu; Jarek onun ayağına gitmesini bekliyordu. Bu bir tuzaktı. Ama gitmezse...

Gözleri karanlıkta Kozu’yu aradı. Onun da neler hissettiğini sezebiliyordu; düşmanların arasında huzursuzdu. Kozu ona gelmezse, o Kozu’ya gidecekti.

Ağabeyinin etrafından dolanacak oldu; ağabeyi önünü kesti.

“Çekil yolumdan.”

“Yolundan çekilirsem dosdoğru Firgaard’a uçacak, buradaki herkesi tehlikeye sokacaksın,” dedi Dax. “Üzgünüm ama bunu yapmana izin veremem.”

Sabah olduğunda bütün Yeni Sığınak taşınmıştı. Orada kalamazlardı, komutan yerlerini öğrenmişti. Bu yüzden çadırlarını toplayıp ejderhaları hazırlamışlardı. Ejderhaları ve binicilerini Vadi’nin aşağısına, gizli tünelin girişi-

ne yakın bir bölgeye götürme işini Asha'nın yapması gerekirdi ama Dax, olur da saraya gitmeye karar verirse diye yasaklamıştı uçmasını. Asha da bu yüzden en iyi biniciyi seçip, önlerine onu koymuştu.

Aşağı Vadi'de yeniden bir araya geldiklerinde Dax bir toplantı düzenledi. Derme çatma bir çadırda buluştular, Dax'la Jas planlarını açıkladı. Dax yemlik olarak tek başına gidecekti. O kuzey kapısından girerken Jas, Safire ve bir grup Sığınakçı, tapınağın altındaki tünelden geçeceklerdi. Dax ejderha kralla müzakere ederken Jas'la Saf kapıyı ele geçirip, surun arkasında bekleyen ordunun içeri girmesini sağlayacaktı. İlerlemek için işareti yine Essie verecekti. Jas şahini yanında getirecek, kapı açılır açılmaz havaya salacaktı.

Asha ise şehrin yakınından yöresinden geçmeyecekti. Bu hem çok tehlikeliydi hem de plan sırasında ne yapacağı belli olmadığı için güvenemiyorlardı ona.

"Bunun sana adil gelmediğinin farkındayım," dedi Dax, herkes çıkıp Safire'le birlikte üçü baş başa kaldıklarında. Asha toprağın üstüne oturup sırtını tahta bir direğe dayamış, başını da dizlerinin arasına gömmüştü. Safire de hemen yanında, bıçaklarını bileliyordu. "Ama biz işleri yoluna koyana kadar burada, orduyla birlikte kalman gerekiyor," diye ekledi Dax yanlarına otururken.

Asha kafasını kaldırıp ağabeyine bakmadan, "Sen kralı öldürene kadar yani," dedi.

Bir sessizlik oldu. Asha ağabeyinin sımsıcak gözlerine baktığında yaşardıklarını gördü.

"Buna mecburum Asha."

Safire bileme işine ara verip kulak kabarttı.

“Hayır değilsin,” dedi Asha. “Senin yapacağın sadece hayatta kalıp ondan daha iyi bir kral olduğunu herkese göstermek.”

Dax kafasını salladı. “Babamız nefes aldığı sürece kimse beni bir kral olarak görmeyecek.”

“Roa’yı düşün o zaman. Tahtı tek başına bir çalılık insanına mı bırakacaksın? Firgaard onu diri diri yer.”

“Sen güven bana,” dedi Dax gergin bir şekilde. “Roa başının çaresine bakabilecek biri.”

“Peki ya benim isteklerim?” diye atıldı Safire. “Asha’nın istekleri?”

Dax gözlerini gömleğinin koluna sildi.

“Ben senin yaşamayı istiyorum,” diye devam etti Safire biraz kızgınca.

“Ben de kral olmanı,” dedi Asha.

“Ama iyi liderler böyle yaparlar,” dedi Dax ikisiyle de göz göze gelmemeye gayret ederek. Kir pas içindeki çalılık kıyafetlerine ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarına rağmen her haliyle bir kahraman gibi duruyordu. “İnsanları için fedakârlık yaparlar.”

Asha’nın tomarları yaktığı gün Dax ona Yaşlı Olan’ın onları terk etmediğini söylemişti. Doğru zamanı bekliyor demişti. Doğru insanı.

Her şeyi düzeltmesi için bir sonraki Namsara’nın gelmesini bekliyor.

Asha Dax’ın o gün söylediklerini aptalca bulmuştu. Şimdiyse, ağabeyi dönüp çadırdan çıkarken bambaşka bir şey düşünüyordu.

İşte Namsara’mız.

* * *

Safire çadırdan çıkmayıp bıçaklarını bilemeye devam etti.

“Ona engel olman lazım,” dedi Asha, Dax çıkar çıkmaz.

Safire ise kafasını işinden kaldırmadan, “Benim planım da bu zaten,” dedi.

Asha başını yine tahta direğe dayayıp, bileğitaşına çarpan çeliğin tıslamalarını dinledi.

Safire sonra aniden durup bilediği bıçağını kucağına bıraktı. “Seni ne olursa olsun sevdiğimi bilmeni istiyorum.”

Asha dönüp kuzeninin gözlerinin içine baktı. “Ne?”

“Oradayken yanımda olmanı o kadar çok isterdim ki,” dedi Safire, başıyla çadırın kapısını, ötesindeki şehri işaret ederek. “Ama bu işi beceremeyecek olursak Jarek’in sana neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum.”

“*Bana* neler yapacak, öyle mi?” diye atıldı Asha kuzenine dehşet içinde bakarak. “*Sana* neler yaptığının farkında değil misin Saf?”

Kuzeni bıçağının keskin tarafını kaldırıp havada inceledi. “Bana tek bir atış yeter.”

Bu düşünce Asha’nın hoşuna gitmemiştir. Öfkeyle çevirdi başını. Oysaki oraya birlikte gitmeleri gerekirdi.

Çadır kararmaya, Safire’in vedası yaklaşmaya başladığında başını kuzeninin omzuna dayadı Asha. Bir süre sessizce oturup, işler yolunda gitmezse neler olacağını düşündü ikisi de. Derken, Asha’nın başı Safire’in omzunda, Safire’in bıçağı kucağında, öylece oturlurken dışarıdan ayak sesleri geldi.

“Safire?” dedi Jas çadıra girerken. “Vakit geldi.”

Safire bunun üzerine Asha’ya son bir kez sarılıp, “Sa-

kın aptalca bir şey yapma,” dedi.

Kuzeni ayağa kalkıp, bilelediği bıçağını beline takarken Asha da onu izledi bir süre.

Ardından, Safire tam Jas'ın açtığı çadır kapısından geçiyorken, “Asıl sen aptalca bir şey yapma,” dedi Asha. Ondan sonra Jas Asha'ya dönüp tüm ciddiyetiyle yumruğunu kalbinin üstüne bastırdı. O da çıkınca çadırın bez kapısı kapandı, ikisi birden gözden kayboldu.

Asha, kuzeninin bıraktığı bileğitaşını aldı, ardından baltayı kucağına çekti. Onu cephaneye kervanı Yeni Sığınak'a gelir gelmez aralarından seçip kendine ayırmıştı. Akasya ağacından, süssüz sapı kullanılmaktan aşınıp düzleşmişti.

Balta kucağında, taş elinde, yavaşça ve dikkatlice bilemeye girişti Asha.

Kırk altı

Asha çadırda ne kadar kaldığının farkında değildi. Hava, Safire'le Jas çıktıktan kısa bir süre sonra kararmıştı ve hâlâ da karanlıktı.

Hem de çok karanlık.

Ve de çok sessiz.

Derken kuru çam iğnelerini çtırddata çtırddata geçen ayak sesleri geldi dışarıdan. Asha bunun üzerine toprak zeminden kalkıp baltayı kemerine taktı.

İşte bu. *Kapıları açmışlar demek.*

Çadırın kapısı hışırdayarak açıldı. Roa elinde bir meşale, tek başına duruyordu kapıda.

“Bir terslik var,” dedi Asha’ya. “Essie geri döndü ama kapılar hâlâ kapalı.”

“Ne?”

“Sanırım yakalandılar.”

O anda Asha’nın içini bir korku sardı. Sevdiği herkes şhirdeydi. Yakalanmış olamazlardı, hayır. Çünkü bu, sevdiği herkesin, o iki kişinin eline geçtiği anlamına ge-

lirdi. Onlara bir an olsun tereddüt etmeden zarar verebilecek iki kişinin.

“Belki kapıda çok fazla soldatla karşılaşmışlardır,” dedi Asha umutla; yerden kalkmadan ama onu ayağa kaldıracak bir şeyin umuduyla. “Belki de toparlanma aşamasındadırlar.”

“Dönüp buradan daha fazla adam alabilirlerdi ama bütün gece gelip giden olmadı. Birazdan şafak sökecek.” Roa bunu söyledikten sonra çadırın kapısını açıp Asha’nın onu takip etmesini bekledi. “Artık kendimiz gireceğiz.”

Komutanın elinde onca rehine varken oraya ejderha sırtında gidemezlerdi. Roa, Jarek’in ejderhaları görünce, en önemsizlerden başlayarak, rehinelere canlarına kıymasından çekiniyordu.

Asha ise bu en önemsizlerin kimler olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

“Tünelden mi giriyoruz o halde?”

Roa başını salladı. Gözleri meşalenin ışığında parlıyordu.

O an Asha’nın karnında tanıdık bir his kıpırdandı. Avlanmak istiyordu. Ama bu kez ejderhaları değil. Bir daha asla ejderha öldürmeyecekti. Bu geceki avı, çiçeği burnunda kocasıydı.

Roa meşaleyi kaldırıp ıslık çalınca karanlığın içinden iki genç kadın çıkıverdi. Asha bu ikisini, Dax’la Roa’nın düğün gecesinden tanıyordu.

“Bu Lirabel,” dedi Roa, Jas’ın arkadaşının omzuna dokunarak. “Bu da Saba.”

Lirabel o ıslıl ıslıl, simsiyah buklelerini kalınca bir örgü

yapıp omzunun arkasına atmıştı; Saba da saçlarını aynı şekilde örüp başının iki yanından sarkıtmıştı. Bellerine taktıkları kılıflara ve omuzlarındaki yaylara bakılırsa ikisi de okçuydu.

Asha bir soldat ordusuna karşı üç çalılık insanının fazla bir şansı olamayacağını farkındaydı ama Roa'nın fikir değiştirip onu yanlarına almamasından çekindiği için düşüncesini kendine sakladı. Ardından meşaleyi kızın elinden alıp tünele adım attı.

Roa'nın beyaz şahini de arkalarından daldı tünele.

Dördü kayanın içinde ilerlerken onlara meşalenin turuncu ışığı kılavuzluk etti. Bir ara, tünelin açıklığına yaklaştıklarında Lirabel Asha'nın omzuna dokunup durdurdu onu. Sonra belinden bir ok çıkarıp meşalenin alevine tuttu. Okun ucuna bir bez sarılıydı ve bezden alkol kokusu geliyordu. Bez var gücüyle alev aldığı anda Lirabel oku yayına taktı, meşalenin aydınlattığı alanın çok daha ötesini görebilsinler diye mahzenin içine gönderdi.

Karanlıkta onları bekleyen birileri olmadığına emin olduklarında bu kez Lirabel geçti önlerine. Asha da hemen yanında, onları mahzenden merdivenlere, oradan da tapınağa çıkardı. Lirabel bu süre boyunca, etrafta düşman olup olmadığını kontrol etmek için birkaç kere daha alevli ok göndermişti.

Tapınağın dış kapısına gelene kadar birileriyle karşılaşmaları gerekirdi. Muhafızlardan biriyle ya da bir soldatla mesela. Ama tapınak boş ve sessizdi. Asha'nın tüylerini diken diken edencesine sessiz.

Roa tam ellerini kapıya dayamış, iterek açmaya hazırlanıyordu ki Asha'nın ayağı bir şeye takıldı.

“Dur,” diye fısıldadı bunun üzerine, ayağını çekip yere eğilirken. Meşalenin ışığı, sapı fildişi ve sedekten yapılmış bir bıçağa vuruyordu.

Safire’in bıçağıydı bu. Çadırda bilemediği.

Asha uzanıp bıçağı yerden aldı. Sapı soğuktu.

Safire silahlarını, ne kazara ne de bir boğuşma sırasında, hiçbir zaman düşürmezdi. Demek ki kasıtlı olarak koymuştu oraya.

Asha sonra bıçağın gösterdiği yönü düşündü: Tapınağın girişini işaret ediyordu. Roa’nın elleri hâlâ kapının üstündeydi, açmayı bekliyordu. Asha’yla bakıştılar; Asha kafasını iki yana salladı. Sonra ayağa kalkıp, onu takip etmelerini işaret etti. Safire’in tam olarak ne demek istediğini anlamamıştı ama girişten uzak durmalarını söylemeye çalıştığını tahmin ediyordu.

Böylece, Asha önde, diğerleri arkada, nar ağacına açılan pencerenin önüne gittiler. Dışarı da tapınak gibi boş görünüyordu. Sokaklarda ne bir meşale yanıyor ne de başka bir ışık vardı. Geceyi bir tek yıldızlar aydınlatıyordu.

Peki ama neredeydi bu soldatlar?

“Buradan şehrin kapılarına nasıl gideceğinizi biliyor musunuz?”

“Ağabeyinin haritası var.”

Asha kafasını salladı. “Ana yollardan gitmeyin sakın.” Çömelip meşalenin ışığını yere tuttu, tozlu zemine kabaca bir kroki çizmeye girişti. “Bu yol daha uzun ama etrafında daha çok sokak var.” Bu sırada Roa da yanına çömelmiş, sessizce onu izliyordu. “Yani kaçabileceğiniz daha çok yer var. Ayrıca bu taraftan geleceğinizi de tahmin etmezler.”

Roa bir süre durup yere çizili yolu ezberledikten sonra Asha meşaleyi ona uzatıp, "Oklarınız için lazım olacak," dedi.

Roa ise başını belli belirsiz sallayıp, "Yaşlı Olan yolunu aydınlat," dedi.

Asha pencereden çıkıp nar ağacının dallarından birine atlamıştı ki, durup arkasına baktı.

"Roa?"

Pencerede duran kız dikkat kesildi.

"Ağabeyimin kalbini kırma sakın."

Roa belli belirsiz gülümseyip, "Bu bir tehdit mi Iskari?" dedi. Ardından yumruğunu kalbinin üstüne götürüp sessizce selamını verdi.

Asha ise ağaçtan atlayıp sokağa indi, karanlığı bir pelerin gibi örtünüp, gölgelerden ayrılmadan tek başına sarayın yolunu tuttu. Ve bu süre boyunca Kozu'yu aklından çıkaramadı. Huzursuz olduğunu, tedirgin olduğunu hissedebiliyordu. Asha'nın nerede olduğunu merak ediyormuştu.

Kırk yedi

Şehir, etrafta devriye gezen солдатlar, gece pazarının sesleri ve kokuları olmadan, son derece cansız ve hareketsizdi. Ne anıran eşekler vardı, ne ellerini uzatmış bekleyen dilenciler ne de ortalıkta dolaşan sucular. Gecenin üstüne tam bir sessizlik çökmüştü. Çizmelerinin, tozlu sokaklarda ve fayanslı çatılarda yürürken çıkardığı gürültü fazla gelince nihayet çıkarıp bir kenara attı, yola çıplak ayakla devam etti Asha.

İçinde bir tuzağa doğru gidiyormuş gibi bir his vardı.

Asha bir keresinde gerçekten de düşmüştü bir tuzağa. Çok yaşlı bir ejderhanın peşindeydi ve aradan iki gün geçmesine rağmen dönüp dolaşıp aynı yerlerden geçiyordu. Onu bu kısır döngüye ejderhanın sürüklediğini anlamasıysa ancak üçüncü gün olabilmmişti. Asha aslında iz süren değil, izi sürülen olmuştu; ejderha her seferinde gölgelere çekilip gözden ırak olmayı başarıyordu.

Asha onu yenip öldürebildiyse, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranabildiği için olmuştu bu. Onun oyu-

nunu oynayıp tuzağına düşmüş, ejderha onu tek başına köşeye sıkıştırdığında da pençelerinin ne kadar keskin olduğunu göstermişti.

Onu şimdi bekleyen tuzak da çok farklı değildi bundan. Ve o tuzağa düşmekten başka çare yoktu.

Çatıdan sarkıp sarayın üstü kapalı koridorlardan birine inerken kemerli pencerenin içinde bir an durup etrafı kolaçan etti. Tam atlayacaktı ki bazı sesler duyup kulak kabarttı.

Önce Dax'ın sesi gelmişti, ardından da babasınınki. Asha bunun üzerine, çıplak ayakla mermer zemine inip, seslerin izini sürerek, babasının en uzun avlusuna doğru ilerlemeye başladı. Elorma'nın ona ilk kez seslendiği avluya.

“Olmaz,” diyordu Dax.

“O halde ben de hepsini tek tek öldürürüm. Bununla başlayarak.”

Asha kemerli yola gelmişti. Duvarlar, kovuklarında yanan meşalelerle aydınlanmıştı. Ve hepsinin ışığı, ejderha kralın elinde duran tanıdık bir bıçağa vuruyordu. Asha'nın ikiz kılıçlarından biriydi bu. Onu en son çayırılıkta Kozu'yu korumaya çalışırken kullanmıştı.

Babası şimdi kılıcı birinin gırtlığına dayamıştı.

Torwin'in gırtlığına.

“Dur!”

Ejderha kral dönüp kemerli geçide baktı. “Geldin demek.” Sesi tuhaf bir şekilde rahat çıkmıştı. Sanki olan biten her şeye rağmen, Iskari'sinin görüntüsü yaralı ruhuna merhem olacaktı gibi.

Dax da döndü. Elleri arkadan bağlanmıştı ve yanındaki солдатlar silahlıydı.

"Asha," dedi Dax. "Ben sana ne demiş..."

"Roa sevgilerini gönderdi," diye atıldı Asha, onu tek bir bakışıyla susturarak. Asıl gerçeği, yani Roa'nın yolda olduğunu anlatmasını umduğu bir bakışla.

Peki ama Safire'le Jas neredeydi? Durup avluya bir göz attı.

Boştu.

Sonra bakışları Torwin'e çevrildi. Pek üzgün ya da küskün durmuyordu. Avluyu aşır buluşan gözlerinde korku bile yoktu. Her şeye razıymış gibiydi. Başına geleceklerden haberi zaten varmış da kaderiyle yüzleşmeye hazırmış gibi.

Aralarındaki mesafe ve avlu Asha'ya hiç şimdiki kadar engin ve aşılmaz gelmemişti.

"Anlaşılan, elimde senin çok istediğin bir şey var tatlım."

"Neymiş o?" Babasına doğru yürürken sesinin sakin çıkması için elinden geleni yaptı. Bundan sonrasını avcı içgüdülerine bırakmaya kararlıydı.

Yavaş yürü. Ani hareket yapma.

Onun ne yapmaya çalıştığını sezen babası ise kılıcın keskin kenarını Torwin'in boğazı boyunca geçirdi. Genç adamın boynunda kanlar belirdi, bedeni acıyla büküldü.

Asha hemen durup ellerini havaya kaldırdı.

"Hayır! Lütfen. Daha fazla yaklaşmayacağım, tamam."

Babası kılıcı kaldırıp yavaşça gülümsedi. Başta şüpheleri vardı belki ama şimdi fazlasıyla emin olmuştu. Gerçekten de kızının çok istediği bir şey vardı elinde.

Asha'nın kalbi, Torwin'in gömlek yakasını kızıla boyayan kanlara bakarken delicesine atıyordu. Onu en son öperken de aynı bu gömlek vardı üstünde.

İşler planladığı gibi gitmiyordu.

Düşün Asha.

Tam o anda zihninin gerilerinden bir gölge geçti.

Huzursuz, endişeli bir gölge.

Hayır, diye düşündü. Babası ejderhaları olduğunu biliyordu. Hazırlıklı olmalıydı.

Asha Kozu'nun gelmesine izin veremezdi. Kesin öldürürlerdi onu.

Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi yapıp, zaman kazanmak için bütün umutlarını Roa'ya bağladı bir kez daha.

“Dax'ı ejderha kemiğiyle zehirlemek istedin. Kendi öz oğlunu öldürmeye çalıştın.” Önce ağabeyine, sonra babasına baktı. “Peki ama neden?”

Babasının yüzüne gaddar bir gülümseme yayıldı.

“Anladın demek. Sen hep daha zekiydın zaten. Ağabeyinin hiçbir zaman bir kral olamayacağını ben de biliyorum, sen de biliyorsun canım. Ben hep, onun düşmanlarımıza beslediği şefkatin taht için büyük bir tehdit olduğunu düşündüm. Ve de görüyorsun: Beni haksız çıkarmadı.”

Dönüp Dax'a gözlerini kısarak baktı. “Yüzük onu oraya gönderdiğimde öldürür diye umdum. Böylece çalılık insanlarına savaş açmak için, onları nihayet dize getirmek için kusursuz bir bahanem olacaktı.”

Asha'nın ne yaptığını anlayan Dax atılıp, “Sırf onlara savaş açmak için tek vârisini mi öldürecektin?” diye sordu. Asha'ya zaman kazandırmak için.

“Ölü bir vâris, yaşayan bir hainden daha değerlidir.”

Bu sözler Asha'nın içinde büyük bir öfkenin patlamasına neden olmuştu. “Peki bu, ölü bir eş için de geçerli mi?”

Babasının yüzünde kısacık bir anlığına tuhaf bir duy-

gunun ışığı göz kırptı. Şaşkınlıktı belki. Ya da vicdan azabı. Her ne olursa olsun, çabucak atlatıp kızının kılıcına daha bir sıkıca yapıştı.

“Annen kanuna karşı geldi Asha. Hükümdarlığımı hiçe saydı. Ve ben de bir örnek teşkil etmesini istedim.”

“O benim *annemdi*.”

“Seni yanlış yerlere sürüklüyordu.”

Asha’nın parmakları baltasını kavrayamadığı için acı çekiyorlardı.

Ejderha kral o anda Asha’nın omzunun arkasına baktı.

“Ah,” dedi bir ses, Asha’nın kuyruksokumuna buz gibi bir esinti göndererek. “Karımı bulmuşsunuz demek.”

Asha dönüp baktığında Jarek’in kemerli geçitte durmakta olduğunu gördü. Üstünde gecenin rengine, şık bir kaftan vardı. Eşsiz kumaşı adeta ay ışığıyla dans etse de, bu güzel görüntü Jarek’in kudurmuş bakışları yüzünden çirkinleşip iğrençleşiyordu.

Derken onun da arkasından sesler geldi. Uygun adım yürüyen çizmelerin ve metal şakırtılarının sesi gittikçe yükseliyor ve yakınlaşıyordu. Az önce nerede oldukları belli olmayan bir sürü soldat şimdi karanlığın içinden sökün ediyor, koridorlardan avluya doluşuyorlardı.

Sonra görüş alanının etrafını turuncu bir ışık sarmaya başladı. Asha şaşırıp kafasını kaldırdığında, çatılarda meşalelerini yakmış yüzlerce soldatın ona bakmakta olduklarını gördü.

“Anlaşmamız bitmiştir artık canım. Evlilik bağınızı iptal etmek için çok geç artık. Ama İlk Ejderha’yı çağırıp bu işe bir son verirken Jarek’in kölesini serbest bırakmaya hazırım.”

Babası bunu söyler söylemez Asha yine aynı şeyleri hissetti: Zihninin bir köşesinde karanlık bir varlık. Kozu onun tam olarak nerede olduğunu ve başının dertte olduğunu biliyordu. Bunu, Asha saraya girer girmez anlamış olmalıydı.

Ve de oraya doğru geliyordu.

Hayır, dedi Asha kendi kendine, çatılara mevzilenmiş onca okçu soldatı düşünerek. Bir ejderhaya karşı bir okçu olsa neyse; ama burada düzinelercesi vardı.

“Nedir kararın?” dedi babası, kılıcı Torwin’in gırtlığına daha da bastırarak. “Ejderha mı köle mi?”

Asha gözlerini Torwin’in gözlerinden ayırmadan, “O geliyor,” diye fısıldadı. Babasının her şeye rağmen, ona istediğini yaptırabiliyor olmasından nefret ediyordu.

Ejderha kral, kızına gözlerini kısarak baktı. “Beni kandırmaya kalkma sakın.”

“Nerede olduğumu biliyor. Bu avluya adım atar atmaz anladı bunu.” Durup ejderha kralı tepeden tırnağa süzdü. “Çünkü onun binicisiyim ben.”

Babasının yüzü bir anda karardı.

Sonra elindeki kılıcı kaldırıp Jarek’e işaret verdi. Ve aynı anda bütün okçular mevzi aldı. Bütün baltalı kargılar ve mızraklar hazır konuma geçti.

“Şayet bu kölenin yaşamasını istiyorsan Kozu’yu geldiği anda indireceksin,” dedi ejderha kral. “Yoksa gözünün önünde keserim gırtlığını.”

Asha bir yalancıya güven olmayacağını farkındaydı. Torwin, dediğini yapsa bile ölecekti. Babası emeline ulaşacağı için Torwin’e daha fazla ihtiyacı kalmayacaktı. Yok eğer Kozu’yu seçip Torwin’in ölmesine göz yumacak olursa da soldatlar Kozu’yu her şekilde alaşağı edeceklerdi.

Asha'nın ikisini de kaybedeceği çok açıktı.

"Ölüm varsın göstereyim gücünü," dedi Torwin alçak sesle, düşüncelerini bölerek. Asha'nın gözleri anında ona çevrildi. Genç adam da gözlerini ondan ayırmıyor, çivisi çıkmış bir dünyada sabit bir tek o varmış gibi bakıyordu.

"Yüreğimdaki aşkı dondurmak için soğuğunu gönder-sin..."

"Sus," diye tısladı kral.

"Hatıralarımı yakıp kül etmek için ateşini gönder-sin..."

Ejderha kral, Torwin'in sesini kesmek için kılıcı boynuna bastırdı. Ama biraz daha bastırırsa öldürecekti onu. Ve de Kozu gelmeden yapamazdı bunu.

"Kapısından sürüklenmem için rüzgârlarını gönder-sin..."

Bunlar Willa'nın sözleriydi. Bağlanma sözleri. Ama sadece bundan ibaret de değillerdi.

Torwin ona bir keresinde, Ölüm bir kurtuluştur, demişti.

"Sadakatimi aşındırmak için zamanı göndersin..."

"Hayır," dedi Asha ona doğru yürürken.

"Olduğun yerde kal," diye uyardı babası.

Asha durdu. Bakışları Torwin'in bakışlarına kilitlendi. "Sakın."

Torwin'in gözlerinde gümüş bir hüznün vardı şimdi. "Ben seni yine de Ölüm'ün kapısında bekleyeceğim Asha."

Asha'nın aklına Willa'yı çağıran Ölüm gelmişti.

Ellerini yumruk yapıp öfkeyle, "Ölüm tanrının değil senin," dedi.

O sırada tepelerinden, yıldızları dahi örten bir gölge

geçti. Kral gökyüzüne bakarken soldatlar oldukları yerde huzursuzca kıpırdandılar. Yüzlerce fısıltı gücünde bir sesin ardından yüzünde tanıdık bir esinti hissetti Asha.

Sonra geceyi aydınlatırcasına bir ateş topu çatıları süpürdü, alevlere yakalanan pek çok soldat acı dolu çığlıklar atarak aşağı düştüler.

Kozu binicisinin yanına inerken yer ağırlığıyla sarsıldı. Simsiyah pulları meşalelerin ışığında parlıyor, vücudunu Asha'ya siper etmişken o tek gözünü kısarak ejderha krala bakıyordu.

“Şimdi!” diye emretti Jarek.

Ve o anda oklar yağmaya başladı.

“Hayır!” diye bağırdı Asha.

Oklar etine saplanıp kanatlarını yırtarak geçerken Kozu öfkeyle kükredi.

“Saldırın,” dedi ejderha kral.

Kozu bir yandan tıslıyor, bir yandan da kuyruğunu savuruyordu. Derisine saplanmış onca ok varken saldırma ya kimden başlayacağını bilemiyor gibiydi. Asıl tehlike okçular mıydı yoksa kralın kendisi mi?

“Saldırın!”

Asha bir Torwin'e, bir Kozu'ya baktı, ardından donakalmış halde Torwin'e döndü.

Havada yine oklar uçmaya başlamıştı. Kozu acı ve öfkeyle gürleyip duruyordu. Kanatlarından ve sağrılarından aşağı kanlar akıyordu.

Ve nihayet kararını verdi İlk Ejderha. Asha'yı savunmasız bırakma pahasına da olsa ejderha kralı kestirmişti gözüne.

Asha onun gözündeki yansımadan Jarek'in kılıcını

çektığını gördü. Ona doğru atılmış geliyordu.

Paniğe kapılan ejderha kral ise köleyi kendine kalkan edip arkasına saklanmıştı.

Asha'nın gözleri babasının üzerindeydi şimdi. Tek bir kalp atımında geçmişti, şimdiyi ve geleceği, bir duvar kili-minde bir araya gömülmüşçesine görebiliyordu.

Ölüm döşeginde buz kesmiş annesi.

Halkının sadakatini kazanmayı beceremeyen ağabeyi.

Sevdiği adamın ölümün kapısından yalnız başına geçişi.

Bu kralın ölmesi gerekiyordu.

Parmakları avcı baltasının sapına yapıştı. Baltayı kemerinden çıkarırken kral katlinin cezasını düşünüyor, o balta elinden fırladığı anda kendi hayatına da veda edeceğini biliyordu.

Ama yine de fırlattı.

“Hayır!” diye bağırdı Dax.

Asha'nın baltası, havada ıslık çalarak ejderha krala doğru süzüldü, ardından ete ve kemiğe hiç zorlanmadan saplandı. Sonrasındaysa avluya korkunç bir sessizlik çöktü.

Jarek Asha'ya birkaç adım kala durmuştu. Krala bakarken kılıcı yere düştü.

Ejderha kralın altın sarısı cüppesi kana bulanmıştı. Sendeleyip bocalarken Asha'nın kılıcı tangırdarak taşların üstüne düştü, kral ardından skral'ı bırakıp kızına döndü. Baltanın ucu kalbini yarıp göğsünden çıkmıştı.

Eli göğsündeki armaya gitti; o da kanlar içinde kalmıştı. Yutkundu, yutkundu. Yutkundukça kanları yayılıyor, yayılıyordu.

“Asha?..”

Sesi avlunun bütün duvarlarından yankılanmıştı, ama Asha'nın kalbine saplanıp göğüs kafesinde yankılanan ses kadar güçlü değildi.

Ardından ejderha kral, kızının ayaklarının dibinde yere yığıldı. Bedeni yerde bükülmüş, etrafında bir kan gölü oluşmuştu. Asha'nın öldürdüğü bütün ejderhalar gibi. Görmeyen gözleri Asha'ya bakıyor, Asha da ona bakıyordu.

Asha ansızın kendini bir karanlığın içinde buldu. Torwin, babasının cesedine daha fazla bakmasın diye yüzünü kendi göğsüne bastırmıştı. Asha orada titrerken, gömleğini sıkıp buruştururken Torwin onun başını ellerinin arasına almış, sımsıkı tutmuştu kollarının arasında.

"Ondan uzak dur skral," diye hırladı Jarek.

Torwin ise daha bir sıkıca bastırdı göğsüne.

Derken içeri dalan bir şahinin çılglığı bozdu sessizliği.

Hemen ardından, tepelerinde alevli oklar yağmaya başlayınca Asha'yı saran kollarını gevşetti Torwin. Atılan her ok hedefini buluyor, duvarlara dizilmiş soldatların kalplerine saplanıyordu.

Aralarında draksorların ve skral'ın da bulunduğu, tepeden tırnağa silahlı çalılık insanı ordusu içeri doluşunca bütün avlu hareketlendi. Başlarında Roa vardı. Çift uçlu kılıcı kandan parlıyor, gözleri kalabalığı arıyordu. Safire de onun hemen dibindeydi; gözlerinden alevler saçıyordu.

Roa bir emir verdi. Şahini uçup Dax'a gitti.

"Öldürün onları!" diye bağırdı Jarek soldatlarına. "Hepsini gebertin!"

Ama soldatlar şimdi sayıca az kalmıştı ve ejderha kral da ölmüştü. Hatta yeni bir ok yağmurunun ardından, kalkanlar bile yarıya inmişti.

Derken Asha, her yerine oklar saplanmış olan Kozu'ya döndü. İlk Ejderha ona çizik gözleriyle sükûnet içinde bakıyordu. Asha okları çıkarırken aklına Gölge gelmişti. Göğsündeki yarıktan fışkıran kanları gelmişti.

Ama Kozu'nun yaraları onunki kadar ağır değildi. Yaşayacaktı.

Torwin ölen okçulardan birinin yayını aldı, tepelerinden geçen okları kapıp, balkondaki солдатları teker teker indirmeye girişti. Soldatlar saldırıya geçerken metale çarpan metalin şakırtıları ve etlere saplanan kılıçların fısıltıları duyuldu.

Dax'la Roa sırt sırta vermiş dövüşürlerken Essie de tepelerinde, gözlerini onlardan ayırmadan daireler çiziyordu.

Derken bir yerden kanat çırpışlarının sesi geldi.

Çok geçmeden bütün çatılar, tepelerine fırtına bulutları gibi üşüşen ejderhaların püskürttüğü alevlerle yangın yerine döndü. Çatıda kalan birkaç okçu da bu şekilde can vermişti. Çatılar dolunca kalan ejderhalar avlunun yolunu tuttular.

Ejderhalar indikten sonra avlu sessizliğe büründü. Etrafları çevrilen солдатlar silahlarını bırakıp teslim olmaya başlamıştı. Bir tek Jarek hariç. O şimdi iki eliyle kılıcına sarılmış, Dax'a bakıyordu.

Dax onu fark edince ayaklarını yere gururla basa basa gidip, "İşin bitti artık," dedi ona.

Jarek ise Dax'ın ayaklarının dibine tükürdü. "Öleceksem gerçek kralı savunurken ölürüm."

"Öyle olsun," dedi bir ses. Ardından bir bıçak ıslık çalarak havayı yardı, peşinden iki bıçak daha geldi. Bıçak-

lar Safire'in elinden çıkmış, gidip dosdoğru Jarek'in göğsüne saplanmışlardı.

Jarek'in kılıcı tangırdayarak mermer zemine düştü. Sonra, eli diğer kılıcının kınına gittiğinde çalılık askerleri koşup onu yere yapıştırdılar, ellerini ve ayaklarını bağladılar.

Safire ise elinde son bıçağıyla nefes nefese gidip tepesinde dikildi. "Bunu çok uzun zaman önce yapmam gerekiyordu."

Ardından bıçağı Jarek'in tam kalbine sapladı.

Kırk sekiz

Ejderha kralın cesedini, yere yığılan odunların üstünde yaktılar. Asha o sırada zindanın nemli duvarlarına zincirli olduğu için görememişti bunu. Her şeyi sonradan gelip Safire anlatmıştı. Alevlerin, kralın bedenini nasıl yuttuğunu. Havanın dumandan nasıl kapkara olduğunu. Bütün Firgaard yas tutmaya gelirken Kozu'nun surların üstünden her şeyi nasıl seyrettiğini.

Safire ilk zamanlar Asha'yı hücresinde elinden geldiğince sık ziyaret ediyordu, ama Dax onu komutanlığa terfi ettirince ziyaretleri neredeyse bıçak gibi kesildi. Dax'ın tahta geçmesini herkes memnuniyetle karşılamamıştı. Çalılık insanı karısını ise hiç onaylamamışlardı. Dax üstüne bir de, kendine skral-kanlı bir komutan seçince hepten ayaklanmalar çıkmıştı. Draksorlar memnuniyetsizliklerinin acısını skral'dan çıkarmaya başladığında, eskinin kölesi olan insanlar şehirden gruplar halinde kaçmıştı. Ve de ortalıkta günah keçisi gösterilecek skral kalmayınca draksorlar draksorlara sarmıştı.

Bu yüzden Safire'in işi başından aşkındı.

Gerçi ejderhalar da yardım ediyordu. Binicileriyle çatılarda durup barışın bekçiliğini yapıyorlardı, ama onlar da ancak görebildikleri kadarına müdahale edebiliyorlardı.

Dax, Safire ve Roa bütün dikiş yerlerinden sökülmeğe başlayan başkenti zapt etmekle meşgulken Asha neredeyse unutulmuş gitmişti. İçeri gireli o kadar çok olmuştu ki, zamanın değişimini artık gardiyanların vardiya değişimlerinden çıkarıyordu. Edindiği bütün bilgileri de aralarındaki konuşmalara kulak kabartarak alıyordu. Mesela yeni komutanın emirlerine uymayı reddeden солдатların kovulduğunu, ordunun bu yüzden yarı yarıya azaldığını öğrenmişti. Köle işgücünü kaybeden draksorların geçinmekte zorlandıklarını öğrenmişti.

Hepsinden önemlisi de, üç gün sonra idam edileceğini öğrenmişti.

Asha'yı idam sehpasına gönderecekleri günün arifesinde Dax kral ilan edildi.

Normalde, tahta yeni bir hükümdar çıktığında şehirde bir geçit töreni düzenlenir, yeni kralın arkasında trompetler ve davullar çalarken Firgaard halkı krala gül yaprakları atıp şarkılar söylerdi. Dax'ın tahta çıkmasıysa bunun yakınından bile geçmiyordu. Sarayın en küçük avlusunda, son derece mütevazı bir tören düzenlenecekti. Öğleden sonra saatlerce yağan yağmurdan dolayı, akşam olduğunda saray ı alçı duvarların serin ve nemli kokusu sarmıştı.

Asha'nın hücrelerinden çıkmasına da ilk o zaman izin

verdiler. Başında sürekli gardiyanlar, ayaklarında ağır zincirler, kalabalıktan uzağa, yukarıdaki teraslardan birine götürülmüştü. Onu görenler hemen parmakla gösterip fısıldaşmaya başlıyordu.

“Can alan,” diyorlardı.

“Ölüm getiren.”

“Iskari.”

Bakışları Asha'nın içinde, gerisingeri hücrelerine dönüp kapıyı arkasından kilitleme isteği uyandırıyor. Hepsini bir canavardan o kurtarmıştı ama ondan hâlâ korkuyorlardı. Anlaşılan, aklanması için hiç umut yoktu. İnsanlarının gözünde hep Iskari olacaktı.

Ama neyse ki yakında onun yüzünü görmek zorunda kalmayacaklardı. Asha çok yakında ölüp gitmiş olacaktı.

Torwin de görünmüyordu ki ortalıkta. Korkuluklara dayanıp aşağı baktı. Torwin öldü mü hayatta mı, şehirde mi yaşıyor yoksa çoktan çalılıkların yolunu mu tuttu, bilmiyordu. Son birkaç haftadır, gardiyanları aralarında ne zaman bir skral saldırısından konuşsalar Asha onları göğsü sıkışarak dinliyordu. Ağabeyi onu bir gece vakti zindana kadar götürmüş, sonra da canından çok sevdiği kız kardeşini kendi elleriyle hücreye kapatmıştı; işte Asha Torwin'i o zaman bu zamandır görmemişti.

Bakışlarıyla avludakileri kaç kez tararsa tarasın Torwin'e dair en ufak bir işaret bile bulamamıştı.

İnsan seslerinin yarattığı uğultuya rağmen, surların ardından gecenin gelişini haber veren kuş cıvıltıları duyuluyordu. Asha soğuk mermer parmaklıklara bir kez daha yaslanıp, meşalelerle aydınlatılmış avluya baktı. Gözleri hâlâ Torwin'i arıyordu. Fakat saksıların içinde-

ki kumkatların ve hatmilerin arasında, rengârenk kıyafetleriyle iç içe duran çalılık insanları, halkasız skral ve draksor'lardan başka bir şey göremiyordu. Bu, gelecekte bir görüntü gibiydi. Firgaard'ın neleri başarabileceğinin göstergesi.

Dax beyaz fayanslı terastaydı. Onun hemen yanında da yüksek belli, mavi ve altın renkli kaftanıyla Roa. Kız ayakta kıpırdamadan dururken bile su gibi akıyordu. Kulağının arkasında kırmızı renkli bir çiçek vardı. Yedi yapraklı bir çiçek. Kız adeta bir kraliçe olmak için doğmuştu; öyle ki, ışığıyla, yanında aynı maviler ve altınlar içinde duran Dax'ı bile gölgede bırakıyordu. Dax'ın göğsünde babalarının madalyonu asılıydı. Biraz yorgun ve hüzünlü görünüyordu ama göğsünü şişirip omuzlarını arkaya atışına bakılırsa, bu duyguların onu bekleyen görevlerin yanında önemsiz kaldıklarının bilincinde olduğu anlaşılıyordu.

Yukarıda duran Asha'yı fark ettiğinde gülümsemesi soldu, onun yerine titrek bir ışık gibi parıldayan bir keder geldi yüzüne. Yumruğunu bütün ciddiyetiyle kalbine götürüp çalılık insanların selamını gönderdi. Asha da ona aynen karşılık verdi.

Yeni krallarının baktığı yere dönen avluya bir sessizlik çökmüştü şimdi. Her bir çalılık insanının, draksor'un ve skral'ın gözleri onda takılıp kalırken Asha'nın kuyruksokumundan yukarı doğru bir ürperti tırmandı. Üstlerindeki ıslıl ıslıl kaftanları ve ipek tunikleriyle Asha'nın zincirlerine ve kir pas içindeki kıyafetlerine bakıyorlardı.

Asha hâlâ ait değildi buraya. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Üstelik ağabeyinin yeni hükümdarlığının üzerinde de kocaman bir lekeydi şimdi.

O anda yanında bir gölge belirdi. Avluya sırtını dönüp baktığında en yaşlı gardiyanının, dibinde durduğunu gördü. Adamın her zaman kırıksık bir alnı ve tıraş zamanı çoktan gelmiş kır sakalları vardı.

“Gitme zamanı Iskari.”

Asha başını sallayıp koluna girmesine izin verdi.

Diğer gardiyanlar kenara açılıp önündeki ve arkasındaki yerlerini alınca yaşlı gardiyan, Asha’yı merdivenlerden aşağıdaki avluya indirdi.

Gardiyanlar yüklerini meraklı bakışlardan uzağa götürürlerken fısıltılar iyice yükselmişti. Asha ise gözlerini kule şeklindeki girişten, kenarları sarı ve kırmızı mozaiklerle süslü kemerlerinden ayırıyordu.

Yolun yarısına gelip de gardiyanlar durunca Asha da durmak zorunda kaldı. Gözleri öndeki gardiyanların biraz ötesinde görünen terlikli ayaklara takıldı; bakışlarını terliklerden yukarı, mavi ve altın renkli kaftana kaydırdı, en son ejderha kraliçenin yüzünde durdu.

Roa tam önlerinde dikilmiş, avludan çıkmalarına engel oluyordu.

Gardiyanlar onu görünce başlarını eğdiler.

“Kenara çekilin,” dedi Roa.

Asha’yla kraliçenin arasında duran iki gardiyan birbirleriyle bakıştılar. “Kraliçem... kendisi çok tehlikelidir.”

Roa’nın zarif kaşlarından biri havaya kalktı. “Bir daha söylememe gerek var mı?”

Yeni kraliçelerini nereye kadar sınayabileceklerini bilmeyen gardiyanlar kalakalmıştı. Fakat çok geçmeden

kafalarını iki yana sallayıp kenara çekildiler.

“Sen de,” dedi Roa, Asha’nın yanındaki yaşlı gardiyana.

Adam da söz dinleyip Asha’nın kolunu bıraktı, yanlarından uzaklaştı. Asha şimdi Roa’yla yalnız kalmıştı.

Sonra ejderha kraliçe onları izleyen gözlere aldırmandan, karşısında duran suçlunun önünde eğildi.

“Kozu her gece şehrin tepesinde dönüp seni arıyor. Namsara’sını çok özlemiş.”

Bütün avluyu mırıltılar ve fısıltılar sararken Asha’nın tüyleri diken diken oldu.

O mu Namsara’ydı? O mu hayat getirendi?

Mümkün değildi bu.

Asha hayatını öldürerek geçirmişti. Nefret edilen ve korkulandı, *Iskari’ydi* o. Roa’nın sandığı şeyin tam tersi.

“Yanıhyorsun,” dedi Asha önünde eğilerek duran kraliçeye. “Asıl ağabeyim...”

“*Ağabeyin* senin kadim hikâyeleri hepimizden iyi bildiğini söylüyor,” dedi Roa eğilmeye son verirken. “Yaşlı Olan’ın, Namsara’sının yerini bulması için *kimi* gönderdiğini de biliyor olmalısın.”

Asha’nın dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibi oldu. Zihnine bir anda hikâyeler doluşmuştu ve o aralarından doğrusunu bulmaya çalışıyordu.

Yaşlı Olan, Nishran’a Kozu’yu göndermişti. Elorma’ya gönderdiği gibi. *Asha’ya* da gönderdiği gibi. Hem de yıllar öncesinden.

Çocukken Kozu’yu ona çekenin, kalbindeki kötülük olduğuna inanmıştı. Kadim hikâyeleri anlatıp zehirlenmesinin nedenini de yine o kötülüğüne bağlamıştı.

Ama ne hikâyeler kötüydü ne de Asha.

Kanıtıysa hikâyelerin içindeydi: Kozu hep bir Namsara'nın habercisi olmuştu. Ve de Kozu'nun binicisi Asha'ydı. Gerekirse bunu aralarındaki bağla ispat edebilirdi.

Fakat bütün bunlar doğru olsa bile Asha'nın hayatı ejderha avlayarak ve eski geleneklerin kökünü kazımaya çalışarak geçmişti. Namsara o olamazdı.

Roa ona bir adım yaklaştığında bütün avlu susup bekledi.

"Başka işaretler de var öyle değil mi?"

Kız öyle deyince Asha'nın aklına Nishran gelmişti. Yaşlı Olan ona, düşman karargâhını bulabilsin diye karanlıkta görme yeteneği vermişti. Elorma'ya da o hika'yı, şehri sahtekâr bir kraldan kurtaran o kızı bahsettiği gibi.

Asha'ya da, önüne koyduğu görevleri yerine getirsin diye hediyeler vermişti: Kılıçları, ejderhayı, ateşten yanmama özelliğini.

İçindeki hikâyeleri bastırmak için öyle çok uğraşmış, Kozu'yu avlama arzusuna öyle bir kapılmıştı ki bu parçaları bir araya getirmeyi akıl edememişti. Yıllar önce, annesinin yakılmasından hemen sonra, mağaranın iç odasına gidişi...

"Yaşlı Olan beni mi seçiyormuş?" diye fısıldadı Roa'nın gözlerine bakarak.

Peki ya Elorma? Namsara gerçekten o olsaydı Elorma bunu ona söylemez miydi?

Ya da... başından beri yaptığı bu muydu acaba?

Namsara benim.

Buna inanmaya cesaret bile edemiyordu.

Roa kulağının arkasındaki ateş kırmızısı çiçeği çıka-

rırken gözleri parlıyordu. Kan kırmızı renkte yedi taç-yaprağı iç içe kıvrılmış, erciğinin saçtığı polenler yaprakların üstünde turuncu lekeler oluşturmuştu. Hasta odasının zeminine mozaïği yapılan çiçekle aynıydı bu. Tapınağın kapısına işlenenle aynıydı.

Bu o kadar nadir bir çiçektir ki zaman içinde bir efsaneye dönüşmüştü.

Roa bir adım daha yaklaşıp çiçeğin sapını Asha'nın kulağının arkasına taktı. "Kadim hikâyeler Namsara'nın dünyayı dikip bir arada tutan bir iğne olduğunu söyler."

Asha bir şey diyemeyecek kadar afallamış haldeydi.

"Ve bizim dünyamızın da acilen dikilmesi gerekiyor."

Roa bunu söyledikten sonra, gardiyanlara başıyla işaret edip gitti. Gardiyanlar eski yerlerine dönerek Asha'yı kraliçeden kopardılar. Roa, bütün avlunun bakışları üstünde, kocasının yanına döndü. Dax herkesten daha şaşkın haldeydi.

Gardiyanlar şoku üzerlerinden atınca Asha'nın kollarına girip avlunun içinden geçirdiler. Onu kemerli geçitlerden koridorlara, oradan da zindandaki hücreğine kadar götürdüler.

Bütün bu süre boyunca ayakları yere eskisi kadar sağlam basmıyordu.

Kırk dokuz

O gece Asha'nın gözünü uyku tutmadı. Karanlıkta, hücresinin soğuk ve rutubetli zeminine oturup, Roa'nın sözlerini düşündü tekrar tekrar. Söyledikleri doğru olsa bile ne önemi kalmıştı ki artık? Uyulması gereken bir kanun vardı: Asha bir kral öldürmüştü ve bunun cezası ölümdü.

Namsara olsa ne fark edecekti? En fazla ölü bir Namsara olacaktı.

Şafak yaklaşıyordu. Günün ağarmasıyla birlikte, şehir meydanına doğru uzun ve yalnız yürüyüşüne çıkacaktı.

Moria kellesinin kesilmesine öyle cesurca nasıl gidebilmişti?

Asha titreyip kollarını bedenine sardı, gözlerini kapadı. Biraz sakinleşmek için Vadi'yi düşündü sonra. Bülbüllerin sohbetlerini, çamların arasında ıslık çalarak esen rüzgârı düşündü. Gökyüzüne, bir tomarın üstündeki yazılar gibi serilen yıldızları, kızgın ve parlak güneşi düşündü.

Sonra da en çok sevdiği insanları düşündü.

Safire.

Gözleri doldu.

Ve Dax.

Etrafa bulanık bakıyordu şimdi.

Bir de...

Yaklaşan ayak sesleri düşüncelerini ezip geçti. Asha sese kulak vermek için kafasını çevirdi. Kahvaltısını getiriyorlardı.

Son yemeğini.

Gardiyanın anahtarların arasından onunkini bulup kilide sokuşu, anahtarı çevirip, ağır demir kapıyı açışı, elindeki meşalenin turuncu ışığıyla hücreyi dolduruşu Asha'ya hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti.

Kapıdan vuran ışıktaki, üstüne yünden bir pelerin atmış olan bir de mutfak hizmetkârı duruyordu. Adam yüzünü, Iskari'nin ölümcül bakışlarından korunmak için başlığının altına gizlemişti. Ellerindeki kapaklı gümüş tepsi meşalenin ışığında parlıyordu.

Gardiyan anahtarı kilitten çıkarırken, "Mahkûm senindir," dedi.

Ve o bunu söyler söylemez, hizmetkâr elindeki tepsiyi var gücüyle adamın yüzüne çarptı. Önce anahtarlar düştü yere, hemen ardından da gardiyanın kendisi.

Fakat tepsinin içinden yerlere saçılan, yiyecekler değil birkaç parça giysi oldu.

Arkadaşının halini gören ikinci gardiyan bu esnada kılıcını çekip hizmetkâra saldırdı ama hizmetkâr kılıcı tepsinin gümüş kapağıyla önleyip adamın kasıklarına bir tekme attı. Ardından kapağı gardiyanın kafasına indirdi.

Adam bir taş gibi devrilip yere düştü.

İki gardiyan baygın halde yatarken hizmetkâr eğilip

yerden anahtarları aldı, ardından hücrenin dışına çıktı.

Asha sırtını soğuk ve nemli duvara dayamış oturuyor, kalbi göğüs kafesini bir davul gibi dövüyordu.

“Kimsin sen?”

Adam üç adımda Asha'nın dibinde bitip çömeldi. Sonra bileğini avcunun içine alıp başparmağını kemiğin çıkıntısının üzerinde gezdirdi. Parmakları nasırlıydı ama naziktiler de.

O anda Asha'nın içine bir sıcaklık yayıldı. Bu dokunuşu tanıyordu. Pelerinin karanlık başlığından içeri baktığında, tam göremediği yüzü de tanıdığını anladı.

Adam anahtarları hızla eleyip Asha'nın bileğindeki kelepçeye uyanı buldu. Ağır zincirler tek bir hareketle düşüp yerde bir yılan gibi yığıldı. Sıra ayak bileklerindeki zincirlere geldiğinde Asha uzanıp adamın yün pelerinini yakaladı. Ardından başlığı titreyen parmaklarla çekip açtı.

Meşalenin ışığı adamın saçlarını ve tenini aydınlatmış, çilli yüzü ve endişeyle kısılmış gözleri ortaya çıkmıştı.

“Torwin...”

Genç adam ismini duyunca kafasını kaldırıp baktı. Gözlerinin buluştuğu anda zincirleri bırakıp Asha'ya sarıldı, yüzünü saçlarına gömüp kokusunu içine çekti. Asha da kollarını boynuna dolayıp, hiç bırakmamamacasına sıktı onu.

Torwin hemen ardından, onu bir an önce kurtarma isteğiyle eğilip anahtarları denemeye başladı. Nihayet o tıkırtı gelince zincirler bütün ağırlıklarıyla ayrıldılar. Asha Torwin'i çıplak bileklerine zindanın soğuk havası değene kadar bırakmadı.

Torwin ise önünden çekilmeyip, gözlerinin içine bakmaya devam etti.

“Asha...”

Asha bu tek sözcükle birlikte isminden çok daha fazlasını duyuyordu.

Surların etrafında dolanarak, sevdiğinin başına neler geleceğini düşünerek geçen uykusuz geceleri duyuyordu. Biricik kız kardeşini ölüm cezasına çarptıran kadim kanunlara uymaktan başka şansı olmayan ağabeyiyle aralarında bağırış çağırış geçen tartışmaları duyuyordu. Onu buraya, sarayın göbeğine kadar getirip, iki gardiyayı yere sermesini gerektiren şeyleri duyuyordu.

“Delirmişsin sen,” diye fısıldadı nihayet.

Torwin ise, yüzünde Asha’nın o çok sevdiği gülümseme, ellerini ensesine götürüp öptü onu.

Zindanın acımasız soğuşuna iyiden iyiye alışmış olan Asha parmaklarını genç adamın saçlarına gömdü. Özlediği sıcaklığına biraz daha yakın olabilmek için kendine çekti onu.

“Belki de delirdim gerçekten,” diye fısıldadı Torwin, ondan ayrılırken. “Gel hadi.”

Elinden tutup Asha’yı ayağa kaldırdıktan sonra eğilip yerden bir şey aldı. Yemek tepsisinden düşen bir giysiydi bu: Çam yeşili bir pelerin. Pelerini Asha’nın omuzlarına attıktan sonra boynundaki ipleri bağlayıp, yüzünü gizlemek için başlığı iyice örttü.

Birlikte zindanın meşalelerle aydınlanmış geçitlerinde yürümeye başladılar. Asha ışıkların altında kalan gölgelerde baygın yatan başka gardiyanlar da gördü. Bazıları boylu boyunca yere serilmişti, bazılarının da sırtları duvara dayalıydı. İçlerinden biri kendine geliyor olacak ki hafifçe inliyordu.

“Bunu sen mi yaptın?”

“Biraz yardım aldım.”

Gölgelerin arasında hızlıca ilerleyip, saraya çıkan merdivenlere geldiler. Sessiz koridorlardan, karanlık bahçelerden geçtiler. Gece devriyelerini yapan солдатların yanlarından geçtiler. Asha'yla Torwin, солдатlar onların kim olduğunu anlayana kadar ya bir koridoru ya bir avluyu ya da bahçeyi çoktan aşmış oluyorlardı.

Arkalarından çılgınca bağırışlar ve yere pat pat vuran çizmelerin sesleri geliyordu. Asha başta ön kapıya gittiklerini düşünmüştü ama Torwin sarayın kalbine giden koridorlara dalınca durup, yolunu kaybetmiş olacağını düşünerek onu tersi istikamete doğru çekiştirmeye çalıştı.

Ama genç adam, “Hayır,” dedi. “Bu taraftan gidiyoruz.”

Yirmi adım kadar arkalarında üç солдат belirince Asha ona güvenmekten başka şansı olmadığına karar verdi.

Tam bir çıkmaz yolun sonuna gelmişlerdi ki Torwin onu sade, ahşap bir kapıdan içeri soktu. Kapıyı arkalarından kapattıklarında Asha kendini küf kokan, dar ve tozlu bir geçitte buldu.

Gizli bir geçit.

Asha sarayın gizli geçitlerine dair dedikodularla büyümüş ama onca aramasına rağmen bir tane bile bulamayınca gerçekten dedikodu olduklarına karar verip vazgeçmişti.

“Burayı nasıl buldun?”

“Dax gösterdi.”

Asha hayretler içindeydi. Ağabeyi ondan bunca yıldır başka ne sırlar saklamıştı acaba?

“Hadi gel.”

Torwin onu karanlığın içinde çekiştirip, başka bir kapiya, daha eskice bir kapiya götürdü. Menteşeleri paslanmış, ahşabı çürümeye yüz tutmuş bir kapiydı bu. Torwin gözünü ahşaptaki bir çatlaktan süzülen ışığa dayayıp arkasındaki odaya baktı, içeride kimse var mı diye.

Asha ise sırtını soğuk duvara verip bekledi. Nabızı ve nefesi normale dönünce aklı ve mantığı da devreye girmişti. Etrafları sarılıydı; şu anda şehirde olan bütün soldatlar onları arıyordu ve yakalanacak olurlarsa Asha onu bir kez daha kaybedecekti.

“Torwin, gidecek bir yer yok işte.”

Farkında değil miydi bunun? Sarayın ortasında bir yerdeydiler ve soldatlar peşlerindeydi.

Gözü hâlâ o çatlakta olan Torwin bir şey söylemedi.

“Onlardan kurtulmayı başarsak bile, kaçabileceğimiz güvenli bir yer bulsak bile, ağabeyim beni aratmak zorunda kalacak. Öylece çekip gitmeme izin veremez.”

Torwin ancak o zaman dönüp baktı ona.

“Şimdi beni iyi dinle,” dedi Asha’nın omuzlarını elle riyle kavarken. “Bu işte beraberiz. Yani istersen hemen şimdi teslim olur, istersen kaçarız. Ama ne yaparsak yapalım birlikte yapacağız.”

Asha gözlerini onun karanlıkta kalan yüzüne çevirdi. Parmaklarını elmacıkkemiklerinin ve çenesinin üzerinde gezdirdi.

“Tamam,” dedi sonra. “O zaman kaçıyoruz herhalde.”

Torwin ise bileğini tutup avcunun içini öptükten sonra tekrar kapiya döndü.

Ardından, “Hazır mısınız?” diye sordu, kapının menteşelerinden paslı çivileri çıkarıp yere atarken.

“Neye hazır mıyım?”

“Kapı kilitli. Kırıp açmamız gerekiyor.”

Asha donakalmıştı. “Ne?”

“Üç kadar sayacağım,” dedi genç adam gidip yanında durarak.

“Bir...”

“Torwin...”

“İki...” Parmaklarını Asha’nın parmaklarına geçirdi.

“Yapabileceğimizi hiç...”

“Üç!”

Birlikte kapıya koşup omuzlarıyla yüklendiler. Kapı daha ilk denemelerinde açılmıştı. Paslı menteşeler dayanamayınca, zaten iyice çürümüş olan ahşap kırılıp kilitten ayrılmıştı. Kapı yere inerken Asha kapının üstünde, Torwin de onun üstünde kalmıştı.

“Gökler aşkına, buraya kadar *sürünerek* mi geldiniz?”

İçeride, duvarın dibinde tanıdık bir karaltı duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, onlara bakıyordu.

“Seni o zindanda bırakalı *bu kadar* mı çok zaman geçti?”

Torwin Safire’e gülümseyip ayağa fırladı, ardından Asha’nın elinden tutup onu da kaldırdı.

“Gelin hadi,” dedi yeni komutan, “acele edelim.”

Meyve bahçelerinden birine çıkmışlardı. Safire onlara kılavuzluk edip, eğik bükük dalları aydınlanmakta olan gökyüzüne uzanan ağaçların arasından geçirmeye başladı.

Şafak söküyordu.

“Roa çalılık insanların senin yeni Namsara olduğuna ikna etmiş,” dedi Safire, bahçenin öteki tarafındaki bir kapının önüne geldiklerinde. Anahtarı kilide soktu, ki-

litten tıkırtı geldi, kapı gıcırdayarak açıldı. “Bu yüzden sana sığınma hakkı verdiler. Orada güvende olursun... en azından bir süreliğine.”

Merdivenlere ilk çıkan Torwin oldu. Asha onun peşinden, Safire de kapıyı arkadan kilitledikten sonra Asha’nın peşinden gitti. Birlikte basamakları tırmanıp karanlık bir odaya çıktılar, Torwin orada bir çanta bulup omzuna attı.

Odadan çatıdaki terasa çıktıklarında sarı gözlü, gece karası bir ejderhayla karşılaştılar. Orada onları bekliyordu. Çok uzun zamandır bekliyordu. Siyah pençeleri gündoğumunda parlıyordu.

“Kozu.”

Cevap gümbür gümbür bir homurtu şeklinde geldi.

Torwin çantayı açıp içinden iki tane uçuş paltosu, iki çift eldiven ve iki tane de kumşalı çıkardı.

Asha dönüp kuzenine baktı.

“Torwin ihtiyacınız olan her şeyi ayarladı,” dedi Safire. Ardından onu kendine çekip, nefessiz bırakana kadar sıktı kollarının arasında. Gözleri yaşlarla dolan Asha da ona sarılmıştı sımsıkı.

“Seni şimdiden özlemeye başladım,” diye fısıldadı Asha. Safire bir şey demeyip daha da sıkıca sardı onu.

Uzaktan gelen sesler olmasa hiç ayrılmayacaklardı belki de. Dönüp şehre tepeden baktılar; kaçan Iskari’yi aramaya çıkan солдатlar, ellerinde meşaleler, sokakları aydınlatıyorlardı.

“Ben gideyim,” dedi Safire. “Size yardım ettiğimi anlamasınlar.”

Asha dönüp baktığında Torwin’in kendi uçuş kıyafetle-

rini giydiğini, diğer paltoyu da ona tuttuğunu gördü. Kollarını geçirdikten sonra önündeki tokaları ilikledi, pamuk kumşalını boynuna dolayıp başının üstüne çekti. Kozu'ya ilk binen Asha oldu; Torwin de hemen arkasından.

"Sakın aptalca bir şey yapma Namsara," dedi Safire yerden.

Asha gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu.

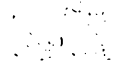
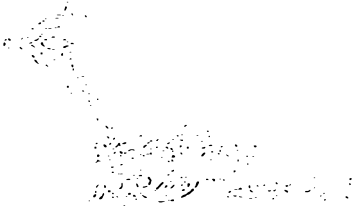
"Asıl sen aptalca bir şey yapma."

Tam o anda çok yakınlarda bir yerden bir bağırış geldi. Safire dönüp o tarafa bakarken Torwin bir kolunu Asha'nın beline doladı.

Aşağıda soldatlar olduğunu fark eden Safire, "Benim artık gitmem gerekiyor," dedi.

Onu bırakmaya henüz hazır olmayan Asha elini uzattı. Safire de yaklaşan tehlikeye rağmen gidip elini ellerinin arasına aldı, sımsıkı tuttu.

Torwin Kozu'ya tıkırdarken, kuzenlerin parmakları birbirinden ayrıldı. Kozu kanatlarını iki yana açtı. Safire terasın kemerinin altına çekilip saklandı. Kozu kendini çatıdan aşağı bırakıp havalandı. Asha rüzgârla birlikte hafifçe arkaya savrulurken çabucak dönüp arkasına baktı ama gölgeler Safire'i yutmuştu. Gözlerini daha sonra diğer çatılara, sarayın bakır kubbesine, oradan da kralliyet yerleşkesine çevirdi. Pencerelerden birinde bir lamba yanıyordu. Asha biraz daha dikkatli baksa, pencerede, bir mahkûmun ve bir skral'ın sabah güneşine karşı kaçırlarını izleyen birinin durduğunu görebilirdi.

Elli

Aynı gece hava kararıp yıldızlar tepelerinde küme küme belirene kadar uçtular. Torwin geçen onca saate rağmen hâlâ heyecanlıydı, hâlâ kıpır kıpırdı. Hiç durmadan, çalı-
lıklara kadar gitmek istiyordu sanki. Ağzının kenarında beliren yorgunluk çizgilerine, gözlerinin altındaki karal-
tılara, birkaç ceviz ve bir lokma kuru ekmekten oluşan cılız öğünlerine rağmen uçmaya devam etmek, geride bıraktıkları korkunç şeylerle aralarına olabildiğince mesafe koymak istiyor gibiydi.

Asha onu seyrederken ara sıra Gölge'yi hatırlamıştı. Torwin, Jarek'in onu öldürüşünü görmüş, Gölge'nin son nefesini verdiği anı tüm benliğinde hissetmiş olmalıydı. Toprak kızılı arkadaşını şimdi bile özlüyor olmalıydı.

Ve böyle bir acıyı nasıl dindireceğini bilmiyordu Asha. Hatta dindirilip dindirilemeyeceğini dahi bilmiyordu.

Yemeklerini yerken hep yakın durdu ona. Bacağını bacağına dayadı. Ona ne zaman baksa gülümsedi.

Fakat Torwin parmaklarını onun parmaklarına geçi-

rirken de, başparmağını yanağının üzerinde gezdirirken de, artık özgür olduklarına hâlâ inanamıyormuş gibi bakarken de bir sessizlik vardı üzerinde. Ve aralarındaki boşluk gevşekilmeklerle doluydu. Bitmemiş bir kilimden sarkan ipliklerle.

“Ben kalıp nöbet tutarım,” dedi Asha çadır kurulduktan sonra.

Torwin ise kafasını sallayıp, “Benim uykum yok zaten. Sen dinlen biraz,” dedi. Ardından Asha’nın yaralı yanağına bir öpücük kondurup lavtasını aldı, üstü hafiften çimlenmiş bir kumula doğru yürümeye başladı. “Yarın yine uzun bir gün olacak.”

Asha arkasından, karanlık onu yutana dek bakakaldı.

Sonra da çadırın içine girdi.

Çok geçmeden tanıdık bir ses duydu. Lavtanın o yumuşacık, altın sesini. Bir süre kıpırdamadan oturup dinledi.

Ardından bir yorgunluk geldi üzerine, yatıp gözlerini kapadı, Torwin’in ninni gibi gelen ezgileriyle uykuya daldı.

Asha duman ve kül kokusuna uyandı. Kalkıp doğrulduğunda Elorma’nın, bütün yüzünü aydınlatan bir ateşin başında çömelmiş olduğunu gördü.

Yorgunluktan, bu kez ne istiyorsun diye sormaktan bile aciz bir haldeydi. Onun bir şey söylemesini beklemeden kalkıp yanına gitti.

“Benimle işin bitmedi mi hâlâ?” diye sordu, oturup dizlerini göğsüne doğru çekerek. “Yaşlı Olan’ın isteğini yerine getirdim işte. Başka bir şey daha mı var?”

Elorma gülümsediğinde önündeki ateşin ışığı gözlerinde parladı. Yüzünün çökük kısımlarıysa gölgede kal-

mıştı. “Korkarım çok daha fazlası var. İşin daha yeni başlıyor Namsara.”

Namsara.

Yine bu isim. Alışması biraz zaman alacaktı.

Elorma parmaklarını çatırdatıp ayağa kalktı. “Buraya son hediyeni getirmeye geldim. Bu seferki hediyen bir hika.”

Asha’nın dizlerine doladığı kolları gevşedi. Bir hika’ydı demek. Elorma’nın Willa’sı gibi.

“N-ne?” dedi kekeleyerek.

Elorma onun şaşkınlığına aldırmandan devam etti. “Sadece senin için yaratılmış bir hika. Sadece senin ellerin için yapılan o kılıçlar gibi. Yeryüzü için yaratılan gökyüzü gibi. Gel de hika’nın yüzüne bir bak.”

Asha yerinden kıpırdamayıp, dizlerini iyice göğsüne çekti. “Ben artık kanun kaçağıyım,” dedi sonra. “Suçum- sa kralı öldürmek. Her kimi seçtiysen, tehlikelerle dolu bir hayat bekliyor onu. Bırak hiç bulaşmasın bana.”

Bütün bu laflarının altında daha derin bir gerçek yatıyordu aslında: Asha başka birini seviyordu.

Nihayet ayağa kalktı.

Niyeti ateşe bakmak değildi, oradan çekip gitmek için kalkmıştı.

Ama gözleri ister istemez alevlerin arasında gördüğü bir yüze takılmıştı.

Eğilip daha yakından baktı. Bir oğlan da ona bakıyordu. Tenine yıldızlar işlenmişti. İkiz kılıçları kadar keskin bakan gözleri vardı.

Asha’nın kalbi bir anda kaburgalarına çarpa çarpa atmaya başlamıştı.

Afallayıp geri çekildi.

Draksorlarla skral eş olduklarında başlarına neler geleceğini Yaşlı Olan ondan daha iyi biliyor olmalıydı. Böyle hikâyelerin sonu her zaman trajik bitiyordu.

“Bunu ona yapamazsın,” dedi Asha, Elorma’ya bakarak. “Bu onun için resmen bir ölüm fermanı.”

Asha’yla olmak her zaman tehlikelerle dolu bir hayat demekti.

“Ölüm buna hiç yabancı değil zaten,” dedi Elorma yüzünü ona çevirerek. “Ayrıca onun da bir seçme hakkı var elbette.”

Hakkı falan yok, diye düşündü Asha. Yaşlı Olan emretti mi seçme hakkı diye bir şey olmaz.

Kaldı ki Torwin bütün ömrünü, seçme hakkını yasaklayanların arasında geçirmişti.

“Yapamam,” dedi Asha fısıldayarak. “Boyun eğmesi gereken yeni bir efendi olamam ona.”

Bunu söyledikten sonra kalkıp soğuk kumların üstünde yürümeye başladı.

“Ona geceleri rüyasında kimi gördüğünü sor,” diye seslendi Elorma arkasından. “Hayatının on sekiz yılı boyunca her gece rüyasında kimi gördüğünü sor.”

Durdu Asha.

Kafasının içinde o an Torwin’in sesi yankılanmaya başlamıştı. *Onun bir çeşit tanrıça olduğunu düşünürdüm, demişti tapınaktaki odada, her gece gördüğü kâbusu anlatırken. Benim için büyük bir kader seçtiğine inanırdım.*

Sonra da, ağabeyinin savaş kampında, *Her zaman seninle ilgilidiler*, demişti.

Elorma şimdi arkasında duruyordu. Sırtına vuran göl-

gesini hissedebiliyordu Asha.

“Willa’yı neden daha ilk görüşte tanıdığımı bilmek ister misin?”

Asha dönüp İlk Namsara’nın gözlerinin içine baktı.

“Çünkü ömrüm boyunca rüyamda hep onu görmüştüm.”

Elorma gülümsediğinde gözlerinde sıcaklık birer güneş doğmuş gibi oldu. “Willa sonunda aşkı seçti.” Güçlü elini nazikçe Asha’nın omzuna koydu. “Şimdiyse seçme sırası sende. Çünkü ne düşünürsen düşün, seçmeye hakkın var. Onun da var.”

Asha’nın aklına şimdi de ağabeyinin bir keresinde ona söylediği bir şey gelmişti. Rayan bencillik etmeseydi, demişti, Lillian’ın peşinden gitmeseydi, bugün ikisi de hayatta olabilirdi. Ama böyle söyleyerek Lillian’ın bu meseleyle ilgili seçme hakkını yok saymış oluyordu. Lillian’ı o gücünden mahrum etmiş oluyordu. Hepsinden ötesi, böyle söyleyerek onların hikâyesinden, ölümün aşktan güçlü olduğundan başka bir ders çıkarmamıza izin vermemiş oluyordu.

Ve de Asha buna inanmıyordu.

“Sonrasında,” dedi Elorma, “yapılacak başka işler var. İzleri sürülüp bulunacak hikâyeler. Birlik içinde yaşatılmayı bekleyen bir krallık.”

Asha’ya şefkatle gülümserken arkasındaki ateş kükredi.

“Seninle yakında yeniden görüşeceğiz Namsara.”

Ateş o anda söndü, Asha yine karanlıkta kaldı.

Sonra da, düşüncelerinin fırtınalı girdaplarının içinde, uzunca bir süre kıpırdamadan durdu.

Namsara.

Her türlü hastalığa iyi gelen o nadir çöl çiçeği.

Asha buydu işte.

İlli bir

Asha bütün havayı dolduran bir şarkının sesine uyandı. Birkaç kalp atımı süre kalkmayıp seslerin içinde erimele-
rine, içini doldurmalarına izin verdi.

Kalkıp şarkının peşinden giderken İlk Namsara'nın sözleri hâlâ yüreğindeydi.

Yıldızdan geçilmeyen gümüşü gökyüzüne karşı, kum-
ların üstünde oturmuş lavtacıyı buldu, omuzlarının yu-
varlaklığını, başının kıvrımlarını seyretti.

Onu görür görmez olduğu yere mıhlanmıştı.

Lavtacı da birinin onu seyrettiğini sezmiş olacak ki,
şarkıyı bırakıp kafasını tellerden kaldırdı, gözlerini ka-
ranlığa çevirdi.

"Asha? Sen misin?"

Asha olduğu yerden kıpırdamadı.

Genç adamsa yeniden çalmaya başladı. Bu seferki fark-
lı bir şarkıydı. Tanıdık ezgisi Asha'yı afallatmıştı. Vadi'de
mırıldandığı o bitmemiş şarkıydı bu. Asha çadırda uyuya
kalırken onun sonunu getirmeye çalıştığı şarkıydı.

Şimdi çaldığına göre bir ara nihayet bitirmiş olmalıydı. Asha genç adamın, şarkısını çalarken, onun durduğu yere bakmakta olduğunu hissedebiliyordu.

“Greta derdi ki,” diye girdi söze, “her birimiz, yüreğimizin derinlerine gömülü bir şarkıyla doğarmışız. Tamamen bize ait bir şarkıyla. Ve hayattaki amacımız o şarkıyı bulmakmış.”

Onun şarkısı bir bıçak gibi keskin, Asha’nın yarasını dikerkenki parmakları gibi şefkat doluydu. Önce bir karanlığa dahiyo, sonra ışığa doğru yükseliyordu. Başlı başına bir hikâye gibiydi; Asha’yı gölgelerden çıkaran bir hikâye.

Torwin yavaşça ona doğru yürümeye başladı.

“Bana şu kâbuslarından bahsetsene,” dedi Asha.

Parmakları hâlâ telleri tıngırdatırken bir adım daha attı Trowin.

“Her zaman kâbus değillerdi. Önceleri sadece rüyaydılar.” Asha genç adamın, rüyalarını düşünürken kendi kendine gülümsediğini karanlığa rağmen hissetmişti. “Siyah bir ejderhaya binen yara izli bir kızla ilgili rüyalar.”

O anda müzik durdu, lavta hafifçe tangırdarak kumların üstüne düştü.

“Sonra yanmaya başladın. Rüyamda gördüğüm kızın sen olduğuna işte o zaman emin oldum. Ve de rüyalarım o zamandan sonra kâbuslara dönüşmeye başladılar.”

Asha yutkundu.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorum,” dedi genç adam. “Her zaman da bildim.”

Asha’nın gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Başını belaya sokarım,” dedi sonra, o en derindeki korkusunu kabullenerek.

“Bunu daha önce de konuşmamış mıydık? Ben belaya bayılırım.”

“Torwin.”

“Asha.” Sesi yumuşak ve dikkatliydi. “Ben hayatım boyunca sadece üç şey istedim. Müzik yapmak için, kendime ait bir lavta. Dilediğim her şeyi yapabileceğim, kendime ait bir hayat. Ve de kendimi bildim bileli rüyasını gördüğüm o kız. Benim için her zaman ulaşılmaz olan kız.”

Torwin uzanıp parmaklarını Asha’nın koluna sardı. Aralarındaki mesafeyi kapatmak için, gevşek kalan yıpranmış iplikleri bağlamak için.

“Ölebilirdin,” diye fısıldadı Asha.

“Her şey ölüyor,” dedi o da fısıldayarak. “Benim ölmekten daha çok korktuğum bir sürü şey var.”

Asha’nın boğazına bir yumru oturdu o an. Willa’yı düşünerek, “O halde Ölüm varsın göstereyim gücünü,” dedi.

Torwin eliyle ensesini kavrayıp alnını alnına dayadı.

“Yüreğimdaki aşkı dondurmak için soğuşunu gönder sin.”

Genç adamın, lavtasını çalmaktan ısınmış başparmağı Asha’nın çenesinin üstünde gezindi.

“Hatıralarımı yakıp kül etmek için ateşini göndersin.”

Dudaklarını boynuna bastırduğunda sözcükler bir anlığına Asha’nın boğazında takıldılar.

“K-kapısından sürüklenmem için rüzgârlarını gönder sin.”

Öpücükler boynundan yukarı tırmanırken Asha gözlemini kapatma ihtiyacı hissetti.

“Sadakatimi aşındırmak için zamanı göndersin.”

Durdu öpücükler.

“Ben seni yine de...”

Son sözleri Torwin’in ağzının yumuşaklığında kaybolmuştu.

Asha birkaç kalp atımı sonra, sözünü bitirmek için ondan ayrılmak zorunda kaldı. “Ben seni yine de Ölüm’ün kapısında bekleyeceğim Torwin.”

İplikler böylece kavuşmuş, kilim nihayet tamamlanmıştı.

“Söz veriyor musun?” diye fısıldadı Torwin, bileklerini tutup kendine doğru çekerken.

Asha başını salladı.

“Ah, ama sen bana zamanında bir söz daha vermiştin ve o sözünü tutmadın. Ben sana nasıl güveneceğim şimdi?”

Asha kaşlarını çatı. “Ne sözü?”

Torwin bir şey demeyip Asha’nın ellerini kendi boynuna doladı, sonra da kollarını Asha’nın beline doğru kaydırıp, baldan tatlı bir ezgi mırıldanmaya başladı. Az önce çaldığı şarkıydı bu. Mırıldanırken bir yandan da Asha’ya yavaşça, üç vuruşluk bir tempoyla adımlar attırıyordu.

“Torwin?”

“Hımm?”

“Ne yapıyorsun sen?”

“Seninle dans ediyorum.”

“Ben dans etmeyi bilmem ki.”

“Öğreniyorsun ya işte.”

Torwin’in şarkısı etraflarındaki havayı sararken Asha’nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ardından gülümsemesi, ayakları genç adamın ayaklarına takılınca

bir kahkahaya dönüştü. Ama ayaklar çok geçmeden ritmini bulmuştu. Kısa bir süre sonra da kumların üstünde dönmeye başlamıştı.

Torwin onu kendine çekip sımsıkı sarıldı.

“Sen güzel, değerli ve iyisin,” diye fısıldadı. “Ve ben seni seviyorum.”

Asha kafasını kaldırıp ona ve tepesindeki yıldızlara baktığında böyle şeylerin doğru olabileceğine inanmaya başladığını fark etti.

Greta haklıydı belki de. Herkesin içinde bir şarkı vardı. Ya da bir hikâye. Tamamen onlara ait. Bu doğruysa eğer Asha kendininkini bulmuştu.

Ve şimdi, ona en başından başlıyordu.

2007

Tesevkiir

Ben bu kitabı on yedi yaşımdayken yazmaya başladım. O sıralar Mulan, Eowyn, Xena ve Prens Mononoke gibi kızlara hayrandım. Genç kadınların kendilerine silahlar yapıp savaşımlara gittiği ya da düpedüz acımasızlıklarını sergiledikleri hikâyelerin peşinde koşuyordum. O zaman pek farkında değildim ama asıl aradığım, kim ve ne olmaları gerektiğini dikte eden kültürel senaryoya karşı çıkan kızlardı. Kadınların doğaları gerektiği zayıf olduklarını, doğaları gereği kurban olduklarını söyleyen anlatılardan sıkılmışım. Çünkü ne kendimi ne de çevremdeki kadınları öyle görüyordum.

İşte böyle, farklı bir şeylerin arayışındayken bu hikâyeyi yazmaya başladım.

Fakat hikâyeyi yazmak işin başlangıcı. Bir raftan bir kitabı alırken, o kitabı o rafa koyabilmek için kaç kişinin emek verdiğini düşünmüyor insan. Kapağında benim isim yazsa da, *Son Namsara* hiçbir şekilde tek kişilik bir başarı değildir. Onu bugünkü haline getirmeme yardım eden insanlara gelecek olursak...

Her şeyden önce, bir an olsun sönmeyen iyimserliğiyle dünyamı aydınlatan temsilcim Heather Flaherty. Benim için ve bu kitap için verdiği mücadeleden dolayı teşekkür ederim. Sanırım senin dünyamıza girmeni bekliyormuşuz.

Tatlı ve benzersiz editörüm Kristen Pettit. Sana hayranım ben. Yalnızca kitaplarımı iyileştirdiğin için değil, bana da hep destek olduğun için teşekkür ederim.

Bent Agency'nin müthiş ekibine teşekkürü bir borç biliyorum. Jenny Bent'e (pek çok hayalimi gerçek kıldığı için), Victoria Cappello'ya (bana ve sinir bozucu sorularıma sonsuz bir sabırla katlandığı için) ve özellikle de Birleşik Krallık temsilcim Gemma Cooper'a, kitaplarıma Birleşik Krallık'ta bir yuva bulduğu için.

Kocaman bir teşekkür de, bu kitabın güzel bir gerçeğe dönüştürülmesine yardım eden HarperTeen ekibine. Özellikle de: Renée Cafiero, Allison Brown, Martha Schwartz, Megan Gendell, Vincent Cusenza, Audrey Diestelkamp, Olivia Russo, Michelle Taormina (kapağıma hayran hayran kaç saat baktığımı ben bile bilmiyorum) ve Elizabeth Lynch'e (genel anlamda yaptığı her şey için ama bilhassa da beni ağlatan kapak yazısı için).

Gollancz'ın bütün ekibine ama bilhassa Gillian Redfearn ve Rachel Winterbottom'a. Gollancz ailesinin bir parçası olabildiğim için fena halde heyecanlı ve gururluyum.

Uluslararası temsilcilerime ve yayıncılarıma: Hikâyelerimin bir gün başka dillere çevrilip, benimkinden çok uzaktaki ülkelerde yayınlanacağını hayal bile edemedim. Bu kitaba inandığınız için teşekkür ediyorum.

İlk okuyucularıma: Cassandra Roach, Kayli Kinneer, Shannon Thomson, Leslie Morgenson, Amber Sundy,

Andrea Brame, Rachel Stark, Emily Gref, Franny Billingsley, Traci Chee, Renée Ahdieh, Chris Cabena, Joan He, Michella Domenici, Hope Cook, Merrill Wyatt, Kamerhe Lane, Heather Smith, Amy Mathers, Tomi Adeyemi, Isabel Ibañez, Kit Grant, Leila Siddiqui ve Geoff Martin. Muhtemelen birilerini unutuyorum. Öyleyse eğer onlardan özür dilerim.

Çok özel teşekkürlerim:

Franny Billingsley, hikâye anlatıcılığına dair bildiğim her şeyi öğrettiğin için.

Leila Siddiqui, dürüst yorumların ve en olmadık saatlerdeki nazik yardımların için.

Art ve Myrna Bauman, yazmak için ne zaman dünyadan kaçmam gerekse köşkün kapılarını bana açtığınız için.

Leslie Morgenson, bana daha yıllar, yıllar öncesinde, gerçekten bir yazar olduğumu söylediğin için. Bana serilerlik yapma cesareti verdiğin için.

Heather Smith ve Nan Forler, kahve, dostluk ve genel hınzırlıklarınız için.

Pitch Wars güruhu: Sizlere bu kadar âşık olacağımı ben de beklemiyordum ama oldum. Sizinle yola çıkmak büyük bir keyifti.

Pitch Wars akıl hocalarım Traci Chee ve Renée Ahdieh: Beni kendime kazdığım çukurun içinden çıkarıp, bu kitaba inandığınız ve destek olduğunuz için. Akıl hocalığınız, başıma gelen en iyi şeylerden biriydi. Kitap anlaşmalarından bile iyiydi.

Brenda Drake: Pitch Wars'ın sahne arkasında, yorulmadan, teşekkür beklemeden ve görünmeden çalıştığın

için. Sen insanın hayatını değiştirenlerdensin.

Michella Domenici ve Joan He, dostluğunuz, fangirl'lü-
ęünüz ve ne zaman yeni bir çift göze ve bambaşka bir
perspektife ihtiyaç duysam bütün işinizi gücünüzü bira-
kıp yardımına koştuğunuz için. İkinizi de kemiklerinizi
kırarcasına kucaklıyorum.

Isabel Ibañez, Charleston'la Orlando arası yolda yap-
tığımız arka koltuk sohbetleri için. Bu kitabı "a bir kurt
gibi" yalayıp yuttuğun için. Ama en çok da sevgin ve des-
teğin için. Tatlı arkadaşım, sen ne güzelsin.

Hope Cook, ne zaman a) kendime acımdan paçavra-
ya dönsem ya da b) bir öfke nöbetine girsem hep bir mesaj
uzağımda olduğun için. Seni seviyorum, Ey bilge insan.

Chris Cabena, satranç partileri, SAGA hatırlatmala-
rı ve beni kurguyla ilgili takıldığım her yerde dinlediğin
için. Sana senin sandığından çok değer veriyorum.

Tomi Adeyemi, dostluğun, bilgeliğin ve desteğin için.
Beni tatlı dilinle uçurumların kıyılarından alıp olmam
gereken yere geri koyduğun için. Ama en çok da benimle
gurur duyduğun için.

Joanna Hathaway, bu yılı sen olmasan nasıl atlatır-
dım bilmiyorum. Bana kendi başıma sahip olamadığım
bir cesaret veriyorsun.

Asnake Dabala, kardeşim ve can dostum, baskı imti-
yazlarını sonuna kadar sömürmememe izin verdiğin için. Ni-
limuuliza Mungu kwa ajili ya rafiki na akakuleta wewe.
Hep yanımda olduğun için teşekkür ediyorum.

Bütün Cesar aileme: Siz olmasanız bu şimdiki ben ola-
mazdım. Özellikle de Nancy McLaughlin, Mary Dejonge
ve Sylvia Cesar, aşka, cesarete ve insanın kendi kendine

sadık olmasına dair öğrettiğiniz her şey için; Larry De-
jonge, Brian Baldoni ve Jim McLauchlin, çocukluğumu
mutlu bir serüvene dönüştürdüğünüz için; büyükbaba,
beni neredeyse on yıl boyunca her gece yatağa taşıdığı
için (seni çok özleyoruz); Bobbi, öğlen yemeklerimi hazır-
ladığın, beni randevulara götürüp getirdiğin, saçlarımı
nasıl öreceğimi öğrettiğin için... sen hep, bir büyükan-
neden çok daha fazlası oldun. Sizin ailenizin bir parçası
olmak hayatımın en büyük keyiflerinden biridir. Beni ye-
tiştirdiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum.

Jordan DeJonge, büyürken yaşadığım her şeyde; özel-
likle de yazarken, macera peşinde koşarken ve insan ol-
mayı öğrenirken suç ortaklığını esirgemediğin için. Seni
seviyorum.

Baba, beni hep destekleyip savunduğun için. Senin kı-
zın olmakla gurur duyuyorum. Jolene, sanatçılığımın hep
gurur duyduğun için. Nathan ve Graeme, hayatımın iki
yol gösterici ışığı olduğunuz için.

Anne, sen başıma gelen en iyi şeysin. Senin sevgin ısı-
l, yaman bir şey ve bana verilmiş, verilecek en değerli
hediyedir.

Joe, benden bir an olsun şüphe etmediğin için. Bun-
da ve diğer her şeyde, güzel sözlerinle kılavuzluk ettiğin
için. Beni her zaman, ama *her* zaman kendi kendime dön-
dürdüğün için. Hadi şimdi de senin hayallerinin peşinden
koşalım aşkım.

Son olarak da, kitabın burasına kadar geldiğin için
sana teşekkür ediyorum sevgili okur. Şunu asla unutma:
Sen sana söylenen değil, içinde yatan o kişisin.